George R. R. Martin

George R. R. Martin

Peregrinările lui Tuf

CUPRINS:

PROLOG
1. STEAUA MOLIMEI
2. PÂINI Şi PEŞTI
3. PĂZITORI
4. AL DOILEA AJUTOR
5. O FIARĂ PENTRU NORN
6. NUMIŢI-L MOISE
7. MANA DIN CER

PROLOG.

CATALOGUL ŞASE.

INFORMAŢIA NUMĂRUL 37433 – 800912 – 5442894 CENTRUL SHANDELLOR PENTRU PROGRESUL CULTURII şi CUNOAŞTERII DEPARTAMENTUL XENOANTROPOLOGIE.

Descrierea informaţiei: codificare de voce pe cristal informaţie găsită la: H'ro Brană (coordonate SQ19, V7715, I21) tentativă de datare: înregistrată cu aproximativ 276 ani standard în urmă selectabilă după criteriile: rase de sclavi, Hrangan legende şi mituri, Hruun medicină, boală, neidentificată baze comerciale, abandonate Alo? Alo?

Da. Văd că funcţionează. Bine.

Sunt Rarik Hortvenzy, agent comercial începător şi lansez un avertisment pentru oricine îmi va găsi mesajul.

Acum se lasă înserarea, ultima pentru mine. Soarele s-a cufundat dincolo de culmile dinspre vest, pătând solul cu sânge, iar crepusculul îşi croieşte, inexorabil, drum spre

mine. Stelele apar una câte una, dar singura dintre ele care contează arde noapte şi zi, zi şi noapte. E mereu cu mine, cel mai strălucitor lucru de pe cer, în afară de soare. E steaua molimei.

În ziua aceasta, am înmormântat-o pe Janeel. Cu mâinile mele am înmormântat-o, săpând în solul tare, stâncos, din zori şi până spre sfârşitul după-amiezii. Până când mâinile m-au ars de durere. După ce mi-am terminat chinul, după ce ultima lopată din praful ăsta străin, scârbos, a fost aruncată peste capul moartei, după ce ultima piatră a fost aşezată pe movilă, m-am ridicat şi am scuipat pe mormânt.

Totul a fost din vina ei. I-am spus asta, nu doar o dată, ci de multe ori, în timp ce zăcea pe moarte. Iar când sfârşitul a fost aproape şi-a recunoscut vinovăţia, în cele din urmă. A fost vina ei că am venit aici. A fost vina ei că n-am plecat când puteam s-o facem. A fost vina ei că a murit – da, nu-l nici o îndoială – şi-l vina ei că eu voi putrezi neînmormântat, atunci când îmi va veni timpul, iar carnea mea va deveni ospăţ pentru fiarele întunericului, pentru zburătorii şi vânătorii-nopţii cu care speraserăm, cândva, să facem negoţ.

Steaua molimei clipeşte doar un pic, aruncând asupra solului o lumină strălucitoare, limpede. Asta nu-l bine. I-am spus lui Janeel, odată: o stea a molimei ar trebui să fie roşie. Ar trebui să arate ursuză, să se înfăşoare într-o sclipire stacojie, să şoptească în noapte sugestii de foc şi sânge. Puritatea asta albă, limpede, ce legătură are cu molima? Aşa fusese şi în primele zile, când nava pe care o închiriaserăm abia ne lăsase la sol, pentru a ne deschide mândrul complex comercial, ne lăsase la sol şi apoi plecase. Pe atunci, steaua molimei era doar una dintre cele cincizeci de stele de primă mărime pe cerul acesta străin, fiind greu de observat. Pe vremea aceea râdeam de ea, de superstiţiile primitivilor, de brutele acelea înapoiate care-şi închipuiau că boala vine din cer.

Mai târziu, însă, steaua molimei a început să se schimbe. Noapte după noapte, ardea mai puternic, până când a devenit vizibilă chiar şi în timpul zilei. Dar, cu mult înainte de asta, epidemia se dezlănţuise…

Zburătorii se rotesc pe cerul ce se întunecă. Planoare, asta sunt. De departe, au o anumită frumuseţe. Trezesc în mintea mea amintirea pescăruşilor-umbră din locul meu natal, Budakhar, de lângă marea plină de viaţă, de pe planeta Razyar. Dar aici nu-l nici o mare, ci doar munţi, dealuri şi pustietate uscată, iar eu ştiu că zburătorii ăştia n-arată deloc frumos când îi vezi de aproape. Fiinţe slăbănoage şi teribile, asta sunt, având înălţimea doar jumătate din cea a unui om, cu piele parcă tăbăcită, întinsă puternic peste oasele lor ciudate, goale pe dinăuntru. Aripile lor sunt uscate şi tari, ca membrana unei tobe, pintenii lor -ascuţiţi precum pumnalele, iar sub creasta mare, osoasă, care atârnă ca o lamă îndoită de pe craniile lor înguste, au ochi de-un roşu hidos.

Janeel spunea că sunt inteligenţi. Că au un limbaj, aşa zicea. Le-am auzit vocile, voci tăioase, stridente, care-ţi răneau nervii. N-am învăţat niciodată să le vorbesc limba. Nici Janeel. Inteligenţi, zicea ea. Putem să facem negoţ cu ei. Ha, ha! N-aveau nevoie nici de noi, nici de mărfurile noastre. Ştiau destul cât să fure, asta da şi aici se termina inteligenţa lor. Dar noi şi ei aveam ceva în comun: moartea.

Zburătorii mureau. Vânătorii-nopţii, cu membrele lor masive, răsucite şi mâini cu două degete noduroase, cu ochi care ardeau ca nişte tăciuni într-un foc gata să se stingă, în craniile lor bombate, mureau şi ei, ha, ha! Aveau o putere înspăimântătoare, iar ochii aceia mari, bizari, puteau vedea p/in beznă, când norii de furtună acopereau chiar şi steaua molimei. În peşterile lor, vânătorii şopteau despre Minţile măreţe, stăpânii pe care-l slujiseră odată, cei care aveau să se întoarcă iar cândva, pentru a-l chema să pornească din nou la război. Dar Minţile nu veneau, iar vânătorii-nopţii mureau – la fel ca şi zburătorii, la fel ca şi cei din rase mai

ascunse, ale căror trupuri le-am găsit pe dealurile de cremene, la fel ca şi animalele fără minte, la fel ca şi ierburile şi copacii, la fel ca Janeel şi ca mine.

Janeel îmi spusese că, pentru noi, aceasta va fi o planetă a aurului şi pietrelor preţioase. E o planetă a morţii. H'ro Brana e numele din hărţile ei străvechi. Eu nu-l voi spune astfel. Ea ştia numele tuturor popoarelor de acolo. Îmi amintesc doar unul: Hruun. Acesta-l adevăratul nume al vânătorilor-nopţii. O rasă de sclavi, zicea ea, a hranganilor, marele duşman, acum dispărut, învins în urmă cu o mie de ani, care-şi abandonase sclavii în timpul îndelungatei prăbuşiri. Era o colonie uitată -zicea ea – o mână de făpturi inteligente, dornice de comerţ. Ea ştia atât de multe, iar eu atât de puţin, dar acum eu am îngropat-o şi am scuipat pe mormântul ei şi cunosc adevărul despre aceştia. Dacă erau sclavi, atunci fuseseră sclavi răi, pentru că stăpânii lor îi aşezaseră într-un iad, sub lumina plină de cruzime a stelei molimei.

Ultima navă de aprovizionare a venit acum o jumătate de an. Am fi putut pleca. Epidemia deja începuse. Zburătorii se târau pe vârfurile munţilor, prăvălindu-se apoi de pe culmi. I-am găsit cu pielea inflamată, din care se scurgea lichid şi având crăpături mari în membrana tăbăcită a aripilor. Vânătorii-nopţii veneau la noi acoperiţi de abcese vinete şi cumpărau umbrele în număr mare, să-l apere de razele stelei molimei. Când nava asolizase, am fi putut pleca. Dar Janeel a zis să stăm. Avea nume pentru bolile care omorau zburătorii şi vânătorii-nopţii. Avea nume pentru medicamentele care puteau vindeca acea epidemie. A numi un lucru înseamnă a-l înţelege, aşa gândea ea. Am fi putut deveni lecuitori, am fi putut să le câştigăm încrederea lor de brute, iar averea noastră ar fi fost ca şi făcută. A cumpărat toate medicamentele pe care le adusese nava şi a comandat altele. Apoi am început să tratăm molimele pe care le numise.

Când a apărut următoarea boală, a găsit nume şi pentru aceea. Şi pentru următoarea şi pentru următoarea şi pentru următoarea… Dar bolile au depăşit puterea ei de a le număra. La început i s-au terminat medicamentele, curând după aceea şi numele, iar în zorii acestei zile i-am săpat mormântul. Fusese o femeie zveltă, activă, dar, murind, devenise foarte ţeapănă, iar membrele i se umflaseră de ajunseseră de două ori cât era normal. A trebuit să sap o groapă mare, ca să încapă cadavrul rigid, umflat. Am numit chestia care o ucisese ciuma lui Janeel. I-am dat un nume. Nu mă pricep la nume. Boala mea este diferită de a ei şi n-are nume. Când mă mişc, o flacără vie aleargă prin oasele mele. Pielea mi-a devenit cenuşie şi sfărâmicioasă. În fiecare dimineaţă, când mă trezesc, găsesc cearşafurile acoperite cu bucăţi din carnea mea, căzute de pe oase şi pătate cu sângele scurs din locurile umede, cu carne vie, de dedesubt.

Steaua molimei este uriaşă şi strălucitoare deasupra mea, iar acum înţeleg de ce-l albă. Albul este culoarea purităţii, ha, ha, iar steaua molimei purifică acest teritoriu. Totuşi, atingerea ei provoacă putreziciune şi descompunere. Există o ironie fină în asta, nu-l aşa?

Am adus multe arme, dar am vândut puţine. Vânătorii-nopţii şi zburătorii nu pot folosi arme împotriva lucrului care-l ucide şi, de la început, au avut mai multă încredere în umbrele decât în lasere. M-am înarmat cu un aruncător de flăcări, luat din magazie şi mi-am turnat un pahar de vin negru.

Voi sta aici, în frig şi-mi voi spune gândurile acestui cristal. Îmi voi bea vinul şi voi privi zburătorii, puţinii care mai trăiesc, în timp ce dansează şi planează prin noapte. De departe, arată ca pescăruşii-umbră de deasupra mării mele pline de viaţă. Îmi voi bea vinul şi-mi voi aminti cum suna marea pe când eram doar un băiat din Budakhar, care visa la stele, iar când vinul se va termina, voi folosi aruncătorul de flăcări. (tăcere îndelungată) Nu-mi pot închipui alte

cuvinte de spus. Janeel ştia multe cuvinte şi multe nume, dar am înmormântat-o în dimineaţa aceasta. (tăcere îndelungată) Dacă înregistrarea mea va fi găsită vreodată… (scurtă pauză) Dacă acest mesaj va fi descoperit după ce steaua molimei va păli, aşa cum spun vânătorii-nopţii că se va întâmpla, nu vă lăsaţi înşelaţi. Aceasta nu-l o planetă în regulă, nu-l o planetă pentru trăit. Aici există moarte şi boli pe care nu le poate număra nimeni. Steaua molimei va străluci din nou. (tăcere îndelungată) Vinul meu s-a terminat.

(sfârşitul înregistrării)

1. STEAUA MOLIMEI.

Nu, spuse ferm Kaj Nevis celorlalţi. Nici vorbă. Ar fi o tâmpenie să folosim o corporaţie mare de transport.

Da, o prostie şi o aiureală, îl aprobă Celise Waan. Însă trebuie să ajungem acolo. Deci avem nevoie de o navă. Am mai închiriat de la Starslip. Nave foarte confortabile, cu echipaj politicos şi bucătărie mai mult decât mulţumitoare.

Nevis îi aruncă o privire ucigătoare. Avea o figură potrivită pentru asta – ascuţită, colţuroasă, cu părul pieptănat pe spate, cu nas ca un iatagan, cu ochi mici, negri, pe jumătate ascunşi de sprâncenele dese.

În ce scop ai închiriat navele alea?

Pentru excursii de studiu, bineînţeles, răspunse Celise Waan, luând altă prăjitură cu cremă din farfuria din faţa ei, ţinând-o delicat între degetul mare şi arătător, apoi aruncând-o în gură. Am supravegheat multe cercetări importante. Centrul mi-a asigurat finanţarea.

Să-ţi explic ceva. Asta nu-l o excursie de studii. Nu ne zgâim la obiceiurile de împerechere ale primitivilor. Nu scotocim după informaţii obscure, pe care o persoană rezonabilă n-ar da un ban, aşa cum facem de obicei. Mica noastră conspiraţie are scopul de a descoperi o comoară de-o valoare aproape inimaginabilă. Dacă o vom găsi, n-o vom preda autorităţilor competente. Aţi avut nevoie de mine ca s-o localizez, prin canale mai mult sau mai puţin

licite. Şi aveţi atâta încredere în mine, încât nu vreţi să-mi spuneţi despre ce-l vorba până nu vom fi în drum către locul respectiv, iar Lion a angajat un bodyguard. Bine, mie nu-mi pasă. Înţeleg că nu-s singura persoană de pe Shandellor în care nu se poate avea încredere. Afacerea asta implică un profit uriaş. Şi o putere uriaşă. Dacă o să continui să mă plictiseşti cu pălăvrăgeala despre cuisine, plec. Am lucruri mai importante de făcut decât să stau aici şi să-ţi număr guşile!

Celise Waan mârâi nemulţumită. Era o femeie solidă, rotundă, cu figură roşie, care respira zgomotos.

Starslip e o firmă reputată. Pe de altă parte, legile de salvare…

N-au nici o importanţă, o întrerupse Nevis. Avem un set de legi aici, pe Shandellor, un altul pe Kleronomas, un al treilea pe Maya şi niciunul dintre ele nu valorează nimic. Dacă aplicăm legile din Shandi, ne revine doar un sfert din valoarea a ceea ce descoperim – dacă vom găsi ceva. Presupunând că steaua aia a molimei este cu adevărat ceea ce crede Lion că este şi presupunând că funcţionează încă, atunci cel care ar controla-o ar deţine o superioritate militară copleşitoare în sectorul ăsta. Starslip şi celelalte mari corporaţii de transport sunt la fel de lacome şi de lipsite de scrupule ca şi mine, îţi garantez asta. Dar, pentru că sunt mari şi puternice, guvernele planetare le supraveghează îndeaproape. În cazul în care n-ai observat, îţi atrag atenţia că suntem doar patru. Cinci, dacă o socotim şi pe mercenară, adăugă el, dând din cap spre Rica Dawnstar, care-l răsplăti cu un rânjet rece. O navă mare de linie are mai mult de cinci cofetari. Chiar dacă alegem o navă mică, de cursă, vom fi depăşiţi numeric de oamenii din echipaj. O dată ce aceştia vor vedea ce-am găsit, vă închipuiţi că ne vor lăsa să păstrăm prada?

Dacă au de gând să ne înşele, o să-l dăm în judecată, declară grăsana specialistă în antropologie, cu un strop de arţag în voce şi înghiţi ultima prăjitură.

La ce tribunal? Se interesă zâmbind Nevis. Pe ce planetă? Presupunând că ne vor lăsa în viaţă, ceea ce-l cam greu de crezut. Eşti o femeie deosebit de proastă şi de urâtă!

Jefri Lion ascultase stânjenit ciorovăiala.

Gata, gata, îi întrerupse el. Fără insulte, Nevis! La urma urmei, suntem vârâţi toţi în povestea asta…

Lion, un bărbat scund, masiv, pătrat, purta o jachetă din material cameleonic de camuflaj, cu croială militară, împodobită cu decoraţii primite în cine ştie ce campanie uitată de lume. În semiîntunericul restaurantului, stofa devenise de-un cenuşiu murdar, un cenuşiu care se potrivea cu culoarea bărbii ţepoase, ascuţite, a lui Lion. Bărbatul avea un strop de transpiraţie pe fruntea largă, de om chel. Kaj Nevis îl făcea să fie nervos. Individul avea o reputaţie, la urma urmei. Lion se uită la ceilalţi, cerându-le sprijinul.

Celise Waan se îmbufnă şi-şi aţinti privirea asupra farfuriei, de parcă în felul ăsta ar fi reuşit s-o umple cu prăjituri. Rica Dawnstar – mercenara, cum îi spusese Nevis – se rezemă de spetează, cu o urmă de amuzament sardonic în ochii ei verzi, strălucitori. Sub costumul bej, de paraşutist şi sub vesta argintie, din plasă de oţel, trupul ei lung, puternic, părea relaxat, aproape indolent. Nu era treaba ei dacă patronii voiau să se certe toată ziua.

Insultele nu folosesc la nimic, zise Anittas.

Greu de spus ce gândea cibertehul. Figura lui avea cam tot atâta metal lustruit şi plastic câtă carne, expresivitatea fiindu-l redusă la minimum. Degetele lucioase, din oţel, ale mâinii drepte, se împletiseră cu cele cafenii, organice, ale stângii. Îl examina pe Nevis cu doi ochi strălucitori, din metal argintiu, care se mişcau uşor în orbitele din plastic negru.

Kaj Nevis a scos în evidenţă unele aspecte corecte. Are experienţă în acest domeniu, iar noi nu. Ce folos am avea să-l cooptăm în afacere, dacă nu vrem să-l ascultăm sfaturile?

Da, aşa-l, îl aprobă Jefri Lion. Ce sugerezi, Nevis? Dacă evităm transcorporaţiile, cum ajungem la steaua molimelor?

Avem nevoie de o navă, spuse Celise Waan, repetând un lucru evident.

Corporaţiile de transport nu deţin monopolul navelor, zâmbi Kaj Nevis. De aceea am sugerat să ne întâlnim aici, nu în biroul lui Lion. Cârciuma se află aproape de port. Sunt sigur că omul de care avem nevoie se găseşte aici.

Un independent? Zise, ezitând, Jefri Lion. Unii dintre ei au o reputaţie îndoielnică…

Ca şi mine, îi reaminti Nevis.

Exact. Am auzit zvonuri despre contrabandă, chiar despre piraterie. Merită să riscăm, Nevis?

Nu trebuie să riscăm nimic. Şi nu vom risca. Ţine de cunoaşterea oamenilor. Iar eu cunosc o mulţime de oameni. Oameni potriviţi. Oameni nepotriviţi. Uite, acolo în spate, făcu el semn cu capul, se află o femeie cu pielea închisă la culoare şi cu bijuterii negre. E Jessamyn Caige, proprietara Afacerii Independente. Ne va închiria nava, fără nici o îndoială. La un preţ foarte rezonabil.

Celise Waan se întoarse să se uite.

Aia? Sper că nava ei are o grilă gravitaţională. Imponderabilitatea îmi produce greaţă.

Când iei legătura cu ea? Se interesă Jefri Lion.

N-o voi contacta, declară Kaj Nevis. Am folosit-o pentru un transport, două, dar n-aş risca să călătoresc acum cu ea. Nici gând s-o implic în ceva de-o asemenea importanţă. Afacerea Independentă are un echipaj compus din nouă persoane – mai mare decât putem ţine sub control eu şi mercenara. Nu te simţi jignit, Lion, dar restul nu contaţi.

Ar trebui să ştii că sunt soldat, mormăi afectat Jefri Lion. Am luat parte la lupte.

Cu o sută de ani în urmă. După cum am spus, ceilalţi nu contează. Iar Jessamyn ne-ar ucide pe toţi cât ai clipi. De aceea aveţi nevoie de mine, adăugă el, privindu-l pe fiecare în parte cu ochii lui mici, negri. Fără mine, aţi fi fost destul

de naivi s-o angajaţi pe Jessamyn. Sau o corporaţie de transporturi.

Nepoata mea lucrează pentru un negustor independent bogat, zise Celise Waan.

Care? Se interesă Nevis.

Noah Wackerfuss, de pe Lumea Tocmelilor.

Noah Grasu', dădu din cap Nevis. O adevărată distracţie să călătoreşti ce el! Vă aduc la cunoştinţă că nava lui e menţinută continuu în imponderabilitate. Gravitaţia I-ar ucide pe bătrânul degenerat – dar asta n-are importanţă. Wackerfuss nu-l deosebit de însetat de sânge, am avea cincizeci la sută şanse să nu ne ucidă. Dar e la fel de şiret şi lacom ca şi ceilalţi. Până la urmă, ar găsi o cale să capete o parte din pradă. În cazul cel mai rău, s-o ia pe toată. Iar echipajul lui are douăzeci de persoane – numai femei. Ai întrebat-o pe nepoata ta despre îndatoririle ei?

Celise Waan roşi.

Trebuie să ascult insinuările individului ăsta? Îl întrebă ea pe Lion. Descoperirea îmi aparţine! Nu vreau să fiu insultată de un derbedeu de mâna a treia, Jefri!

Să terminăm cu ciorovăiala, o rugă, pe un ton nefericit, Lion. Nevis, nu-l nevoie să te împăunezi cu cunoştinţele tale. Te-am acceptat pentru motive întemeiate, ştim toţi. Probabil cunoşti pe cineva pe care-l putem angaja să ne ducă ia steaua molimei.

Bineînţeles.

Pe cine? Se repezi Anittas.

Omul e un fel de negustor independent. Fără prea mult succes. Se află de o jumătate de an standard pe Shandellor, în căutarea unui cargo. Probabil că e disperat – suficient de disperat – aşa că nu ne va respinge oferta. Are o navă mică, paradită, cu nume lung şi ridicol. Nu-l luxoasă, dar ne va duce unde trebuie, iar asta-l tot ce contează. Nu există echipaj, ca să fim îngrijoraţi – doar individul despre care v-am vorbit. Iar el… Şi el e cam ridicol. N-o să ne facă probleme. E mare, dar moale şi pe dinafară şi pe dinăuntru.

Se zice că ar creşte pisici. Nu prea-l plac oamenii. Bea multă bere şi mănâncă prea mult. Mă îndoiesc că are vreo armă. Se zvoneşte că abia se descurcă, hoinărind din planetă în planetă şi vânzând bagatele absurde, jucărioare inutile. Wackerfuss crede că omul nu-l periculos. Dar, chiar dacă se înşală, ce poate face un singur om? Dacă ne ameninţă cu ceva, mercenara şi cu mine îl putem transforma în hrană pentru pisicile lui.

Nevis, nu vreau să aud de aşa ceva! Protestă Jefri Lion. În această călătorie nu se vor făptui crime!

Nu? Întrebă Nevis, făcând semn către Rica Dawnstar. Atunci de ce-ai angajat-o? Adăugă el, zâmbind răutăcios – iar zâmbetul de răspuns al femeii fu ironic şi batjocoritor. Oricum, ştiam că ăsta-l locul în care-l vom găsi. Iată omul despre care v-am vorbit.

Niciunul dintre ei, cu excepţia lui Rica Dawnstar, nu era prea versat în arta subtilă a conspiraţiei. Cei trei se întoarseră spre uşă, fixându-l pe bărbatul care tocmai intrase. Acesta era foarte înalt, de aproape doi metri şi jumătate, iar burta-l mare, moale, atârna deasupra cingătorii din metal. Avea mâini gigantice, o figură lungă, ciudat de albă şi o atitudine bizară, ţeapănă. Pielea, atât cât se vedea, era de albeaţa oaselor uscate. Se părea că-l lipsea complet părul. Purta pantaloni albaştri, sclipitori şi cămaşă de-un cafeniu închis, cu manşete destrămate.

Probabil simţise că era privit, pentru că întoarse capul şi-l privi la rândul lui, cu figura-l palidă lipsită de expresie. Continuă să se uite la ei. Celise Waan întoarse prima capul, după aceea Jefri Lion, iar în cele din urmă şi Anittas.

Cine-l? Îl întrebă ciborgul pe Kaj Nevis.

Wackerfuss îi zice Tuffy. Mi s-a spus că numele lui adevărat este Haviland Tuf.

Haviland Tuf luă ultimul fort stelar verde cu o delicateţe care-l contrazicea dimensiunile, apoi privi satisfăcut tabla de joc. Întreaga suprafaţă era roşie: crucişătoarele, cuirasatele, forturile stelare şi coloniile, toate erau roşii.

Mă văd nevoit să mă declar învingător, spuse el.

Încă o dată, recunoscu Rica Dawnstar.

Tânăra se întinse, dorind să-şi dezmorţească membrele înţepenite după ore întregi de joc. Avea graţia ucigătoare a unei leoaice. Sub vesta din zale argintii de oţel purta o armă cu ace, într-o teacă atârnată de umăr.

Poate îndrăznesc prea mult, dacă aş sugera o altă înfruntare, zise Haviland Tuf.

Nu, mulţumesc, râse Dawnstar. Eşti prea bun. Sunt o jucătoare înnăscută, dar cu tine nu-l distractiv. Am obosit să tot ies pe locul doi.

Am avut foarte mult noroc în jocurile de până acum. Fără îndoială, norocul meu s-a terminat, iar dumneavoastră veţi întrece modestele mele puteri, în următoarea tentativă.

Oh, da, fără îndoială, rânji Rica Dawnstar. Permite-mi însă să amân acea tentativă pentru momentul în care plictiseala va deveni ucigătoare. Măcar sunt mai bună decât Lion. Nu-l aşa, Jefri?

Jefri Lion stătea pe un scaun, într-un colţ al camerei de comandă a navei, răsfoind un teanc de texte militare vechi. Jacheta lui din stofă cameleon căpătase culoarea cafenie a panourilor din sintelemn din spatele lui.

Jocul nu respectă autenticele principii militare, declară el, cu un pic de enervare în glas. Am folosit tactica lui Stephen Cobalt Northstar, cea din momentul în care a Treisprezecea Flotă Umană a înconjurat Hrakkean. Contraatacul lui Tuf a fost complet eronat, ţinând seama de circumstanţe. Dacă regulile jocului ar fi fost corecte, nu puteam fi învins.

Adevărat? Făcu Haviland Tuf. Aveţi un avantaj asupra mea, domnule. La urma urmei, aveţi norocul să fiţi istoric militar, în timp ce eu sunt doar un umil negustor. Îmi lipseşte familiarizarea dumneavoastră cu marile campanii militare ale istoriei. Noroc că, până acum, deficienţele jocului şi o şansă extraordinară au conspirat pentru a compensa ignoranţa mea! Dar aş considera binevenită oportunitatea de a-mi completa cunoaşterea principiilor militare. Dacă

veţi binevoi a juca încă o dată, voi studia cu atenţie strategia dumneavoastră subtilă, pentru a încorpora, pe viitor, un mod de gândire mai sănătos, mai autentic, în jocul meu sărman.

Jefri Lion, a cărui flotă argintie fusese eliminată prima în toate jocurile din săptămâna ce trecuse, păru stânjenit.

Ei bine, Tuf…, începu el.

Fu salvat din acea situaţie neplăcută de un răcnet subit, urmat de un val de obscenităţi, ce se auziră din compartimentul învecinat. Haviland Tuf sări imediat în picioare, iar Rica Dawnstar apăru îndată lângă el.

Năvăliră în coridor chiar în clipa în care Celise Waan ieşea afară din încăperea pentru locuit, urmărind o mogâldeaţă neagră cu alb, care trecu vâjâind pe lângă ei şi intră în camera de comandă.

Prindeţi-o! Ţipă Celise Waan la ei.

Femeia avea figura roşie, umflată şi părea furioasă.

În ce scop, dacă-mi permiteţi să mă interesez? Întrebă Tuf, blocând trecerea, coridorul fiind îngust, iar el lat.

Antropologa întinse mâna stângă. Pe palmă se vedeau trei zgârieturi scurte, adânci, mustind de sânge.

Uite ce mi-a făcut!

Adevărat… Iar dumneavoastră ce i-aţi făcut ei?

Kaj Nevis ieşi din încăperea de locuit, zâmbind subţire.

A vrut s-o arunce în cealaltă parte a camerei, zise el.

Stătea pe patul meu! Se indignă Celise Waan. Am intenţionat să trag un pui de somn, iar creatura blestemată dormea în patul meu! Răcni ea, după care se întoarse să-l înfrunte pe Nevis. Şterge-ţi rânjetul de pe figură! E suficient de neplăcut că trebuie să ne înghesuim în nava asta mică, amărâtă! Dar refuz să împart spaţiul ăsta insuficient cu animalele jegoase ale individului ăsta imposibil! E vina ta, Nevis! Tu ne-ai vârât în belea! Fă ceva! Îţi cer să-l determini pe Tuf să scape de calamităţile astea mici! Mă auzi? Îţi cer!

Scuză-mă, spuse Rica Dawnstar din spatele lui Tuf, iar uriaşul se uită la ea şi se dădu într-o parte. Asta-l una dintre calamităţile la care te referi?

Dawnstar păşi în coridor, ţinând o pisică la piept, cu mâna stângă, în timp ce-o mângâia cu dreapta. Un cotoi uriaş, cu păr lung, moale, cenuşiu şi ochi galbeni, aroganţi. Cântărea probabil vreo nouă kilograme, dar Rica îl ţinea cu uşurinţă, ca pe un pisoi.

Ce-l ceri lui tuf să-l facă bătrânului Ciupercă? Întrebă ea, în timp ce motanul torcea.

M-a rănit alta, una neagră cu alb, răspunse Celise Waan, dar asta-l la fel de rea. Uitaţi-vă la figura mea! Uitaţi-vă la ce mi-a făcut! Abia pot să respir, iar când încerc să dorm, mă trezesc cu o pisică pe piept! Ieri gustam ceva. M-am întrerupt un moment din mâncat, iar când m-am întors, lighioana neagră cu alb se ghemuise în farfurie şi rostogolea prăjiturile mele cu mirodenii prin praf, de parcă ar fi fost jucării! Nimic nu-l în siguranţă, cu animalele astea în jur! Am pierdut două stilouri şi cea mai frumoasă brăţară roz! Iar acum asta, atacul! E intolerabil! Insist ca animalele să fie duse imediat în depozit! Imediat, ai auzit?

Auzul meu este destul de bun, declară Haviland Tuf. Dacă obiectele dumneavoastră care lipsesc nu vor fi regăsite până la sfârşitul călătoriei, voi fi încântat să vă rambursez contravaloarea lor. Dar mă văd obligat, cu regret, să resping cererea dumneavoastră referitoare la Ciupercă şi Distrugere.

Surit pasager pe caraghioslâcul ăsta de navă! Ţipă la el Celise Waan.

Insultaţi inteligenţa mea, aşa cum aţi făcut şi cu auzul meu? Întrebă Tuf: Statutul dumneavoastră ca pasager este evident, doamnă, nu-l necesar să-mi aduceţi aminte. Permiteţi-mi, totuşi, să subliniez că această navă mică, pe care vă simţiţi liberă s-o jigniţi, este căminul meu, locul în care trăiesc. Indiferent cum este. Mai mult, deşi sunteţi, fără nici o îndoială, pasager şi vă bucuraţi de anumite

drepturi şi privilegii, Ciupercă şi Distrugere trebuie să aibă, logic, drepturi substanţial mai mari, pentru că aceasta este locuinţa lor permanentă. Nu-l obiceiul meu să iau pasageri la bordul Cornului abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime. După cum aţi remarcat, spaţiul disponibil este puţin adecvat propriilor mele nevoi. Din nefericire, am suferit diferite vicisitudini ale sorţii în domeniul profesional şi nu câştig nimic ascunzând faptul că rezerva mea de standarzi se îndrepta spre insuficienţă când m-a contactat Kaj Nevis. Am făcut toate eforturile pentru a vă simţi comod la bordul acestei nave pe care o blestemaţi, mergând până la a ceda, pentru necesităţile dumneavoastră colective, zona de locuit a rachetei, improvizându-mi un culcuş incomod în camera de comandă. În ciuda sărăciei mele evidente, am ajuns să regret profund impulsul nebunesc şi altruist care m-a împins să accept această închiriere, mai ales că plata primită abia a ajuns pentru combustibilul şi proviziile necesare călătoriei, precum şi achitării taxei de asolizare din Shandi. Mă tem că aţi profitat serios de credulitatea mea. Cu toate acestea, sunt un om de cuvânt şi voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a vă duce la destinaţia dumneavoastră misterioasă. Dar sunt obligat să vă cer ca pe durata călătoriei să-l toleraţi pe Ciupercă şi pe Distrugere, aşa cum eu vă tolerez pe dumneavoastră.

Niciodată! Declară Celise Waan.

Nu mă îndoiam de răspuns, comentă Haviland Tuf.

N-am de gând să mai stau împreună cu lighioanele, spuse antropologa. Nu există nici un motiv să ne înghesuim într-o cameră, ca soldaţii în cazarmă. Nava nu arăta atât de mică de afară. Unde duce uşa asta? Întrebă ea, arătând cu mâna-l grasă.

Către compartimentele de depozitare, răspunse senin Haviland Tuf. Sunt şaisprezece. Recunosc că şi cel mai mic dintre ele e de două ori mai mare decât limitatul meu spaţiu locuibil.

Aha! Exclamă Waan. Şi ai vreo încărcătură?

Compartimentul şaisprezece este umplut cu reproduceri din plastic ale măştilor de orgie coogliene pe care, din nefericire, n-am fost în stare să le vând pe Shandellor, situaţie care m-a pus la discreţia lui Noah Wackerfuss, iar acesta a coborât preţurile şi m-a lipsit de mica mea speranţă de câştig. În compartimentul doisprezece am depozitat unele obiecte personale, echipament de tot felul şi diferite lucruri adunate în timp. Restul navei este complet gol, doamnă.

Excelent! În acest caz, vom transforma compartimentele mai mici în camere particulare pentru fiecare dintre noi. O chestie simplă, trebuie doar mutate paturile.

Foarte simplă, recunoscu Haviland Tuf.

Atunci fă-o! Răcni Celise Waan.

Cum doriţi. Închiriaţi şi un costum spaţial?

Pentru ce?

Depozitele nu beneficiază de sistemul pentru menţinerea vieţii, rânji Rica Dawnstar. Nu au aer. Nici căldură. Nici presiune. Nici măcar gravitaţie.

Tocmai bune să te găzduiască, adăugă Kaj Nevis.

Într-adevăr, mormăi Haviland Tuf.

Ziua şi noaptea sunt noţiuni lipsite de sens pe o navă cosmică, dar ritmurile străvechi ale trupului omenesc îşi menţin cererile, iar tehnologia a trebuit să se conformeze. De aceea, Cornul abundenţei avea, ca şi alte nave, exceptând imensele vase de război cu trei viteze sau cargoboturile de linie ale corporaţiilor de transport, o perioadă pentru somn – un timp al întunericului şi al tăcerii.

Rica Dawnstar se ridică din culcuşul ei şi-şi apucă arma cu ace, din obişnuinţă. Celise Waan sforăia puternic. Jefri Lion se zbătea şi se răsucea, câştigând bătăliile din mintea lui. Kaj Nevis era pierdut în vise de bogăţie şi putere. Şi cibertehul dormea, deşi era vorba de un alt soi de somn. Pentru a scăpa de plictiseala călătoriei, Anittas se întinsese într-un hamac, se conectase la calculatorul navei şi se închisese. Jumătatea lui cibernetică monitoriza jumătatea

lui biologică. Respiraţia îi era lentă şi foarte regulată, temperatura trupului scăzută, consumul de energie redus aproape la zero. Dar senzorii fără pleoape, din metal argintiu, care-l serveau drept ochi, păreau a se mişca uşor, urmărind vreo viziune invizibilă.

Rica Dawnstar ieşi iute din încăpere. Haviland Tuf stătea singur în camera de comandă. În culcuşul lui, torcea motanul cenuşiu. Mâinile uriaşe, albe, ale bărbatului se mişcau pe tastatura calculatorului. Distrugere, pisica mai mică, aceea neagră cu alb, se juca lângă picioarele lui. Ţinea în labe un stilou şi-l rostogolea de colo-colo pe podea. Tuf n-o auzise pe Rica intrând. Nimeni n-o auzea pe Rica mişcându-se, cu excepţia cazului când dorea ea să fie auzită.

Eşti încă treaz, spuse ea, rezemându-se de uşorul uşii. Tuf răsuci scaunul şi o privi impasibil.

O deducţie foarte remarcabilă. Sunt în faţa dumneavoastră activ, ocupat, solicitat de nevoile navei mele. Din dovezile evidente ale ochilor şi urechilor, aţi ajuns la concluzia că nu dorm. Puterea dumneavoastră de raţionament este uluitoare.

Rica Dawnstar pătrunse lent în încăpere şi se întinse pe culcuşul lui Tuf, rămas nestrâns din perioada anterioară de somn.

Şi eu sunt trează, zise ea, zâmbind.

Abia de-mi vine să cred.

Crede. Nu dorm mult, Tuf. Două sau trei ore pe noapte. Un avantaj, în meseria mea.

Fără îndoială.

Dar la bordul unei nave reprezintă un dezavantaj. Mă plictisesc.

Vreţi să facem un joc?

Poate unul de alt fel, zâmbi ea.

Sunt dornic să învăţ jocuri noi.

Bine. Să ne jucăm de-a conspiraţia.

Regulile nu-mi sunt familiare.

Sunt destul de simple.

Într-adevăr? Poate veţi fi suficient de amabilă să le enunţaţi. Figura lungă a lui Tuf rămăsese calmă, evazivă.

N-ai fi câştigat ultimul meci dacă Waan ar fi fost de partea mea, când i-am cerut, spuse Rica, pe tonul unei conversaţii obişnuite. Alianţele, Tuf, pot fi profitabile pentru toate părţile implicate. Noi doi suntem deosebiţi de ceilalţi. Suntem mercenari. Dacă Lion are dreptate în privinţa stelei molimei, ei vor împărţi bogăţii atât de mari că nu ni le putem imagina, iar noi doi ne vom primi salariul. Nu mi se pare corect.

Echitatea e un lucru greu de apreciat, comentă Haviland Tuf şi mult mai greu de atins. Aş dori ca plata mea să fie mai generoasă, dar, fără îndoială, mulţi alţii doresc acelaşi lucru. Însă este salariul pe care I-am negociat şi I-am acceptat.

Negocierile pot fi redeschise, sugeră Rica Dawnstar. Au nevoie de noi. De amândoi. Mi se pare că, dacă am colabora, am reuşi să… Să impunem nişte termeni mai convenabili. Să devenim părtaşi. O împărţire la şase. Ce zici?

O idee care mă intrigă, cu multe elemente care o recomandă. Unii şi-ar permite să sugereze că e vorba de un lucru lipsit de etică, ceea ce-l adevărat, dar adevărata sofisticare implică o anumită flexibilitate morală.

Rica Dawnstar examină un moment figura lungă, albă, lipsită de expresie, apoi rânji:

Nu te atrage, Tuf! În sinea ta, eşti de partea regulilor.

Regulile reprezintă esenţa jocului, sufletul lor, dacă vrei. Dau substanţă şi înţeles micilor noastre înfruntări.

Uneori e mai amuzant să le încalci. Şi mai eficient. Tuf îşi acoperi figura cu mâinile.

Deşi nu-s mulţumit de salariul meu ridicol, doresc să-mi îndeplinesc contractul cu Kaj Nevis. Nu vreau să vorbească urât despre mine sau despre Cornul abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime.

Oh, mă îndoiesc că va vorbi urât despre tine, Tuf! Râse Rica. Mă îndoiesc că te va pomeni vreodată, după ce-şi va realiza ţelul şi va scăpa de tine.

Fu încântată să observe că declaraţia ei îl făcuse pe Tuf să clipească.

Chiar aşa? Întrebă el.

Nu eşti curios? Nu vrei să ştii unde mergem şi de ce Waan şi Lion au ţinut zona de destinaţie secretă până am ajuns la bord? Şi de ce Lion a angajat un paznic?

Haviland Tuf mângâie blana lungă, cenuşie, a lui Ciupercă, fără să-şi mute privirea de pe figura tinerei.

Curiozitatea reprezintă marele meu viciu. Mă tem că aţi văzut în sufletul meu, iar acum căutaţi să-mi exploataţi slăbiciunea.

Curiozitatea a ucis pisica", spuse Rica Dawnstar.

O sugestie neplăcută, mai ales cu ea de faţă, comentă Tuf.

Dar satisfacţia a reînviat-o, sfârşi Rica. Lion ştie că-l vorba de ceva imens. Şi teribil de periculos. Pentru a obţine ceea ce vor, au nevoie de Nevis sau de cineva ca el. I-au repartizat un sfert frumos, dar Kaj are felul acela de reputaţie care te face să te întrebi dacă se va mulţumi doar cu a patra parte. Mă aflu aici ca să am grijă să se mulţumească. Pe de altă parte, adăugă ea, dând din umeri şi bătând cu palma în arma cu ace din teaca de la umăr, reprezint o asigurare şi împotriva altor complicaţii ce se pot ivi.

Pot să atrag atenţia că dumneavoastră reprezentaţi o complicaţie adiţională?

Ea zâmbi rece.

Nu-l spune asta lui Lion. Gândeşte-te la ce ţi-am spus, Tuf. După cum văd eu lucrurile, Nevis te-a subapreciat. Nu-l subaprecia şi tu pe el. Sau pe mine. Niciodată, niciodată să nu mă subapreciezi. Poate va veni un timp când vei dori să ai un aliat. Iar lucrul acesta s-ar putea întâmpla mai devreme decât crezi.

Cu trei zile înainte de sosire, Celise Waan se plânse din nou de mâncare. Tuf servise un ghiveci de legume cu mirodenii, aşa cum se găteşte pe Halagreen. O mâncare picantă, dar aveau parte de ea pentru a şasea oară de când călătoreau. Antropologa arătă legumele din farfurie, se strâmbă şi spuse:

De ce nu primim nişte mâncare adevărată?

Tuf se întinse, străpunse provocator cu furculiţa o ciupercă dolofană şi o ridică în faţa ochilor. O privi în tăcere un moment, aplecă un pic capul şi o privi din alt unghi, o răsuci şi se uită din nou la ea, iar în cele din urmă o pipăi uşor.

Nu reuşesc să înţeleg natura reclamaţiei dumneavoastră, doamnă. Ciuperca pare suficient de adevărată sărmanelor mele simţuri. Sigur, e doar o parte dintr-un întreg. Poate că restul ghiveciului este iluzoriu.

Deşi cred că nu-l.

Ştii la ce mă refer! Ţipă Celise Waan cu voce stridentă. Vreau carne!

Iar eu vreau bogăţii nemăsurate. Asemenea fantezii sunt uşor de visat, dar devin ceva mai greu reale.

M-am săturat de legumele astea enervante, se văită Celise Waan. Vrei să spui că pe nava asta chinuitoare nu pot căpăta o bucăţică de carne?

Tuf îşi încrucişa degetele.

Nu intenţionez să difuzez informaţii eronate. Eu nu sunt un mâncător de carne, dar există o cantitate minusculă pe Cornul abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime. Recunosc cinstit.

O satisfacţie furioasă apăru pe figura lui Celise Waan. Femeia se uită pe rând la ceilalţi aflaţi în jurul mesei. Rica Dawnstar încerca să-şi stăpânească un rânjet. Jefri Lion se îmbufnase.

V-am spus eu că păstrează mâncarea bună pentru el!

Cu un gest deliberat, apucă farfuria şi o aruncă în partea opusă a camerei. Vasul se izbi de peretele metalic şi-şi goli

încărcătura de ghiveci în patul nestrâns al lui Rica Dawnstar. Mercenara zâmbi dulce:

Tocmai am făcut schimb de paturi, Waan!

Nu-mi pasă! Măcar o dată voi avea o mâncare decentă! Presupun că voi, ceilalţi, vă aşteptaţi s-o împart cu voi!

Nu, dragă, spuse Rica. E toată a ta!

Apoi îşi termină ghiveciul şi şterse farfuria cu o coajă de pâine cu ceapă. Lion arăta stânjenit; în schimb, Kaj Nevis declară:

Dacă poţi să obţii carne de la Tuf, îţi aparţine în totalitate.

Excelent! Exclamă ea. Tuf, adu-mi carnea! Haviland Tuf o privi impasibil.

E adevărat că, în conformitate cu contractul pe care I-am încheiat cu Kaj Nevis, trebuie să vă hrănesc pe durata călătoriei. Dar nu s-a menţionat nimic despre natura alimentaţiei. Oricum, mi-am făcut datoria. Acum însă trebuie să vă satisfac capriciile culinare. Foarte bine, dacă asta-l soarta mea. Dar mă trezesc brusc cuprins eu însumi de pofte. Dacă eu vă suport toanele, n-ar fi echitabil ca şi dumneavoastră să le acceptaţi pe ale mele?

Ce vrei să zici? Întrebă Waan, suspicioasă.

Nimic, de fapt, răspunse Tuf, întinzând mâinile în lături. În schimbul cărnii pe care o doriţi, cer doar un moment de înţelegere. Am devenit foarte curios în ultimul timp şi aş vrea să-mi satisfac curiozitatea. Rica Dawnstar m-a avertizat că, dacă nu va fi satisfăcută, curiozitatea îmi va ucide pisicile…

Sunt de aceeaşi părere, declară antropologa cea grasă.

Mda… Cu toate acestea, mă văd silit să insist. Vă propun un târg: hrană, de felul celei pe care aţi cerut-o atât de melodramatic, pentru o pepită măruntă, sărmană, de informaţie a cărei cedare nu vă va costa nimic. Suntem pe cale să ajungem în sistemul Hro B'rana, destinaţie pe care aţi declarat-o la închirierea navei. Aş dori să aflu de ce mergem acolo, precum şi natura a ceea ce vă aşteptaţi să găsiţi pe acea stea a molimei de care v-am auzit vorbind.

Celise Waan se întoarse spre ceilalţi:

Am plătit o grămadă de standarzi pentru hrană! Ăsta-l jaf! Jefri, pune piciorul în prag!

Hm! Făcu Jefri Lion. Nu-l nici un pericol, Celise. Oricum va afla, când vom ajunge. Poate că a sosit timpul să ştie.

Nevis, n-ai de gând să faci nimic?

De ce? Întrebă acesta. N-are nici o importanţă. Spune-l şi ia-ţi carnea. Sau nu-l spune. Mi-e indiferent.

Waan se uită întâi la Kaj Nevis, apoi, trufaşă, la figura calmă, palidă, a lui Haviland Tuf.

Bine, zise ea, încrucişându-şi braţele. Dacă e neapărată nevoie, o să cânt ca să primesc de mâncare!

E suficient şi dacă vorbiţi cu voce normală, declară Tuf. Celise Waan îl ignoră.

O să povestesc pe scurt. Descoperirea stelei molimei este marele meu triumf, piatra de căpătâi a carierei mele, dar niciunul dintre voi n-a avut inteligenţa sau amabilitatea să aprecieze munca pe care am făcut-o. Sunt antropolog la Centrul Shandellor pentru Progresul Culturii şi Cunoaşterii. Specialitatea mea ştiinţifică este studiul culturilor primitive de un fel deosebit – culturile planetelor colonizate care au rămas izolate şi au decăzut tehnic în urma Marelui Război. Bineînţeles, multe lumi umane au fost afectate astfel, iar un număr considerabil dintre ele au fost cercetate amănunţit. Eu am lucrat în domenii mai puţin cunoscute – investigarea culturilor neumane, în special cele ale fostelor planete de sclavi ai hranganilor. Una dintre planetele pe care le-am studiat a fost Hro B'rana – cândva o colonie înfloritoare, un domeniu pentru înmulţirea hruunilor, dactiloizilor şi altor rase hrangane de sclavi, acum pustiită. Făpturile inteligente care trăiesc acolo au viaţă scurtă, o viaţă urâtă, brutală. Dar, ca în multe asemenea culturi degenerate, există basme despre o vârstă de aur dispărută. Lucrul cel mai interesant de pe Hro B'rana este o legendă, o legendă care se întâlneşte doar acolo – cea despre steaua molimei. Subliniez că pustiirea planetei este deosebit de puternică, iar

subpopularea severă, în ciuda faptului că mediul nu-l exagerat de aspru. De ce? Ei bine, descendenţii degeneraţi ai coloniştilor hruuni şi dactiloizi, ale căror culturi sunt, de altfel, complet diferite şi foarte ostile una faţă de cealaltă, au un singur răspuns la această întrebare: steaua molimei. La fiecare a treia generaţie, exact atunci când reuşesc să iasă din starea lor nenorocită, când populaţia creşte din nou, steaua molimei devine tot mai mare pe cerul nopţii lor. Iar când ajunge cea mai strălucitoare de pe boltă, atunci începe sezonul molimelor. Epidemiile se întind pe toată Hro B'rana şi de fiecare dată cea nouă este mai teribilă decât cea de dinainte. Vindecătorii sunt neputincioşi. Recolta se veştejeşte, animalele pier, iar trei sferturi din populaţia inteligentă moare. Cei care supravieţuiesc sunt aruncaţi în cea mai brutală formă de existenţă. Apoi steaua molimei descreşte şi, o dată cu declinul ei, molima dispare de pe Hro B'rana pentru încă trei generaţii. Aceasta-l legenda.

În timp ce-o ascultase pe Celise Waan relatând povestea, Haviland Tuf îşi păstrase o figură inexpresivă.

Interesant, zise el. Presupun totuşi că expediţia prezentă nu a fost organizată pentru a vă continua cariera prin investigarea acestui basm îngrozitor.

Nu, recunoscu Celise Waan. Am avut, cândva, această intenţie. Legenda mi se păruse un subiect excelent pentru o monografie. Am încercat să obţin fonduri de la Centru, pentru o cercetare la faţa locului, dar cererea mea a fost respinsă. M-am enervat şi pe bună dreptate. Idioţii! Am vorbit despre supărarea mea şi despre cauza ei colegului meu, Jefri Lion.

Lion tuşi.

Da, spuse el. Domeniul meu, după cum ştiţi, este istoria militară. Am fost intrigat, bineînţeles. M-am cufundat în băncile de date ale Centrului. Fişierele noastre nu-s la fel de complete ca acelea de pe Avalon şi Newhoime, dar n-aveam timp pentru cercetări mai minuţioase. Trebuia să acţionăm repede. Vezi, teoria mea e de fapt mai mult decât

o teorie, e o certitudine, pentru că ştiu ce-l o stea a molimei. Nu-l nici o legendă, Tuf! E adevărul gol-goluţ! Trebuie să fie părăsită, abandonată, dar încă funcţională, îndeplinindu-şi programele după mai mult de un mileniu de la Prăbuşire. Nu-ţi dai seama? Nu ghiceşti?

Îmi recunosc eşecul, zise Tuf. Îmi lipseşte familiarizarea dumneavoastră cu problema respectivă.

E o navă de război, Tuf, o navă militară situată pe o orbită lungă, eliptică, în jurul planetei Hro B'rana. Una dintre cele mai devastatoare arme lansate în vidul cosmic de Străvechiul Pământ împotriva hranganilor, la fel de teribilă ca legendara flotă a iadului despre care se spune că ar fi existat în ultimele zile de dinaintea Prăbuşirii. Dar are posibilitatea de a face bine, în aceeaşi măsură în care poate face rău. Este depozitara celei mai înaintate ştiinţe biogenetice a Imperiului Federal, un artefact care funcţionează, plin de secrete pierdute pentru restul omenirii!

Într-adevăr! Mormăi Tuf.

Este o navă de germinare, încheie Jefri Lion, o navă de germinare pentru război biologic a Corpului Inginerilor Ecologi.

Şi e a noastră, rânji Kaj Nevis.

Haviland Tuf îl privi atent pe Nevis, dădu din cap, se ridică, apoi anunţă:

Curiozitatea mi-a fost satisfăcută. Acum trebuie să-mi îndeplinesc partea ce-mi revine din înţelegere.

Ahhh! Făcu Celise Waan. Carnea mea!

Cantitatea este copioasă, deşi recunosc că varietatea-l redusă, anunţă Haviland Tuf. Vă voi lăsa sarcina de a vă pregăti carnea în modul cel mai plăcut cerului gurii dumneavoastră.

Se duse la un dulap, tastă codul de acces şi scoase o lădiţă, pe care o aduse, sub braţ, la masă.

Aceasta-l singura carne de la bordul navei mele. Nu-l pot garanta gustul sau calitatea. Dar până acum n-am primit

vreo plângere.

Rica Dawnstar izbucni în râs, iar Kaj Nevis chicoti. Haviland Tuf, grijuliu şi metodic, scoase din lădiţă o duzină de cutii de conserve cu hrană pentru pisici şi le aşeză în faţa lui Celise Waan. Distrugere se căţără pe masă şi începu să toarcă.

Nu-l atât de mare pe cât mă aşteptam, spuse Celise Waan, la fel de arţăgoasă ca de obicei.

Doamnă, ripostă Haviland Tuf, ochii pot înşela deseori. Ecranul meu de vizualizare este, recunosc, modest, cu diametrul doar de un metru, iar acest lucru, bineînţeles, diminuează mărimea oricărui obiect reprezentat pe el. Nava are dimensiuni considerabile.

Cât de considerabile? Se interesă Kaj Nevis, apropiindu-se. Tuf îşi încrucişă mâinile pe burtă.

Nu pot spune cu precizie. Cornul abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime e doar o navă comercială modestă, iar instrumentele ei senzoriale nu-s ce-ar trebui să fie.

Atunci, spune cu aproximaţie, mârâi Kaj Nevis.

Cu aproximaţie, repetă Tuf. Ţinând seama de unghiul din care-l prezentată imaginea pe ecranul meu, considerând axa mai mare drept lungime, nava de care ne apropiem pare a avea circa treizeci de kilometri standard lungime, în jur de cinci kilometri lăţime şi vreo trei kilometri înălţime, cu excepţia secţiunii cu cupolă, care se ridică ceva mai mult şi a turnului din faţă, care se înalţă aproximativ un kilometru deasupra punţii de unde porneşte.

Se strânseseră toţi în camera de comandă, venise chiar şi Anittas, care se trezise din somnul lui controlat de calculator când reduseseră acceleraţia. Tăceau cu toţii. Chiar şi Celise Waan părea a nu găsi, pentru moment, nimic de zis. Se uitau la ecran, la silueta neagră, lungă, răsucită, care plutea în faţa stelelor ce sclipeau ici, colo, luminând slab, pulsând de energii nevăzute.

Am avut dreptate, mormăi, în cele din urmă, Jefri Lion, pentru a pune capăt tăcerii. O navă de germinare – o navă a CIE! Nimic altceva nu poate fi atât de mare!

Fir-ar să fie! Exclamă Kaj Nevis, zâmbind.

Sistemul trebuie să fie uriaş, îşi dădu cu părerea Anittas. Imperialii Pământului erau mult mai sofisticaţi decât noi. Probabil că-l o Inteligenţă Artificială.

Suntem bogaţi, se bâlbâi Celise Waan, uitând pentru moment de multele-l şi variatele-l necazuri, apoi îl prinse pe Jefri Lion de mâini şi începu să valseze cu el, aproape ţopăind. Suntem bogaţi, bogaţi, suntem bogaţi şi celebri, suntem toţi bogaţi!

Acest lucru nu-l în întregime corect, zise Haviland Tuf. Nu mă îndoiesc că veţi deveni bogaţi în viitorul apropiat. Pentru moment însă, buzunarele dumneavoastră nu conţin mai mulţi standarzi decât conţineau cu un moment înainte. Nici eu, nici Rica Dawnstar nu împărtăşim posibilităţile dumneavoastră de prosperitate economică.

Nevis se uită urât la el:

Te plângi de ceva, Tuf?

Departe de mine ideea de a obiecta, spuse Tuf, cu voce inexpresivă. Corectam doar declaraţia eronată a lui Celise Waan.

Bine, dădu din cap Kaj Nevis. Acum, înainte de a deveni bogaţi, trebuie să mergem la bordul chestiei aceleia şi să vedem ce-l în interiorul ei. Chiar dacă-l o ruină, tot vom obţine uri premiu important pentru recuperarea ei. Dar dacă nava-l funcţională, nu există nici o măsură a bogăţiei ce ne va reveni!

Evident că-l funcţională, declară Jefri Lion. Răspândeşte molima peste Hro B'rana la fiecare a treia generaţie, de peste o mie de ani standard.

Da, comentă Nevis, asta-l adevărat, dar nu ne spune mare lucru. Se află pe o orbită fixă. Dar care-l starea motoarelor? A bibliotecii de celule? A calculatoarelor? Avem multe de verificat. Cum ajungem la bord, Lion?

Putem acosta, răspunse Jefri Lion. Tuf, vezi cupola aceea?

Vederea mea e fără pereche.

Bine. Cred că sub ea se află puntea de acostare, mare cât un cosmodrom. Dacă reuşim să deschidem cupola, putem duce nava ta acolo.

Dacă, zise Haviland Tuf. Un cuvânt foarte neplăcut. Atât de scurt şi atât de des rostit cu dezamăgire şi frustrare…

Ca pentru a sublinia cuvintele lui, pe ecranul principal apăru o luminiţă roşie. Tuf întinse un deget alb:

Fiţi atenţi!

Ce-l asta? Se interesă Nevis.

Un mesaj, răspunse Tuf.

Se aplecă şi atinse o tastă uzată de la lasercom.

Steaua molimei dispăru de pe ecran. În locul ei, se ivi figura obosită a unui bărbat de vârstă medie, ce stătea într-o cameră de comunicaţii. Individul avea riduri adânci pe frunte, o expresie posomorâtă, iar capul acoperit de păr des, negru. Ochii săi cenuşii-albaştri dezvăluiau epuizare. Purta o uniformă parcă scoasă din benzile de istorie, iar pe cap o capelă verde, cu cozoroc şi cu un theta auriu ca emblemă.

Aici Arca, anunţă el. Aţi pătruns în sfera noastră de apărare. Identificaţi-vă sau deschidem focul. Acesta este primul avertisment.

Haviland Tuf apăsă pe butonul EMISIE.

Aici Cornul abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime, anunţă el cu voce clară. Comandată de Haviland Tuf. Suntem negustori nepericuloşi, neînarmaţi. Venim din Shandellor, Arcă. Pot cere permisiunea să mă apropii pentru acostare?

Există oameni! Gâfâi Celise Waan. Echipajul trăieşte!

O evoluţie fascinantă a evenimentelor, afirmă Lion, trăgându-se de barbă. Poate că acesta este un descendent al membrilor echipajului iniţial CIE. Sau, poate, au folosit cronourzeala! Urzeala din firele ţesăturii timpului – pentru

a-l accelera sau a-l ţine pe loc. Da, puteau face asta! Cronourzeala! Gândiţi-vă la acest lucru!

Kaj Nevis scoase un sunet batjocoritor.

Au trecut o mie de ani şi indivizii sunt încă în viaţă! Cum naiba putem face faţă unor asemenea fiinţe?

Imaginea de pe ecran pâlpâi scurt. Apoi acelaşi bărbat obosit, în uniforma Imperialilor Pământului, spuse:

Aici Arca. Identificarea voastră este greşit formulată. Vă aflaţi în interiorul sferei noastre de apărare. Identificaţi-vă sau deschidem focul! Acesta a fost al doilea avertisment.

Domnule, replică Haviland Tuf, protestez! Suntem fără arme şi fără apărare. Nu facem nici un rău. Suntem negustori, savanţi, colegi întru umanitate. Intenţiile noastre nu-s ostile şi, mai mult decât atât, nu avem mijloace de a produce daune unei nave atât de formidabile ca Arca dumneavoastră. De ce ne primiţi atât de belicos?

Ecranul pâlpâi.

Aici Arca. Aţi pătruns în sfera noastră de apărare. Identificaţi-vă imediat sau veţi fi distruşi. Acesta este al treilea şi ultimul avertisment.

Înregistrări! Exclamă Kaj Nevis, cu oarecare entuziasm. Asta-l! Nici vorbă de păstrare în viaţă cu ajutorul frigului sau de vreun afurisit de câmp de stază! Nu-l nimeni acolo. Doar un calculator care ne arată nişte înregistrări.

Mă tem că aveţi dreptate, zise Haviland Tuf. Se pune următoarea întrebare: dacă acel calculator este programat să transmită nişte înregistrări navelor care se apropie, ce altceva a fost programat să facă în continuare?

Codurile! Îşi aminti brusc Jefri Lion. Am un set întreg de coduri ale Imperiului Federal, de secvenţe de identificare, în fişierele mele de pe cipurile de cristal! Mă duc să le caut!

O idee excelentă, comentă Haviland Tuf, dar cu o singură şi evidentă deficienţă: e nevoie de timp pentru a găsi şi utiliza cipurile cu coduri. Dacă am avea posibilitatea de a face acest lucru, aş aplauda propunerea dumneavoastră.

Mă tem, vai, că nu dispunem de această posibilitate. Arca tocmai a tras în noi.

Apoi uriaşul se aplecă spre consolă şi anunţă:

Accelerez!

Dar, în timp ce degetele lui lungi, albe, atingeau tastele, Cornul abundenţei se zgâlţâi violent. Celise Waan ţipă şi se prăbuşi, Jefri Lion căzu peste Anittas. Chiar şi Rica Dawnstar trebui să se prindă de speteaza scaunului lui Tuf, pentru a se ţine pe picioare. Apoi se stinseră toate luminile. Vocea lui Tuf răsună în întuneric:

Mă tem că am vorbit prea devreme sau, mai corect, am acţionat prea târziu.

Pe durata unui moment ce păru interminabil, fură copleşiţi de tăcere, întuneric şi groază, aşteptând o a doua lovitură care să pună capăt acestora.

Apoi, bezna se limpezi un pic. Luminiţe firave apărură la consolele din jur, în timp ce aparatura Cornului abundenţei se trezea la o semiviaţă pâlpâitoare.

Nu suntem scoşi complet din circulaţie, declară Haviland Tuf, stând pe scaunul din faţa tabloului de comandă, cu mâinile pe tastatura calculatorului. Voi cere un raport privind stricăciunile. Poate vom fi în stare să ne retragem.

Celise Waan începu să scoată un ţipăt, o văicăreală stridentă, isterică, fără sfârşit. Rămăsese întinsă pe podea. Kaj Nevis se întoarse spre ea.

Gura, vacă tâmpită! O repezi el şi-o izbi cu piciorul, iar vaietul ei se transformă într-o bolboroseală. Suntem morţi dacă rămânem locului! Următorul proiectil ne va face ţăndări! Fir-ar să fie, Tuf, mişcă drăcia asta de aici!

Capacitatea noastră de deplasare este nediminuată, replică Tuf. Lovitura pe care am încasat-o nu a pus capăt mişcării noastre, deşi ne-a deviat oarecum de pe traiectoria iniţială, ce ne ducea către Arcă. Poate că de aceea n-au tras iar în noi. Mă tem, continuă el, examinând caracterele estompate, verzi, ce defilau pe un ecran mai mic, că nava mea a suferit unele reduceri ale funcţionalităţii. N-ar fi

recomandabil să accelerez acum – tensiunea ne-ar sfărâma, fără îndoială, în bucăţi. Sistemul pentru menţinerea vieţii are câteva stricăciuni. Extrapolările arată că vom rămâne fără oxigen peste aproximativ nouă ore standard.

Kaj Nevis înjură, iar Celise Waan începu să dea cu pumnii în podea.

Pot face economie de oxigen intrând din nou în stare de repaos, se oferi Anittas.

Îl ignorară cu toţii.

Să omorâm pisicile, sugeră Celise Waan.

Putem să ne deplasăm? Întrebă Rica Dawnstar.

Motoarele de manevră sunt încă funcţionale, răspunse Tuf, dar, fără capacitatea de a executa salturi stelare, vom avea nevoie de doi ani Shandish pentru a ajunge pe Hro B'rana. Patru dintre noi pot găsi adăpost în costumele cosmice. Filtrele de aer cu viruşi vor recicla oxigenul un timp nelimitat.

Refuz să trăiesc doi ani într-un costum cosmic! Declară cu tărie Celise Waan.

Foarte bine, zise Tuf. Deoarece am numai patru costume, iar noi suntem şase, acest lucru ne va ajuta. Sacrificiul dumneavoastră, plin de nobleţe, va fi amintit multă vreme, doamnă. Înainte de a pune acest plan în aplicare, cred totuşi că ar trebui să luăm în considerare altă opţiune.

Care? Se interesă Kaj Nevis.

Tuf se roti cu scaunul şi-l privi pe fiecare în parte, la lumina slabă a camerei de comandă.

Să sperăm că cipurile de cristal ale lui Jefri Lion conţin codul potrivit pentru apropiere, astfel încât să acostăm Arca fără să devenim o ţintă pentru un armament străvechi.

Cipul! Exclamă Lion, care abia se zărea – în beznă, jacheta lui din stofă cameleon devenise de-un negru mai. Mă duc să-l caut!

Se repezi în goană către sectorul de locuit.

Ciupercă traversă liniştit camera şi sări în poala lui Tuf, care puse o mână pe el, iar cotoiul uriaş începu să toarcă

puternic. Un sunet mai degrabă liniştitor. Poate că lucrurile aveau să se rezolve, până la urmă… Dar Jefri Lion plecase de prea mult timp…

Când, în cele din urmă, îl auziră revenind, paşii lui erau fără vlagă, de om învins.

Ei bine, întrebă Nevis, unde-l?

A dispărut. Am căutat pretutindeni. A dispărut. Aş fi jurat că-l am. Fişierele mele… Kaj, aş fi vrut să le iau cu mine. Sigur, nu puteam lua totul, dar am copiat înregistrările mai importante, lucrurile care ar fi putut fi de folos – materiale despre război, despre CIE, ceva despre istoria zonei. Ştii servieta mea cenuşie. În ea aveam calculatorul cel mic şi vreo treizeci de cipuri de cristal. Am căutat câte ceva prin ele noaptea trecută, când stăteam în pat, îţi aminteşti? Revedeam informaţiile despre navele de germinare, iar tu te-ai plâns că nu te las să dormi. Am un cip plin cu coduri din vechime, ştiu că am şi am intenţionat să-l iau cu mine. Dar nu-l aici!

Lion se apropie. Văzură că ţinea calculatorul portabil întins spre ei, ca o ofrandă.

Am căutat prin cutie de patru ori, am verificat toate cipurile care erau pe pat, pe masă… Nu-l. Îmi pare rău. Doar dacă nu I-a luat cineva… Adăugă el, privind spre ceilalţi, dar nimeni nu zise nimic. Probabil că am uitat codurile pe Shandellor. Am plecat în grabă şi…

Tâmpit senil! Izbucni Kaj Nevis. Ar trebui să te ucid chiar acum şi să economisesc un pic de aer pentru noi, ceilalţi!

Suntem morţi, se văită Celise Waan, morţi, morţi…

Doamnă, zise Haviland Tuf, mângâindu-l pe Ciupercă, continuaţi să faceţi afirmaţii pripite. Nu sunteţi mai moartă decât eraţi bogată cu puţin timp în urmă.

Ai vreo idee? Se întoarse Nevis spre el.

Într-adevăr, răspunse Tuf.

Ei bine? Îl grăbi Nevis.

Arca este singura noastră salvare. Trebuie s-o acostăm. Fără cristalul cu coduri al lui Jefri Lion, nu putem deplasa

Cornul abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime pentru a ne apropia de ea, ca să nu se tragă iar în noi. Un lucru evident. Dar mi-a venit o idee interesantă, spuse el, ridicând un deget. Poate că Arca va arăta mai puţină ostilitate faţă de o ţintă mai mică – un om în costum spaţial, propulsat de jeturi de aer!

Kaj Nevis deveni gânditor.

Şi cum o să intre omul acela în Arcă? O să bată în carenă, să i se deschidă?

Un gest nepractic, recunoscu Haviland Tuf. Cred totuşi că am o soluţie pentru rezolvarea acestei probleme.

Ceilalţi aşteptară. Tuf îl mângâie pe Ciupercă.

Dă-l drumul, zise nerăbdător Kaj Nevis.

Să-l dau drumul? Clipi Tuf. Într-adevăr… Vă rog să fiţi îngăduitori. Mintea mea e oarecum zăpăcită. Sărmana mea navă a suferit stricăciuni importante. Modestul meu cămin este ruinat şi devastat. Cine o să plătească reparaţiile necesare? Kaj Nevis mă va trata cu largheţe, după ce se va bucura de bogăţie? Mă tem că nu. Îmi vor cumpăra Jefri Lion şi Anittas o navă nouă? Greu de crezut. Stimata Celise Waan îmi va acorda o primă, în afara salariului meu, pentru a-mi compensa pierderea? A promis deja că va depune o plângere împotriva mea, pentru a-mi fi confiscată nava prăpădită şi a-mi fi anulată licenţa de navigaţie. Cine va dori să mă ajute?

Nu te mai gândi la asta! Cum intrăm pe Arcă? Spuneai că ştii o cale!

Am spus? Cred că aveţi dreptate, domnule. Dar mă tem că povara necazurilor mi-a izgonit ideea din mintea mea amărâtă, zăpăcită. Am uitat-o. Nu mă pot gândi decât la situaţia mea economică jalnică…

Rica Dawnstar râse şi-l bătu pe Tuf pe spatele-l lat. Acesta se uită la ea.

Iar acum am fost lovit grosolan de mândra Rica Dawnstar. Vă rog să nu mă atingeţi, doamnă!

Ăsta-l şantaj! Gemu Celise Waan. O să te bag la puşcărie pentru asta!

Şi integritatea mea fizică e periclitată, fiind împroşcat cu ameninţări. Te miri că nu pot gândi, Ciupercă?

Bine, Tuf, ai câştigat, mârâi Kaj Nevis. Aud vreo obiecţie împotriva ideii de a-l face pe Tuf partener cu drepturi depline? Întrebă el, privind în jur. Adică să împărţim la cinci?

Jefri Lion tuşi.

Meritã, dacă planul lui funcţionează.

De acum faci parte din grupul nostru, dădu din cap Nevis. Haviland Tuf se ridică de pe scaun, cu o demnitate greoaie, dându-l jos pe Ciupercă din poală.

Memoria mi-a revenit! Anunţă el. Există patru costume spaţiale în dulap. Dacă unul dintre dumneavoastră va fi atât de amabil să se înveşmânteze cu unul şi să mă ajute, vom merge împreună să aducem din depozitul numărul doisprezece un echipament foarte folositor.

Să fiu a naibii! Exclamă Rica Dawnstar râzând, în timp ce bărbaţii se întorceau, cărând între ei ceva extrem de voluminos.

Ce-l asta? Întrebă Celise Waan.

Haviland Tuf, care arăta imens în hainele lui spaţiale albastre-argintii, aşează povara pe podea şi-l ajută pe Kaj Nevis să o ridice la verticală. Apoi îşi scoase casca şi examină cu mândrie ceea ce aduseseră.

Un costum spaţial, doamnă. Mi se pare evident.

Era un costum spaţial, dar unul cum nu mai văzuseră până atunci, construit, după toate aparenţele, de cineva care nu se gândise la oameni. Îi depăşea în înălţime pe toţi, chiar şi pe Tuf. Creasta ornamentată a căştii mari, bombate, ajungea la trei metri de duşumea, aproape atingând tavanul. Avea patru braţe groase, cu câte două articulaţii. Cele de deasupra se terminau cu cleşti strălucitori, zimţaţi. În picioarele groase puteau încăpea trunchiuri de copaci tineri. Tălpile arătau ca nişte farfurii mari, circulare. Pe

spinarea lată se găseau patru rezervoare imense. Din umărul drept se înălţa o antenă radar. Peste tot, metalul negru, rigid, din care fusese construit costumul, era filigranat cu modele bizare, ondulate, roşii şi aurii. Echipamentul rămase între ei ca un gigant din vechime, înveşmântat în armură.

Kaj Nevis întinse degetul spre el.

L-ai adus. Şi ce dacă? La ce ne ajută monstruozitatea asta? Mi se pare o aiureală!

Vă rog, replică Tuf, acest mecanism care vă displace reprezintă o antichitate cu istorie bogată. Am cumpărat acest artefact străin fascinant, cu un preţ mare pentru mine, pe Unqi, când am trecut prin sectorul respectiv. Acesta este un autentic costum de luptă unqian, domnule, declarat a fi din perioada dinastiei Hameriin, care s-a prăbuşit cu cincisprezece veacuri în urmă, cu mult înainte ca omenirea să ajungă la stelele unqiene. A fost complet restaurat.

Şi ce face? Întrebă Rica Dawnstar, grăbită, ca de obicei, să ajungă la esenţa problemei.

Tuf clipi.

Posibilităţile sale sunt multe şi variate. Două se potrivesc teribil situaţiei neplăcute în care ne aflăm. Are un exoschelet suplimentar, iar când e folosit pe deplin, acesta măreşte puterea intrinsecă a ocupantului de aproximativ zece ori. Mai mult, echipamentul include un excelent laser pentru tăiat, proiectat pentru a despica un strat de duraliaj de o jumătate de metru, sau o placă de oţel cu o grosime semnificativ mai mare, dacă raza este aplicată direct, de la distanţă zero. Pe scurt, acest costum de luptă va constitui mijlocul de a pătrunde în străvechea navă de război, ce pare a fi unica noastră salvare.

Splendid! Exclamă Jefri Lion, bătând din palme.

S-ar putea să meargă, comentă Kaj Nevis. Cum vom proceda?

Trebuie să recunosc unele deficienţe ale echipamentului în ceea ce priveşte manevrabilitatea în spaţiul cosmic. Rezervele noastre includ patru costume standard, dar numai două ejectoare. Am plăcerea de a vă anunţa că echipamentul de luptă unqian posedă instalaţie proprie de propulsare. Propun următorul plan. Mă voi înveşmânta în costumul de luptă şi voi părăsi Cornul abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime, însoţit de Rica Dawnstar şi Anittas, aceştia în costume cosmice obişnuite şi cu propulsoare. Ne vom îndrepta, cu toată viteza, spre Arcă. Dacă vom parcurge drumul fără probleme, vom folosi facilităţile deosebite de care dispune costumul meu pentru a face o gaură într-un sas. Am auzit că Anittas este expert în sisteme cibernetice străvechi şi calculatoare demodate. Foarte bine. O dată intraţi, nu va avea probleme să obţină controlul asupra Arcei şi să anuleze programul ostil care funcţionează acum.

Celise Waan se făcu stacojie.

Ne vei lăsa să murim! Ţipă ea. Nevis, Lion, trebuie să-l oprim! O dată aflaţi pe navă, ne vor distruge! Nu putem avea încredere în ei!

De ce trebuie ca moralitatea mea să fie asaltată continuu de asemenea acuzaţii? Întrebă Haviland Tuf. Sunt un om de onoare. Desfăşurarea evenimentelor, aşa cum aţi sugerat-o, nu mi-a trecut niciodată prin minte!

E un plan bun, zâmbi Kaj Nevis, care începu să despacheteze costumele spaţiale. Anittas, mercenaro, îmbrăcaţi-vă!

Îi laşi să ne părăsească aici? Gemu Celise Waan către Jefri Lion.

Sunt sigur că nu ne vor face nici un rău, spuse Lion, trăgându-se de barbă. Şi dacă ar face-o, Celise, cum vrei să-l opresc?

Să ducem costumul de luptă la sasul principal, îi spuse Haviland Tuf lui Kaj Nevis, în timp ce Dawnstar şi cibertehul se îmbrăcau.

Nevis dădu din cap, ieşi din propriul lui costum şi se apucă să-l ajute pe Tuf.

Târâră, cu oarecare dificultate, uriaşa armură unqiană către sasul principal al Cornului abundenţei. Ajunşi acolo, Tuf îşi scoase costumul şi desfăcu intrarea în cuirasă, apoi se urcă pe un scaun şi începu să se strecoare cu greu înăuntru.

O clipă, zise Kaj Nevis, apucându-l de umăr.

Domnule, nu-mi place să fiu atins! Luaţi mâna de pe mine.

Se întoarse şi clipi, surprins. Kaj Nevis scosese un vibrocuţit. Lama subţire, zumzăitoare, care putea tăia chiar şi oţelul, se afla ia mai puţin de un centimetru de nasul lui.

Un plan bun, rânji Kaj Nevis, dar o să facem o mică schimbare. Eu voi îmbrăca supercostumul şi voi pleca împreună cu Anittas şi micuţa Rica. Tu vei rămâne aici şi vei muri.

Nu aprob această substituire. Sunt întristat că şi dumneavoastră înclinaţi să manifestaţi suspiciuni nefondate faţă de motivele mele. Vă asigur, aşa cum am asigurat-o şi pe Celise Waan, că gândul trădării nu mi-a trecut nicicând prin minte.

Amuzant! Mie mi-a trecut prin minte. Şi mi s-a părut o idee a naibii de bună!

Haviland Tuf luă o înfăţişare de om cu demnitatea rănită.

Planul dumneavoastră a eşuat, domnule, anunţă el. Anittas şi Rica Dawnstarse află în spatele dumneavoastră. E binecunoscut faptul că Rica Dawnstar a fost angajată pentru a preveni o asemenea comportare din partea dumneavoastră. Vă sfătuiesc să vă predaţi. Va fi mult mai bine pentru dumneavoastră.

Kaj Nevis se hlizi.

Rica Dawnstar îşi ţinea casca sub braţ. Privi scena, scutură uşor capul ei frumos şi oftă.

Ar fi trebuit să accepţi oferta mea, Tuf. Ţi-am spus că va veni o vreme când vei regreta că n-ai un aliat.

Apoi îşi puse casca, o închise ermetic şi înhăţă un propulsor.

Să mergem, Nevis.

În cele din urmă, pe figura lată a lui Celise Waan se ivi o expresie ce dovedea că înţelesese ce se întâmpla. Spre meritul ei, de data asta nu se lăsă cuprinsă de isterie. Se uită după o armă, dar, negăsind niciuna la îndemână, îl apucă pe Ciupercă. Pisica stătuse şi urmărise evenimentele, curioasă.

Tu, tu, TU! Răcni ea, aruncând motanul de-a lungul camerei. Kaj Nevis se ghemui. Ciupercă miorlăi zdravăn şi-l izbi pe Anittas.

Fiţi amabilă şi încetaţi să azvârliţi cu pisicile mele, zise Haviland Tuf.

Revenindu-şi imediat, Nevis agită vibrocuţitul spre Tuf, într-un mod extrem de agresiv, iar acesta dădu încet înapoi. Nevis zăbovi un timp pentru a ridica de jos costumul dezbrăcat de Tuf şi a-l tăia cu abilitate într-o duzină de fâşii lungi, albastre-argintii. Apoi, cu grijă, se căţără în costumul de luptă unqian. Rica Dawnstar îl închise ermetic. Nevis avu nevoie de oarecare răgaz pentru a descoperi cum funcţiona sistemul străin de comandă, dar după cinci minute vizorul bombat din faţă începu să lucească în culoarea roşie, îndurerată, a sângelui, iar membrele superioare, grele, se mişcară neîndemânatic. Ridică, de probă, braţele inferioare, cele cu cleşti, în timp ce Anittas deschidea uşa interioară a ecluzei. Kaj Nevis pătrunse în ea, clănţănind din cleşti, urmat de ciberteh şi de Rica Dawnstar.

Îmi pare rău, oameni buni, declară ea, în timp ce închidea uşa. N-am nimic cu voi. E doar o chestie de aritmetică.

Într-adevăr, zise Haviland Tuf. De scădere.

Tuf stătea pe scaunul de comandă, în beznă, privind pâlpâiala instrumentelor din faţa lui. Ciupercă, cu demnitatea foarte afectată de păţania prin care trecuse, se căţărase în poala lui şi se alinta, cerând să fie mângâiat.

Arca nu trage în foştii noştri camarazi, le spuse el lui Jefri Lion şi Celise Waan.

E numai vina mea, gemu Lion.

Nu, îl contrazise Celise Waan şi arătă cu degetul spre Tuf. E vina lui.

Nu sunteţi o femeie prea recunoscătoare, remarcă Haviland Tuf.

Recunoscătoare? Pentru ce? Răbufni ea, furioasă. Tuf îşi încrucişă mâinile.

Nu am rămas complet fără resurse. Pentru început – Kaj Nevis ne-a lăsat un costum cosmic funcţional.

Şi nici un dispozitiv de propulsare.

Aerul ne va ajunge de două ori mai mult timp, din moment ce numărul nostru a scăzut.

Dar se va termina, mârâi Celise Waan.

Kaj Nevis şi ciracii lui n-au folosit costumul de luptă unqian pentru a distruge Cornul abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime după ce I-au părăsit, aşa cum ar fi putut s-o facă.

Nevis a preferat să murim în chinuri, replică antropologa.

Cred că nu. Mai degrabă a dorit să păstreze această navă ca un ultim refugiu, pentru situaţia în care planul lui de a aborda Arca ar eşua, mormăi Tuf. Pentru moment, avem adăpost, provizii şi posibilitate de deplasare, chiar dacă limitată.

Avem doar o navă defectă, care va rămâne în curând fără aer, zise Celise Waan.

Voia să mai spună ceva, dar tocmai atunci Distrugere năvăli în camera de comandă, plină de energie, urmărind o bijuterie pe care o rostogolea în faţa ei. Podoaba se opri la picioarele lui Celise Waan. Distrugere sări după ea, o lovi cu laba şi o făcu să se răsucească. Celise Waan răcni:

Inelul meu cu piatră-lucitoare! Cât I-am căutat! Să te ia dracu', hoaţă scârboasă!

Se aplecă şi încercă să apuce inelul. Întrucât Distrugere se apropiase de ea, Celise izbi cu pumnul pisica. Nu nimeri.

Ghearele lui Distrugere avură mai mult succes. Celise Waan ţipă.

Haviland Tuf se ridică în picioare. Ridică animalul şi bijuteria, o ţinu pe Distrugere sub braţ, la adăpost şi înmână inelul proprietarei însângerate.

Proprietatea dumneavoastră, doamnă.

Jur că, înainte de a muri, o să apuc creatura asta de coadă şi o să-l împrăştii creierul pe pereţi – dacă are creier.

Nu apreciaţi suficient calităţile unei feline, zise Haviland Tuf, retrăgându-se spre scaun, în timp ce-o mângâia pe Distrugere aşa cum îl mângâiase mai devreme pe Ciupercă. Pisicile sunt animale foarte inteligente. E binecunoscut faptul că toate au oarece însuşiri parapsihologice. Se ştie că primitivii de pe Pământ le venerau.

Am studiat primitivi care venerau fecale, declară băţoasă antropologa. Animalul ăsta e o fiară murdară!

Felinele sunt exagerat de curate, răspunse calm Tuf. Distrugere e ceva mai mare decât un pisoi, dar cheful de joacă şi temperamentul haotic i-au rămas nediminuate. E o fiinţă foarte încăpăţânată, dar asta face parte din şarmul ei. Ciudat, este o făptură a obiceiurilor. Cine nu-l fermecat de bucuria ei de a se juca cu obiecte care zac pe jos? Cine nu-l amuzat de frecvenţa nebunească cu care rătăceşte, pe sub consolele din această cameră, lucrurile cu care se joacă? Oare cine? Doar cei foarte acri şi cu inimă de piatră, concluzionă Tuf, clipind repede – o dată, de două ori, de trei ori – iar pe figura lui se citi o furtună emoţională. Sus, Distrugere! Mormăi el cu blândeţe, ridicând pisica din poală.

După ce se sculă de pe scaun, se lăsă, cu multă demnitate, în genunchi şi începu să se târască prin încăpere, uitându-se sub console.

Ce faci? Îl întrebă Celise Waan.

Caut jucăriile pierdute de Distrugere.

Sângerez, ni se termină aerul, iar tu cauţi jucăriile pisicii! Exclamă, exasperată, femeia.

Cred că v-am spus prea multe, comentă Tuf.

Scoase de sub consolă o mână de obiecte mărunte, apoi alta. După ce vârî braţul dedesubt şi scotoci sistematic, se ridică, îşi adună prada, se scutură şi începu să sorteze ceea ce găsise în praf.

Interesant! Făcu el.

Ce-ai spus?

Acestea sunt ale dumneavoastră, se adresă el lui Celise Waan, înmânându-l alt inel şi două stilouri. Acestea sunt ale mele, continuă el, punând deoparte alte două stilouri, trei crucişătoare roşii, un cuirasat galben şi un port stelar argintiu. Iar acesta, presupun, e al dumneavoastră, îi spuse el lui Lion, întinzându-l un cristal şlefuit, de mărimea unei unghii.

Lion sări în picioare:

Cipul!

Într-adevăr, zise Haviland Tuf.

Urmă un moment de încordare nesfârşită, după ce Tuf lansase cererea de acostare. O crăpătură subţire se ivi în mijlocul cupolei negre, imense. Apoi alta, perpendiculară pe prima. După aceea a treia, a patra şi încă altele. Cupola se spintecă într-o sută de felii înguste, care se lăsară pe carcasa Arcei.

Jefri Lion respiră adânc:

A mers! Exclamă el, cu o voce plină de uimire şi recunoştinţă.

Am ajuns, cu câtva timp în urmă, la concluzia că vom penetra sfera de apărare fără să fie deschis focul împotriva noastră. Aceasta-l doar confirmarea.

Urmăriră desfăşurarea evenimentelor pe ecran. Sub cupolă apăru o punte de asolizare, cam cât portul multor planete mici. Puntea era ciuruită de zone circulare de acostare, unele dintre ele fiind ocupate. În timp ce aşteptau, un inel de lumină albastră-albă fâlfâi în jurul unei zone libere.

Departe de mine gândul de a vă dicta modul de comportare, spuse Haviland Tuf, cu ochii pe aparatură, mişcându-şi mâinile metodic, cu atenţie. Totuşi, v-aş sfătui să vă prindeţi centurile de siguranţă. Voi scoate picioarele de asolizare şi voi programa coborârea în zona indicată, dar nu cunosc ce stricăciuni au suferit picioarele – de fapt, nu sunt sigur nici măcar dacă au rămas la locul lor. De aceea, vă solicit să aveţi grijă.

Puntea de asolizare se întindea, neagră, în faţa lor. Începură să coboare încet în adâncimile ei de peşteră. Inelul luminos al punţii de acostare se zărea tot mai mare pe un ecran. Un al doilea ecran arăta lumina albastră, slabă, a aparatelor gravitaţionale ale Cornului abundenţei, reflectată de ziduri îndepărtate de metal şi de siluetele altor nave. Pe un al treilea se vedea cupola care se strângea la loc, ca o mulţime de dinţi ascuţiţi ce păreau a mesteca un animal imens, venit din spaţiul cosmic.

Impactul fu surprinzător de blând. Nava se aşeză pe punte cu un oftat, o şuierătură şi o zgâlţâitură fără importanţă. Haviland Tuf opri motoarele şi rămase un moment examinând aparatele şi imaginile de pe ecran. Apoi se întoarse spre ceilalţi.

Am acostat, îi anunţă el. A venit timpul să facem un plan.

Celise Waan îşi desfăcu în grabă centura.

Vreau să ies de aici, să-l găsesc pe Nevis şi pe căţeaua aia, Rica, să le dau un exemplu bun de ceea ce gândesc! Declară ea.

Un exemplu bun de ceea ce gândiţi reprezintă o contradicţie de termeni, comentă Haviland Tuf. Cred că desfăşurarea evenimentelor propusă de dumneavoastră este extrem de neînţeleaptă. Foştii noştri colegi pot fi consideraţi acum rivalii noştri. Deoarece abia ne-au abandonat morţii, neîndoielnic că nu se vor arăta încântaţi să descopere că trăim şi vor lua imediat măsuri pentru a corecta situaţia.

Tuf are dreptate, recunoscu Lion.

Se duse apoi de la un ecran la altul, privindu-le fascinat. Nava de germinare străveche îi reaprinsese spiritul şi imaginaţia, îl umpluse de energie.

Noi sau ei, Celise. E război. Ne vor ucide dacă vor putea, nu te îndoi de asta. Trebuie să fim la fel de nemiloşi! A venit timpul să folosim o tactică înţeleaptă!

Mă înclin în faţa experienţei marţiale a dumneavoastră, zise Tuf. Ce strategie sugeraţi?

Jefri Lion se trase de barbă.

Ei bine, să mă gândesc… Care-l situaţia? Îl au pe Anittas. Omul este pe jumătate computer. De îndată ce se va conecta la sistemul de comandă al navei, va fi în stare să determine cât din Arcă funcţionează şi, probabil, să exercite oarecare influenţă asupra ei. Ceea ce este un lucru periculos. S-ar putea să încerce asta chiar acum. Ştim că au ajuns primii pe navă. S-ar putea să fi aflat că am acostat, s-ar putea să nu fi aflat. În acest din urmă caz, am avea avantajul surprizei.

Iar ei au avantajul că deţin tot armamentul, replică Tuf.

Nici o problemă, spuse Jefri Lion, frecându-şi mâinile, nerăbdător. Asta-l o navă de război. CIE se specializase în biorăzboi, e adevărat, dar Arca e vas militar – ca atare, sunt convins că echipajul avea arme individuale şi alte chestii de felul ăsta. Trebuie să existe un arsenal. E nevoie doar să-l găsim.

Într-adevăr, mormăi Haviland Tuf.

Avantajul nostru – ei bine, n-o să fiu lipsit de modestie – sunt eu, turui mai departe Lion. Ei habar n-au de nimic, cu excepţia lucrurilor pe care le poate descoperi Anittas în calculator. Dar eu am studiat navele anticului Imperiu Federal. Ştiu totul despre ele. Mă rog, tot ce n-a fost uitat sau ţinut secret. Cunosc, oricum, câteva amănunte esenţiale despre structura generală a acestor nave de germinare. Trebuie să găsim mai întâi armurăria. S-ar cuveni să fie în apropiere. Procedura standard era de a plasa armamentul lângă puntea de acostare, pentru echipele care debarcau

pe planete. După ce ne vom înarma, va trebui să căutăm… Să mă gândesc… Da, biblioteca de celule, asta-l esenţial. Navele de germinare aveau biblioteci uriaşe de celule, cu material pentru donare literalmente de pe mii de planete, ţinut într-un câmp de stază. Trebuie să aflăm dacă acele celule sunt încă vii! Dacă s-a prăbuşit câmpul de stază, iar mostrele s-au distrus, ne-am ales doar cu o navă foarte mare. Dar dacă sistemele sunt încă operaţionale, Arca este nepreţuită!

Cu toate că apreciez importanţa bibliotecii de celule, zise Tuf, mi se pare că prioritatea imediată ar reprezenta-o localizarea punţii de comandă. Făcând presupunerea negarantată, dar deosebit de atractivă, că nici un membru al echipajului Arcei n-a rămas în viaţă după trecerea unui mileniu, înseamnă că suntem singuri pe navă cu inamicii noştri, iar echipa care obţine controlul comenzilor funcţiunilor navei se va bucura de un avantaj formidabil.

Bună idee, Tuf! Exclamă Lion. Foarte bine, să mergem acolo!

În regulă, spuse Celise Waan. Vreau să ies din capcana asta cu pisici!

Haviland Tuf ridică un deget.

Un moment, vă rog! Se ridică o problemă. Suntem trei la număr şi posedăm un singur costum spaţial.

Suntem în interiorul unei nave! Declară Celise Waan, cu voce sarcastică. De ce-am avea nevoie de costume?

Poate că nu avem, recunoscu Tuf. E adevărat că, după cum aţi sugerat, instalaţiile de acostare par a funcţiona ca un sas foarte mare, iar aparatele mele indică faptul că suntem înconjuraţi acum de o atmosferă complet respirabilă, alcătuită din azot şi oxigen, ce-a fost pompată în interior imediat ce s-a finalizat închiderea cupolei.

Deci, care-l problema, Tuf?

Probabil că-s exagerat de prudent. Recunosc că sunt oarecum neliniştit. Această Arcă, deşi pare abandonată şi defectă, este totuşi funcţională. Dovadă – molimele care

apar regulat pe Hro B'rana sau eficienţa cu care s-a apărat când ne-am apropiat. Nu ştiu încă de ce a fost părăsită nava, nici cum şi-au găsit sfârşitul ultimii oameni din echipaj, dar mi se pare evident că dorinţa lor a fost ca Arca să continue să trăiască. Poate că sfera exterioară de protecţie a fost doar prima din mai multe linii de apărare automată…

O idee şocantă, mormăi Jefri Lion. Să existe oare capcane?

De-un fel deosebit. Atmosfera care ne aşteaptă poate fi plină cu viruşi purtători de molime sau boli contagioase biogenetice. Să îndrăznim să riscăm? Eu m-aş simţi mai bine într-un costum ermetic, dar dumneavoastră sunteţi liberi să decideţi altfel.

Celise Waan deveni brusc îngrijorată.

Trebuie să-mi dai costumul! Avem doar unul şi merit să-l primesc, după ce am fost tratată atât de bestial!

Nu-l cazul să discutăm în contradictoriu, doamnă. Ne aflăm pe puntea de acostare. Am observat că în jurul nostru se găsesc nouă nave spaţiale, de diferite modele. Una este un aparat de vânătoare hruun, alta o navă comercială rhianeză, două au forme ce nu-mi sunt familiare. Iar cinci sunt navete de acelaşi tip, fără îndoială făcând parte din echipamentul original al Arcei. Experienţa îmi spune că navele cosmice sunt înzestrate, invariabil, cu costume cosmice. Intenţia mea este deci să îmbrac costumul, să ies şi să scotocesc prin navele din vecinătate, până voi găsi costume şi pentru dumneavoastră.

Nu-mi place ideea! Se răsti Celise Waan. Tu o să pleci, iar noi o să rămânem blocaţi aici!

Vicisitudinile vieţii, comentă Tuf, ne obligă uneori să acceptăm ceea ce nu ne place.

Sasul le făcu probleme. Era o ieşire mică, pentru cazuri de necesitate, cu comenzi manuale. Nu întâmpinaseră nici o rezistenţă în deschiderea uşii exterioare, pe care o trăseseră în urma lor, după ce intraseră. Dar uşa interioară însemnase cu totul altceva.

Atmosfera pătrunsese în încăpere de îndată ce panoul de afară se închisese ermetic. Panoul interior se blocase. Rica Dawnstar încercă prima să deschidă uşa, dar roata imensă din metal refuză să se învârtă, iar clanţa să se clintească.

DĂ-TE DIN DRUMUL MEU! Zise Kaj Nevis, cu vocea transformată într-un croncănit neplăcut de circuitele de comunicaţii neumane din costumul de luptă şi adusă la o intensitate asurzitoare de difuzoarele exterioare.

Trecu pe lângă Rita, provocând un zăngănit puternic al podelei, când călcă pe ea cu tălpile-l imense, ca nişte farfurii. Braţele superioare apucară roata şi o răsuciră. Volanul rezistă un moment, apoi se rupse.

Bună treabă! Râse Rica, în difuzorul ei.

Kaj Nevis tună ceva neinteligibil. Apucă după aceea clanţa şi încercă s-o mişte, dar reuşi s-o rupă şi pe ea.

Anittas se apropie de mecanismul încăpăţânat al broaştei.

Un set de butoane pentru cod, arătă el. Dacă am tasta codul corect, uşa s-ar deschide automat. Există şi un terminal de calculator. Dacă m-aş conecta la el, poate aş reuşi să găsesc codul în sistem.

CINE TE OPREŞTE? Întrebă Kaj Nevis, în vreme ce vizorul lui sclipea ameninţător.

Anittas îşi ridică braţele, neajutorat. Cu părţile organice ale trupului acoperite de albastrul argintiu al costumului, cu ochii din metal privind prin plasticul transparent, arăta, mai mult ca niciodată, a robot. Kaj Nevis, uriaş pe lângă el, părea un robot mai mare.

Costumul acesta, zise Anittas, nu-l proiectat ca lumea. Nu mă pot conecta dacă nu-l scot.

ATUNCI, SCOATE-L!

Ar fi bine? Nu-s convins.

Există aer, interveni Rica Dawnstar, arătând spre panoul cu aparate, din apropiere.

Voi nu vă scoateţi costumele! Protestă Anittas. Dacă o să greşesc şi o să deschid uşa exterioară, în locul celei interioare, o să mor înainte de a apuca s-o închid la loc.

ATUNCI, NU FACE NICI O GREŞEALĂ! Bubui vocea lui Kaj Nevis. Anittas îşi încrucişă braţele.

Aerul poate fi dăunător. Nava a fost o epavă timp de un mileniu standard. Chiar cel mai sofisticat sistem se defectează după o vreme. N-am chef să risc.

DA? Tună Nevis.

Se auzi un scrâşnet. Unul dintre braţele inferioare se ridică încet, cleştele metalic zimţat se deschise, îl prinse pe Anittas de mijloc şi-l ţintui de zidul apropiat. Cibertehul gemu, protestând. Un braţ superior se întinse, mâna cu degete uriaşe din oţel apucă gulerul costumului, trase, casca şi partea superioară a costumului se desprinseră. Capul lui Anittas ieşi la iveală.

ÎMI PLACE COSTUMUL ĂSTA! Anunţă Kaj Nevis, apoi îl ciupi pe ciberteh cu cleştele; pânza metalică se rupse, sângele ţâşni prin ea. RESPIRI, NU-L AŞA?

De fapt, Anittas gâfâia. Dădu din cap.

ATUNCI, TRECI LA TREABĂ! Răcni Nevis, aruncându-l la podea.

În momentul acela, Rica Dawnstar deveni nervoasă. Se dădu înapoi, încet, lipindu-se de uşa exterioară, cât mai departe de Nevis, analizând situaţia, în timp ce Înittas îşi scoase mănuşile şi restul costumului distrus şi îşi vârî degetele mâinii drepte, din oţel albastru, în mufa calculatorului. Tânăra îşi pusese teaca peste costumul spaţial, să poată ajunge oricând la arma cu ace, dar prezenţa acesteia nu-l părea la fel de liniştitoare ca altădată. Examină grosimea armurii unqiene şi se întrebă dacă dăduse dovadă de înţelepciune în alegerea aliaţilor. A treia parte însemna mult mai mult decât leafa de nimic pe care i-o plătea Jefri Lion, asta era cert. Dar dacă Nevis se hotăra să nu mai împartă cu nimeni?

Auziră un pocnet ascuţit, subit, iar uşa interioară începu să se deschidă. În spatele ei se afla un coridor îngust, care ducea într-o zonă întunecoasă. Kaj Nevis se apropie de

trapă şi privi în beznă, vizorul lui, ce strălucea incandescent, aruncând sclipiri stacojii pe pereţi. Apoi tună:

TU, MERCENAROI DU-TE ÎN RECUNOAŞTERE! ' Femeia se decise imediat.

Da, şefule!

Îşi scoase arma, se duse de îndată la uşă şi pătrunse în coridor, înaintând pe el vreo zece metri, până la o intersecţie. Se uită înapoi. Nevis, cu armura lui uriaşă, umplea deschizătura sasului. Anittas stătea lângă el. Cibertehul, de obicei tăcut, liniştit şi eficient, tremura.

Rămâneţi acolo! Strigă Rica spre ei. Nava nu-l sigură!

Apoi se întoarse, alese o direcţie la întâmplare şi o luă la goană.

Haviland Tuf avu nevoie de mai mult timp decât estimase pentru a descoperi costumele. Cea mai apropiată navă era un aparat de vânătoare hruun, o maşinărie verde, bombată, plină de armament, închisă ermetic. Deşi Tuf o înconjură de mai multe ori, examinând aparatele ce păreau a comanda deschiderea uşilor, niciuna din smuciturile, loviturile, împingerile sau alte manevre nu produse rezultatul dorit, aşa că, până la urmă, fu obligat să renunţe şi să plece.

A doua navă, una dintre cele bizare, era deschisă. Se preumblă prin ea, cuprins de-o oarecare fascinaţie intelectuală. Interiorul constituia un labirint de coridoare strâmte, cu pereţi neregulaţi, zgrunţuroşi, ca ai peşterilor şi moi la atingere. Instrumentele din ea, incomprehensibile.

Costumele cosmice, sau ceea ce considerase el a fi costume cosmice, chiar dacă ar fi fost funcţionale, nu puteau fi purtate de cineva mai înalt de un metru şi cu trup simetric bilateral.

Nava comercială rhianeză, cea de-a treia încercare a lui Tuf, fusese golită. Nu exista în ea nimic folositor.

În cele din urmă, nu-l rămase altceva de făcut decât să parcurgă tot drumul până la una dintre cele cinci navete îndepărtate, aflate una lângă alta, pregătite de lansare în dane obişnuite. Erau nave mari, mai mari decât Cornul

abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime, cu carenele vopsite în negru şi aripi zvelte, dar proiectate vizibil de oameni şi arătând a fi în stare bună. Tuf reuşi să pătrundă în una dintre ele, pe a cărei teugă se găsea o placă din metal ce avea gravată pe ea silueta unui animal straniu şi o inscripţie ce informa că se numea Grifonul. Costumele spaţiale se aflau acolo unde trebuiau să se afle, în stare excelentă – dacă luai în considerare faptul că erau vechi de o mie de ani – impresionante, de culoare verde, cu căşti, mănuşi şi cizme aurii, cu un theta din aur, drept emblemă, pe piept. Tuf alese două şi le cără pe suprafaţa slab luminată a punţii de acostare, către silueta în formă de picătură, zgribulită, sprijinită doar pe trei picioare, care era Cornul abundenţei.

Când ajunse la baza rampei ce ducea spre sasul principal, aproape că se împiedică de Ciupercă.

Cotoiul uriaş stătea pe punte. Se ridică şi scoase un mieunat plângăreţ, frecându-se de cizma lui Tuf.

Acesta se opri un moment şi se uită la motanul bătrân, cenuşiu. Se aplecă apoi stângaci, îl ridică şi-l mângâie un timp. Când se căţără pe rampă către sas, Ciupercă se luă după el, dar Tuf socoti că era mai bine să-l alunge. Se strecură în navă, cu câte un costum sub fiecare braţ.

Era timpul să apari! Zise Celise Waan, când îl văzu.

Ţi-am spus că Tuf n-o să ne părăsească! Interveni Jefri Lion. Haviland Tuf lăsă costumele să cadă pe podea, unde rămaseră ca un vălmăşag verde şi auriu.

Ciupercă e afară, zise el, cu o voce lipsită de expresie.

Da, răspunse Celise Waan, apucând un costum şi începând să se îndese în stofa metalică, verde, care o strângea la mijloc – se părea că membrii Corpului de Ingineri Ecologi fuseseră mai puţin corpolenţi. Nu puteai să-mi aduci o măsură mai mare? Se plânse ea. Eşti sigur că funcţionează?

Materialul pare întreg. Va trebui să încărcăm filtrele cu bacterii rămase în culturile de pe navă. Cum a ajuns Ciupercă afară?

Jefri Lion tuşi, stânjenit.

Mda… Celise s-a speriat că n-o să te mai întorci, Tuf. Lipseai de prea multă vreme. A crezut că ne-ai părăsit.

O bănuială neîntemeiată, remarcă Tuf.

Mda…

Lion se uită într-o parte, apoi îşi luă costumul. Celise Waan îşi puse o cizmă aurie, o închise ermetic şi zise:

E vina ta! Dacă nu întârziai atât, nu-mi pierdeam răbdarea!

Într-adevăr. Totuşi, dacă îmi permiteţi să întreb, ce are nerăbdarea dumneavoastră cu Ciupercă?

Am crezut că n-o să te mai întorci şi că trebuia să ieşim de aici, răspunse antropologa, punându-şi a doua cizmă. Eram nervoasă din cauza pălăvrăgelilor tale despre molime. Aşa că am aruncat pisica afară, prin sas. Am încercat s-o prind pe blestemata aia neagră cu alb, dar a fugit, scuipându-mă. Cea cenuşie m-a lăsat s-o înhaţ. Am zvârlit-o afară şi am urmărit-o pe ecran. Mi-am închipuit că putem să ne dăm seama dacă se îmbolnăveşte sau nu. Dacă nu vedeam nici un simptom, atunci însemna că puteam risca să ieşim.

Am înţeles, mormăi Tuf.

Distrugere apăru în cameră ţopăind, jucându-se cu ceva. Îl văzu pe Tuf şi se îndreptă spre el, cu fudulia exagerată a pisoilor.

Jefri Lion, vă rog s-o luaţi de aici pe Distrugere, s-o duceţi înapoi în camera de locuit şi s-o încuiaţi acolo.

Cu plăcere, răspunse Lion, prinzând pisica. De ce?

Prefer s-o ţin în siguranţă, departe de Celise Waan. Femeia, ţinând casca sub braţ, chicoti batjocoritor.

Nu vorbi aiurea! Cotoiul cenuşiu e sănătos!

Permiteţi-mi să menţionez o noţiune care, probabil, vă este necunoscută: perioadă de incubaţie.

O s-o omor pe căţeaua aia! Ameninţă Kaj Nevis, în timp ce el şi Anittas înaintau pe un coridor întunecos. Blestemata! Nu mai poţi angaja un mercenar decent! Grăbeşte-te!

Capul uriaş al costumului de luptă se întoarse, cu placa vizorului strălucind, să-l privească pe ciberteh.

Nu pot face paşi la fel de mari ca tine, se plânse Anittas.

Îl dureau coastele, din cauza efortului de a se ţine după Nevis. Jumătatea lui cibernetică era tare ca metalul şi iute precum circuitele electronice, dar jumătatea lui biologică era doar carne sărmană, rănită, obosită, iar sângele îi curgea încă din tăieturile pe care i le făcuse Nevis în regiunea mijlocului. Se simţea ameţit, încălzit.

Nu mai e mult, continuă el. Puţin mai departe pe acest coridor, a treia uşă pe stânga. O substaţie importantă. Am simţit-o când m-am conectat. De acolo, o să mă pot conecta la sistemul principal.

„Şi să mă odihnesc”, gândi el. Se simţea incredibil de slăbit, iar biojumătatea îl durea.

VREAU SĂ APRINZI LUMINILE ASTEA BLESTEMATE! Comandă Nevis. IAR DUPĂ ACEEA SĂ Ml-O GĂSEŞTI PE INDIVIDĂ! Al ÎNŢELES?

Anittas dădu din cap, apoi se strădui din răsputeri să-l urmeze. Două pete mici, roşii, ardeau pe obrajii lui, fără ca ochii din metal argintiu să le poată zări. Pentru un moment, vederea îi deveni neclară, se văluri. Auzi un bâzâit puternic în urechi. Se opri.

CE-AI MAI PĂŢIT? Întrebă Nevis.

Am suferit o oarecare reducere a funcţionabilităţii, răspunse Anittas. Trebuie să ajung la camera calculatorului şi să-mi verific sistemele.

Porni din nou, dar după câteva clipe se împletici, se dezechilibră şi căzu.

Rica Dawnstar era convinsă că scăpase de ei. Fără îndoială, Kaj Nevis era formidabil în maimuţăreala lui de costum din metal, dar făcea un zgomot groaznic. Rica avea ochi de pisică, alt avantaj în profesia ei. Când putea vedea, alerga. Coridoarele complet întunecate le străbătea cât de iute şi de în linişte putea. Arca era o încâlceală de camere şi coridoare. Tânăra îşi căuta drumul prin labirint, cotind

mereu, Întorcându-se pe propriile-l urme, ascultând cu atenţie clămpănitul greoi al lui Nevis care devenea tot mai slab, până dispăru cu totul.

Abia când se convinse că era în siguranţă începu Rica Dawnstar să exploreze aglomerarea de încăperi. Existau plăci luminoase, încorporate în pereţi. Unele răspundeau la atingerea mâinii ei, altele nu. Îşi lumină calea, acolo unde reuşi. Prima zonă prin care trecu fusese pentru locuit – camere mici, de dormit, dispuse de-a lungul unor coridoare înguste, fiecare având un pat, o masă, o consolă de calculator, un ecran de comunicaţii. Unele încăperi erau goale, sterilizate. În altele găsi paturile nestrânse, haine aruncate pe podea. Pretutindeni domnea curăţenia, de parcă locatarii s-ar fi mutat cu o noapte înainte. Sau, poate, Arca ţinuse partea aceea a navei închisă ermetic, neatinsă, în rezervă, iar sosirea lor o activase, într-un fel.

Zona următoare nu avusese acelaşi noroc. Aici, camerele erau pline de praf şi resturi, iar într-una găsi un schelet străvechi, o femeie întinsă pe un pat, care se transformase, cu secole în urmă, în resturi fără formă. Ce schimbări putea produce un pic de aer! Gândi Rica.

Coridoarele dădeau în alte coridoare, mai largi. Se uită în magazii; în încăperi pline cu echipament sau înţesate cu lăzi goale; în laboratoare albe, imaculate, înşirate la nesfârşit pe ambele părţi ale unui culoar la fel de lat ca bulevardele din Shandicity. Apoi, ajunse la intersecţia cu un coridor şi mai mare. Ezită, nesigură pentru moment şi îşi scoase arma. „Acesta-l drumul către camera de comandă” – îşi zise ea – „sau, oricum, către ceva important.” Păşi pe calea principală, observând ceva la colţ: nişte forme vagi, înghesuite în nişe mici din perete. Rica se îndreptă, cu grijă, spre ele.

Când se apropie, izbucni în râs şi-şi puse arma în teacă. Siluetele întunecate erau un fel de scutere, nişte vehicule mici, pentru două persoane, cu trei roţi şi pneuri mari, moi, umflate.

Rica scoase unul afară, sări vioaie în şa, făcu contactul. Indicatoarele arătau că rezervorul era plin. Maşinăria avea chiar şi far, care înlătura foarte bine bezna din faţă. Pomi, rânjind, pe coridorul principal. Nu foarte repede, dar ce naiba, cel puţin ajunsese aici!

Jefri Lion îi conduse la o armurărie. Aici fu locul în care Haviland Tuf îl omorî pe Ciupercă.

Lion lumina încăperea cu o lanternă, descriind curbe iuţi, agitate, scoţând exclamaţii la vederea teancurilor de puşti laser, arme cu proiectile, puşti cu ultrasunete şi grenade cu lumină. Celise Waan se plângea că nu era familiarizată cu armele, că nu credea că ar fi fost în stare să ucidă pe cineva. Era savant, nu soldat. Toată chestia asta însemna barbarie!

Haviland Tuf îl ţinea pe Ciupercă în braţe. Motanul cel mare torsese puternic când Tuf ieşise din Cornul abundenţei şi-l luase de jos. Dar nu multă vreme. Acum scotea un sunet jalnic, pe jumătate mieunat, pe jumătate tuse. Când Tuf încercă să-l mângâie, blana moale, cenuşie, se desprinse în mănunchiuri, iar Ciupercă scoase un ţipăt pătrunzător. Tuf văzu că îi creştea ceva în gură: o pânză din fire subţiri ca părul, negre, care ieşeau dintr-o masă întunecată, fungoidă. Ciupercă urlă din nou, mai puternic şi se zbătu să se elibereze, zgâriind fără folos costumul din metal al lui Tuf. Ochii lui mari, galbeni, erau acoperiţi de o peliculă.

Ceilalţi nu observaseră nimic, minţile lor erau preocupate de probleme mai importante decât motanul care călătorise cu Tuf toată viaţa. Jefri Lion şi Celise Waan se certau. Tuf îl ţinea strâns pe Ciupercă, în ciuda zbaterii acestuia. Îl mângâie pentru ultima oară şi-l vorbi cu blândeţe. Apoi, cu o mişcare rapidă, îi frânse gâtul.

Nevis a încercat deja să ne ucidă, îi spunea Lion lui Waan. Nu-mi pasă ce calificare ai, trebuie să-ţi faci partea ta din treabă. Nu te aştepta ca eu şi Tuf să cărăm toată povara apărării noastre. Aş vrea să ştiu mai multe despre costumul

de luptă pe care-l poartă Nevis, se încruntă el, în spatele vizorului gros, din plastic, al costumului său. Tuf, raza laser străbate armura unquineză? Sau ar avea mai mult efect un proiectil exploziv? Cred că laserul… Tuf?

Bărbatul se întoarse, agitând lanterna, iar umbrele dansară nebuneşte pe pereţii încăperii.

Tuf, unde eşti? Tuf!

Dar Haviland Tuf dispăruse.

Uşa de ia camera calculatorului refuza să se deschidă. Kaj Nevis dădu cu piciorul în ea. Metalul se îndoi spre centru, iar partea de sus a tăbliei ieşi din uşor. Nevis izbi iar şi iar, piciorul învelit în armură lovind cu o forţă uluitoare metalul mai subţire al uşii. Apoi împinse din drum resturile deformate ale barierei şi intră, ţinându-l pe Anittas în braţele inferioare.

ÎMI PLACE COSTUMUL ĂSTA AFURISIT! Bubui el. Anittas gemu.

În staţia secundară se auzea un zumzăit subţire, subsonic, ca un bâzâit al fricii. Luminiţe colorate clipeau ici, colo, ca nişte licurici.

La circuit, spuse Anittas, făcând o mişcare fără vlagă cu mâna, care putea fi un gest sau un spasm. Conectează-mă la circuit, repetă el.

Părţile lui organice arătau groaznic: pielea, acoperită de un strat de sudoare neagră; stropi de umezeală, lucitori, ca abanosul lichid, îi ţâşneau din fiecare por; din nas i se scurgeau mucozităţi; urechea organică îi sângera. Nu putea sta în picioare sau merge, iar vorbirea părea a i se fi deteriorat în aceeaşi măsură. Lucirea mată, roşie, a vizorului costumului de luptă îi dădea o culoare stacojie, care-l făcea să arate şi mai rău.

Grăbeşte-te, îi spuse lui Nevis. Circuitul, te rog, conectează-mă la circuit!

TACI SAU TE ZVÂRL AICI!

Anittas se cutremură, de parcă intensitatea mărită a vocii celuilalt I-ar fi izbit fizic. Kaj Nevis se uită prin cameră,

până descoperi instalaţia de interfaţare. Cără cibertehul acolo şi-l aşează pe un scaun din plastic alb, care părea să reprezinte o continuare a consolei şi instalaţiei de comandă. Anittas gemu.

TACI! Repetă Nevis.

Trase de braţul cibertehului, aproape smulgându-l-l din umăr. Reuşea cu greu să-şi aprecieze puterea în costumul ăla blestemat, iar manipularea fină era dificilă, dar n-avea de gând să-l scoată – fi plăcea costumul, da! Anittas se văită iar. Nevis îl ignoră, desfăcu degetele din oţel albastru ale tehului şi le vârî în interfaţă.

GATA! Zise el şi se dădu înapoi.

Anittas se prăbuşi în faţă, izbindu-se cu capul de metalul şi plasticul consolei. Gâfâia, cu gura deschisă. Din ea se scurgea sânge amestecat cu un lichid dens, negru, uleios. Nevis se încruntă. Îl adusese aici prea târziu? Cibertehul ăsta blestemat avea de gând să crape?

Apoi lumina pâlpâi, iar zumzetul subţire, nebunesc, crescu în intensitate, în timp ce luminiţele colorate se tot stingeau şi se aprindeau. Anittas se conectase.

Rica Dawnstar înainta pe coridorul principal, simţindu-se degajată, în ciuda a tot ce se întâmplase, când bezna din faţa ei deveni o luminozitate incandescentă. Deasupra, panourile se trezeau din somnul îndelung, unul după altul, kilometri în şir, transformând noaptea într-o zi atât de strălucitoare că, pentru moment, o durură ochii.

Uimită, se opri şi urmări valul de lumină întinzându-se spre infinit. Se uită în urmă. Coridorul din care venise rămăsese încă învăluit în întuneric.

Observă ceva ce nu putuse remarca înainte, în beznă. Pe podeaua culoarului se aflau şase linii subţiri, paraleledungi de ghidaj, din plastic transparent: roşie, albastră, galbenă, verde, argintie, purpurie. Fără îndoială, fiecare conducea undeva. Păcat că nu ştia unde…

În timp ce privea, dâra argintie începu să lucească, din cauza unei lumini interioare. Se întindea în faţa ei ca o

panglică subţire de argint, scânteietoare. Simultan, panourile de deasupra se întunecară. Rica se încruntă şi-şi conduse scuterul câţiva metri înainte, ieşind din penumbră şi revenind în lumină. Dar când se opri, lumina se stinse din nou. Panglica argintie de pe podea pâlpâia cu insistenţă.

În regulă, zise Rica, o să merg pe drumul tău.

Porni scuterul şi înaintă pe coridor, în timp ce luminile se stingeau în urma ei.

Vine! Strigă Celise Waan, când coridorul se lumină. Părea că sărise cel puţin un metru în sus.

Jefri Lion se pregăti să se apere, ameninţător. Ţinea o puşcă laser în mână. Avea un pistol cu săgeţi explozive într-o teacă pe un şold, iar pe celălalt o armă cu ultrasunete. Un tun cu plasmă, uriaş, pentru două persoane, fusese fixat pe spatele lui. Purta o bandulieră cu bombe psihice pe umărul drept, una cu grenade luminoase pe cel stâng şi un vibrocuţit mare la brâu. Lion zâmbea, sub casca lui aurie, simţind cum sângele îi curge iute în vene. Era în stare de orice. Nu se simţise atât de bine de un secol, de când fusese în misiune cu voluntarii de pe Skaeglay, împotriva Îngerilor Negri. La naiba cu toate prostiile ştiinţifice prăfuite! Jefri Lion era un om de acţiune şi se simţea din nou tânăr.

Stai liniştită, Celise. Nu vine nimeni. Suntem doar noi. S-au aprins luminile, asta-l tot.

Celise Waan nu părea convinsă. Şi ea era înarmată, dar ţâra puşca laser pe podea, întrucât i se părea prea grea. Jefri Lion se îngrozise, încercând să-şi închipuie ce s-ar întâmpla dacă femeia ar arma şi ar arunca o grenadă.

Uită-te, arătă ea, asta ce-l?

Jefri Lion văzu că podeaua avea încrustată în ea două benzi din plastic colorat. Una neagră, alta portocalie. Cea portocalie sclipea.

Un fel de ghid computerizat, îşi dădu el cu părerea. Să-l urmăm.

Nu! Se opuse Celise Waan.

Ascultă, se încruntă Lion, eu sunt comandantul şi trebuie să faci ce-ţi spun. Putem veni de hac oricărei persoane pe care o s-o întâlnim. Hai, mişcă!

Nu, zise, încăpăţânată, Celise. Sunt obosită. Nu-mi place. Rămân aici.

Ţi-am dat un ordin, deveni nerăbdător Jefri Lion.

Aiurea! Nu-mi poţi da ordine! Eu sunt o înţeleaptă, cu grad plin, iar tu doar un cercetător asociat.

Aici nu suntem în Centru, se enervă Lion. Vii?

Nu! Replică ea, stând în mijlocul coridorului şi încrucişându-şi braţele.

Foarte bine! Mult noroc!

Jefri Lion îi întoarse spatele şi se luă, singur, după lumina de ghidaj portocalie. În urmă, imobilă, armata lui încăpăţânată şi posacă îl privea cum pleacă.

Haviland Tuf ajunsese într-un loc bizar.

Călătorise prin întuneric fără sfârşit, prin coridoare înguste, cărând trupul fără viaţă al lui Ciupercă, abia gândind, fără vreun plan sau vreo destinaţie anume. În cele din urmă, ieşise dintr-un coridor în ceea ce părea a fi o peşteră întinsă. Pereţii se îndepărtau de el, în toate părţile. II înconjurase bezna goală, iar paşii cizmelor sale produseră ecou, reflectat de zidurile aflate la distanţă. Se auzeau zgomote în întuneric -un bâzâit jos, la limita audibilului şi un sunet mai puternic, un plescăit de lichid, ca fluxul şi refluxul unui ocean subteran nesfârşit. Haviland Tuf îşi reveni. Se rătăcise pe o navă cosmică antică, numită Arca, era înconjurat de ticăloşi, iar Ciupercă murise de mâna lui…

Merse mai departe. Nu ştia cât. Paşii lui răsunau. Podeaua era plană, goală; părea a continua veşnic. Într-un târziu, nimeri peste ceva, în întuneric. Se mişcase încet, aşa că nu se lovi, dar îl scăpă pe Ciupercă. Pipăi în faţă, încercând să-şi dea seama ce fel de obiect 11 oprise, dar prin stofa mănuşilor simţea doar că dăduse de ceva întins, curbat.

În momentul acela se aprinse lumina.

Haviland Tuf nu avu parte de o explozie de lumină – în locul acela lumina era ceţoasă, mohorâtă, atenuată. Venea de sus, aruncând umbre negre pretutindeni, dând ariei luminate o culoare bizară, verzuie, de parcă ar fi fost acoperită cu un soi de muşchi fosforescent.

Tuf privi în jur. Se afla mai degrabă într-un tunel decât într-o peşteră. Mersese de-a latul lui cel puţin un kilometru, aprecie el. Dar lăţimea nu era nimic în comparaţie cu lungimea. Probabil că tunelul se întindea cât nava, pe axa principală, pentru că, în ambele direcţii, capetele dispăreau în ceaţă. Tavanul părea un giulgiu de umbre verzi, situat mult deasupra, ecoul răsunând în curbele lui abia vizibile. În cavernă existau maşini, o mulţime de maşini – staţii-satelit ale calculatorului, fixate de pereţi, instalaţii bizare de-un fel pe care Tuf nu-l mai văzuse, mese de lucru plane, cu waldo-uri şi micromâini. Dar principala caracteristică a tunelului o constituiau bazinele.

Peste tot, se găseau bazine. Aliniate de-a lungul fiecărui perete, în toate direcţiile, cât vedeai cu ochii, iar câteva atârnau de tavan. Unele imense, cu pereţi bombaţi, transparenţi, suficient de mari cât să încapă în ele Cornul abundenţei. Altele, cu miile, cât o palmă, ridicându-se din podea spre tavan ca nişte faguri din plastic. Calculatoarele şi punctele de lucru păreau pitice, lipsite de importanţă pe lângă ele, nişte amănunte uşor de trecut cu vederea. Apoi, Haviland Tuf descoperi sursa plescăitului pe care-l auzea. Majoritatea bazinelor erau goale, observă el în lumina verzuie, dar câteva – unul ici, altul colo, două dincolo - păreau a fi pline cu fluide colorate, bolborosind sau agitate de mişcarea slabă a siluetelor, doar pe jumătate vizibile, din ele.

Haviland Tuf privi scena din faţa lui mult timp, dimensiunile acesteia făcându-l să se simtă foarte mic. În cele din urmă, se întoarse şi se aplecă să-l ridice pe Ciupercă. În momentul în care îngenunche, văzu de ce se împiedicase în întuneric: de un bazin de dimensiuni medii,

cu pereţii transparenţi curbaţi în afară. Plin cu un lichid dens, de-un galben întunecat, străbătut de spirale mişcătoare roşii. Tuf auzi un gâlgâit slab şi simţi o vibraţie uşoară, de parcă în bazin s-ar fi zbătut ceva. Se apropie, privi, apoi îşi trase capul înapoi.

Dinăuntru, plutind, nenăscut şi totuşi viu, tyrannosaurul se uita drept la el.

În circuit, nu exista durere. În circuit, nu avea trup. În circuit, era doar minte, minte pură, albă, era parte dintr-un întreg uriaş, puternic, infinit mai mare decât el, mai mare decât oricine. În circuit, era mai mult decât uman, mai mult decât ciborg, mai mult decât o simplă maşină. În circuit, era un fel de zeu. Timpul nu însemna nimic, iar el era iute ca gândul, iute ca deschiderea sau închiderea unui circuit din siliciu, iute ca mesajele care alergau de-a lungul tendoanelor superconductibile, iute ca fulgerarea microlaserelor ce-şi ţeseau pânza invizibilă în matricea centrală. În circuit, avea o mie de urechi, o mie de ochi şi o mie de mâini care puteau strânge pumnul şi izbi. În circuit, putea fi pretutindeni, simultan.

Era Anittas. Era Arca. Era ciberteh. Era mai mult de cinci sute de staţii satelite şi monitoare, era douăzeci de Imperiale 7400 ce conduceau cele douăzeci de sectoare ale navei prin intermediul a douăzeci de substaţii răspândite în interiorul ei, era maestru de luptă, descifrator de coduri, astrogator, doctor al saltului, centru medical, jurnalul navei, bibliotecar, bio-bibliotecar, microchirurg, operator al clonelor, întreţinere şi reparaţii, comunicaţii şi apărare. Era tot hardware-ul şi tot software-ul, sistemele anexă şi toate sistemele anexă de gradul doi şi trei. Era în vârstă de douăsprezece veacuri, lung de treizeci de kilometri, iar inima lui era matricea centrală, doar de doi metri pătraţi, dar infinită ca mărime. Pătrundea ici, colo, pretutindeni. Se mişca, iar conştiinţa lui gonea de-a lungul circuitelor, ramificându-se, dansând, călărind pe raze laser. Cunoaşterea curgea în el ca un torent, ca un fluviu sălbatic,

cu toată puterea rece, albă, dulce, continuă, a cablurilor de voltaj înalt. El era Arca. Era Anittas. Şi murea.

În străfundurile măruntaielor sale, în intestinele navei, în substaţia şaptesprezece, de la sasul nouă, Anittas comandă ochilor din metal argintiu să-l caute pe Kaj Nevis şi să se focalizeze asupra lui. Zâmbi. Pe figura lui semiomenească, zâmbetul produse o expresie grotescă. Avea dinţii din oţel cromat.

Prostule, îi spuse el lui Nevis.

Costumul de luptă făcu un pas ameninţător înainte. Un cleşte se ridică, scoţând un sunet scrâşnit, se deschise şi se închise.

Al GRIJĂ CE VORBEŞTI!

Am zis prost şi prost eşti, îi explică Anittas.

Râsul lui suna groaznic, plin de durere şi de ecouri metalice. Buzele îi sângerau fără încetare, lăsând urme umede, roşii, pe dinţii argintii, sclipitori.

M-ai ucis, Nevis. Degeaba. Din nerăbdare. Aş putea să-ţi dăruiesc totul. E goală, Nevis. Nava-l pustie, au murit toţi. Şi sistemul e gol, sunt singur aici. Nu-l nici o altă minte în circuit. E un idiot, Kaj Nevis! Arca e un idiot gigant. Imperialii Pământului erau speriaţi. Au obţinut adevărata Inteligenţă Artificială. Da, aveau nave de război uriaşe cu IA, flote de roboţi, dar lA-urile au minţi proprii şi au existat incidente. Le găseşti în istorie – Kandabaer şi acţiunea de pe Lear, precum şi revoltele de pe Alecto şi Golem. Navele de germinare erau prea puternice, ştiau asta de când le-au construit. Pe Arcă lucrau două sute de oameni -strategi, savanţi, ecoingineri, membri ai echipajului, ofiţeri; ea putea transporta mai mult de o mie de soldaţi, reuşind să-l hrănească pe toţi, să acţioneze la capacitate deplină şi să aducă prăpădul pe planete întregi! Şi totul se făcea prin intermediul sistemului de calculatoare, Nevis, un sistem sigur, un sistem mare, un sistem sofisticat, un sistem care se poate apăra şi repara singur, care poate făptui o mie de lucruri simultan – dacă-l ceri. Cei două sute de oameni din

echipaj îl făceau să fie eficient, dar poate fi folosit doar de un singur om, Nevis. Nu eficient, nici măcar aproape de capacitatea maximă, dar poate fi folosit. Nu poate funcţiona singur – nu are minte, nu are IA, aşteaptă ordine – dar un om singur îi poate spune ce să facă. Un om! Aş fi făcut treaba asta atât de uşor! Dar Kaj Nevis a fost nerăbdător şi m-a ucis…

NU Ml SE PARE CĂ EŞTI MORT, zise Nevis, dându-se mai aproape, închizând şi deschizând cleştele, cu un clănţănit ameninţător.

Dar sunt, răspunse Anittas. Extrag energie din sistem şi măresc puterea ciberjumătăţii mele, refăcându-mi capacitatea de vorbire. Dar mor. Molimă, Nevis. In ultimele ei zile, nava ajunsese să aibă un echipaj extrem de redus, doar treizeci de oameni. A avut loc un atac, un atac al hruunilor. Aceştia descifraseră codurile, deschiseseră cupola şi acostaseră. Au năvălit pe coridoare. Erau mai mult de-o sută şi ameninţau să cucerească nava. Apărătorii le-au ţinut piept, s-au retras pas cu pas. Au închis sectoare întregi din Arcă, au evacuat tot aerul, au oprit alimentarea cu energie. Dar în felul ăsta au lichidat doar câţiva duşmani. Au organizat ambuscade, au luptat pentru fiecare metru din navă.

Există încă locuri distruse de bătălie, nefuncţionale, care au depăşit capacitatea de reparare a Arcei. Au slobozit boli, molime, paraziţi, au scos din bazinele lor animale de coşmar. Au luptat, au murit şi au învins. La sfârşitul înfruntării, toţi hruunii pieriseră. Dar ştii ceva, Kaj Nevis? Muriseră şi toţi apărătorii, în afară de patru. Unul dintre ei era grav rănit, alţi doi bolnavi, iar ultimul mort în interiorul lui. Vrei să le cunoşti numele? Nu, cred că nu. N-ai pic de curiozitate, Kaj Nevis. Nu contează… Tuf va dori să le cunoască. La fel şi bătrânul Lion.

TUF? LION? CE SPUI ACOLO? SUNT MORŢI AMÂNDOI!

Incorect. Se află la bord, chiar acum. Lion a descoperit armurăria. Arată ca un arsenal umblător şi te caută. Tuf a

descoperit ceva mult mai important. Rica Dawnstar urmează dunga argintie care duce la camera principală de comandă, la pupitrul căpitanului. Vezi, Kaj Nevis, toată banda-l aici. Am trezit fiecare parte a Arcei, rămasă funcţională şi-l conduc pe toţi încoace.

OPREŞTE-L! Comandă Nevis şi, fără să ezite, ridică uriaşul cleşte din metal şi-l apucă pe Anittas de gâtul biometalic; sudoarea neagră se scurse pe lama zimţată. OPREŞTE-L CHIAR ACUM!

Nu mi-am terminat povestea, Kaj Nevis, îi răspunse cibertehul, cu gura mustind de sânge. Ultimii Imperiali ştiau că nu pot rezista în continuare. Au închis instalaţiile navei, au dăruit-o vidului, tăcerii şi nimicniciei. Au transformat-o într-o epavă. Dar, vezi, nu în întregime. Se temeau de un alt atac, din partea hruunilor şi, în timp, din partea altora, încă necunoscuţi. Aşa că i-au spus Arcei să se apere singură. Au armat tunurile cu plasmă şi laserele exterioare, lăsând sfera de apărare funcţională, după cum am descoperit pe pielea noastră. Şi au programat nava să-l răzbune în mod cumplit, să se întoarcă mereu în Hro B'rana, locul de unde veniseră hruunii şi să-şi slobozească acolo darul de molime, epidemii şi moarte. Pentru a evita posibilitatea ca hruunii să devină imuni, au supus bazinele cu viruşi unor radiaţii constante, pentru a încuraja mutaţii fără sfârşit şi au declanşat un program pentru manipulare genetică, în scopul de a produce viruşi noi, mai ucigători.

NU-MI PASĂ! I-AI OPRIT PE CEILALŢI? POŢI SĂ-L UCIZI? TE AVERTIZEZ, FĂ-O ACUM SAU EŞTI MORT!

Sunt mort oricum, Kaj Nevis! Ţi-am mai spus. Molimele. Au lăsat o a doua apărare aici. Dacă nava ar fi fost acostată din nou, Arca trebuia să se trezească şi să umple coridoarele cu atmosferă, da, dar o atmosferă infectată cu vreo zece boli diferite. Bazinele cu viruşi au spumegat şi au clocotit timp de o mie de ani standard, Kaj Nevis, provocând mutaţii continue. Nu există nume pentru ce-am contractat. Cred că-s un fel de spori. Se găsesc aici medicamente, vaccinuri,

antigene – Arca le-a produs şi pe acestea, în acelaşi timp – dar pentru mine-l prea târziu, mult prea târziu. Am aspirat sporii, iar acum bioju-mătatea mea e mâncată de vie. Ciberjumătatea e de neatins. As fi putut să stăpânesc nava asta, Kaj Nevis. Împreună, am fi avut puterea unui zeu. În loc de asta, vom muri.

TU VEI MURI, îl corectă Nevis. IAR NAVA E A MEA!

Cred că nu-l aşa. Am îmboldit un pic idiotul uriaş şi I-am trezit. E tot idiot, da, dar treaz şi aşteaptă ordine. Ordine pe care tu nu poţi să le dai, neavând cunoştinţe şi capacitate. L-am condus pe Jefri Lion încoace, iar Rica Dawnstar urcă spre camera centrală de comandă chiar acum. Mai mult…

AJUNGE, spuse scurt Kaj Nevis.

Cleştele străbătu prin metal şi oase, desprinzând capul cibertehului dintr-o singură strânsoare. Ţeasta lovi pieptul lui Anittas, căzu pe podea şi se rostogoli. Sângele ţâşni din gât, iar un cablu gros ce trecea prin el scoase un ultim, inutil fâsâit şi aruncă o scânteie albastră-albă, înainte ca trupul să se prăbuşească pe consola calculatorului. Kaj Nevis îşi trase braţul înapoi şi izbi consola până o făcu praf, răspândind pe podea sute de aşchii din metal şi plastic.

Atunci se auzi un vâjâit puternic, subţire.

Kaj Nevis se întoarse, cu vizorul strălucind roşu-sângeriu, căutând sursa acestuia.

De pe podea, capul se uita la el. Ochii, ochii strălucitori, argintii, îl descoperiră şi se aţintiră asupra lui. Gura se întinse într-un rânjet umed.

Mai mult, Kaj Nevis, spuse capul, am activat linia de apărare finală, programată de ultimii Imperiali. Câmpul de stază a fost oprit. Coşmarurile s-au trezit. Paznicii vor veni să te distrugă.

FII BLESTEMAT! Răcni Nevis.

Puse o talpă uriaşă, plată, pe capul cibertehului şi apăsă cu toată greutatea. Oţelul şi oasele se sfărâmară. Nevis îşi mişcă piciorul înainte şi înapoi, până când sub acesta rămase doar o pastă roşie-cenuşie, cu pete albe şi argintii.

Abia atunci avu parte de tăcere.

Pe o distanţă mare, doi kilometri sau mai mult, cele şase dâre din podea rămăseseră paralele, deşi numai cea argintie căpătase viaţă şi sclipea. Prima dispăru cea roşie, cotind la dreapta, într-o intersecţie. Cea purpurie se termină după încă un kilometru, lângă o uşă largă, care se dovedi a fi intrarea într-o sală imaculată, un complex automat bucătărie-sală de mese. Rica Dawnstar fu tentată să se oprească şi să o exploreze cu mai multă atenţie, dar dunga argintie pulsa, iar luminile de deasupra se stingeau una câte una, grăbind-o să meargă mai departe pe drumul principal.

În cele din urmă, ajunse la capăt. Coridorul larg pe care-l urmase coti treptat spre stânga şi întâlni alt coridor, la fel de mare. Amândouă se terminau într-un rond imens, din care se ramificau, ca nişte spiţe, şase culoare mai mici. Tavanul se afla mult deasupra. Privind în sus, Rica văzu cel puţin alte trei niveluri, legate între ele prin scări, punţi şi balcoane mari, circulare. Butucul roţii era reprezentat de un cilindru gros, care se înălţa din podea până la plafon – evident, un ascensor.

Dunga albastră urma o spiţă, cea galbenă alta, cea verde o a treia. Ghidajul argintiu, strălucitor, se îndrepta spre uşa liftului, care se deschise la apropierea ei. Rica merse cu scuterul până la baza cilindrului, opri, coborî, şovăi. Ascensorul o atrăgea. Dar arăta înfricoşător…

Ezită prea mult timp.

Luminile se stinseră.

Rămăsese doar urma argintie, o singură linie, ca un deget ce arăta în sus. Şi liftul, cu lumina încă aprinsă.

Rica Dawnstar se încruntă, îşi scoase arma cu ace şi păşi înăuntru.

Sus, te rog, spuse ea.

Uşile se închiseră, iar liftul începu să urce.

Jefri Lion mergea sprinten, în ciuda greutăţii armelor pe care le căra. Se simţea mai bine de când o părăsise pe

Celise Waan. Femeia aia era o belea şi probabil că nu I-ar fi ajutat cu nimic într-o încăierare. Luase în considerare posibilitatea de a se strecura pe furiş, dar o respinsese. Nu se temea de Kaj Nevis şi de costumul lui de luptă. Sigur, o armură formidabilă, nu se îndoia de acest lucru, dar, la urma urmei, era doar un produs străin, în vreme ce el se înarmase cu cel mai ucigător armament al Imperialilor Pământului, cu realizările tehnologice şi militare de vârf ale Imperiului Federal al Străvechiului Pământ, aşa cum fuseseră acestea înainte de Prăbuşire. Nu auzise niciodată de Unquish, deci acolo nu puteau exista armurieri prea grozavi. Probabil era vorba de vreo rasă obscură de sclavi hrangani. Se va răfui cu Nevis de îndată ce-l va găsi. La fel şi cu trădătoarea aia de Rica Dawnstar, cu toată arma ei stupidă cu ace. I-ar plăcea să vadă cum face faţă o armă cu ace unui tun cu plasmă! Da, i-ar plăcea!

Lion se întreba ce planuri îşi făcuseră Nevis şi ciracii lui în privinţa Arcei. Ceva ilegal şi imoral, fără îndoială. Oricum, nu conta, pentru că nava o va prelua el – el, Jefri Lion, cercetător asociat în materie de istorie militară la Centrul Shandellor, cândva al doilea analist tactic al escadrei a treia a voluntarilor din Skaeglay. Va captura o navă de germinare a CIE, poate cu ajutorul lui Tuf, dacă va reuşi să-l găsească. Va face acest lucru oricum şi dacă nu-l va găsi. După aceea, nu se va pune problema să-şi vândă comoara pentru un câştig personal. Nu, va duce nava în Avalon, la marea Academie a Cunoaşterii Umane şi o va dona, cu obligaţia de a fi însărcinat el cu studiul ei. Un proiect care-l va ocupa tot restul vieţii, iar când îl va termina, Jefri Lion, savant şi războinic, va fi pomenit alături de însuşi Kleronomas, cel care a făcut Academia ceea ce este.

Lion mergea prin mijlocul coridorului, cu capul sus, urmând dunga portocalie. În timp ce înainta, începu să fluiere un marş pe care-l învăţase în perioada în care făcuse parte dintre voluntarii din Skaeglay, cu peste patruzeci de ani în urmă. Fluieră şi merse, merse şi fluieră.

Până când dunga se sfârşi.

Cetise Waan rămase pe podea mult timp, cu braţele încrucişate la piept, cu figura încruntată, arţăgoasă. Rămase până când sunetul paşilor lui Lion dispăru în întregime. Stătu şi medită la toate insultele şi relele pe care fusese obligată să le îndure. Fuseseră insuportabili toţi şi fiecare în parte. Ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a avea de-a face cu o asemenea echipă de indivizi lipsiţi de perspective şi respect. Anittas era mai mult maşină decât om; Rica Dawnstar, o mizerabilă măruntă, insolentă; Kaj Nevis, cu nimic mai bun decât un criminal de rând; iar despre Haviland Tuf nu se putea vorbi. Chiar şi Jefri Lion, colegul ei, se dovedise un om pe care nu te puteai baza. Steaua molimei era descoperirea ei, îi condusese până aici şi cu ce se alesese? Neplăceri, grosolănie şi, în cele din urmă, abandonare. Ei bine, Celise Waan nu intenţiona să mai îndure nimic. Decisese că n-o să împartă nava cu niciunul din ei. Era descoperirea ei, urma s-o ducă în Shandicity şi s-o pretindă conform legilor de salvare din Shandellor, cum se cuvenea, iar dacă unul dintre tovarăşii ei mizerabili avea vreo pretenţie, s-o dea în judecată! Până atunci, nu intenţiona să mai discute cu vreunul dintre ei.

O durea şezutul, iar picioarele îi amorţiseră. Stătuse în aceeaşi poziţie prea mult timp. Şi spatele o durea. Îi era foame şi se întreba dacă exista vreun loc pe epava aceea în care să găsească o mâncare decentă. Poate exista. Calculatoarele păreau că funcţionează, ia fel sistemul de apărare, chiar şi luminile, aşa că probabil funcţiona şi bucătăria. Se ridică şi decise să se ducă să verifice.

Lui Haviland Tuf îi era clar că se întâmpla ceva.

Nivelul zgomotului din camera imensă creştea, încet dar perceptibil. Remarcă un bâzâit slab, dar distinct. Gâlgâitul devenise mai puternic. Iar în bazinul tyrannosaurului, fluidul de suspensie părea a se subţia, a-şi schimba culoarea. Vârtejurile roşii se reduseseră sau dispăruseră, iar lichidul galben devenea, cu fiecare clipă scursă, tot mai

transparent. Tuf se uită la un waldo întins peste o margine a bazinului. I se păru că-l făcea reptilei o injecţie, dar nu putu observa detalii, deoarece lumina era slabă.

Haviland Tuf decise să recurgă la o retragere strategică. Plecă de lângă bazinul dinozaurului şi începu să meargă prin încăpere. După scurt timp, ajunse lângă unul din punctele de lucru, cu posturi de calculator, pe care le remarcase mai înainte şi se opri.

Nu avusese nici o dificultate în a înţelege natura şi scopul camerei în care nimerise din întâmplare. Arca avea în mijlocul ei o imensă bibliotecă de celule, conţinând mostre de ţesuturi preluate, literalmente, de la milioane de soiuri de plante, animale şi viruşi de pe nenumărate planete, după cum îi explicase Jefri Lion. Aceste mostre erau clonate după cum apreciau că-l nevoie tacticienii navei şi ecoinginerii. În felul acesta, Arca şi navele ei surori dispărute putuseră transmite boli capabile să decimeze populaţia unei planete, insecte care să-l distrugă recoltele, armate de animale mărunte care se înmulţeau repede, pentru a produce prăpăd în lanţul ecologic şi de hrană, sau chiar animale de pradă teribile, nepământeşti, pentru a strecura teama în sufletul duşmanilor. Dar totul începea cu clonarea.

Tuf descoperise camera de donare. Punctul de lucru conţinea echipament destinat evident microchirurgiei complexe, iar în bazine, mostrele de celule erau supravegheate până ajungeau la maturitate. Lion îi povestise şi despre cronourzeală, acel secret dispărut al Imperialilor Pământului, un câmp care putea ţese însăşi stofa timpului, chiar dacă numai într-o arie redusă şi cu consum mare de energie. În felul acesta, clonele puteau fi aduse la maturitate în câteva ore sau ţinute, neschimbate şi în viaţă, timp de milenii.

Haviland Tuf privi punctul de lucru, postul calculatorului, apoi pe Ciupercă, al cărui trup micuţ îl căra.

Clonarea începea cu o singură celulă.

Fără îndoială, tehnica fusese memorată în calculator. Poate exista chiar un program de instruire. Într-adevăr, îşi spuse Tuf. I se părea logic să existe. Nu era un ciberteh, doar un om inteligent care lucrase pe diferite tipuri de calculatoare, de-a lungul întregii sale vieţi.

Haviland Tuf pătrunse în punctul de lucru, îl aşeză cu grijă pe Ciupercă lângă husa microecranului şi porni consola calculatorului. La început, nu înţelese nimic din comenzi, dar insistă.

După câteva minute, se cufundase în muncă – atât de mult, încât nu auzi gâlgâitul puternic din spatele lui, când fluidul subţire, galben, din bazinul dinozaurului începu să se scurgă.

Kaj Nevis îşi croi drum afară din substaţia calculatorului, căutând pe cineva pe care să-l omoare.

Era furios – furios pe sine, pentru că fusese nerăbdător şi nu gândise. Anittas ar fi putut fi folositor. Nevis nu-şi închipuise că aerul din navă putea fi contaminat. Cibertehul afurisit urma să fie ucis mai târziu -bineânţeles, asta n-ar fi reprezentat o dificultate. Iar acum, totul se prăbuşea. Nevis se simţea în siguranţă în costumul de luptă, deşi acesta îl stânjenea. Nu-l plăcuse să afle că Tuf şi ceilalţi ajunseseră la bordul Arcei. Tuf ştia mai multe despre costumul ăla blestemat decât el. Probabil că-l cunoştea şi punctele vulnerabile.

Kaj Nevis descoperise deja unul: rezerva de aer scădea. Un costum modem, ca acela purtat de Tuf, includea un regenerator de aer. Bacteriile din filtrele acestuia transformau bioxidul de carbon în oxigen la fel de iute pe cât fiinţa umană transforma oxigenul în bioxid de carbon, astfel încât nu exista pericolul de a rămâne fără aer, cu excepţia cazului în care nenorocitele de gângănii mureau. Dar costumul de luptă era primitiv – avea o cantitate mare, dar limitată, de aer, în patru rezervoare uriaşe purtate în spate. Iar indicatorul din cască, dacă-l citea corect, arăta că unul dintre rezervoare era aproape gol. Îi rămâneau trei,

ceea ce-l oferea arhisuficient timp să le vină de hac celorlalţi, cu condiţia să-l găsească. Oricum, Nevis nu se simţea în largul lui. Era înconjurat de aer perfect respirabil, dar al naibii să fie dacă şi-ar scoate casca, după ce-l spusese cibertehul! Partea organică a trupului lui Anittas se descompusese mai iute decât ar fi crezut, iar drăcovenia neagră care rosese măruntaiele cibertehului fusese cea mai groaznică chestie pe care o văzuse în viaţa lui, o viaţă în care văzuse multe chestii groaznice. Mai bine se sufoca, decise Kaj Nevis.

Dar nu exista un asemenea pericol. Dacă afurisita de Arcă fusese contaminată, tot aşa de bine putea fi curăţată. Trebuia să găsească puntea de comandă şi să afle ce să facă. L-ar fi fost suficient chiar numai un singur sector curat. Sigur, Anittas îi spusese că Rica Dawnstar se afla deja în camera de comandă, dar asta nu-l deranja. De fapt, era soiul de om care căuta o asemenea întâlnire.

Alese o direcţie la întâmplare şi porni, bocănind cu picioarele blindate pe punte. N-aveau decât să-l audă. Nu-l păsa. Îi plăcea costumul.

Rica Dawnstar se aşează pe scaunul căpitanului şi examină textele pe care le extrăsese pe ecranul principal. Bine capitonat, lat, acoperit cu plastic din alte vremuri, confortabil, scaunul arăta ca un tron. Un loc bun să te odihneşti. Necazul era că în el nu puteai face nimic altceva, doar să te odihneşti. Puntea de comandă fusese proiectată în aşa fel încât căpitanul să stea pe tronul său şi să dea ordine, ceilalţi ofiţeri -existau alte nouă posturi de lucru pe puntea superioară şi încă douăsprezece pe cea inferioară – urmând să facă toată programarea şi să apese pe butoane. Deoarece nu avusese grijă să vină la bord însoţită de nouă slujitori, Rica era obligată să alerge de colo-colo pe punte, de la un post la altul, încercând să pună din nou în funcţiune Arca.

Dură ceva timp – o muncă istovitoare – iar când lansă comenzile de la alt post decât cel care trebuia, nu se

întâmplă nimic. Dar încet, pas cu pas, reuşi să descopere totul. Sau, cel puţin, simţi că făcea progrese.

Şi era în siguranţă. Acesta fusese primul ei obiectiv. Încuiase ascensorul – nu putea urca nimeni, s-o ia prin surprindere. Cât timp se afla acolo, iar ceilalţi rămâneau jos, ea deţinea toate atuurile. Fiecare sector al navei avea substaţie proprie, chiar unele funcţii specializate, de la apărare la donare, de la propulsare la memorare de date, avea relaţii ierarhice proprii şi punct de comandă, dar de aici putea supraveghea totul şi contramanda ordinele date de oricine ar fi încercat să intre. Dacă băga de seamă. Şi dacă descoperea cum. Asta era problema. Putea manevra doar câte o staţie şi putea face diverse lucruri doar dacă ştia secvenţa potrivită de comenzi. Până în momentul acela se descurcase, dar numai cu erori, prin tatonări, iar progresul fusese lent şi obositor.

Se întinse din nou în tronul ei capitonat, simţindu-se mândră de sine, din mai multe puncte de vedere. Se părea că reuşise să obţină o analiză a stării întregii nave. Arca» prezentase un raport privind stricăciunile din sectoarele şi sistemele care fuseseră neoperative timp de o mie de ani, care aveau nevoie de reparaţii ce depăşeau capacităţile navei. Acum îi arăta ce programe funcţionau.

Lista celor de bio-apărare era deosebit de impresionantă, de înspăimântătoare. Se derula fără să se oprească. Rica nu auzise niciodată de trei sferturi din bolile care fuseseră dezlănţuite pentru a-l întâmpina, dar ele păreau extrem de neplăcute. Se părea că Anittas se unise deja cu marele program al universului. Evident, următorul ei obiectiv trebuia să fie izolarea punţii de restul navei, să iradieze şi să dezinfecteze, apoi să vadă cum putea aduce acolo aer necontaminat. Nu putea suporta costumul mai mult de o zi, două. Citi pe ecran: BIO-APĂRARE, FAZA UNU (MICRO) RAPORT PREZENTAT BIO-APĂRARE, FAZA DOI (MACRO) RAPORT ÎN CURS.

Rica se încruntă. Macro? Ce naiba însemna asta? Molime uriaşe? BIO-ARME PREGĂTITE, ÎN AŞTEPTARE: 47 îi spuse ecranul, iar frântura criptică de informaţie fu urmată de o listă lungă a speciilor, pe numere. O listă plictisitoare. Rica se lăsă iar pe speteaza tronului căpitanului. Când lista se termină, pe ecran apărură alte mesaje.

TOATE PROCEDURILE DE CLONARE COMPLETE.

PROASTĂ FUNCŢIONARE ÎN BAZINELE: 671, 3312, 3379 NEFUNCŢIONALITĂŢILE ÎNTRERUPTE CÂMPUL DE STAZĂ OPRIT CICLUL DE ELIBERARE ÎN CURS DE EXECUTARE.

Rica nu era sigură că-l plăcea ceea ce vedea. Ciclu de eliberare. Ce era eliberat? Pe de o parte, Kaj Nevis se afla acolo, jos. Dacă această a doua fază a apărării putea să-l stânjenească, să-l distragă sau să-l distrugă, ar fi fost în avantajul ei. Pe de altă parte, se gândea cum o să scape de belelele alea; nu avea nevoie de alte probleme. Rapoartele începură să se deruleze mai iute: SPECIA # 22-743-88639-04090 PLANETA DE ORIGINE: VILKAKIS NUME OBIŞNUIT: DRACULA CU GLUGĂ.

Rica se ridică. Auzise de Vilkakis şi de dracula cu glugă. Chestii dezgustătoare. Un soi de sugători de sânge nocturni, îşi aminti ea. Cu inteligenţă redusă, dar incredibil de sensibili la sunete şi maladiv de agresivi. Mesajul se şterse. În locul lui, apăru o singură linie: INIŢIEREA ELIBERĂRII îi comunică ecranul. După un moment, mesajul fu înlocuit de o linie mai scurtă, un singur cuvânt care pâlpâi o dată, de două ori, de trei ori, apoi dispăru: ELIBERAT.

Putea un dracula cu glugă să-l mănânce pe Kaj Nevis? Puţin probabil, cât timp purta costumul acela stupid, blindat.

Grozav! Exclamă ea.

Nu purta un costum de luptă, ceea ce însemna că Arca îi crea ei probleme, nu lui Nevis.

SPECIA # 13-612-71425-88812 PLANETA DE ORIGINE: ABBATOIR NUME OBIŞNUIT: PISOI DIABOLICI.

Rica nu avea idee ce era un pisoi diabolic, dar n-avea chef să afle. Sigur, auzise de Abbatoir – o planetă măruntă, care digerase trei echipe diferite de colonizare. Se presupunea că formele de viaţă de acolo erau la fel de antipatice. Atât de antipatice încât să-şi croiască drum prin costumul de luptă al lui Nevis? Se îndoia…

INIŢIEREA ELIBERĂRII.

Câte chestii avea de gând nava să vomite? Patruzeci şi ceva, îşi aminti ea.

Groaznic! Comentă tânăra.

Să umpli nava cu vreo patruzeci de monştri flămânzi, fiecare dintre ei în stare s-o înghită pe fiica favorită a mamei sale! Nu, nu trebuia să se întâmple asta! Rica se ridică şi se uită în jurul ei. Unde ar fi putut să se ducă, pentru a pune capăt acestui nonsens?

ELIBERAT.

Rica sări peste scaunul căpitanului, se îndreptă iute către zona pe care o identificase ca punct de comandă a apărării şi ordonă să fie anulat programul în curs.

SPECIA # 76-l02-95994-l2965 PLANETA DE ORIGINE: JAYDEN DOI.

NUME OBIŞNUIT: PÂNZĂ UMBLĂTOARE.

Luminile pâlpâiră în faţa ei, iar ecranul mic al consolei Ti aduse la cunoştinţă că sfera externă de apărare a Arcei fusese înlăturată. Dar, pe ecranul principal, parada continua.

INIŢIEREA ELIBERĂRII.

Rica dădu drumul unui şir de înjurături. Degetele ei se mişcară iute pe consolă, încercând să comunice sistemului că nu voia să oprească apărarea externă, ci bio-apărarea, faza numărul doi. Maşinăria nu părea s-o înţeleagă: ELIBERAT.

În cele din urmă, obţinu un răspuns. Că se afla la o consolă nepotrivită. Se încruntă şi privi în jur. Bineînţeles. Aici era

apărarea externă, sistemul pentru armament. Trebuia să existe un post separat pentru bio-comenzi.

SPECIA # 54-749-37377-84921 PLANETA DE ORIGINE: PSC92, TSC749, FĂRĂ NUME NUME OBIŞNUIT: BERBEC ROSTOGOLITOR.

Rica se duse la următorul post.

INIŢIEREA ELIBERĂRII.

Sistemul răspunse la cererea ei de anulare cu un semn de întrebare. Nu exista nici un program activ pe subsistemul acela.

ELIBERAT.

Patru, gândi Rica, supărată.

Suficient, spuse ea, cu voce tare.

Se duse la următoarea staţie, tastă ordinul de anulare, plecă înainte să vadă dacă mesajul ei avusese efect, se opri la altă consolă, pentru a introduce alt ordin de anulare, se duse mai departe.

SPECIA # 67-00l-00342-l0078 PLANETA DE ORIGINE: PĂMÂNT (DISPĂRUT) NUME OBIŞNUIT: TYRANNOSAURUS REX.

Acum alerga. Aleargă, anulează, aleargă, anulează, aleargă, anulează…

INIŢIEREA ELIBERĂRII.

Făcu un circuit al întregii punţi, cât de repede putu. Când termină, nu ştia ce comandă, de la care consolă, rezolvase problema. Dar pe ecran se lăfăia mesajul: CICLUL DE ELIBERARE TERMINAT.

BIO-ARME EŞUATE: 3 BIO-ARME ELIBERATE: 5 BIO-ARME PREGĂTITE, ÎN AŞTEPTARE: 39 BIO-APĂRARE FAZA DOI (MACRO) RAPORT COMPLET.

Rica Dawnstar se opri, încruntată, cu mâinile în şolduri. Cinci libere. Nu era prea rău. Se gândi că ar fi putut opri programul după patru eliberări, dar întârziase cu o fracţiune de secundă. Ce naiba era un tyrannosaurus rex?

Cel puţin, jos nu era nimeni, în afară de Nevis.

Lipsit de dunga de dirijare, Jefri Lion nu pierduse timpul rătăcind în labirintul coridoarelor interconectate. Adoptase, în cele din urmă, o politică simplă: alegea coridorul cel mai larg, dintre cele din jur, cotea la dreapta când culoarele erau de aceeaşi mărime, mergea în jos de fiecare dată când putea. Sistemul părea să funcţioneze. Foarte curând, auzi un zgomot.

Se lipi de perete, deşi încercarea de a se ascunde fusese compromisă de cocoaşa făcută de tunul cu plasmă din spatele lui. Ascultă. Da, era un zgomot. În faţă. Zgomot de paşi. Paşi grei, la oarecare distanţă, venind spre el – Kaj Nevis, în costumul lui de luptă.

Zâmbind satisfăcut, Jefri Lion desprinse tunul cu plasmă şi începu să-l aranjeze trepiedul.

Tyrannosaurul răgea.

Un sunet înspăimântător, gândi Haviland Tuf. Îşi strânse buzele, supărat şi se ghemui încă o jumătate de metru în interiorul nişei. O poziţie evident neconfortabilă. Tuf era un om solid, iar spaţiul, redus. Stătea cu picioarele strânse unul sub altul, cu spatele îndoit într-un fel chinuitor, cu capul izbindu-se de tăblia punctului de lucru de deasupra. Dar era mulţumit. Nişa mică îi asigurase o ascunzătoare. Din fericire, fusese destul de abil să se strecoare acolo. Avusese noroc şi pentru că punctul de lucru, cu waldo-uri, microscanere şi terminale de calculator, se afla pe o masă grea, groasă, din metal, ancorată de perete şi podea, nu o mobilă simplă, ce putea fi dată uşor la o parte.

Cu toate acestea, Haviland Tuf nu era complet mulţumit de sine. Se simţea caraghios. Demnitatea îi fusese compromisă în mod decisiv. Abilitatea lui de a se concentra asupra a ceea ce făcea fusese, într-un fel, de vină. Un asemenea grad de concentrare poate fi considerat un defect atunci când îi permite unei reptile carnivore, înaltă de şapte metri, să se furişeze lângă tine.

Tyrannosaurul urlă din nou. Tuf simţi masa vibrând deasupra. Capul masiv al dinozaurului se ivi la doi metri de

el, când fiara se aplecă, echilibrându-se cu coada-l imensă şi încercă să-l înhaţe. Din fericire, capul lighioanei era prea mare, iar nişa prea mică. Reptila se retrase şi răcni, frustrată. Ecoul răsună prin toată camera centrală de donare. Coada monstrului biciui prin aer şi izbi punctul de lucru. Masa care-l ascundea se zgudui sub impact, ceva de deasupra se făcu ţăndări, iar Tuf se înfioră.

Pleacă de aici! Zise el, cât putu de tare, ţinându-şi mâinile pe pântece şi încercând să pară sever.

Tyrannosaurul nu-l băgă în seamă.

Eforturile tale viguroase sunt zadarnice, îi atrase atenţia Tuf. Eşti prea mare, iar masa prea solidă, după cum ţi-ai fi dat seama dacă n-ai avea creierul cât o ciupercă. Mai mult, eşti, fără îndoială, o clonă, obţinută dintr-o înregistrare genetică găsită într-o fosilă. De aceea, putem spune că am drepturi superioare la viaţă, ţinând seama de faptul că eşti o specie dispărută şi ar fi trebuit să rămâi aşa. Pleacă de aici!

Replica tyrannosaurului a constat într-un salt furios şi un muget bălos, care-l stropi pe Tuf cu picături fine de salivă de dinozaur. Coada izbi încă o dată.

Când surprinse, prima oară, cu coada ochiului, o urmă de mişcare, Celise Waan ţipă, cuprinsă de panică.

Dădu înapoi şi se răsuci să facă faţă – cui? Acolo nu se afla nimeni. Dar era convinsă că văzuse ceva sus, lângă uşa deschisă. Ce? Scoase nervoasă pistolul cu săgeţi din teacă. Abandonase de mult puşca laser, incomodă şi grea. Efortul de a o târî o obosise. Şi se îndoia că ar fi fost în stare să nimerească ceva cu arma aia. Din punctul ei de vedere, prefera pistolul. După cum îi explicase Jefri Lion, acesta arunca săgeţi explozive, aşa că nu trebuia neapărat să nimerească ţinta, ci doar zona din jurul acesteia.

Se îndreptă cu prudenţă spre uşa deschisă. Se opri lângă ea, ridică pistolul, îi trase siguranţa, apoi privi iute în cameră.

Nimic.

Văzu un fel de depozit, plin cu echipament închis ermetic în plastic, îngrămădit pe tălpici flotante. Se uită în jur, neliniştită. Îşi imaginase? Nu. Când să plece, percepu încă o dată o siluetă micuţă, care apăru fulgerător la limita câmpului ei vizual şi dispăru înainte s-o distingă mai clar.

Dar de data asta observase încotro se dusese. Se grăbi după ea, simţindu-se mai curajoasă. La urma urmei, arăta foarte mică.

O prinsese. Îşi dădu seama când ocoli grămada nedesluşită de echipament. Dar ce era? Celise Waan se apropie, cu pistolul pregătit.

O pisică.

Se uita drept la ea, legănându-şi coada. Un soi ciudat de pisică. Foarte mică – de fapt, un pisoi. De-un alb pal, cu dungi de-un stacojiu viu, cu capul supradimensionat şi ochi uluitori, purpurii, scânteietori.

Altă pisică, gândi Celise Waan. Era exact ce-l lipsea.

Pisica sâsâi la ea.

Celise se dădu înapoi, oarecum surprinsă. Pisicile lui Tuf o sâsâiau din când în când, mai ales răutăcioasa aia neagră cu alb, dar nu aşa. Era un sâsâit aproape reptilian. Iar limba ei… Părea a avea o limbă foarte lungă, foarte ciudată…

Animalul sâsâi din nou.

Pis, pis, îl chemă femeia.

Pisica o privi cu trufie, rece, fără să clipească. Apoi se dădu înapoi şi o scuipă. Scuipatul o atinse chiar în centrul vizorului – ceva verzui, dens, care-l acoperi vederea un moment, până îl şterse cu dosul palmei.

Celise Waan decise că se săturase de pisici.

Vino, pisicuţo! Am un cadou pentru tine!

Pisica sâsâi şi se dădu înapoi, pregătindu-se să scuipe din nou. Celise Waan mormăi şi o aruncă în aer.

Jefri Lion nu se îndoia că tunul cu plasmă i-ar fi venit de hac cu uşurinţă lui Kaj Nevis. Rezistenţa armurii costumului de luptă străin reprezenta un factor necunoscut. Dacă era

comparabil cu costumele blindate purtate de escadroanele de asalt ale Imperiului Federal, în timpul Războiului de O Mie de Ani, atunci putea fi în stare să devieze razele laser, să reziste la mici explozii, să ignore atacurile sonice. Dar un tun cu plasmă era capabil să topească o placă de duraliaj, groasă de cinci metri. O ghiulea din plasmă urma să transforme instantaneu în zgură orice fel de armură personală, să-l incinereze pe Nevis înainte ca acesta să-şi dea seama ce-l lovise.

Dificultatea consta în dimensiunile tunului cu plasmă. Din nefericire, era deosebit de greu, iar aşa-numita versiune portabilă, cu o baterie mică de energie, avea nevoie de aproape un minut standard, după fiecare foc, pentru a genera altă ghiulea de plasmă în camera de forţă. Jefri Lion era extrem de conştient de faptul că, dacă-l rata pe Kaj Nevis, nu mai avea şansa unei a doua împuşcături. Mai mult, chiar instalat pe trepied, tunul se manevra cu dificultate. Şi trecuseră mulţi ani de când fusese el în armată… Chiar şi atunci, punctele lui forte fuseseră mintea şi simţul tactic, nu reflexele. După atâtea decenii petrecute în Centrul Shandellor, nu avea prea multă încredere în coordonarea ochilor şi mâinilor.

Aşa că Jefri Lion concepu un plan.

Din fericire, tunurile cu plasmă fuseseră folosite deseori pentru apărarea automată a perimetrelor, iar cel pe care-l cărase avea minimintea standard şi comandă de foc continuu. Jefri Lion ridică trepiedul în mijlocul coridorului larg, la aproximativ douăzeci de metri de o intersecţie principală. Programă un câmp de foc extrem de îngust şi calibra volumul de ţintă cu cea mai mare precizie. Apoi iniţie comanda de foc continuu şi se dădu înapoi, satisfăcut. În interiorul bateriei de energie văzu formându-se ghiuleaua de plasmă, arzând tot mai strălucitoare. După un minut, se aprinse lumina care semnaliza că tunul era gata de tragere. Totul fusese pregătit, iar minimintea era mai iute şi mai corectă decât ar fi fost Lion, dacă ar fi tras

manual. Ţintea în centrul intersecţiei de coridoare din faţă, dar declanşa focul numai asupra obiectelor ale căror dimensiuni depăşeau anumite limite, programate.

Deci, Lion ar fi putut trece prin zona de ţintă fără teamă, dar Kaj Nevis, care l-ar fi urmat în costumul lui de luptă absurd de imens, ar fi avut o surpriză fierbinte. Îi rămânea doar să-l atragă în locul pregătit.

O demonstraţie de geniu tactic demnă de Napoleon, Chin Wu sau Stephan Cobalt Northstar. Jefri Lion era extrem de încântat de el însuşi.

În timpul în care Lion reglase tunul cu plasmă, zgomotul paşilor grei devenise tot mai puternic, dar în ultimul moment începuse să scadă. Nevis cotise pe un drum greşit şi nu intenţiona să vină de bunăvoie în poziţia corectă. Foarte bine, gândi Lion, o să-l aduc eu aici.

Merse exact în centrul zonei de foc, cu o încredere deplină în abilitatea sa, se opri acolo, zâmbi şi rămase în intersecţie, pentru a atrage atenţia prăzii sale nechibzuite.

Pe ecranul mare, curbat, Arca se rotea, în proiecţie tridimensională.

Rica Dawnstar, care abandonase tronul căpitanului pentru un scaun mai puţin confortabil, dar mai eficient, la una din staţiile de lucru ale punţii, studia, cu oarecare nerăbdare, imaginea şi datele ce pâlpâiau sub ea. Se părea că avea mai mulţi însoţitori decât crezuse.

Sistemul afişa formele de viaţă ce pătrunseseră pe navă ca pe nişte puncte luminoase de-un roşu viu. Existau şase puncte. Unul dintre ele se afla pe punte. Din moment ce Rica era singură, evident că o reprezenta pe ea. Dar celelalte cinci? Chiar dacă Anittas ar fi fost încă în viaţă, tot ar fi trebuit să fie numai două puncte în plus. Nu ieşea socoteala.

Poate că Arca nu era o epavă, poate că rămăsese cineva la bord. Numai că sistemul pretindea că reprezintă personalul autorizat, al Arcei, cu puncte verzi, iar pe ecran nu se vedea nici un strop de verde.

Alţi vânători de epave? Greu de crezut.

Însemna că Tuf, Lion şi Waan ajunseseră la bord, treaba lor cum. Asta era o chestie mai logică. Într-adevăr, sistemul susţinea că exista o formă de viaţă venită din exterior aflată într-o navă de pe puntea de acostare.

În regulă. Ieşea socoteala. Şase puncte roşii însemnau ea, Nevis, Anittas (cum de supravieţuise molimelor alea blestemate? Sistemul susţinea că arată doar organisme vii), Tuf, Wan şi Lion. Unul dintre ei rămăsese în Cornul abundenţei, iar restul…

Era uşor să-l identifice pe Kaj Nevis. Sistemul arăta sursele de putere ca pe nişte stele galbene, micuţe. Numai un punct roşu era însoţit de o stea galbenă. Acela trebuia să fie Nevis, în costumul lui de luptă.

Dar ce însemna al doilea punct galben, care strălucea atât de puternic, singur, pe un coridor gol de pe puntea şase?

O sursă de energie infernală, dar ce anume? Rica nu înţelegea. Existase un punct roşu lângă ea, dar se depărtase, părea să se ţină după Nevis, apropiindu-se de acesta.

Între timp, apăruseră puncte negre: bio-armele Arcei. Uriaşa axă centrală, care trecea prin cilindrul asimetric, îngustat spre vârf, al navei, era presărată de puncte negre, dar acestea măcar stăteau locului. Altele, care trebuiau să fie fiarele slobozite, se mişcau pe coridoare. Numai că erau mai mult de cinci. Exista un cârd – treizeci sau mai multe organisme mărunte, ce se deplasau în masă, arătând pe ecran ca o pată neagră, informă, din care se desprindea câte unul, din când în când. Un rătăcit ajunsese lângă o luminiţă roşie şi dispăru brusc.

Şi în zona centrală se afla un semn roşu.

Rica solicită o imagine din acel sector, iar pe ecran apăru o secţiune mărită. Lumina roşie se găsea în apropierea unui semn negru ce se mişca – un fel de confruntare. Examină textul de sub imaginea grafică. Semnul negru reprezenta

specia # 67-00l-00342-l0078, tyrannosaurus rex. Un animal masiv, fără îndoială.

Remarcă, plină de interes, că o lumină roşie şi un punct negru se apropiau de Kaj Nevis. Ceva interesant. Se părea că ea avea să lipsească de la petrecere: acolo, jos, se dezlănţuise iadul.

Iar ea se afla sus, sănătoasă, în siguranţă, la comenzi. Rica Dawnstar zâmbi.

Kaj Nevis rătăcea pe un coridor, din ce în ce mai furios, când îl pocni în ceafă o lovitură subită, explozivă. În interiorul căştii, sunetul fusese groaznic. Forţa exploziei îl aruncă înainte şi-l trânti. Se prăbuşi cu faţa în jos, pe podea. Se mişcă prea lent, pentru a amortiza căderea cu braţele.

Dar costumul absorbi o mare parte a impactului, iar Nevis nu păţi nimic. Stând întins, privi iute indicatoarele şi zâmbi crunt: costumul de luptă nu se rupsese, nu se stricase. Se rostogoli într-o parte şi se ridică greoi în picioare.

La douăzeci de metri, la o intersecţie de coridoare, un bărbat în costum verde cu auriu, înarmat de parcă ar fi evadat dintr-un muzeu militar, ţinea un pistol în mâna înmănuşată.

Ne mai întâlnim noi, canalie! Strigă silueta, prin intermediul difuzoarelor exterioare.

AŞA VA FI, LION! Replică Nevis. ÎMI PARE BINE CĂ TE VĂD! VINO AICI, SĂ-ŢI STRÂNG MÂNA!

Şi clănţăni din cleşti. Cel drept era încă pătat de sângele cibertehului. Spera că Jefri Lion observase. Păcat că laserul lui avea o rază redusă de acţiune. Nu conta. O să-l prindă pe Lion, o să-l ia jucăriile şi o să se distreze un pic cu el – poate o să-l smulgă picioarele, o să-l sfâşie costumul şi o să lase aerul ăla blestemat să facă restul.

Kaj Nevis se repezi înainte.

Jefri Lion rămase locului, ridică pistolul cu săgeţi, ochi cu grijă, ţinând arma cu amândouă mâinile, trase.

Săgeata H lovi pe Nevis în piept. Avu loc o explozie zgomotoasă, dar de data asta el fusese pregătit. Urechile îl dureau, dar abia se împletici. O parte din filigranul complicat al armurii se înnegrise, dar asta fusese toată stricăciunea.

Al PIERDUT, BĂTRÂNE! ÎMI PLACE COSTUMUL ĂSTA! Jefri Lion era tăcut şi metodic. Puse pistolul în teacă, luă puşca laser, o duse la umăr, ochi, trase.

Raza ricoşă din umărul lui Nevis într-un perete şi făcu în acesta o găurică neagră.

Microînvelis reflectorizant, comentă Jefri Lion, coborând arma.

Nevis parcursese trei sferturi din distanţa dintre ei, cu paşii lui mari, energici. În cele din urmă, Lion păru că-şi dă seama de pericol. Aruncă puşca, se întoarse şi coti după un colţ, făcându-se nevăzut.

Kaj Nevis lungi pasul şi se luă după el.

Haviland Tuf avea răbdare.

Stătea calm, cu mâinile încrucişate pe burtă. Îl durea capul din cauza repetatelor lovituri ale tyrannosaurului în masa sub care se adăpostise. Se străduia să ignore ciocănitul care îndoia metalul de deasupra şi-l făcea să se simtă şi mai inconfortabil, răgetele animalice, excesiva şi melodramatica demonstraţie a foamei carnivorului, care-l făcea pe acesta să se aplece şi să-şi arate dinţii. Tuf se gândea la boabe-umflate rodelyane, în unt-de-miere, încerca să-şi amintească pe care planetă se găsea cea mai tare şi mai gustoasă varietate de bere şi elabora o nouă strategie cu care să-l zdrobească pe Jefri Lion, dacă aveau să se înfrunte vreodată la joc.

Până la urmă, planul lui dădu rezultatele aşteptate.

Reptila dezlănţuită se plictisi şi plecă, frustrată.

Haviland Tuf aşteptă până când afară se făcu linişte completă. Se răsuci neîndemânatic, rămase un moment pe burtă, până-l dispăru amorţeala din picioare, după care se târî înainte şi scoase capul de sub masă.

Lumină slabă, verde. Zumzăit abia auzit, gâlgâit îndepărtat. Nici o mişcare.

Ieşi, foarte atent.

Dinozaurul lovise de mai multe ori, cu coada lui masivă, ceea ce rămăsese din sărmanul trup al lui Ciupercă. Imaginea îi provocă lui Tuf o tristeţe uriaşă, amarnică. Echipamentul de la punctul de lucru fusese făcut ţăndări.

Dar rămăseseră alte puncte de lucru, iar el avea nevoie de o singură celulă.

Haviland Tuf extrase o mostră de ţesut şi se îndreptă greoi spre cea mai apropiată staţie de lucru. De data asta, avu grijă să rămână cu urechile ciulite, să audă, dacă era cazul, paşii dinozaurului.

Celise Waan era încântată. Se descurcase foarte bine. Chestia aia mică, răutăcioasă, ca o pisică, nu avea s-o mai plictisească. Vizorul ei fusese puţin pătat în locul atins de scuipatul animalului, dar, în rest, ieşise minunat din înfruntare. Puse mândră pistolul în teacă şi înaintă pe coridor.

Pata de pe vizor o stânjenea un pic. Se afla lângă ochi şi-l acoperea vederea. O şterse cu dosul palmei, dar reuşi doar s-o întindă. Îi trebuia apă. Foarte bine. Oricum, căuta hrană, iar unde se află mâncare există întotdeauna şi de băut.

Merse pe culoar, coti la un colţ şi se opri brusc.

La un metru, altă făptură blestemată, ca o pisică, se uita cu obrăznicie la ea.

De data asta, Celise Waan acţionă hotărâtă. Apucă pistolul. Avu oarecare probleme să-l ţină, iar prima împuşcătură ratăcomplet creatura dezgustătoare şi distruse uşa unei camere din apropiere. Explozia fu zgomotoasă şi zguduitoare. Pisica sâsâi, se dădu înapoi, scuipă, aşa cum făcuse prima şi fugi.

Celise Waan fu atinsă de scuipat pe umărul stâng. Încercă să tragă a doua oară, dar viziera murdară o împiedică să ochească.

Ce dracu'! Strigă ea, exasperată.

Vedea din ce în ce mai greu. Plasticul din faţa ochilor ei părea că se înceţoşează. Marginile vizorului rămăseseră curate, dar dacă încerca să se uite în faţă, totul devenea neclar, distorsionat. Trebuia neapărat să-şi spele casca!

Se duse în direcţia în care credea că dispăruse animalul-pisică, mergând încet, să nu se împiedice. Ascultă. Auzi un zgomot uşor, de mişunare, ca şi cum creatura ar fi fost în apropiere, dar nu era sigură.

Vizorul arăta din ce în ce mai rău. Parcă privea printr-o sticlă lăptoasă. Totul devenise alb, înceţoşat. Nu putea să mai vadă. Cum să vâneze fiinţa aia hidoasă, dacă era pe jumătate oarbă? Şi cum să-şi dea seama încotro mergea? N-avea ce face, trebuia să-şi scoată casca aia stupidă.

Dar, gândind mai bine, se opri. Îşi aminti de Tuf şi de avertismentele lui teribile, referitoare la molimele ce puteau fi transmise de aerul din navă. Bine, bine, dar Tuf era un individ atât de ridicol! Văzuse vreo dovadă a spuselor lui? Nu, niciuna. Scosese afară pisica aia mare, cenuşie, a lui, iar animalul nu păţise nimic în urma experienţei. Tuf o ţinea în braţe, când îl văzuse ultima oară. Sigur, făcuse mult tam-tam despre perioada de incubaţie, dar probabil că încercase s-o sperie. Se părea că-l plăcea să-l rănească sensibilitatea, după cum o dovedise cu renghiul revoltător cu mâncarea pentru pisici. Fără îndoială că găsise un amuzament pervers în a o speria într-un asemenea hal, încât s-o facă să rămână săptămâni în şir în costumul strâmt, împuţit, neconfortabil.

Îi veni deodată ideea că Tuf putea fi responsabil de apariţia chestiilor ca nişte pisici ce-o hărţuiau. Se înfurie. Individul era un ticălos barbar!

Abia dacă mai vedea ceva. Centrul lăptos al vizorului devenise aproape opac.

Hotărâtă şi furioasă, Celise Waan îşi desfăcu iute casca, o scoase şi o aruncă pe coridor, cât de departe putu.

Respiră adânc. Aerul era un pic rece, cu un strop de aciditate, dar mirosind mai puţin a mucegai decât cel

reciclat de filtrul costumului. Avea gust plăcut. Femeia zâmbi. Aerul n-avea nimic! Se uită după Tuf, să scoată limba la el.

Atunci privi, din întâmplare, în jos. Şi rămase cu gura căscată.

Mănuşa ei… Dosul palmei drepte, cel pe care îl folosise să şteargă scuipatul pisicii… Avea o gaură mare în centrul ţesăturii aurii. Chiar şi urzeala din metal părea corodată!

Pisica aia! Pisica aia blestemată! Dacă scuipatul i-ar fi atins pielea, ar fi… I-ar fi… Şi-şi reaminti brusc că nu mai purta cască.

Deodată, în josul coridorului, animalul-pisică ţâşni afară dintr-o cameră.

Celise Waan ţipă la ea, înhăţă pistolul şi trase de trei ori, într-o succesiune rapidă. Dar făptura fusese mai iute. Alergă şi dispăru după un colţ.

Nu putea fi în siguranţă până nu lichida fiinţa aceea pestilenţială, decise ea. Dacă o lăsa să scape, putea să se năpustească asupra ei în orice clipă de neatenţie, aşa cum făcuse pisoiul cel nesuferit, negru cu alb, al lui Tuf. Celise Waan desfăcu pistolul, vârî în el un încărcător nou cu săgeţi explozive şi porni, prevăzătoare, în urmărire.

Inima lui Jefri Lion bătea cum nu bătuse de ani de zile. Picioarele îl dureau, respiraţia i se transformase în gâfâieli scurte, greoaie. Adrenalina se scurgea în sistemul sanguin. Se sili din răsputeri. Numai un pic, pe coridor, după colţ, apoi vreo douăzeci de metri până la următoarea intersecţie.

Podeaua de sub el se zguduia de fiecare dată când Kaj Nevis o izbea cu talpa grea, în formă de farfurie. O dată sau de două ori, Lion se dezechilibră, dar pericolul părea doar să condimenteze povestea. Alerga aşa cum alergase în tinereţe şi nici măcar paşii uriaşi, grăbiţi, ai lui Nevis, nu puteau să-l ajungă, deşi îl simţea pe celălalt apropiindu-se.

În timp ce fugea, scoase o grenadă cu lumină. Când auzi unul din cleştii afurisiţi ai lui Nevis ţăcănind la un metru de

ceafa lui, Jefri Lion o armă şi o aruncă peste umăr, apoi se grăbi şi mai mult, cotind după primul colţ.

Se răsuci în timp ce cotea, tocmai la timp să vadă izbucnirea subită, fără zgomot, de strălucire albastră-albă în coridorul pe care abia îl părăsise. Lumina reflectată de pereţi îl ameţi, pentru moment. Se întoarse şi privi spre intersecţie. Dacă individul n-ar fi fost protejat de costum, grenada cu lumină i-ar fi ars retinele, iar radiaţia l-ar fi ucis în câteva secunde.

Tot ce se vedea din Nevis era o umbră uriaşă, complet neagră, care se înălţa dincolo de intersecţie.

Jefri Lion se retrase alergând, gâfâind.

Kaj Nevis păşi încet în intersecţie. Vizorul lui era atât de întunecat, încât părea aproape negru, dar în timp ce Lion îl privea, culoarea roşie reveni, arzând din ce în ce mai strălucitoare.

LUA-TE-AR DRACU'! PE TINE Şi JUCĂRIILE TALE STUPIDE! Bubui Nevis.

Nu contează, gândi Jefri Lion. Tunul cu plasmă va face treaba, fără îndoială. Se afla doar la zece metri de zona de foc.

Renunţi, Nevis? Îl ironiza el, întorcându-se lent înapoi. Un soldat bătrân e prea iute pentru tine?

Dar Kaj Nevis nu se mişcă.

Un moment, Jefri Lion rămase locului, uluit. Oare radiaţiile îl dăduseră gata pe individ, cu tot costumul lui? Nu, nu putea fi asta. Iar Nevis nu putea să renunţe la vânătoare acum, când îl atrăsese atât de aproape de zona de foc şi de surpriza ghiulelei de plasmă.

Nevis râse.

Se uita deasupra capului lui Lion.

Jefri Lion privi în sus, tocmai la timp ca să vadă ceva desprinzându-se de tavan şi coborând, dând din aripi, spre el. Ceva tuciuriu, cu aripi negre, întinse, ca de liliac. Zări, o clipă, nişte ochi galbeni, înguşti, cu pupile mici, roşii. Apoi întunecimea îl acoperi ca o mantie, iar carnea umedă,

tăbăcită, se strânse în jurul lui, pentru a-l înăbuşi ţipătul subit.

Foarte interesant, gândi Rica Dawnstar.

O dată ce stăpâneşti sistemul, o dată ce ai ajuns să cunoşti comenzile, poţi să descoperi tot felul de lucruri. Cum ar fi, de exemplu, masa aproximativă şi configuraţia trupului fiecărei luminiţe ce se mişca pe ecran. Computerul putea chiar să-ţi arate o simulare tridimensională, dacă-l rugai frumos. Rica îl rugă frumos.

Iar lucrurile se lămuriră.

Anittas murise. Al şaselea intrus, cel de pe Cornul abundenţei, era o pisică a lui Tuf.

Kaj Nevis şi supercostumul lui îl hăituiseră pe Jefri Lion de-a lungul navei. Numai că o pată neagră – dracula cu glugă – îi venise de hac lui Lion.

Semnul roşu care era Celise Waan încetase să se mişte, dar nu se stinsese. Masa neagră, târâtoare, se apropia de ea.

Haviland Tuf se afla singur în axa centrală, punând ceva într-un bazin de clonare şi încercând să solicite sistemului activarea cronourzelii. Rica lăsă comanda să fie activată.

Toate bio-armele se aflau afară, pe coridoare.

Rica decise să mai lase lucrurile în pace, să se clarifice singure, înainte să intervină.

Între timp, porni programul pentru curăţarea de infestare a interiorului navei. La început, trebuia să închidă toate ieşirile de urgenţă, să etanşeizeze fiecare sector în parte. Apoi, procesul putea începe. Evacuarea atmosferei, filtrare, iradiere, cu redundanţă serioasă, pentru siguranţă. Când atmosfera de înlocuire se va scurge înapoi, va fi infuzată cu antiviruşi potriviţi. Un lucru complex şi de durată, dar eficient.

Iar Rica nu avea motive să se grăbească.

Picioarele cedaseră primele.

Celise Waan zăcea în centrul coridorului, sugrumată de teroare. Totul se întâmplase foarte brusc. La un moment

dat, alerga pe hol, în urmărirea animalului-pisică. Apoi o cuprinsese subit un val de ameţeală, după care se simţise prea slăbită pentru a merge mai departe. Decisese să se odihnească o clipă şi se ghemuise pe podea, să-şi tragă răsuflarea. Dar nu-l ajutase cu nimic. Se simţise tot mai rău, iar când încercase să se ridice, picioarele i se îndoiseră sub ea. Se prăbuşise cu faţa în jos.

După aceea, picioarele refuzaseră să se mişte. Acum nici nu le mai simţea. De fapt, nu mai simţea nimic dedesubtul mijlocului, iar paralizia se întindea încet în trup. Putea să mişte braţele, dar o dureau când făcea asta, iar mâinile îi erau grele ca plumbul.

Ţinea obrazul apăsat pe podeaua tare. Încercă să ridice capul şi nu reuşi. Partea superioară a corpului ei se cutremură, străpunsă de-o durere subită.

O fiinţă-pisică se ivi de după colţ, la doi metri de ea. Se opri, privind-o cu ochi mari, îngrozitori. Gura i se deschise, pentru a sâsâi.

Celise Waan încercă să ţipe.

Ţinea încă pistolul în mână. Încet, greoi, îl ridică în dreptul feţei. Fiecare mişcare o tortura. Ochi cât putu mai bine şi trase.

De data asta, săgeata nimeri ţinta.

Fu împroşcată cu bucăţi de pisică. Una, din carne crudă, umedă, dezgustătoare, nimeri pe obrazul ei.

Treaba asta o făcu să se simtă mai bine. Măcar omorâse făptura care o chinuise. Măcar scăpase de ea. Era bolnavă, neajutorată. Poate reuşea să se odihnească… Să aţipească un pic… S-ar simţi mai bine după aceea…

Altă făptură-pisică sări în coridor.

Celise Waan gemu, încercă să se mişte, făcu toate eforturile. Braţele îi deveneau din ce în ce mai grele…

O a doua pisică veni după prima. Celise împinse pistolul cu săgeţi spre obraz, încercă să ochească. Cu asta se ocupa, când apăru a treia pisică. Săgeata se duse aiurea, explodă fără să producă pagube, pe coridor.

Una dintre pisici o scuipă, nimerind-o între ochi.

Durerea fu incredibilă. Dacă ar fi fost în stare să se mişte şi-ar fi smuls ochii din orbite, s-ar fi tăvălit pe podea şi-ar fi jupuit pielea. Dar nu putea să se mişte… Ţipă.

În faţa ochilor îi juca o pată hidoasă, colorată, apoi îşi pierdu vederea.

Auzea… Simţea. Paşi uşori, iuţi. Paşi de pisică.

Câte erau?

Celise simţi o greutate pe umeri. Apoi alta şi alta… Ceva o înghiontea în piciorul drept, nefolositor. Abia îl simţea deplasându-se.

Apoi auzi zgomotul unui scuipat, iar durerea îi cuprinse obrazul.

Erau în jurul ei, pe capul ei, căţărându-se pe ea. Simţea moliciunea blănurilor lor mângâindu-l mâna. Ceva o muşcă de gât. Ţipă. Muşcăturile continuară, croindu-şi drum tot mai adânc, sfâşiind-o cu dinţi mici, ascuţiţi.

Alt animal o apucă de un deget. Într-un fel, durerea îi dădu putere. Izbi atacatorul şi-şi trase mâna. Când se mişcă, provocă o cacofonie de şuierături în jur, proteste ale fiinţelor-pisici. Le simţi muşcând-o de faţă, de gât, de ochi. Ceva încerca să se strecoare în costumul ei.

Mâna i se mişcă încet, greoaie. Mătură din cale pisicile, fu muşcată, dar insistă. Scotoci la centură, până când o simţi între degete, rotundă şi grea. O desprinse, o trase spre figura ei, o ţinu strâns.

Unde era cuiul pentru armare? Degetul mare căută. Aici. Îl răsuci şi-l apăsă, aşa cum îi spusese Lion.

Cinci, recită ea în tăcere, patru, trei, doi, unu.

În ultima ei clipă, Celise Waan văzu lumina.

Kaj Nevis râse zdravăn, în timp ce privea spectacolul.

Nu ştia ce naiba era fiinţa aia, dar fusese destul de puternică pentru Jefri Lion. Aripile ei se înfăşuraseră peste el când îl atacase, apoi, timp de câteva minute, bărbatul ţipase şi se zbătuse, rostogolindu-se pe podea, cu făptura

acoperindu-l capul şi umerii. Arăta ca un om care se lupta cu o umbrelă. Teribil de comic!

După un timp, Lion rămăsese nemişcat, cu picioarele tremurând uşor. Ţipetele încetară. Un sunet de sugere umplu coridorul.

Nevis era amuzat şi încântat, dar consideră că nu trebuia să lase ceva nerezolvat. Făptura se concentrase asupra hrănirii. Nevis înaintă cât de tăcut putu, ceea ce nu însemna foarte tăcut şi o înhăţă. Când o desprinse de ceea ce rămăsese din Jefri Lion, scoase un pocnet lichid.

Drace, gândi Nevis, făcuse o treabă teribilă! Partea din faţă a căştii lui Lion fusese îndoită spre înăuntru. Făptura avea un fel de cioc-sugătoare din os, care găurise vizorul lui Lion şi-l supsese cea mai mare parte a figurii. Groaznic! Carnea arăta lichefiată, se vedeau oasele prin ea.

Monstrul se zbătea nebuneşte în strânsoarea lui, scoţând un ţipăt ascuţit, respingător, pe jumătate răcnet, pe jumătate văicăreală. Kaj Nevis îl ţinu la distanţă, lăsându-l să dea din aripi, în timp ce-l examina. Îi izbi braţele, fără nici un efect. Îi plăceau ochii: ochi inteligenţi, înspăimântaţi. Făptura putea fi manevrată, gândi el. Îşi imagină ce-ar însemna să aducă în Shandicity, într-o noapte, câteva sute de asemenea fiinţe… Da, monştrii şi-ar găsi prada dorită… Iar locuitorii i-ar da orice ar cere -bani, femei, putere, întreaga planetă blestemată, dacă ar dori. Ar fi amuzant să stăpânească nava…

Pentru moment, creatura aceea putea fi o belea.

Kaj Nevis apucă fiecare aripă în câte o mână şi rupse animalul în două. Apoi, zâmbind, se întoarse pe drumul pe care venise.

Haviland Tuf verifică aparatele din nou, ajustă uşor curgerea fluidului. Satisfăcut, îşi încrucişă mâinile pe burtă şi se aşeză lângă bazin. În interiorul acestuia se zbătea şi spumega un lichid roşu, întunecat. Tuf simţi că-l cuprinde ameţeala, privindu-l. Ştia că era un efect secundar al cronourzelii. În bazinul micuţ, pe care-l putea cuprinde în

mâinile lui mari, acţionau energii imense, primare, iar timpul însuşi se supunea ordinelor lui. Treaba asta îl umplea de-un sentiment aparte, de teamă şi veneraţie.

Baia nutritivă se subţia treptat, devenind aproape transparentă. Tuf reuşi să zărească în ea o siluetă întunecată care căpăta formă, crescând, crescând vizibil, ontogeneza petrecându-se în faţa ochilor lui. Patru labe, da, le vedea… Şi o coadă. Evident o coadă, decise Tuf.

Se înapoie lângă aparat. Nu trebuia ca fiinţa creată de el să fie vulnerabilă la bolile care-l uciseseră pe Ciupercă. Repetă inoculările făcute tyrannosaurului cu puţin timp înaintea eliberării intempestive a acestuia, care-l luase prin surprindere. Fără îndoială, calea de a administra antiviruşii potriviţi înainte de completarea procesului naşterii. Iar Haviland Tuf începu să facă exact acest lucru.

Arca era aproape curăţată. Rica ridicase bariere ermetice în trei sferturi din navă, iar programul de sterilizare acţiona inexorabil, conform logicii sale automate. Puntea de acostare, zona de reparaţii, camera maşinilor, turnul de control, puntea şi încă alte nouă sectoare aveau acum pe ecran o culoare albastră, curată. Doar imensa axă centrală, coridoarele principale şi zonele laboratoarelor din apropierea lor erau încă întunecate de nuanţa roşcată, corozivă, care însemna o atmosferă plină de boli şi moarte în miliarde de feluri.

Aşa dorise Rica Dawnstar. În sectoarele centrale, interconectate, alt fel de proces se desfăşura, conform unei logici la fel de necruţătoare. Soluţia finală urma să-l asigure doar ei stăpânirea deplină asupra navei de germinare şi a întregii ei ştiinţe, puteri şi bogăţii.

Acum, când mediul era curat, Rica îşi scoase mulţumită casca. Comandase nişte mâncare – o felie albă, grasă, de proteine dintr-o făptură numită animal-de-carne, ţinută de Arcă într-o stază suculentă, timp de un mileniu, pe care o stropi cu un pahar mare, rece, de apă-dulce, cu gust slab de

miere milidiană. Se bucură de friptură în timp ce urmărea rapoartele ce se scurgeau pe ecran.

Lucrurile se simplificaseră considerabil. Jefri Lion dispăruse. Păcat, fusese un individ incredibil de naiv, care nu reprezenta un pericol. Şi Celise Waan ieşise din joc. Surprinzător, reuşise să tragă după ea pisoii diabolici. Kaj Nevis îi venise de hac fiarei numite dracula cu glugă.

Rămăseseră doar Nevis, Tuf… Şi ea.

Rica rânji.

Tuf nu constituia o problemă. Era ocupat să-şi facă o pisică. Putea să scape uşor de el, într-un fel sau altul. Nu, singurul obstacol adevărat între Rica şi pradă era Kaj Nevis, cu costumul lui de luptă unquinez. Probabil că individul se simţea foarte sigur de sine. Bine. N-avea decât.

Rica Dawnstar termină carnea şi-şi linse degetele. „A venit momentul lecţiei de zoologie”, gândi ea. Solicită rapoarte despre cele trei bio-arme care colindau prin navă. Dacă niciuna dintre ele nu putea fi de folos, mai avea treizeci şi nouă în stare de stază, aşteptând să fie eliberate. Putea să aleagă uşor călăul.

Un costum de luptă? Ce avea ea valora cât o sută de costume de luptă.

Când termină de citit precizările zoologice, Rica Dawnstar zâmbea.

Să uite de griji! Singura problemă era să introducă datele corect. Verifică structura de pe ecran şi încercă să-şi închipuie cât de vicleană era mintea lui Nevis.

Nu suficient de vicleană, presupuse Rica.

Coridoarele blestemate continuau la nesfârşit şi păreau a nu duce nicăieri, doar în alte coridoare. Indicatoarele arătau că începuse deja să consume aer din al treilea rezervor. Kaj Nevis îşi dădu seama că trebuia să-l găsească iute pe ceilalţi şi să-l înlăture, ca să poată afla cum funcţiona nava aia blestemată.

Parcurgea un coridor deosebit de lung şi de larg, când deodată se aprinse un fel de fâşie de plastic, inserată în

podea.

Nevis se opri, încruntându-se.

Dunga strălucea semnificativ. Ducea drept înainte şi cotea la dreapta, la prima intersecţie.

Nevis făcu un singur pas. Secţiunea fâşiei rămasă în urma lui se stinse.

Era condus undeva. Anittas mormăise ceva despre dirijarea oamenilor de-a lungul navei. Înainte să-l facă o mică tunsoare… Cibertehul trăia încă, bântuind calculatorul Arcei? Se îndoia. Anittas i se păruse foarte mort, iar el avea multă experienţă în omorârea oamenilor. Atunci cine? Dawnstar, bineînţeles. Ea trebuia să fie. Cibertehul spusese că o condusese în camera de comandă.

Unde încerca ea să-l conducă?

Kaj Nevis se gândi un moment. În costumul lui, se simţea invulnerabil. Dar ce rost avea să rişte? Dawnstar era o căţea trădătoare. Putea să-l facă să se rătăcească, să umble până i se termina aerul.

Se întoarse şi plecă decis în direcţia opusă celei arătate de linia seducătoare, argintie.

La prima intersecţie, o dungă verde căpătă viaţă, arătând spre stânga.

Kaj Nevis o luă la dreapta.

Coridorul se termină în faţa a două scări rulante, în spirală. Când Nevis se opri, una dintre ele începu să funcţioneze, urcând. Bărbatul rânji şi coborî pe cea nemişcată.

Coborî trei niveluri. La capăt, scara era strâmtă şi întunecoasă. Ducea în două direcţii. Înainte ca Nevis să se decidă, se auzi un scrâşnet metalic, iar un panou alunecă dintr-un perete şi închise coridorul din dreapta.

Căţeaua i-o făcuse, gândi el furios. Se uită la stânga. Coridorul părea a se lăţi oarecum, dar rămânea întunecat. Ici, colo, se zăreau movile de maşinării vechi. Lui Nevis nu-l plăcu felul în care arătau.

Dacă Dawnstar credea că-l putea dirija spre o capcană închizând nişte uşi, se înşela. Nevis se întoarse spre tunelul închis, din dreapta, ridică piciorul şi izbi. Zgomotul fu asurzitor. Lovi iar şi iar, apoi începu să folosească şi pumnii blindaţi. Avu nevoie de toată puterea suplimentară a exoscheletului, pentru a veni de hac plăcii.

Trecu rânjind peste ceea ce rămăsese din panoul glisant şi pătrunse în coridorul întunecat, îngust, în care încercase Dawnstar să-l interzică intrarea. Sub picioarele lui era metal gol. Aproape că se freca de pereţi cu umerii. Un fel de cale de acces, îşi imagină Nevis. Poate ducea într-un loc important. Trebuia să ducă într-un loc important. Altfel, de ce ar fi încercat mercenara să-l oprească să intre?

Tălpile lui ca nişte farfurii zăngăneau pe podea. Bărbatul continua să înainteze. Coridorul devenise şi mai întunecos, dar Kaj Nevis era decis să meargă mai departe. Într-un loc, culoarul cotea brusc la dreapta, alcătuind o trecătoare prea îngustă pentru costumul lui de luptă. Trebui să se strecoare cu braţele strânse şi cu picioarele pe jumătate răsucite.

Dincolo de cotitură se ivi, deasupra, un pătrat mic, luminos. Nevis se îndreptă spre el. Apoi se opri, brusc. Ce era asta?

Un fel de picătură, de culoare închisă, plutind în aer.

Kaj Nevis se apropie cu grijă.

Picătura întunecată era rotundă şi mică, doar cât pumnul unui bărbat. Nevis se opri la un metru de ea şi o o privi atent. Altă creatură, urâtă ca aceea care-l mâncase pe Jefri Lion, dar mai ciudată. Cafenie, noduroasă, având o suprafaţă ce arăta de parcă ar fi fost făcută din piatră. Părea a fi piatră. Nevis îşi dăduse seama că era o vieţuitoare pentru că avea gură – o deschizătură neagră, umedă, în pielea stâncoasă. Interiorul acesteia era umed, verde, mişcător. Se vedeau dinţi, sau ceva care păreau a fi dinţi, numai că erau metalici. Nevis avu impresia că zărise trei şiruri, pe jumătate acoperiţi de carnea verde, ca din cauciuc, care pulsa încet, continuu.

Bizareria consta în faptul că făptura stătea incredibil de nemişcată. La început, Nevis crezu că plutea în aer. Dar, când se apropie mai mult, realiză că se înşelase. Atârna în centrul unei pânze inimaginabil de fine, cu fire atât de subţiri că erau aproape invizibile. De fapt, capetele lor erau invizibile. Nevis vedea doar părţile mai groase, de lângă centrul în care pulsa creatura, dar ţesătura părea a fi mai subţire pe măsură ce se întindea şi nu-ţi puteai da seama dacă era prinsă de zid, podea sau tavan, oricât de atent te-ai fi uitat.

Un păianjen, deci. Unul straniu. Înfăţişarea pietroasă îl făcuse pe Nevis să creadă că era vorba de o formă de viaţă bazată pe siliciu.

Auzise de aşa ceva. Un lucru deosebit de rar. Deci, un fel de păianjen din siliciu. Mare scofală!

Kaj Nevis se apropie mai mult. Fir-ar să fie! Pânza, sau ceea ce crezuse că-l pânză… Ei bine, chestia aia afurisită nu stătea pe o pânză, făcea parte din pânză! Firele fine, subţiri, lucioase, creşteau din trupul ei. Abia putea zări punctele de sutură. Şi erau mai multe decât crezuse – sute, poate mii, majoritatea prea subţiri pentru a fi observate, de la orice distanţă. Doar dacă le priveai din unghiul potrivit vedeai lumina reflectându-se în ele, într-o culoare ştearsă, argintie.

Nevis făcu un pas înapoi, simţindu-se nesigur, fără să ştie prea bine de ce, în ciuda protecţiei oferite de armura lui. În spatele păianjenului din siliciu se vedea strălucirea luminii de la capătul coridorului. Acolo trebuia să fie ceva important, de aceea încercase Rica Dawnstar să-l oprească.

„Asta era”, gândi el, satisfăcut. Probabil că acolo se afla blestemata cameră de comandă, iar înăuntru tremura Rica. Păianjenul stupid reprezenta ultima ei linie de apărare. Îi dădea fiori, dar ce naiba i-ar fi putut face?

Kaj Nevis manevră braţele cu cleşti şi-l întinse pe cel drept, să apuce lighioana.

Lamele de metal zimţate, strălucitoare, pătate de sânge, se închiseră peste cel mai apropiat fir vizibil, încet, cu uşurinţă. Cioburi strălucitoare, zimţate, pătate cu sânge, din metal unquian, zăngăniră pe podea.

Întreaga pânză începu să vibreze.

Kaj Nevis se uită la braţul drept inferior. Cleştele fusese retezat la jumătate. Simţi gustul bilei în gură. Făcu un pas înapoi, apoi altul, după aceea un al treilea, îndepărtându-se de fiinţa de acolo.

O mie de fire de pânză, mai subţiri decât aţa, deveniră o mie de picioare, iar acestea lăsară o mie de găuri în pereţii din metal, când se mişcară şi crestară podeaua la cea mai uşoară atingere.

Nevis fugi. Goni înainte, până la locul îngust unde cotea coridorul.

Tocmai cobora braţele masive ale costumului, încercând să se strecoare, când păianjenul-umblător îl prinse. Se legăna în timp ce se apropia de el, suspendat pe nenumărate picioare invizibile, cu gura pulsând. Nevis gâfâi îngrozit. O mie de braţe din siliciu, monomoleculare, îl înfăşurară.

Bărbatul întinse mâna dotată cu putere uriaşă, ca să apuce capul fiinţei, să-l strivească, dar braţele se aflau pretutindeni, vălurind, strângându-se în jurul lui aproape cu moliciune. Nevis se zbătu, iar ele tăiară metal, carne, oase. Sângele ţâşni din ciotul braţului. Bărbatul scoase un ţipăt scurt.

Iar păianjenul-umblător îl îmbrăţişă mai strâns.

O crăpătură cât un fir de păr apăru în plasticul bazinului gol. Pisoiul izbi în ea. Crăpătura se lărgi. Haviland Tuf se întinse şi apucă animalul în mâna lui mare, apoi îl ridică în dreptul ochilor. Era slab şi fără vlagă. Poate că iniţiase naşterea prea curând. Va fi mai atent la următoarea încercare, dar de data asta nesiguranţa şi nevoia continuă de vigilenţă, grija ca nu cumva tyrannosauri plimbăreţi să-l întrerupă munca avuseseră ca rezultat o anumită grabă nepotrivită.

Cu toate acestea, considera că obţinuse un succes.

Pisoiul miorlăi. Haviland Tuf hotărî că va trebui să-l hrănească manual, folosind o pipetă, fără să se îndoiască vreo clipă că nu s-ar descurca. Ochii pisoiului erau abia deschişi, iar blana lungă încă udă de lichidul în care fusese cufundat cu puţin timp în urmă. Oare Ciupercă fusese cu adevărat atât de mic?

Nu pot să-ţi spun Ciupercă, îi declară el solemn noului său tovarăş. Genetic, sunteţi identici, dar Ciupercă a fost Ciupercă, iar tu eşti tu. Te voi numi Haos, un camarad potrivit pentru Distrugere.

Pisoiul se mişcă în palma lui, deschise şi închise un ochi, de parcă l-ar fi înţeles. Nimic surprinzător. Se ştia că toate pisicile aveau ceva însuşiri paranormale.

Tuf se uită în jur. Nu mai avea nimic de făcut acolo. Poate venise timpul să-l caute pe nedemnii lui tovarăşi de altădată, să încerce să ajungă la un soi de înţelegere mutual avantajoasă. Plecă în căutarea lor, cu Haos în mână.

Se terminase, decise Rica Dawnstar, când lumina roşie a lui Nevis dispăru de pe ecran. Lupta urma să se dea doar între ea şi Tuf, ceea ce însemna că era stăpâna Arcei.

Ce naiba ar putea să facă totuşi cu ea? Greu de spus. S-o vândă companiei de armament sau planetei care dădea mai mult? Un lucru nu foarte înţelept. Nu avea încredere în cei cu prea multă putere. Puterea corupe, la urma urmei. Poate ar fi mai bine să păstreze nava, s-o pună în funcţiune. Ea era destul de coruptă, ar trebui să fie imună. Dar s-ar simţi groaznic de stingheră, vieţuind singură în morga aceea. Putea să angajeze un echipaj, să aducă la bord prieteni, iubiţi, servitori. Dar cum să aibă încredere în ei? Rica se încruntă. O problemă spinoasă, dar avea mult, mult timp la dispoziţie ca s-o rezolve. Se va gândi la ea mai târziu.

Acum, altă problemă, mult mai urgentă, aştepta să fie soluţionată. Tuf părăsise camera centrală de donare şi rătăcea pe coridoare. Cum să-l vină de hac?

Examină schema navei. Păianjenul-umblător rămăsese în vizuina lui comodă şi caldă, probabil hrănindu-se încă. Berbecul-rostogolitor, greu de patru tone, se afla jos, pe coridorul principal al punţii şase, rulând înainte şi înapoi, ca un fel de ghiulea vie, nebună, de-o mărime imensă, năruind pereţii şi căutând zadarnic ceva organic peste care să se rostogolească, să-l strivească şi să-l digere.

Tyrannosaurul se afla la etajul potrivit. Ce făcea? Rica apăsă câteva taste, solicitând mai multe detalii şi zâmbi. Dacă mesajele erau demne de încredere, animalul mânca. Oare ce? Pentru moment, nu-şi dădu seama. Apoi se lămuri. Rămăşiţele iui Jefri Lion şi ale draculei cu glugă. Localizarea părea corectă.

Fiara se afla foarte aproape de Tuf. Din nefericire, când începu să se deplaseze iar, se îndreptă în direcţia nepotrivită. Poate reuşea să le aranjeze o întâlnire…

Nu trebuia să-l subestimeze pe Tuf. Scăpase o dată de reptilă. Poate va reuşi s-o facă din nou. Chiar dacă l-ar conduce la etajul cu berbecul rostogolitor, problema ar fi aceeaşi. Tuf avea un fel de isteţime nativă. Nu-l va fi uşor să-l ducă de nas pe bătrânul Tuffy, aşa cum făcuse cu Nevis. Era prea subtil. Îşi aminti jocurile în care se înfruntaseră pe Cornul abundenţei. Tuf le câştigase pe toate.

Să mai elibereze câteva bio-arme? Uşor de făcut.

Rica Dawnstar ezită. Drace, exista o cale mai simplă! Venise timpul să intervină direct.

De un braţ al tronului căpitanului atârna o coroniţă dintr-un metal luminiscent, pe care Rica o scosese mai devreme dintr-o magazie. O luă, o puse sub un scaner, pentru a-l verifica iute circuitele, apoi şi-o puse pe cap, puţin într-o parte. După aceea, îşi montă casca, închise ermetic costumul şi-şi luă arma cu ace. La treabă!

Hoinărind pe coridoarele Arcei, Haviland Tuf găsise un soi de vehicul – o maşinuţă deschisă, cu trei roţi. Mergea pe jos de câtva timp, iar mai înainte stătuse ghemuit sub o masă, aşa că fu încântat să se aşeze. Conduse mai departe cu o

viteză constantă, redusă, rezemat de speteaza capitonată şi privind drept în faţă. Haos stătea în poala lui.

Parcurse mai mulţi kilometri. Era un şofer atent şi metodic. La fiecare intersecţie, oprea, se uita la dreapta, apoi la stânga, examina cu grijă posibilităţile ce i se ofereau, înainte de a merge mai departe. Coti de două ori, îndemnat în parte de-o logică strictă, în parte de-o simplă toană, dar rămase majoritatea timpului pe coridoarele cele mai largi. O dată, opri maşina şi coborî, pentru a examina nişte uşi care i se păruseră interesante. Nu văzu nimic, nu întâlni pe nimeni. Din când în când, Haos se mişca în poala lui.

Apoi, Rica Dawnstar se ivi chiar în faţă.

Haviland Tuf opri maşinuţa în centrul unei intersecţii mari. Se uită la dreapta şi clipi de câteva ori, apoi se uită şi la stânga. După aceea privi drept înainte, îşi încrucişă mâinile la piept şi o urmări pe tânăra care se apropia încet de el.

Femeia se opri pe coridor, la cinci metri de locul unde o aştepta.

Ai ieşit să te plimbi cu maşina? Întrebă ea.

Ţinea în mâna dreaptă arma ei obişnuită, cu ace, iar în stânga o încâlceală de cureluşe, care atârnau până la podea.

Într-adevăr… Am fost ocupat un timp. Unde-s ceilalţi?

Morţi. Decedaţi. Dispăruţi. Eliminaţi din joc. Am rămas doar noi, Tuf.

O situaţie obişnuită.

Acesta-l ultimul meci, afirmă Rica Dawnstar. Fără revanşă. Iar de data asta voi câştiga eu.

Tuf îl mângâie pe Haos şi nu-l răspunse.

Tuf, zise ea binevoitoare, în toată povestea asta eşti cel inocent. N-am nimic cu tine. La-ţi nava şi pleacă.

Dacă vă referiţi la Cornul abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime, trebuie să vă reamintesc că a suferit stricăciuni grave, care n-au fost încă reparate.

Atunci ia alta.

Cred că nu voi face asta, declară Tuf. Pretenţiile mele asupra Arcei sunt, probabil, inferioare celor ale lui Celise Waan, Jefri Lion, Kaj Nevis şi Anittas, dar, întrucât mi-aţi spus că aceştia au murit, înseamnă că pretenţiile mele sunt la fel de valabile ca ale dumneavoastră.

Nu chiar, replică Rica Dawnstar, ridicând arma cu ace. Asta înclină balanţa în favoarea mea.

Haviland Tuf se adresă pisoiului pe care-l ţinea în poală:

Aceasta să-ţi fie prima lecţie despre căile dificile ale universului! Ce importanţă are dreptatea, dacă partea cealaltă are o armă, iar tu nu? Violenţa brutală domneşte pretutindeni, iar inteligenţa şi bunele intenţii sunt călcate în picioare. Doamnă, zise el, ridicându-şi apoi privirea spre Rica Dawnstar, recunosc avantajul dumneavoastră. Dar protestez. Membrii decedaţi ai grupului nostru mi-au recunoscut dreptul la o parte din câştig, înainte să ajungem la bordul Arcei. După câte ştiu, dumneavoastră n-aţi fost inclusă, într-un mod similar, în înţelegere. De aceea, mă bucur, în comparaţie cu dumneavoastră, de un avantaj legal. Mai mult, continuă el, ridicând un deget, avansez ideea că proprietatea unui bun merită să fie conferită de folosinţă şi de abilitatea de a-l folosi. Arca ar trebui să se afle – aceasta ar fi soluţia optimă – sub comanda persoanei care a demonstrat că are talentul, inteligenţa şi voinţa de a folosi cel mai eficient miliardele de posibilităţi pe care le oferă. Subliniez că eu sunt acea persoană.

Serios? Râse Rica Dawnstar.

Într-adevăr, îi răspunse Haviland Tuf şi-l luă pe Haos în palme, ridicându-l pentru a fi văzut de femeie. Lată dovada. Am explorat această navă şi acum stăpânesc secretele dispăruţilor Imperiali Pământeni referitoare la clonare. O experienţă uluitoare şi ameţitoare, una pe care-s dornic s-o repet. De fapt, am decis să renunţ la chemarea banală a negustoriei pentru mai nobila profesie de inginer ecolog. Sper că nu veţi încerca să-mi staţi în cale. Fiţi convinsă că vă voi asigura transportul înapoi pe Shandellor şi voi avea

grijă să primiţi fiecare părticică a salariului ce v-a fost promis de Jefri Lion şi ceilalţi.

Rica Dawnstar dădu din cap, neîncrezătoare.

Eşti nemaipomenit, Tuffy! Crezi, întrebă ea înaintând şi învârtind arma în jurul degetului, că meriţi nava pentru că poţi s-o foloseşti, iar eu nu?

Aţi expus esenţa problemei, încuviinţă Tuf. Rica râse din nou şi aruncă arma spre el.

Ia-o, n-am nevoie de ea!

Tuf se ridică şi o prinse din zbor.

Se pare că pretenţiile mele au fost întărite în mod neaşteptat şi decisiv. Acum pot eu să vă ameninţ că o să vă împuşc.

N-o vei face. Regulile, Tuf. Tu joci meciul conform regulilor. Eu sunt cea căreia îi place să le încalce.

Ridică mănunchiul de curele încâlcite ce-l atârna pe umăr.

Ştii ce-am făcut, în timp ce-ţi clonai un pisoi?

Evident că nu, răspunse Haviland Tuf.

Evident, îl imită sardonic Rica. Am fost pe punte, Tuf, m-am jucat cu calculatorul şi am aflat tot ce trebuia să ştiu despre Arcă şi CIE.

Într-adevăr! Clipi Tuf.

Acolo se găsea un ecran mare. Imaginează-ţi-l ca pe o imensă tablă de joc. Am urmărit orice mişcare. Piesele roşii eraţi tu şi ceilalţi. Şi eu. Existau şi piese negre. Bio-arme, aşa le numea sistemul. Mi se pare mai potrivit termenul de monştri. E mai scurt. Mai puţin formal.

Şi încărcat de conotaţii puternice, o completă Tuf.

Desigur. Dar să revenim la oile noastre. Am trecut prin sfera exterioară de apărare, am reuşit să evităm sistemul de apărare cu boli, dar Anittas a fost ucis, iar înainte de a muri a decis să se răzbune un pic, aşa că a declanşat sistemul de apărare cu monştri. Iar eu am stat sus şi am privit cum piesele negre şi roşii se vânau reciproc. Dar lipsea ceva, Tuf. Ştii ce?

Presupun că-l o întrebare retorică.

Într-adevăr, îl imită Rica Dawnstar, râzând. Lipseau piesele verzi. Sistemul fusese programat să reprezinte intruşii cu roşu, propriile-l bio-arme cu negru, iar personalul autorizat al Arcei cu verde. Sigur că nu existau semne verzi. Dar asta mi-a dat de gândit, Tuf. Apărarea cu monştri reprezenta, evident, o ultimă soluţie. Dar se intenţionase a fi folosită doar când nava era abandonată, când devenea o epavă?

Cred că nu, zise Tuf, încrucişându-şi din nou mâinile. Existenţa ecranului implică existenţa cuiva care se uită la el. Mai mult, dacă sistemul fusese programat să prezinte simultan personalul navei, intruşi şi apărători monstruoşi, în culori diferite, atunci trebuie luată în considerare posibilitatea ca toate cele trei grupe să fie la bord, active, în acelaşi timp.

Da. Acum, întrebarea-cheie!

Haviland Tuf zări mişcare pe coridorul din spatele ei.

Scuzaţi-mă, începu el. Rica îi făcu semn să tacă.

Dacă fuseseră pregătiţi să dea drumul ororilor din cuşti, în caz de necesitate, pentru a respinge năvălitorii, cum preveneau uciderea propriilor lor oameni?

O dilemă interesantă, recunoscu Tuf. Anticipez cu aviditate plăcerea aflării răspunsului acestei ghicitori. Mi-e teamă însă că voi fi obligat, deocamdată, să renunţ la această plăcere. Departe de mine gândul de a întrerupe un discurs atât de fascinant. Totuşi, mă simt obligat să vă atrag atenţia…

Puntea se zgudui.

Da, rânji Rica.

Mă simt obligat să vă atrag atenţia că un dinozaur carnivor, destul de mare, a apărut pe coridor în spatele dumneavoastră, iar în prezent se repede spre noi. Nu-mi place treaba asta.

Tyrannosaurul scoase un răget.

Rica Dawnstar nu se arătă deloc impresionată.

Adevărat? Râse ea. Sper că nu te aştepţi să pic în capcana cu vezi-că-l-un-dinozaur-în-spatele-tău! Te credeam mai

deştept, Tuf!

Protestez! Sunt complet sincer! Exclamă bărbatul, pornind motorul maşinuţei. Mărturie stă viteza cu care am activat vehiculul, pentru a fugi de apropierea creaturii. De ce vă îndoiţi de mine? Cu siguranţă că aţi auzit apropierea tunătoare a fiarei, zgomotul răgetului ei…

Ce răget? Întrebă Rica. Fii serios, Tuf. Să-ţi spun ceva. Răspunsul. Am uitat o piesă a jocului.

Într-adevăr, zise Tuf.

Tyrannosaurul se apropia de ei cu o viteză alarmantă. Părea înfuriat, iar răgetele lui îl împiedicau s-o audă pe Rica Dawnstar.

Cei din Corpul Inginerilor Ecologi se ocupau nu numai cu donarea, Tuf. Erau savanţi militari, dar în primul rând ingineri ecologi. Puteau re-crea forme de viaţă, aduse de pe sute de planete, să le învie în bazinele lor, dar asta nu însemna tot ce puteau face. Puteau umbla în ADN, modificând acele forme de viaţă, reproiectându-le conform ţelurilor lor.

Bineînţeles, spuse Tuf, dar acum scuzaţi-mă, trebuie să fug de dinozaur!

Tyrannosaurul se afla la zece metri în spatele femeii. Se opri. Coada lui biciui peretele, iar maşinuţa lui Tuf se zgudui. Din colţii fiarei se scurgea salivă, iar labele sale din faţă sfârtecau aerul cu o energie nemaivăzută.

Urât din partea ta! Tuf, iată răspunsul! Bio-armele, monştrii, fuseseră ţinute în stază o mie de ani, poate mai mult. Dar nu erau monştri obişnuiţi. Fuseseră donaţi cu un scop special, pentru a apăra nava de intruşi şi fuseseră manipulaţi genetic pentru a corespunde acestui ţel.

Tyrannosaurul mai făcu un pas, doi, trei. Acum ajunsese chiar în spatele ei… Umbra lui acoperise femeia…

Manipulaţi cum? Se interesă Haviland Tuf.

Credeam că n-o să întrebi niciodată, oftă Rica, iar tyrannosaurul se aplecă, mugi, deschise fălcile masive, îi

cuprinse capul. Prin capacitate paranormală, şuieră ea printre dinţi.

Într-adevăr!

Doar capacitate paranormală, declară Rica Dawnstar, din gura dinozaurului, întinzându-se şi atingând ceva între dinţii acestuia, declanşând un ţiuit. Unii dintre monştri aproape că nu au minte, doar instincte. Au primit o aversiune instinctuală de bază. Cei mai complecşi au fost făcuţi, prin mijloace paranormale, să fie ascultători. Instrumentele de comandă sunt suprageneratoarele. Lucruri drăguţe, ca această coroană pe care o port. Nu conferă puteri paranormale sau alte chestii spectaculoase. Fac doar ca unii monştri să mă ocolească, iar alţii să mi se supună.

Se trase din gura fiarei şi lovi, zgomotos, animalul peste bot.

Jos, băiete!

Tyrannosaurul scoase un răget şi îşi coborî capul. Rica Dawnstar descâlci harnaşamentul şi şaua, apoi începu să le aşeze la locurile potrivite.

L-am controlat tot timpul în care am stat de vorbă, declară ea, calmă. L-am chemat aici. E flămând. L-a mâncat pe Lion, dar era mic şi mort, iar de altceva n-a avut parte, de o mie de ani!

Haviland Tuf se uită la arma cu ace din mâna lui. Absolut inutilă. Oricum, nici el nu era un bun trăgător.

Aş fi încântat să-l clonez un stegosaur.

Nu, mulţumesc, zise Rica, strângând harnaşamentul. Acum nu mai poţi să te retragi. Ai vrut să joci şi ai pierdut, Tuf. Ar fi trebuit să pleci când ţi-am oferit posibilitatea. Să revedem pretenţiile tale. Lion, Nevis şi ceilalţi ţi-au oferit o parte egală cu a lor, dar din ce? Vei primi acum o parte, indiferent dacă o vrei sau nu, egală cu ceea ce au primit ei. Asta în privinţa argumentelor legale. Cât despre pretenţia morală referitoare ia folosirea superioară, zise ea rânjind şi lovind din nou cu palma dinozaurul, cred că am demonstrat

că pot folosi Arca mai eficient decât tine. Lasă-te jos! Mormăi ea, iar animalul se aplecă mai mult, permiţând tinerei să sară în şaua de pe gâtul lui. Sus! Răcni ea şi fiara se ridică.

Cu toate acestea, aţi renunţat la legalitate şi la moralitate şi v-aţi reîntors la violenţă.

Aşa-l, răspunse Rica de pe şopârla ei tiran, ce înainta încet, parcă pipăindu-şi calea. Să nu spui că nu-s corectă, Tuf. Am un dinozaur, dar tu ai arma mea. Poate că o să ai noroc când o să tragi. Acum suntem amândoi înarmaţi. Numai că eu, râse ea, eu sunt înarmată până-n dinţi!

Haviland Tuf se ridică şi-l aruncă arma înapoi. O aruncătură puternică. Rica se aplecă într-o parte şi o prinse.

Ce înseamnă asta? Întrebă ea. Te predai?

Scrupulele dumneavoastră în privinţa corectitudinii m-au impresionat. Nu vreau să am vreun avantaj. Şi eu am un animal, zise el, mângâind pisoiul. Iar dumneavoastră aveţi acum o armă.

Porni maşina şi ieşi cu spatele din intersecţie, rulând iute pe coridor -atât de iute cât putea merge înapoi.

Fie cum vrei tu, spuse Rica Dawnstar.

Îşi pregătise bine jocul. Acum se simţea tristă. Tuf îşi întorcea maşina, pregătindu-se să fugă cu faţa, nu cu spatele. Tyrannosaurul deschise gura mare, iar balele curseră de pe colţii de-o jumătate de metru. Apoi scoase un răcnet ce exprima foamea pură, primară, veche de un milion de ani şi se luă, răgind, după Tuf.

Alergă pe coridor, intră în intersecţie.

La douăzeci de metri de el, minimintea tunului cu plasmă luă cunoştinţă de faptul că în zona de foc intrase ceva ce depăşea dimensiunile ţintei programate. Se auzi un clinchet foarte slab.

Haviland Tuf fu împins înainte de suflul fierbinte. Puse trupul lui între Haos şi căldură. Din fericire, aceasta dură doar o clipă, deşi mirosul de reptilă arsă avea să rămână în

locul acela ani de zile, iar o parte din podea şi pereţi trebui să fie înlocuită.

Şi eu am avut o armă, îi spuse Haviland Tuf pisoiului.

Târziu, mult mai târziu, când Arca fusese curăţată, iar el, împreună cu Distrugere şi Haos se instalaseră confortabil în apartamentul căpitanului, îşi adusese bagajele, avusese grijă de cadavre, făcuse reparaţiile pe care putuse să le facă şi descoperise cum să potolească făptura incredibil de zgomotoasă de pe puntea şase, Haviland Tuf începu să scotocească metodic prin navă. În a doua zi, găsi o magazie cu îmbrăcăminte, dar bărbaţii şi femeile din CIE fuseseră mai scunzi decât el şi mult mai zvelţi, aşa că nu i se potrivi nici o uniformă.

Dar alese o pălărie care-l plăcuse. O capelă verde, cu cozoroc, ce se potrivea perfect pe capul său chel, alb ca laptele. Avea în faţă un theta auriu, sigla corpului.

Haviland Tuf, se prezentă el celui din oglindă, inginer ecolog. Suna frumos.

2. PÂINI Şi PEŞTI.

Numele ei era Tolly Mune, dar i se spunea în toate felurile.

Cei care pătrundeau pentru prima oară în domeniul ei îi foloseau titlul, cu oarecare deferentă. Fusese comandant de port timp de patruzeci de ani standard şi înainte de asta adjunct de comandant, o stabilitate în funcţie nemaiîntâlnită în marea comunitate orbitală cunoscută sub numele oficial de Portul S'uthlam-ului. Jos, pe planetă, biroul ei însemna doar o cutie de scrisori oarecare în fluxul birocratic al hârtiilor. Aici, pe orbită, comandantul de port era judecător, şef al guvernului, primar, arbitru, legislator, meşter mecanic şi şef al poliţiei, toţi reuniţi într-o singură persoană. I se zicea CP.

Portul fusese mic la început – se dezvoltase de-a lungul secolelor, pe măsură ce populaţia în creştere a S'uthlam-ului făcuse din planetă o piaţă tot mai importantă şi un punct-cheie în reţeaua comerţului interstelar din zonă. În centrul portului se afla staţia orbitală, un asteroid gol pe

dinăuntru, cu diametrul de vreo şaisprezece kilometri, cu parcuri, magazine, dormitoare, magazii şi laboratoare. Şase staţii care o precedaseră, fiecare mai mare decât cea anterioară şi fiecare învechită acum (cea mai veche, construită cu trei secole în urmă, fiind doar cât o navă cosmică zdravănă), atârnau de Casa Păianjenului, ca nişte gândaci graşi, din metal, de un cartof din piatră.

Casa Păianjenului, aşa i se spunea staţiei, pentru că se afla în centrul pânzei, o reţea complicată din metal argintiu, aruncată peste întunecimea vidului cosmic. Din staţia orbitală porneau, în toate direcţiile, şaisprezece ramuri principale. Cea mai nouă, lungă de patru kilometri, era încă în lucru. Şapte din cele iniţiale (a opta fusese distrusă de o explozie) se întindeau pe doisprezece kai în spaţiul cosmic. În interiorul tuburilor imense se aflau zonele industriale ale portului -depozite, fabrici, şantiere navale, centre vamale şi puncte de îmbarcare, plus instalaţii portuare şi docuri pentru reparat orice categorie de nave cunoscute în zonă. Trenuri lungi, pneumatice, goneau prin centrul ramurilor, cărând mărfuri şi pasageri de la o poartă la alta, către centrul aglomerat, zgomotos, agitat, din Casa Păianjenului sau spre ascensorul ce ducea către planetă.

Din ramuri porneau tuburi mai mici, cu coridoare mai înguste, traversând şi retraversând vidul, legând totul într-o reţea ce devenea mai complicată cu fiecare an, pe măsură ce se făceau noi adaosuri.

Iar între firele pânzei se găseau muştele – navete venind şi plecând spre suprafaţa S'uthlam-ului cu încărcături prea mari sau prea instabile pentru ascensor; nave de minerit aducând minereuri şi gheaţă de pe asteroizi; transportoare de hrană de pe asteroizii terraformaţi în interior, pentru a se permite practicarea agriculturii, numiţi Cămările; şi tot felul de nave de trafic interstelar: vase de linie luxoase, ale corporaţiilor transstelare; ale negustorilor din planete apropiate, precum Vandeen, sau depărtate, precum Caissa sau Newholme; flote comerciale din Kimdiss; nave de război

din Bastion sau Citadel; chiar nave ale străinilor, din Hruun-ul liber, din Raheemai, ale gethsoidezilor sau ale altor specii şi mai străine. Toate veneau în Portul S'uthlam-ului şi erau bine primite.

Cei care locuiau în Casa Păianjenului, care lucrau în baruri şi în labirintul de săli, care mutau încărcăturile navelor, cumpărau şi vindeau, reparau şi aprovizionau navele îşi spuneau păienjenei, ca o denumire de onoare. Pentru ei şi pentru muştele care veneau destul de des pentru a fi socotite obişnuiţi ai locului, Tolly Mune era Maica Păianjen - lrascibilă, cu gură mare, prost dispusă, îngrozitor de competentă, omniprezentă, indestructibilă, puternică precum o forţă a naturii şi de două ori mai importantă decât aceasta. Unii dintre ei, care o înfruntaseră sau îi suportaseră proasta dispoziţie, n-o simpatizau. Pentru ei, comandanta portului era Văduva de Oţel.

Tolly Mune era o femeie solidă, cu muşchi puternici, fără pretenţii, slabă ca orice s'uthlamez cinstit, dar atât de înaltă (aproape doi metri) şi de lată (în umeri), că părea un fel de planetară anormală, cu figura ei plină de riduri şi moale, ca pielea veche. Avea vârsta de patruzeci şi trei de ani locali, aproape nouăzeci standard, dar nu părea cu o oră mai bătrână de şaizeci. Atribuia acest lucru vieţii pe orbită.

Gravitaţia te îmbătrâneşte, afirma ea.

Cu excepţia câtorva spitale şi hoteluri de clasă stelară pentru turişti, din interiorul Casei Păianjenului şi a marilor nave de linie cu reţele gravitaţionale, portul se rotea într-o imponderabilitate fără sfârşit, care constituia elementul natural al lui Tolly Mune.

Părul ei argintiu-cenuşiu, legat strâns când lucra, plutea în urma ei precum coada unei comete, când era liber, fluturând la fiecare mişcare. Iar ea se mişca tot timpul. Trupul ei solid, osos, slab, era puternic şi graţios. Tolly înota prin tuburile pânzei, prin coridoarele, sălile şi parcurile din Casa Păianjenului ca un peşte în apă, braţele lungi şi picioarele subţiri, musculoase, împingând, atingând,

propulsând. Nu purta niciodată pantofi şi avea picioarele aproape la fel de curate ca mâinile.

Chiar şi în spaţiul cosmic, unde păienjeneii veterani purtau costume stânjenitoare şi se mişcau greoi de-a lungul frânghiilor de ancorare, Tolly Mune prefera mobilitatea şi costumele lipite de corp. Asemenea costume ofereau doar o protecţie minimală împotriva radiaţiilor puternice ale stelei S'ul, dar, purtând învelişul strâmt, negru cu albastru închis, Tolly simţea o mândrie perversă şi mai degrabă înghiţea pumni întregi de pilule anticancerigene în fiecare dimineaţă, decât să opteze pentru o siguranţă lentă, greoaie. Afară, în costumul lucios, de culoare întunecată, între firele pânzei, era stăpâna. Purta propulsoare cu aer la încheieturile mâinilor şi la glezne. N-o întrecea nimeni în utilizarea lor. Ţopăia cu uşurinţă de la o muscă la alta, verificând un loc, vizitând altul, ajungând la toate întâlnirile, supraveghind munca, urând bun venit muştelor importante, angajând, concediind, rezolvând toate problemele ivite.

În pânza ei, comandantul de port Tolly Mune, Maica Păianjen, văduva de oţel, era orice dorea să fie, dedicându-se fiecărei sarcini şi arătându-se mai mult decât satisfăcută de cărţile care-l fuseseră împărţite.

Apoi veni un ciclu nocturn când fu trezită din somn de locţiitorul ei.

Ar fi bine să fie ceva important, zise ea, privindu-l prin intermediul videoecranului.

Chemaţi punctul de comandă.

De ce?

Vine o muscă. Una mare.

Nu trebuia să mă trezeşti degeaba, se încruntă Tolly Mune. N-are decât să vină.

E cu adevărat una mare! Se agită bărbatul. Trebuie s-o vezi! Cea mai mare muscă pe care am zărit-o vreodată! Maică, fără glumă, chestia asta are o lungime de treizeci de kilometri!

S-o ia dracu', zise ea în ultimul moment necomplicat al vieţii, înainte să-l cunoască pe Haviland Tuf.

Înghiţi un pumn de anticancerigene strălucitoare, albastre, trase un gât zdravăn dintr-un recipient cu bere şi examină apariţia holografică din faţa ei.

Ai o navă întinsă, zise ea, degajată. Ce naiba e?

Arca este o navă de germinare pentru biorăzboi, a Corpului Inginerilor Ecologi, răspunse Haviland Tuf.

CIE? Nu mai spune!

Să repet, comandant de port Mune?

Corpul Inginerilor Ecologi, ai străvechiului Imperiu Federal? Cu baza pe Prometheus? Specialişti în donare, biorăzboi – cei care au săvârşit, la ordin, tot felul de catastrofe ecologice?

Urmări figura lui Tuf, în timp ce vorbea. Acesta domina centrul biroului ei mic, aglomerat, dezordonat şi prea mult vizitat, din Casa Păianjenului, proiecţia lui holografică stând, ca o fantomă uriaşă, albă, în centrul talmeş-balmeşului plutitor, imponderabil. Din timp în timp, o foaie de hârtie mototolită trecea prin el.

Tuf era înalt. Tolly Mune întâlnise muşte care se măreau pe ele însele în holograme, pentru a părea mai înalte decât erau în realitate. Poate asta făcuse şi Haviland Tuf. Dar nu părea a fi un asemenea soi de om. Adică avea cu adevărat înălţimea de doi metri şi jumătate, cu o jumătate de metru mai mult decât cel mai înalt păienjenel pe care-l întâlnise. Iar acela era o monstruozitate, ca şi Tolly Mune însăşi, s'uthlamezii fiind oameni scunzi – o chestie de nutriţie şi de genetică.

Figura lui Tuf nu exprima nimic. Uriaşul îşi împleti calm degetele pe movila burţii.

Chiar aceia, răspunse el. Erudiţia dumneavoastră istorică merită invidiată.

Mulţumesc. Corectează-mă dacă greşesc. Fiind erudită în istorie, ţin minte că Imperiul Federal s-a prăbuşit cu o mie de ani în urmă. Iar CIE a dispărut şi el – membrii săi au fost

demobilizaţi, rechemaţi pe Prometheus sau pe Vechiul Pământ, ucişi în luptă, oricum dispăruţi din zona ocupată de umanitate. Sigur, se spune că prometheenii cunosc încă multe din vechea bioteh, dar noi nu folosim metodele lor, aşa că nu ştiu cu certitudine dacă-l adevărat ce se zice. Am auzit însă că se feresc să-şi împărtăşească altora cunoştinţele. Deci, să vedem dacă am înţeles. Ai o navă de germinare a CIE, veche de o mie de ani, încă funcţională, pe care ai găsit-o într-o zi, din întâmplare şi, fiind singura persoană la bord, ai pus stăpânire pe ea.

Corect.

Iar eu sunt împărăteasa nebuloasei Crabului! Figura lui Tuf rămase inexpresivă.

Mă tem că am contactat o persoană nepotrivită. Doream să discut cu comandantul portului din S'uthlam.

Femeia sorbi altă înghiţitură de bere.

Eu sunt amărâta de comandantă a portului, se răţoi ea. Gata cu aiurelile, Tuf! Apari aici într-o chestie care arată groaznic de mult a navă de război şi care-l de vreo treizeci de ori mai mare decât aşa-zisele crucişătoare din aşa-zisa Flotilă Planetară de Apărare, ceea ce face nervoasă o grămadă de lume. Jumătate din viermii-de-sol din hotelurile mari cred că eşti un străin venit să ne fure aerul şi să ne mănânce copiii, iar cealaltă jumătate îşi închipuie că reprezinţi un efect special, produs pentru distracţia lor. Sute dintre ei închiriază costume şi flotoare pentru vid, iar peste câteva ore vor colcăi în găoacea ta. Oamenii mei nu ştiu ce să facă. Aşa că revenim la blestemata de întrebare: ce vrei, Tuf?

Sunt dezamăgit, declară Tuf. M-am grăbit să vin aici înfruntând mari dificultăţi, pentru a consulta păienjeneii şi cibertehii din Port S'uthlam, a căror pricepere e faimoasă, a căror reputaţie de cinste şi comportare etică nu-l egalată de nimeni. Solicit anumite modificări şi reparaţii, nimic mai mult.

Tolly Mune îl asculta doar pe jumătate. Se uita la picioarele proiecţiei holografice, lângă care se ivise brusc o făptură mică, păroasă, neagră cu alb.

Tuf, zise ea, simţindu-şi gâtul uscat, un soi de dăunător afurisit se freacă de piciorul tău!

Şi sorbi din bere.

Haviland Tuf se aplecă şi apucă animalul.

Pisicile nu pot fi caracterizate corect drept dăunători, comandant de port Mune. Într-adevăr, felinele sunt vrăjmaşi implacabili ai multor belele şi paraziţi, acesta fiind unul dintre numeroasele fascinante şi benefice atribute ale acestei specii minunate. Sunteţi conştientă că, odată, omenirea venera pisicile ca pe nişte zei? Aceasta-l Distrugere.

Pisica începu să scoată un sunet jos, murmurat, când Tuf îi făcu un culcuş în îndoitura unuia din braţele sale masive şi începu să aplice mângâieri lungi, regulate, pe blana neagră cu alb.

Oh! Un animal de casă! Ăsta-l termenul, nu? Singurele animale de pe S'uthlam sunt cele pentru hrană, dar primim vizitatori care au animale favorite. Să nu laşi… Pisica, aşa-l zice, nu?

Într-adevăr.

Bine. Să n-o laşi să iasă din navă. Îmi amintesc că, odată, când eram C. P. Adjunct, am avut parte de cel mai afurisit balamuc… O muscă fără creier şi-a pierdut animalul amărât în timp ce ne vizita un ambasador străin, iar echipa noastră de securitate i-a confundat. Nu-ţi imaginezi cât de stânjeniţi am fost.

Oamenii sunt deseori surescitaţi, comentă Haviland Tuf.

Despre ce fel de modificări şi reparaţii pomeneai?

Nişte mărunţişuri, răspunse Tuf, ridicând stânjenit din umeri, uşor de efectuat de experţi atât de eficienţi ca ai dumneavoastră. După cum aţi subliniat, Arca este într-adevăr un vas foarte vechi, iar vicisitudinile războiului şi secolele de neîngrijire şi-au lăsat urmele asupra ei. Punţi şi

sectoare întregi sunt în întuneric, nefuncţionale, defectate dincolo de capacitatea, demnă de admiraţie, de autoreparare a navei. Aş dori să fie reparate aceste părţi ale aparaturii şi readuse la funcţionabilitate completă. În plus, după cum probabil ştiţi din studiile dumneavoastră istorice, Arca a avut, cândva, un echipaj de două sute de oameni. E suficient de automatizată pentru ca să pot s-o dirijez singur, dar, recunosc, nu fără anumite inconveniente. Punctul de comandă central, localizat pe puntea din turn, se află la o distanţă obositoare de apartamentul meu, pe care trebuie s-o parcurg zilnic. Consider că puntea în sine a fost proiectată ineficient pentru scopurile mele – mă văd silit să merg fără încetare de la o consolă la alta, pentru a executa multitudinea de sarcini complexe necesare funcţionării navei. Iar alte funcţii mă obligă să părăsesc puntea şi să călătoresc încoace şi încolo prin imensitatea ambarcaţiunii. Nemaivorbind că mi-e imposibil să îndeplinesc alte treburi, care par a solicita prezenţa mea simultană în două sau mai multe locuri, aflate la distanţe de kilometri. Lângă apartamentul meu, există o cameră auxiliară de comunicaţii, mică dar confortabilă, ce pare a funcţiona perfect. Mi-ar plăcea ca tehnicienii dumneavoastră în cibernetică să reprogrameze şi să reproiecteze sistemul de comandă astfel încât, în viitor, să pot face tot ce-l necesar de acolo, fără să fiu nevoit să parcurg zilnic drumul epuizant până la punte – de fapt, fără să trebuiască să-mi părăsesc scaunul. În afara acestei probleme principale, mai am în minte câteva modificări. Unele modernizări minore. Adăugarea unei bucătării cu un set complet de mirodenii şi arome, precum şi cu o bibliotecă zdravănă de reţete, astfel încât să pot mânca într-un fel mai variat şi mai interesant pentru papilele mele gustative, nu doar hrana cumplit de nutritivă, militară, pe care a fost programată Arca s-o livreze. Un stoc mare de bere şi vinuri, precum şi cele necesare pentru a-mi fermenta singur alte băuturi de producţie proprie în viitor, în timpul lungilor peregrinări în

străfundul spaţiului cosmic. Sporirea facilităţilor existente de distracţii, prin achiziţionarea unor cipuri cu cărţi, holopiese şi muzică din ultimul mileniu. Un nou program de securitate. Alte câteva schimbări banale, minore. Vă voi trimite o listă. Tolly Mune îl ascultase uluită.

Fir-ar să fie! Exclamă ea, după ce Tuf termină. Chiar ai o navă CIE abandonată!

Într-adevăr, confirmă Tuf.

„Un pic cam rigid individul”, gândi ea. Apoi rânji.

Scuzele mele! Voi aduna o echipă de păienjenei şi cibertehi, îi voi trimite să arunce o privire şi-ţi vom prezenta o estimare a costurilor.

Nu-ţi face iluzii. E o navă mare, va dura ceva timp până vom concluziona cumva. Ar fi mai bine să pun nişte paznici, altfel ne vom trezi cu tot felul de amatori de curiozităţi tropăind prin săli şi furând amintiri. Am nevoie, adăugă ea, privind gânditoare hologramă de sus până jos, să prezinţi echipei o descriere a problemei şi s-o orientezi în direcţia corectă. După aceea, ar fi recomandabil să pleci şi s-o laşi să se dezlănţuie. Să nu aduci monstruozitatea aceea în pânză, asta ar fi prea mult! Ai cum să ieşi din ea?

Arca este echipată cu un grup complet de navete, toate funcţionale, răspunse Haviland Tuf, dar nu simt dorinţa de a părăsi confortul apartamentului meu. Sunt sigur că nava e destul de mare pentru ca prezenţa mea să nu incomodeze serios echipa dumneavoastră.

Ce naiba, eu ştiu asta, tu ştii asta, dar oamenii lucrează mai bine când nu-şi închipuie că-l supraveghează cineva. Pe de altă parte, cred că ai nevoie să ieşi un pic din cutia aia de conserve. Cât ai stat singur?

Mai multe luni standard, recunoscu Tuf, deşi nu-s complet singur. M-am bucurat de compania pisicilor mele şi mi-am petrecut timpul în mod plăcut, învăţând care-s capacităţile Arcei şi extinzându-mi cunoştinţele de inginerie ecologică. Dar accept punctul dumneavoastră de vedere că un pic de

recreere nu-mi strică. Oportunitatea de a încerca o nouă bucătărie merită folosită.

Aşteaptă până o să guşti berea s'uthlamezã! Portul are şi alte distracţii – facilităţi de a face exerciţii, hoteluri, săli de sport, spelunci cu droguri, senzoriumuri, saloane sexuale, teatru viu, săli de jocuri…

Am oarecare îndemânare la unele jocuri.

Apoi există turismul. Poţi lua trenul pneumatic, prin troliu, spre suprafaţa planetei, poţi explora toate districtele din S'uthlam.

Într-adevăr… M-aţi intrigat, comandant de port Mune. Mă tem că am un temperament plin de curiozitate. Asta-l marea mea slăbiciune. Din nefericire, fondurile mele interzic un sejur îndelungat.

Nu-ţi face griji, replică ea, zâmbind. O să-ţi trecem totul în nota de reparaţii şi o să lămurim lucrurile la urmă. Acum sari în afurisita de navetă şi cară-te la… Stai să văd… Docul nouă-unsprezece e liber. Vizitează întâi Casa Păianjenului, apoi ia trenul în jos. Vei fi o senzaţie nemaipomenită. Ai apărut deja la ştiri. Viermii-de-sol şi muştele vor da buzna asupra ta.

O bucată de carne ar găsi perspectiva atrăgătoare, zise Haviland Tuf. Eu nu.

Bine, se amuză comandanta portului. În cazul ăsta, du-te incognito!

Stewardul din trenul pneumatic circulase printre pasageri cu o tavă cu băuturi, la scurt timp după ce Haviland Tuf se îmbarcase pentru călătoria în jos. Tuf băuse bere s'uthlamezã, în restaurantele din Casa Păianjenului şi o găsise diluată, apoasă şi notabil de lipsită de gust.

Poate oferta dumneavoastră include produse din malţ preparate pe alte planete, zisese el. Dacă da, aş fi bucuros să încerc unul.

Sigur, răspunsese stewardul.

Căutase în listă şi venise cu un recipient dolofan, plin cu un lichid de-un cafeniu întunecat, cu o etichetă pe care Tuf

recunoscuse scrierea din Shandellor. I se oferi un decontator, iar Tuf tastă codul său. Moneda s'uthlamează era caloria. Preţul recipientului depăşea de patru ori şi jumătate conţinutul caloric al berii.

Costul importului, explică stewardul.

Tuf sorbi din recipient, cu o demnitate greoaie, în timp ce trenul pneumatic cădea prin troliu către suprafaţa planetei. Nu era o călătorie comodă. Haviland Tuf considerase preţul unui bilet de categorie stelară prohibitiv şi luase unul de clasa întâi, următoarea categorie, pentru a se trezi înghesuit într-un scaun ce părea proiectat pentru un copil s'uthlamez mic, într-un şir de opt scaune similare, despărţite de un culoar central.

Avusese un noroc chior şi primise locul de lângă interval. Tuf se îndoia că în alte condiţii ar fi putut îndura călătoria. Chiar şi aşa, îi era imposibil să se mişte fără să se frece de braţele subţiri, goale, ale femeii din stânga lui, un contact pe care Tuf îl găsea extrem de neplăcut. Când stătea în felul lui obişnuit, se lovea cu capul de tavan – de aceea, trebuia să se ghemuiască şi, ca urmare, gâtul îi înţepenise într-un mod foarte neplăcut. Undeva, departe, în tren, se aflau, înţelese Tuf, grupurile sanitare pentru clasa întâi, a doua şi a treia. Decise să evite, cu orice preţ, cunoaşterea confortului lor dubios.

Când începu coborârea, cei mai mulţi dintre pasageri îşi traseră glugi de izolare deasupra capetelor şi-şi aleseră un mod de divertisment personal. Oferta, observă Tuf, includea trei programe muzicale diferite, o dramă istorică, două fantezii erotice, o interfaţă pentru afaceri, ceva numit pavană geometrică şi stimularea directă a centrilor plăcerii din creier. Tuf îşi propuse să afle ce-l pavana geometrică, dar descoperi că gluga de izolare era prea mică pentru capul lui, ţeasta sa fiind anormal de lungă şi de lată, după standardele s'uthlameze.

Tu eşti musca mare? Întrebă cineva, din spatele său.

Tuf se întoarse. S'uthlamezii stăteau într-o izolare tăcută, cu capetele acoperite de căştile negre, fără vizoare. În afară de ciorchinele de stewarzi aflaţi departe, în partea din spate a vagonului, singurul pasager ce nu părăsise încă lumea realităţii era bărbatul de pe scaunul din partea opusă a intervalului, cu un rând în urmă. Părul lung, împletit, pielea arămie şi obrajii dolofani indicau că individul provenea din afara planetei, ca şi Tuf.

Musca cea mare, nu-l aşa?

Sunt Haviland Tuf, inginer ecolog.

Ştiam că eşti o muscă. Şi eu sunt. Mă numesc Ratch Norren. Din Vandeen, zise bărbatul şi întinse mâna.

Am auzit de străvechiul ritual al strângerii mâinilor, domnule. Am remarcat că nu purtaţi arme. Părerea mea

este că, iniţial, obiceiul urmărea să stabilească acest fapt. Şi eu sunt neînarmat. Acum, dacă doriţi, puteţi să vă retrageţi mâna.

Ratch Norren rânji şi-şi trase mâna.

Eşti o raţă amuzantă, zise el.

Domnule, nu sunt nici raţă amuzantă, nici muscă mare. Cred că-l evident pentru orice persoană cu inteligenţă umană normală. Poate standardele sunt altele pe Vandeen…

Ratch Norren se ciupi de obraz. Un obraz rotund, plin, cărnos, acoperit cu pudră roşie, pe care-l ciupise cu putere. Tuf decise că era vorba fie de un tic deosebit de pervers, fie de un gest vandeean, a cărui semnificaţie n-o cunoştea.

Chestia cu musca, spuse bărbatul, e doar o expresie a păienjeneilor. Una dialectală. Îi numesc muşte pe toţi cei de pe alte planete.

Într-adevăr…

Eşti cel care a venit cu nava uriaşă de război, nu-l aşa? Cel care a apărut la ştiri? De ce porţi perucă? Se interesă Norren, fără să aştepte răspuns la întrebările anterioare.

Călătoresc incognito, deşi se pare că mi-aţi descoperit deghizarea, domnule.

Norren se ciupi iar de obraz.

Spune-mi Ratch, zise el, privindu-l pe Tuf din cap până-n picioare. Cam slabă deghizarea… Cu perucă sau fără, rămâi un gigant uriaş, de culoarea ciupercii.

În viitor, voi folosi farduri. Din fericire, niciunul dintre băştinaşii s'uthlamezi n-a dat dovadă de perspicacitatea dumneavoastră.

Sunt prea politicoşi ca s-o exprime. Aşa-l pe S'uthlam. Ştiu, sunt prea mulţi. Majoritatea nu-şi pot permite nici un fel de intimitate, aşa că o înlocuiesc cu o pretinsă intimitate. Nu te vor remarca în public până nu vei dori să fii remarcat.

Locuitorii din Port S'uthlam, pe care i-am întâlnit, nu păreau deosebit de rezervaţi, nici împovăraţi de o etichetă complicată…

Păienjeneii sunt altfel, replică nestânjenit Ratch Norren. La ei, lucrurile sunt mai lejere. Să-ţi dau un sfat. Nu vinde nava aici. Du-o în Vandeen. O să-ţi dăm un preţ foarte bun.

Nu intenţionez să vând Arca.

Nu-l cazul să te tocmeşti cu mine. N-am autoritatea s-o cumpăr. Nici banii. Aş vrea să-l am, râse individul. Du-te pe Vandeen şi ia legătura cu Consiliul de Coordonatori. N-o să regreţi, adăugă el, privind în jur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că stewarzii se aflau departe, iar ceilalţi pasageri visau în spatele căştilor lor pentru intimitate, după care continuă, coborând vocea până la o şoaptă conspirativă. Pe de altă parte, chiar dacă preţul n-ar fi un factor decisiv, am auzit că nava ta are puteri de coşmar. Să nu dai o asemenea putere s'uthlamezilor. Îi iubesc, nu te mint, îi iubesc cu adevărat, vin în mod regulat aici pentru afaceri, sunt oameni buni, luaţi în parte, dar atât de mulţi, Tuffer şi se înmulţesc, se tot înmulţesc, ca nişte rozătoare afurisite. O să vezi. Cu câteva secole în urmă, a avut loc un război local zdravăn, tocmai din cauza asta. S'uthlamezii implantau colonii peste tot, înhăţând orice bucăţică de teren arabil, iar dacă se nimerea să trăiască şi alţii acolo, îi copleşeau numeric, prin înmulţire. Noi am pus capăt la chestia asta.

Noi? Întrebă Haviland Tuf.

Vandeen, Skrymir, Planeta lui Henry şi Jazbo, oficial. Dar am fost ajutaţi de-o mulţime de neutri. Tratatul de pace îi limita pe s'uthlamezi la propriul lor sistem solar. Dar dacă le dai nava ta infernală, probabil că se vor dezlănţui din nou.

Am înţeles că s'uthlamezii sunt un popor deosebit de onorabil şi de etic.

Ratch Norren se ciupi iar de obraz.

Onorabil, etic, bineînţeles. Sunt foarte potriviţi să închei afaceri cu ei, iar gagicile de aici cunosc nişte trucuri trăsnet! Ţi-am spus, am o sută de prieteni s'uthlamezi şi-l iubesc pe toţi. Dar cei o sută de prieteni ai mei au, probabil, vreo mie de copii. Oamenii ăştia se înmulţesc, asta-l problema, Tuf, ascultă-l pe Ratch! Sunt nişte vieţoşi.

Într-adevăr… Şi ce înseamnă viebos, dacă-mi permiteţi să întreb?

Vieţoşi, repetă nerăbdător Norren. Antientropişti, adoratori ai copiilor, veneratori ai spiralei, bălăcitori în bazinul cu gene. Fanatici religioşi, Tuffer. Ţicniţi religioşi.

Ar fi spus mai multe, dar stewardul apăru din nou cu lista cu băuturi în intervalul dintre rânduri. Norren se aşează înapoi pe scaun.

Haviland Tuf ridică un deget lung, pentru a atrage atenţia stewardului.

Vă rog, aş dori încă un recipient!

După aceea, rămase ghemuit, tăcut, tot restul călătoriei, sorbind gânditor din bere.

Tolly Mune plutea în apartamentul ei dezordonat, bând şi gândind. Un perete al camerei era alcătuit dintr-un videoecran imens, de şase metri pe trei. În mod obişnuit, Tolly îl regla să-l arate peisaje. Îi plăcea efectul produs de o fereastră prin care se zăreau munţii înalţi, răcoroşi, de pe Skrymir, sau canioanele uscate de pe Vandeen, cu râuri iuţi, cu apă-albă, sau luminile oraşelor nesfârşite de pe S'uthlam ce se împrăştiau în noapte, sau turnul argintiu strălucitor, baza ascensorului ce urca tot mai sus în cerul întunecat, fără lună, mult deasupra locuinţelor înalte de patru kai.

Dar în noaptea aceea, pe perete se vedea un peisaj cosmic, pe care se contura maiestuozitatea sobră, metalică, a navei stelare imense numite Arca. Chiar un ecran mare ca al ei – un avantaj al funcţiei de comandant de portnu putea arăta în întregime dimensiunile adevărate ale navei.

Iar lucrurile reprezentate de ea – speranţă, ameninţare – erau incomensurabil mai mari decât Arca.

Tolly Mune auzi bâzâitul instalaţiei de comunicare. Calculatorul n-ar fi deranjat-o dacă n-ar fi fost vorba de legătura pe care o aştepta. Stelele se stinseră, Arca se dizolvă, videoecranul fu acoperit de culori lichide, care se stabilizară, arătând figura primului consilier, Josen Rael, conducătorul majorităţii din înaltul Consiliu Planetar.

Comandant de port Mune, o salută el.

Amplificarea nemiloasă a imaginii de către aparat arăta încordarea gâtului său lung, contractarea buzelor sale subţiri, sclipirea dură din ochii căprui. Vârful capului bombat, chel, fusese pudrat, dar începuse să transpire.

Consilier Rael, răspunse ea. Îmi pare bine că m-ai căutat. Te-ai uitat pe rapoarte?

Da. Convorbirea e protejată?

Bineînţeles. Vorbeşte fără teamă.

Bărbatul oftă. De un deceniu, Josen Rael reprezenta o persoană stabilă în politica planetară. Apăruse prima oară la ştiri când fusese numit consilier pentru război, apoi când ajunsese consilier pentru agricultură. De patru ani standard, era conducătorul facţiunii majoritare din consiliu – tehnocraţii – deci, implicit, singurul om puternic de pe S'uthlam. Puterea îl făcea să arate bătrân, dur şi obosit. Tolly Mune nu-l văzuse niciodată într-un asemenea hal.

Eşti sigură de date? Echipa ta n-a greşit? Nu-l nevoie să-ţi spun că-l vorba de un lucru prea important pentru a face vreo eroare! Chiar e o navă de germinare a CIE?

Chiar, răspunse Tolly Mune. Chestia nenorocită e stricată, neîntreţinută, dar încă funcţională – mai mult sau mai puţin – iar biblioteca de celule a rămas intactă. Am verificat.

Rael îşi trecu degetele lungi, boante, prin părul alb, rar.

Ar trebui să jubilez, presupun… Când se va termina, mă voi face la ştiri că jubilez… Dar acum mă gândesc doar la pericole. Am avut o şedinţă de consiliu. Secretă. Nu putem risca să dezvăluim prea multe până nu se termină toată povestea asta. Consiliul a fost de acord -tehnocraţii, expansionişti, zeroiştii, partidul bisericii, facţiunile marginale. N-am văzut niciodată o asemenea unanimitate, în toţi anii de când lucrez, râse el. Comandant de port Mune, trebuie să avem nava asta!

Tolly Mune ştia că avea să se ajungă aici. Fusese comandant de port atâta vreme, aşa că înţelegea politica

societăţii de pe planetă. S'uthlam se aflase într-o criză nesfârşită, tot timpul vieţii ei.

O să încerc s-o cumpăr, răspunse ea. Înainte să nimerească peste Arcă, acest Haviland Tuf a fost, iniţial, un negustor independent. Echipa mea i-a găsit vechea navă pe puntea de acostare, într-un hal fără hal. Negustorii sunt nişte canalii lacome. Toţi. Ăsta-l în avantajul nostru.

Oferă-l cât vrea, zise Josen Rael. Ai înţeles, comandant de port? Dispui de buget nelimitat!

Am înţeles, oftă Tolly Mune, ştiind că trebuie să pună o întrebare. Şi dacă nu vrea să vândă?

Ar fi o situaţie dificilă, mormăi Rael, ezitând. Trebuie să vândă. Un refuz ar însemna o tragedie. Nu pentru individ, ci pentru noi.

Şi dacă nu vrea să vândă? Repetă Tolly Mune. Trebuie să cunosc alternativele.

Trebuie să avem nava, îi explică Rael. Dacă acest Tuf se dovedeşte a fi nerezonabil, nu ne rămâne decât o singură soluţie. Înaltul Consiliu îşi va exercita dreptul suveran asupra proprietăţilor şi o va confisca. Omul va primi o compensaţie, bineînţeles.

Fir-ar să fie! Vrei să-l luăm nava cu forţa!

Nu. Totul va fi legal, am verificat. În stare de necesitate, pentru binele celor mulţi, dreptul la proprietate poate fi anulat.

Ce naiba, asta înseamnă naţionalizare, Josen! Aveai mai mult bun simţ când erai aici, sus. Ce ţi-au făcut acolo?

Bărbatul se strâmbă şi, pentru o clipă, semănă din nou un pic cu tânărul care lucrase alături de ea un an, pe vremea când ea era adjunctul comandantului de port, iar el al treilea asistent al administratorului pentru comerţ interstelar. Apoi scutură din cap, iar politicianul bătrân, obosit, reapăru.

Nu-mi place, maică, dar am de ales? Am văzut extrapolările. Foamete în masă în douăzeci şi şapte de ani, dacă nu apare vreo descoperire ştiinţifică epocală, iar aşa

ceva nu se întrevede. Înainte de a ajunge la asta, expansioniştii vor recâştiga puterea şi, probabil, va izbucni războiul. Oricum, vor muri miliarde. In faţa unei asemenea calamităţi, cât valorează drepturile unui singur om?

Nu te contrazic, Josen, deşi există unii care ar face-o, ştii prea bine. Dar să lăsăm asta. Vrei să fii un om practic – atunci să-ţi spun nişte afurisite de chestii practice la care să te gândeşti. Chiar dacă vom cumpăra legal nava de la Tuf, vom avea necazuri cu Vandeen, Skrymir şi cu ceilalţi aliaţi, deşi mă îndoiesc că vor face ceva. Dar dacă o vom lua cu forţa, coordonatele se vor schimba, vom ajunge în cu totul altă parte -într-un loc dificil. Poate aliaţii vor susţine că-l vorba de piraterie, vor considera Arca drept navă militară – ceea ce şi este, de fapt, în esenţă, dincolo de faptul că reprezintă o minune a lumii – vor susţine că am încălcat tratatul şi ne vor ataca iar.

Voi discuta personal cu ambasadorii lor, făgădui fără vlagă Josen Rael. O să-l asigur că, atât timp cât tehnocraţii sunt la putere, programul de colonizare nu va fi reluat.

Şi-ţi vor da crezare în baza cuvântului tău amărât? Se vor încinge al naibii de tare! Poţi să le garantezi că tehnocraţii nu vor pierde puterea niciodată, că nu vor trebui să trateze vreodată cu expansioniştii? Cum o să faci asta? Ai de gând să foloseşti Arca pentru a instaura o dictatură binevoitoare?

Consilierul strânse din buze, iar ceafa lui lungă se înroşi.

Mă cunoşti foarte bine! Sunt de acord, există pericole. Nava reprezintă o putere militară formidabilă. Să nu uităm asta! Dacă aliaţii se vor mobiliza împotriva noastră, noi vom avea toate atuurile!

Aiurea! Trebuie s-o reparăm şi s-o cunoaştem. Tehnologia folosită a fost uitată de o mie de ani. Vom studia luni de zile, înainte de a fi în stare să folosim chestia asta blestemată! Dacă vom avea ocazia! Armata vandeenă va sosi în câteva săptămâni şi nici ceilalţi nu vor întârzia prea mult.

Nu te priveşte pe tine, comandant de port! O repezi scurt Josen Rael. Înaltul Consiliu a analizat cu atenţie soluţia.

Nu te folosi de funcţie când discuţi cu mine, Josen! Îţi aminteşti de vremea când te-ai îmbătat cu narcoarzătoare şi ai vrut să ieşi afară, să vezi cât de repede se cristalizează urina în spaţiul cosmic? Eu am fost aceea care ţi-am explicat că o să-ţi degere furtunul, stimate prim consilier! Destupă-ţi urechile amărâte şi ascultă-mă! Poate că războiul nu mă priveşte, dar negoţul da. Portul este, pentru noi, calea vieţii. Importăm treizeci la sută din caloriile noastre prime…

Treizeci şi patru, o corectă Rael.

Treizeci şi patru, fu de acord Tolly Mune. Iar cifra va creşte, ştim amândoi. Plătim hrana cu priceperea noastră tehnică – bunuri produse şi profituri ale portului. Întreţinem, reparăm şi construim mai multe nave decât celelalte patru planete din sector şi ştii de ce? Pentru că-mi chinui gângăniile amărâte să se asigure că suntem cei mai buni. Chiar Tuf a recunoscut asta. A venit aici să-şi facă reparaţiile deoarece avem o reputaţie – reputaţia de a fi etici, cinstiţi, corecţi şi competenţi tehnic. Ce se va întâmpla cu reputaţia noastră, dacă vom confisca nava aia amărâtă? Câţi negustori îşi vor mai aduce navele lor la reparat, dacă noi considerăm că avem dreptul să înhăţăm orice ne place? Ce se va întâmpla cu portul meu afurisit?

Sigur că va produce un efect nefavorabil, admise Josen Rael. Tolly Mune scoase un sunet vulgar.

Economia noastră va fi distrusă! Se încăpăţână ea.

Rael transpira din greu, picăturile scurgându-l-se pe fruntea lată, boltită. Le şterse cu batista.

Atunci, ai grijă să nu se întâmple asta, comandant de port Mune! Vezi să nu ajungem la aşa ceva!

Cum?

Cumpără Arca! Îţi deleg autoritate deplină, din moment ce înţelegi situaţia atât de bine. Fă-l pe individul ăla, Tuf, să fie rezonabil. Responsabilitatea îţi aparţine.

Apoi consilierul dădu din cap, iar ecranul se întunecă.

Pe S'uthlam, Haviland Tuf făcu pe turistul.

Nu se putea nega că planeta era impresionantă, în felul ei. În timpul anilor de negustorie, când ţopăia din stea în stea, cu Cornul abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime, Haviland Tuf vizitase mai multe planete decât ţinea minte, dar nu credea că avea să uite prea curând S'uthlam.

Văzuse un mare număr de peisaje ce-ţi tăiau răsuflarea: turnurile din cristal de pe Avalon, pânzele cereşti de pe Arachne, mările învolburate de pe Vechiul Poseidon şi munţii de bazalt negru de pe Clegg.

S'uthlam alcătuia un oraş – vechile denumiri însemnau acum cartiere sau suburbii, localităţile de altădată unindu-se, cu secole în urmă, într-un megalopolis – care rivaliza cu oricare din minunile acelea.

Tuf avea oarecare slăbiciune pentru clădirile înalte – ca atare, privise peisajul citadin, în timpul zilei şi noaptea, de pe platformele de observare aflate la înălţimea de un kilometru, doi, cinci, nouă. Oricât urca, luminile se întindeau tot mai mult, acoperind solul la nesfârşit, în toate direcţiile, fără nici o întrerupere vizibilă. Clădiri îndesate şi fără caracteristici, de patruzeci, cincizeci de etaje, stăteau îngrămădite una în alta, în umbra veşnică a turnurilor cu oglinzi, care se înălţau în jur, absorbind soarele. Etaje noi fuseseră construite deasupra altora vechi, care şi ele, la rândul lor, se rezemau de altele. Trotuare rulante se încrucişau şi răsâncrucişau, în modele de-o complicaţie labirintică. În subteran se afla o reţea de drumuri imense, în care trenurile pneumatice şi capsulele cu mărfuri goneau în întuneric cu sute de kai pe oră, iar sub drumuri se găseau temelii şi subtemelii, tunele, căi subterane, locuri de promenadă, instalaţii cosmice, un întreg oraş care se cufunda în adânc, pe cât se ridica în sus ruda lui cu oglinzi.

Tuf văzuse luminile megalopolisului de pe Arcă, de pe orbită. Oraşul se întindea pe o jumătate de continent. De jos, părea a fi suficient de mare pentru a acoperi o galaxie. Mai existau şi alte continente. Şi în ele străluceau noaptea luminile civilizaţiei. Marea de lumini nu avea în ea insule de

întuneric. S'uthlamezii nu iroseau spaţiul pentru chestii de lux, precum parcurile. Tuf nu-l dezaprobaconsiderase întotdeauna parcurile o instituţie perversă, având îndeosebi menirea de a aminti umanităţii civilizate ce viaţă crudă, cruntă şi inconfortabilă ar fi avut dacă ar fi fost obligată să trăiască în natură.

În peregrinările sale, Haviland Tuf testase o mare varietate de culturi şi n-o considera pe cea de aici inferioară altora. S'uthlam reprezenta o lume a diversităţii, a posibilităţilor ameţitoare, a bogăţiei ce dovedea atât vitalitate, cât şi decadenţă. O lume cosmopolită, racordată la o reţea ce lega stelele, bucurându-se în voie de muzica, dramele şi senzoriumurile importate de pe alte planete, folosind aceşti stimulatori neîncetat, pentru a transforma şi modifica fără sfârşit, propria-l matrice culturală. Oraşul oferea mai multe soiuri de distracţii, de feluri mai variate decât văzuse Tuf până atunci în alte locuri – suficiente posibilităţi de a ţine ocupat un turist timp de mai mulţi ani standard, dacă ar fi dorit să le guste pe toate.

În timpul anilor de călătorie, Haviland Tuf văzuse vrăjitoriile ştiinţei şi tehnologiei avansate din Avalon, Newholme, Tober-în-Voal, Vechiul Poseidon, Baldur, Arachne şi de pe alte planete aflate pe culmea progresului uman. Tehnologia existentă aici demonstra că S'uthlam le egala pe cele mai avansate dintre ele. Ascensorul orbital constituia, în sine, o ispravă impresionantă. Se bănuia că Vechiul Pământ ar fi ridicat asemenea construcţii în antichitate, înainte de Prăbuşire – se pare că şi Newholme clădise unul, care se dărâmase însă în timpul războiului, În tot cazul, Tuf nu văzuse nicăieri un asemenea artefact colosal, nici măcar pe Avalon, unde astfel de ascensoare fuseseră studiate şi respinse din motive economice. Iar trotuarele rulante, trenurile pneumatice, fabricile, toate erau moderne şi eficiente. Chiar şi guvernul părea că lucrează.

S'uthlam era o lume miraculoasă.

Haviland Tuf o studie, călătorind prin ea, încercându-l minunile timp de trei zile, înainte de a se întoarce în dormitorul mic, aglomerat, de prima categorie, aflat la etajul şaptezeci şi nouă al unui hotel turn. Ajuns acolo, chemă recepţionerul şi-l anunţă:

Doresc să luaţi măsurile necesare pentru a mă întoarce imediat pe navă.

Apoi se aşează pe marginea patului îngust, pe care-l trăsese din perete, scaunele fiind insuportabil de mici. Îşi încrucişă mâinile mari, albe, pe burtă.

Recepţionerul, un bărbat subţirel, ce abia-l ajungea lui Tuf până la mijloc, rămase perplex.

Înţelesesem că veţi rămâne încă zece zile…

Corect. Dar natura planurilor e aceea de a fi schimbate. Doresc să mă întorc pe orbită de îndată ce va fi posibil. V-aş fi recunoscător dacă v-aţi ocupa de pregătiri, domnule.

Sunt multe lucruri pe care nu le-aţi văzut încă!

Într-adevăr. Consider însă că atât cât am văzut, oricât de mică ar fi fost partea din întreg, a fost mai mult decât suficient.

Nu vă place S'uthlam-ul?

Suferă de un exces de s'uthlamezi, răspunse Haviland Tuf. Mai pot fi menţionate şi alte puncte slabe. Hrana e catastrofală, în cea mai mare parte recompusă chimic, de obicei fără gust, de-o textură neplăcută văzului, plină de culori neobişnuite, neliniştitoare. Mai mult, porţiile sunt necorespunzătoare. Voi fi atât de temerar pentru a menţiona prezenţa continuă, deranjantă, a unui mare număr de reporteri de la canalele de ştiri. Am învăţat să-l recunosc după camerele multifocale pe care le poartă în centrul frunţii, ca pe un al treilea ochi. Poate i-aţi observat colcăind prin vestibulul, senzoriumul şi restaurantul dumneavoastră. După o estimare grosolană, acolo sunt vreo douăzeci.

Sunteţi o celebritate, o figură publică. Oamenii de pe S'uthlam se interesează de persoana dumneavoastră. Sigur,

dacă nu doreaţi să acordaţi interviuri, n-ar fi îndrăznit să intervină în intimitatea dumneavoastră. Etica profesională…

Fără îndoială că ar fi fost respectată ad litteram, îi termină fraza Haviland Tuf. Recunosc că s-au ţinut la distanţă. Cu toate astea, în fiecare seară când m-am întors în această cameră insuficient de mare şi am accesat ştirile, am fost întâmpinat de scene cu mine însumi privind oraşul, mâncând hrană precum cauciucul, fără gust, vizitând diferite atracţii turistice teatrale şi intrând în grupurile sanitare. Vanitatea e unul dintre marile mele defecte, mărturisesc, dar farmecul notorietăţii a dispărut iute. Mai mult, unele unghiuri ale camerelor au fost nemăgulitoare în exces, iar umorul comentatorilor s-a apropiat de jignire.

E o problemă uşor de rezolvat. Ar fi trebuit să veniţi la mine mai devreme. Putem să vă închiriem un scut pentru intimitate. Se prinde la centură şi dacă un reporter se apropie la mai puţin de douăzeci de metri, îi bruiază cel de-al treilea ochi şi-l produce o durere de cap cumplită.

Mai puţin uşor de rezolvat este lipsa completă a vieţii animale pe care am remarcat-o, declară impasibil Tuf.

Paraziţi? Exclamă îngrozit recepţionerul. Sunteţi nemulţumit că nu avem paraziţi?

Nu toate animalele sunt paraziţi. Pe multe planete, păsările, câinii şi alte specii au fost păstrate şi îndrăgite. Eu însumi iubesc pisicile. O lume cu adevărat civilizată rezervă un loc felinelor, dar se pare că pe S'uthlam populaţia nu face distincţie între ele şi păduchi sau viermii-roşii-de-ploaie. Când am făcut aranjamentele pentru vizita mea aici, comandantul de port Mune m-a asigurat că echipa sa va avea grijă de pisicile mele, iar eu i-am acceptat asigurările. Dar dacă nici un s'uthlamez n-a avut ocazia să întâlnească vreun animal dintr-o specie diferită de cea omenească, cred că am motive să pun la îndoială calitatea îngrijirilor pe care le primesc în prezent pisicile.

Avem animale, protestă recepţionerul. Afară, în zonele agrofabricilor. O mulţime de animale, am văzut

înregistrări…

Nici o îndoială că aveţi. Totuşi, o înregistrare cu o pisică şi o pisică sunt lucruri oarecum diferite şi necesită tratament diferit. Benzile pot fi depozitate pe un raft. Pisicile nu. Dar acestea sunt echivocuri. Problema crucială, după cum am menţionat mai înainte, constă în numărul s'uthlamezilor, nu în manierele lor. Aici sunt prea mulţi oameni, domnule! Am fost înghesuit în mod repetat, în orice ocazie. În întreprinderile pentru mâncat, mesele sunt prea apropiate de alte mese, scaunele prea mici pentru talia mea, iar străinii se aşează uneori lângă mine şi mă lovesc cu coatele, insolent. Scaunele din teatre şi senzoriumuri sunt înghesuite şi înguste. Trotuarele sunt aglomerate, vestibulurile aglomerate, trenurile aglomerate – peste tot, oameni care mă ating fără autorizaţia sau consimţământul meu.

Recepţionerul etală un zâmbet profesional, strălucitor.

Oh, omenirea! Exclamă el, strâmbându-se elocvent. Gloria S'uthlam-ului! Masele ce se adună, oceanele de figuri, parada nesfârşită, drama vieţii! Există ceva mai înviorător ca frecatul umerilor de un tovarăş om?

Poate că nu, răspunse Tuf, cu o voce inexpresivă. Cred însă că m-am înviorat destul. Mai mult, permiteţi-mi să vă atrag atenţia că s'uthlamezul mediu e prea scund pentru a se freca de umărul meu, de aceea a fost obligat să se mulţumească a se freca de braţele, picioarele sau burta mea.

Zâmbetul recepţionerului dispăru.

Aveţi o atitudine greşită, domnule. Pentru a aprecia pe deplin planeta noastră trebuie să învăţaţi s-o vedeţi prin ochii s'uthlamezilor.

Nu doresc să merg în genunchi.

Sunteţi cumva anti-viaţă?

Cu adevărat nu, răspunse Haviland Tuf. Viaţa este infinit preferabilă alternativelor sale. Dar, după experienţa mea, toate lucrurile bune pot fi duse la extrem. Acesta pare a fi

cazul S'uthlam-ului, zise Tuf şi ridică un deget, cerând tăcere, înainte ca recepţionerul să apuce să-l răspundă. Am dezvoltat îndeosebi un soi de antipatie, fără îndoială prea zorită şi nejustificată, faţă de unele specimene izolate ale formelor de viaţă pe care le-am întâlnit din întâmplare în călătoriile mele. Câteva şi-au exprimat deschis ostilitatea, adresându-mi epitete evident înjositoare referitoare la dimensiunile şi masa mea.

Regret, spuse recepţionerul, roşind, dar sunteţi… Amplu, iar pentru un s'uthlamez este inacceptabil social să fie… Supraponderal.

Greutatea, domnule, depinde în întregime de gravitaţie, de aceea reprezintă o noţiune foarte maleabilă. Mai mult, nu-s dornic să vă acord autoritatea de a considera greutatea mea prea mare, prea mică sau normală, acestea fiind criterii subiective. Estetica variază de la planetă la planetă, ca şi genotipurile sau predispoziţiile ereditare. Sunt satisfăcut de masa mea actuală, domnule. Să ne întoarcem însă la oile noastre. Doresc să închei sejurul imediat.

Foarte bine. Vă voi rezerva un loc în primul tren pneumatic de mâine dimineaţă.

O soluţie nesatisfăcătoare. Aş prefera să plec imediat. Am examinat listele şi am descoperit că există un tren peste trei ore standard.

E plin, mârâi recepţionerul. N-au rămas decât locuri la clasa a doua sau a treia.

Voi rezista cât de bine voi putea. Fără îndoială că apăsarea puternică a unui număr atât de mare de oameni mă va lăsa învigorat şi mai bun, când voi părăsi trenul.

Tolly Mune plutea în mijlocul biroului ei, în poziţia lotusului, uitându-se în jos spre Haviland Tuf.

Avea un scaun special pentru muşte şi viermi-de-sol, neobişnuiţi cu imponderabilitatea. Un scaun mai degrabă inconfortabil, dar prins zdravăn de podea şi echipat cu un harnaşament-plasă, pentru a-şi ţine ocupantul locului. Tuf

se împinsese până la el cu o demnitate greoaie şi se legase strâns, iar ea luase o poziţie comodă în faţa lui, la nivelul capului său. Tolly Mune îşi imagina că acest lucru îi oferea un oarecare avantaj psihologic.

Comandant de port Mune, spuse Tuf părând extrem de puţin afectat de poziţia lui inferioară, protestez. Înţeleg că aceste referiri repetate la persoana mea ca muscă reprezintă o manifestare a dialectului local, plin de culoare, fără a implica intenţii insultătoare. Dar nu pot să nu simt o oarecare jignire în urma acestei încercări evidente de… Să-l zicem de a-mi smulge aripile.

Tolly Mune rânji în jos, spre el.

Regret, Tuf. Preţul nostru e ferm.

Într-adevăr… Ferm. Interesant cuvânt. Dacă n-aş fi conştient că mă aflu în prezenţa unui personaj ca dumneavoastră, demn de stimă şi nedomic să jignească, aş sugera că fermitatea se apropie de rigiditate. Politeţea mă împiedică să răcnesc declaraţii despre lăcomie, avariţie şi piraterie în spaţiul cosmic, pentru a-mi urmări ţelul în aceste negocieri spinoase. Subliniez, totuşi, că suma de cincizeci de milioane de standarzi e de câteva ori mai mare decât produsul planetar brut al multor lumi.

Lumi mici, iar aici e mult de lucru. Ai o navă afurisit de mare. Tuf rămase senin.

Accept ideea că Arca este o navă întinsă, dar cred că asta are puţină importanţă. Doar dacă nu obişnuiţi să taxaţi pe metru pătrat, nu pe oră de lucru.

Tolly Mune râse:

Aici nu-l vorba de a monta câteva inele-pulsatorii pe un cargobot vechi, sau de a-l reprograma pilotul automat. Discutăm despre mii de ore de lucru, cu trei echipe de păienjenei în trei schimburi, despre muncă zdravănă în sistem cu cei mai buni cibertehi pe care-l avem, despre fabricarea la comandă a unor piese care nu se mai produc de sute de ani. Iar ăsta-l doar începutul. Trebuie să studiem muzeul ăla blestemat al tău înainte de a-l desface în bucăţi,

altfel n-o să reuşim să-l mai montăm la loc. Suntem obligaţi să momim specialişti de pe planetă să urce cu ascensorul aici, poate chiar să iasă din pânză. Chestia asta-l lungă de treizeci de kilometri! Nu poţi s-o aduci în pânză. Trebuie să construim un doc special în jurul ei, iar pentru asta avem nevoie de dane pe care le-am fi folosit pentru trei sute de nave obişnuite. Nu vrei să ştii cât va costa, Tuf? Întrebă ea şi tastă ceva la calculatorul de la încheietură, apoi dădu din cap. Dacă rămâi aici o lună locală, o estimare cu adevărat optimistă, numai închirierea docului costă aproape un milion. În banii tăi, mai mult de trei sute de mii de standarzi.

Într-adevăr… Făcu Haviland Tuf.

Tolly Mune dădu mâinile în lături, într-un gest de neputinţă.

Eşti liber să-ţi rezolvi treaba în altă parte, dacă nu-ţi place preţul nostru.

Sugestia nu-l practică. Din nefericire, oricât de simple sunt cerinţele mele, se pare că doar o mână de planete au capacitatea de a le rezolva – o tristă constatare privind starea prezentă a îndemânării tehnice a omenirii.

Doar o mână? Rânji Tolly Mune. Poate am fixat prea jos preţul serviciilor noastre…

Doamnă, cu siguranţă că nu veţi fi atât de grobiană ca să profitaţi de francheţea mea naivă!

Nu. După cum am spus, preţul nostru e ferm.

Se pare că am ajuns într-un neplăcut şi spinos impas. Dumneavoastră aţi stabilit un preţ. Eu, din nefericire, nu-l pot plăti.

N-aş fi ghicit. Îmi închipuisem că, dispunând de o asemenea navă, ai destule calorii de ars.

Mă voi dedica unei cariere lucrative în domeniul ingineriei ecologice, fără îndoială. Din nefericire, n-am început încă s-o practic, iar comerţul meu anterior a suferit, recent, răsturnări financiare neprevăzute. Poate vă interesează reproduceri excelente, din plastic, ale măştilor de orgie

cooglishane? Pot fi utilizate ca decoraţii murale ieşite din comun şi stimulative. Se zice că au proprietăţi magice afrodisiace.

Nu, răspunse Tolly Mune. Ştii ceva, Tuf? Azi e ziua ta norocoasă.

Mi-e teamă că vă bateţi joc de mine. Chiar dacă sunteţi pe cale să mă informaţi despre executare de lucrări la jumătate de preţ sau despre servicii cu reducerea tarifului la o treime, nu-s în poziţia optimă de a profita de ofertă. Voi fi amarnic şi brutal de cinstit cu dumneavoastră, comandant de port Mune şi voi recunoaşte că sufăr, în prezent, de o lipsă temporară de fonduri.

Am o soluţie, zise Tolly Mune.

Într-adevăr?

Eşti negustor, Tuf. N-ai nevoie de o navă atât de mare ca Arca. Şi nu ştii nimic despre ingineria ecologică. Această epavă nu-ţi foloseşte la nimic. Dar are o valoare considerabilă de recuperare, zâmbi ea călduros. Am discutat cu cei de jos, de pe S'uthlam. Înaltul Consiliu consideră că ar fi în folosul tău să vinzi ce-ai găsit.

Grija lor mă emoţionează…

Îţi vom plăti o primă de salvare generoasă. Treizeci la sută din valoarea estimată a navei.

Estimarea fiind făcută de dumneavoastră, spuse cu voce lipsită de expresie Haviland Tuf.

Da, dar asta nu-l totul. Vom oferi un milion de standarzi gheaţă, în plus faţă de prima de salvare şi-ţi vom dărui o navă nouă. Un Longhaul Nouă, nou-nouţ, cel mai bun cargobot pe care-l fabricăm, cu bucătărie complet automatizată, sector de locuit pentru şase persoane, reţea gravitaţională, două navete, cală pentru mărfuri suficient de încăpătoare pentru a egala capacitatea de transport a celor mai mari nave comerciale avaloniene sau kimdissiene, triplă redundanţă, ultimul calculator din seria Smartalec, activat prin voce, chiar şi armament, dacă vrei. Vei fi cel mai bine echipat negustor independent din întregul sector.

Departe de mine gândul de a nu aprecia o asemenea generozitate. Doar gândindu-mă la oferta dumneavoastră şi-mi vine să leşin! Deşi fără îndoială că m-aş simţi mult mai bine la bordul frumoasei nave noi pe care mi-o oferiţi, am început a avea un ataşament prostesc, sentimental, faţă de Arcă. Ruinată şi nefolositoare cum e, rămâne ultima navă de germinare existentă a dispărutului Corp de Ingineri Ecologi, o bucată vie a istoriei, un monument al geniului şi cutezanţei lor. Mai poate fi de folos. Cu câtva timp în urmă, în vreme ce parcurgeam drumul meu singuratic prin spaţiul cosmic pentru a ajunge aici, mi-a venit ideea să renunţ la viaţa nesigură de negustor şi să practic, în locul ei, meseria de inginer ecolog. Oricât de ilogică şi, fără îndoială, ignorantă a fost această decizie, a avut un anume farmec. Mi-e teamă că firea mea încăpăţânată constituie un mare viciu. De aceea, comandant de port Mune, trebuie, cu cel mai mare regret, să refuz oferta dumneavoastră. Voi păstra Arca.

Tolly Mune se roti, se răsuci în jos şi se depărtă uşor de tavan, cât să ajungă în dreptul figurii lui Tuf, apoi îndreptă un deget spre el.

Să te ia dracu'! N-am răbdare să mă târgui pentru fiecare calorie amărâtă! Sunt o femeie ocupată şi n-am energie de risipit cu jocurile voastre negustoreşti! Vei vinde – ştim amândoi asta – aşa că să terminăm. Spune ce preţ vrei.

Îi atinse nasul uşor cu vârful degetului şi repetă:

Spune – atingere – ce preţ – atingere – vrei – atingere.

Haviland Tuf îşi desfăcu harnaşamentul şi sări de pe podea. Era atât de uriaş încât o făcu să se simtă micuţă – pe ea, care fusese considerată gigantă toată viaţa!

Vă rog să încetaţi atacul asupra persoanei mele! Nu va avea vreun efect pozitiv asupra deciziei pe care-o voi lua. Mă tem că m-aţi înţeles teribil de greşit, comandant de port Mune. Am fost negustor, dar unul slab – poate din cauză că n-am stăpânit niciodată talentul de a mă târgui, pe care mi-l

imputaţi în mod eronat. Am declarat în mod concis poziţia mea. Arca nu-l de vânzare.

Simt o oarecare afecţiune pentru tine, de pe vremea când am fost acolo, sus, zise Josen Rael pe un ton tranşant, folosind o linie protejată. Nimeni nu neagă faptul că dosarul tău, în calitate de comandant de port, este exemplar. Altfel, te-aş destitui chiar acum. L-ai lăsat să se înapoieze pe navă? Cum ai putut? Am crezut că ai mai multă minte!

Iar eu am crezut că eşti un politician! Răspunse Tolly Mune, cu oarecare dispreţ în glas. Josen, gândeşte-te la toate complicaţiile afurisite de care-am fi avut parte dacă puneam paza să-l înhaţe în mijlocul Casei Păianjenului! Tuf nu-l o persoană care să treacă nebăgată în seamă, chiar dacă îşi pune o perucă ridicolă şi încearcă să călătorească incognito. Locul ăsta geme de vandeeni, jazboţi, henry-lşti şi tot ce vrei, toţi pândindu-l pe Tuf, supraveghind Arca, aşteptând să vadă ce facem. A fost contactat deja de un negustor vandeen. Au discutat serios în trenul pneumatic.

Ştiu, ştiu, spuse amărât consilierul. Totuşi, trebuia să faci ceva… Să-l fi arestat pe furiş.

Şi după aceea? Să-l omor şi să-l arunc printr-un sas? Nu fac aşa ceva, Josen. Nici măcar să nu-ţi închipui că aş putea face aşa ceva! Dacă ai de gând să mă obligi, spun totul la ştiri şi vă dărâm pe toţi!

Josen Rael îşi şterse transpiraţia şi zise, apărându-se:

Nu eşti singura care ai principii! Nu ţi-aş fi sugerat un asemenea lucru. Dar trebuie să punem mâna pe navă, iar dacă Tuf s-a înapoiat pe ea, sarcina noastră devine mai dificilă. Arca are încă o apărare formidabilă. Am făcut simulări şi nu cred că-l în stare să respingă un atac simultan al întregii Flote de Apărare Planetară.

Ce naiba, a parcat la cinci kai de capătul tubului nouă, Josen! Un amărât de atac al oricui ar distruge portul şi ar dărâma ascensorul peste capetele voastre prăpădite! Nu faceţi pe voi şi lăsaţi-mă să-mi văd de treabă! O să-l conving să vândă. Legal.

Foarte bine, replică Rael. Îţi mai acord un mic răgaz. Dar te avertizez, Înaltul Consiliu urmăreşte afacerea îndeaproape şi-l nerăbdător. Ai trei zile la dispoziţie. Dacă Tuf nu pune degetul pe chitanţa de vânzare, trimit batalioanele de asalt!

Nu-ţi face griji, am planul meu.

Camera de comunicaţii a Arcei era lungă şi îngustă, cu pereţii acoperiţi de şiruri de ecrane negre, goale. Haviland Tuf se instalase acolo confortabil, cu pisicile lui. Distrugere, femela furtunoasă, neagră cu alb, i se încolăcise pe genunchi şi dormea, iar Haos, încă pisoi, hoinărea pe umerii lui laţi, frecându-se de gâtul lui şi torcând puternic. Tuf îşi încrucişase mâinile pe burtă, răbdător, în timp ce diferite calculatoare prelucrau întrebarea lui, o revedeau, o transmiteau, o verificau, o transferau şi o înregistrau. Aştepta de ceva timp. Când, în cele din urmă, pavana geometrică de pe ecran dispăru, văzu trăsăturile osoase, tipice unei femei s'uthlameze în vârstă.

Sunt custodele bazei de date a Consiliului, se prezentă ea.

Sunt Haviland Tuf, de pe Arca.

V-am recunoscut, zâmbi femeia. V-am văzut la ştiri. Cu ce vă pot fi de folos? Ah, aveţi ceva pe gât!

Un pisoi, doamnă. E prietenos, explică el, se întinse şi-l scărpină pe Haos sub bărbie. Vă cer ajutorul într-o problemă măruntă. Deoarece sunt sclavul neajutorat al propriei mele curiozităţi şi dornic să-mi îmbogăţesc stocul sărac de cunoştinţe, m-am ocupat de curând cu studiul planetei dumneavoastră – istoria ei, obiceiurile, folclorul, politica, modelele sociale şi celelalte. Bineînţeles, am folosit toate textele standard şi serviciile bazelor de date publice, dar există un anume fragment de informaţie pe care n-am reuşit să-l procur. Un lucru mărunt, fără îndoială ridicol de uşor de aflat, dacă aş fi avut înţelepciunea de a şti unde să caut, dar absent, într-un mod inexplicabil, din toate sursele pe care le-am consultat. Urmărind acel crâmpei de informaţie, am contactat Centrul de prelucrare pentru

învăţământ al S'uthlam-ului şi principala bibliotecă a planetei. Ambele m-au trimis la dumneavoastră. Şi aşa am ajuns aici…

Pe figura Custodelui se întipări brusc o expresie de maximă prudenţă.

Înţeleg. Baza de date a Consiliului nu este, de obicei, accesibilă publicului, dar poate voi face o excepţie. Ce căutaţi?

Un bob mărunt de informaţie, după cum am spus şi v-aş rămâne îndatorat dacă aţi fi atât de amabilă să-mi răspundeţi la întrebare, alinându-mi curiozitatea arzătoare. Care este, exact, populaţia actuală a S'uthlam-ului?

Faţa femeii se întunecă.

Această informaţie are caracter secret, răspunse ea, cu voce inexpresivă.

După care ecranul se înnegri.

Haviland Tuf rămase un moment pe gânduri, înainte de a se reconecta la baza de date pe care o folosise anterior.

Mă interesează o imagine generală despre religia s'uthlameză, îi spuse el programului de căutate. Mai ales descrierea credinţei şi a sistemului etic al Bisericii Evoluţiei Vieţii.

După câteva ore, pe când era cufundat în lectură şi se juca, absent, cu Distrugere, care se trezise agitată şi flămândă, îl apelă Tolly Mune. Tuf înregistră informaţiile pe care le vizualizase anterior şi făcu să apară figura femeii pe un alt ecran din cameră.

Comandant de port Mune, o salută el.

Am auzit că ai încercat să afli secrete planetare, Tuf, rânji ea.

Vă asigur că n-am avut asemenea intenţii. Oricum, sunt un spion lipsit de eficienţă, din moment ce tentativa mea a reprezentat un eşec sinistru.

Hai să luăm masa împreună, îi propuse Tolly Mune. Poate reuşesc să răspund la întrebarea ta.

În acest caz, permiteţi-mi să vă invit să cinăm la bordul Arcei. Bucatele mele, deşi nu-s excepţionale, au mai mult gust şi-s considerabil mai îmbelşugate decât hrana disponibilă în portul dumneavoastră.

Mi-e teamă că acest lucru e imposibil. Am prea multe afurisite de sarcini pe cap, Tuf. Nu pot părăsi staţia. Să nu te temi că o să-ţi chiorăie maţele. Abia a sosit un transportor mare din Cămări – asteroizii noştri pentru agricultură din vecinătate, terraformaţi şi ai naibii de fertili. C. P. Înhaţă prima din calorii. Salată proaspătă de neoiarbă, friptură din şuncă de vier-de-tunel, în sos de zahăr cafeniu, păstăi aromate, pâine de ciuperci, fructe-jeleu în frişcă adevărată şi bere. Bere importată, zâmbi ea.

Pâine de ciuperci? Făcu Haviland Tuf. Nu mănânc carne de animal, dar restul meniului pare foarte atrăgător. Accept cu încântare amabila dumneavoastră invitaţie. Dacă eliberaţi un doc pentru sosirea mea, voi veni cu Manticora.

Foloseşte docul patru. E foarte apropiat de Casa Păianjenului. Asta-l Distrugere sau Haos?

Distrugere, răspunse Tuf. Haos a plecat într-una din hoinărelile lui misterioase, aşa cum obişnuiesc să facă pisicile.

N-am văzut niciodată un animal viu, declară Tolly Mune, bine dispusă.

Pot să o aduc pe Distrugere, să vă edificaţi.

Pe curând!

Şi Tolly Mune închise.

Mâncară la unu şi un sfert fix.

Camera de Cristal se afla în partea inferioară a Casei Păianjenului şi avea exteriorul alcătuit dintr-o cupolă din plastoţel transparent, cristalin. Dincolo de zidurile aproape invizibile ale cupolei se zăreau limpezimea neagră a spaţiului cosmic, întinderile cu stele reci şi complicatul model al pânzei. În jos, se vedeau exteriorul stâncos al staţiei, tuburile de transport fixate de suprafaţa ei, bulele umflate, argintii, ale habitaclurilor lipite de zona centrală,

minaretele sculptate şi turnurile-săgeată strălucitoare ale hotelurilor de clasă stelară ce se înălţau în bezna rece. Exact deasupra lor plutea globul imens al S'uthlam-ului, colorat în albastru-deschis şi cafeniu, în jurul căruia se răsuceau modele alcătuite din nori. Spre el se îndrepta ascensorul, din ce în ce mai spre înalt, până când săgeata imensă devenea o dungă subţire, strălucitoare, după care dispărea complet din vedere. Peisajul era ameţitor.

De obicei, camera era folosită doar în ocazii speciale, oficiale. Ultima oară fusese deschisă cu trei ani în urmă, când Josen Rael urcase să se întreţină cu un demnitar străin aflat în vizită. Dar Tolly Mune înlăturase orice obstacol. Mâncarea fusese pregătită de un bucătar pe care-l împrumutase, pentru seara aceea, de pe o navă comercială aflată în tranzit spre Planeta lui Henry; serviciul de masă, antichitate de valoare, fusese luat de la Muzeul de Istorie Planetară; masa mare, din abanosfoc – un lemn negru, lucitor, străbătut de vine lungi, stacojii – oferea suficient spaţiu pentru douăsprezece persoane. Totul urma să fie servit de o falangă tăcută, discretă, de chelneri în uniforme azurii cu negru.

Tuf intră legănând pisica. Aprecie splendoarea mesei, apoi privi stelele şi pânza.

Poţi vedea şi Arca, îi spuse Tolly Mune. Uite-o, pata aceea strălucitoare, dincolo de pânză, în stânga sus.

Efectul acesta e obţinut prin proiecţie tridimensională? Întrebă Tuf, alintând pisica.

Pe naiba! E adevărat! Rânji femeia. Nu te îngrijora, suntem în siguranţă. Strat triplu de plastoţel. Nici planeta, nici ascensorul n-or să cadă peste noi, iar şansa ca un meteorit să lovească cupola este astronomic de scăzută.

Percep un trafic substanţial. Care-s şansele ca domul să fie atins de un turist ce pilotează un glisor pentru vid, închiriat, de o navă care a părăsit traseul sau de un inel-pulsator consumat?

Mari, recunoscu Tolly Mune. Dar în clipa în care se va întâmpla aşa ceva, sasurile vor fi închise ermetic, vor suna sirenele şi se va deschide un adăpost de urgenţă. Asemenea măsuri sunt obligatorii în orice construcţie care ţine piept vidului. E vorba de reguli portuare. Aşa că, în situaţia improbabilă în care se va întâmpla ceva, avem costume cosmice, filtre de respirat, chiar şi un arzător laser, dacă am dori să încercăm să reparăm stricăciunea înainte să ajungă păienjeneii aici. Dar un asemenea lucru s-a întâmplat de două, trei ori de când există portul, aşa că bucură-te de privelişte şi nu fi prea nervos.

Doamnă, zise Haviland Tuf cu o demnitate greoaie, nu-s nervos. Doar curios.

Bine, acceptă ea şi-l făcu semn să se aşeze.

Tuf se ghemui pe un scaun şi rămase liniştit, mângâind blana neagră cu alb a lui Distrugere, în timp ce chelnerii aduceau farfuriile cu aperitive şi coşurile cu pâine fierbinte de ciuperci. Gustările erau de două feluri -plăcinte subţiri, umplute cu brânză condimentată şi ceva ce semăna cu nişte şerpi mici – sau viermi mari – gătiţi în sos aromat de portocale. Tuf dădu două bucăţi din ultimul fel pisicii sale, care le devoră lacomă. Apoi apucă o plăcintă, o mirosi şi muşcă din ea delicat. Înghiţi şi dădu din cap.

Excelent! Se pronunţă el.

Deci aşa arată o pisică, zise Tolly Mune.

Într-adevăr, răspunse Tuf, rupând o bucată de pâine de ciuperci -un fuior de aburi se ridică din interiorul ei când o frânse – şi acoperind-o metodic cu un strat gros de unt.

Tolly Mune îşi luă pâinea şi-şi fripse degetele cu coaja fierbinte. Insistă, nedorind să dea semne de slăbiciune în faţa lui Tuf.

Bună! Exclamă ea, după prima îmbucătură. Ştii, Tuf, dineul ăsta… Mulţi s'uthlamezi nu mănâncă atât de bine.

Acest fapt n-a scăpat atenţiei mele, replică Tuf apucând cu două degete alt şarpe şi întinzându-l-l lui Distrugere, care se căţără pe braţul lui, să ajungă la el.

De fapt, conţinutul caloric al acestei mese reprezintă, aproximativ, ceea ce consumă cetăţeanul mediu într-o săptămână.

Numai după gustări şi pâine, m-aş aventura să sugerez că m-am bucurat de mai multă plăcere gustativă decât un s'uthlamez mediu într-o viaţă întreagă, comentă impasibil Tuf.

Li se aduse salata. Tuf o gustă şi o declară bună. Tolly Mune îşi împrăştie mâncarea prin farfurie şi aşteptă până când chelnerii se retraseră la locul lor, lângă perete.

Tuf, cred că ai o întrebare…

Haviland Tuf ridică privirea din farfurie şi se uită la ea, cu figura-l lungă, albă, inexpresivă.

Corect, răspunse el.

Şi Distrugere se uita la ea, cu ochi înguşti, verzi ca neoiarba din salată.

Treizeci şi nouă de miliarde, spuse Tolly Mune cu voce calmă, dură.

Într-adevăr…, clipi Tuf.

Ăsta-l singurul tău comentariu?

Tuf privi globul bulbucat al S'uthlam-ului, de deasupra lor.

Deoarece mi-aţi solicitat opinia, comandant de port Mune, voi îndrăzni a spune că, deşi planeta, de sus, pare teribil de întinsă, eu mă întreb dacă-l suficient de mare. Fără a intenţiona să vă cenzurez moravurile, cultura şi civilizaţia, îmi trece prin minte că o populaţie de treizeci şi nouă de miliarde poate fi considerată, ca întreg, puţin exagerată.

Mie-mi spui? Rânji Tolly Mune şi făcu semn unui chelner să aducă băutura.

Berea era densă, cafenie, cu spumă grea, aromată. Fusese servită în halbe imense, din sticlă gravată, cu două mânere. Femeia o ridică pe a ei puţin cam neîndemânatică, privind lichidul care plescăia.

Singurul lucru legat de gravitaţie cu care nu m-am obişnuit niciodată… Lichidele ar trebui să fie în recipiente

pentru stors. Chestiile astea par… Atât de murdăritoare, gata oricând să producă un accident.

Sorbi şi se alese cu o mustaţă de spumă.

E bună, zise ea, ştergându-şi gura cu dosul palmei. Să renunţăm la fentele astea, Tuf, continuă ea, aşezând halba pe masă cu grija excesivă a celui neobişnuit cu o gravitaţie cât de mică. Evident că ai bănuit ceva despre problema noastră, a suprapopulării, altfel nu te-ai fi interesat. Şi ai scotocit după tot felul de informaţii. Cu ce scop?

Curiozitatea-l trista mea maladie, doamnă. M-am gândit să lămuresc enigma constituită de S'uthlam, poate cu vaga speranţă că în urma studiului voi găsi vreun mijloc de a rezolva prezentul nostru impas.

Şi?

Aţi confirmat presupunerea pe care am fost silit s-o fac, referitoare la populaţia dumneavoastră în exces. Oraşele întinse se înalţă tot mai sus, pentru că trebuie să găzduiţi această populaţie în creştere, străduindu-vă din greu să apăraţi de năvală zonele agricole. Portul dumneavoastră este impresionant de ocupat, iar marele ascensor se mişcă fără încetare, pentru că nu aveţi capacitatea de a vă hrăni propria populaţie şi trebuie să importaţi mâncare de pe alte planete. Sunteţi temuţi, probabil urâţi de vecini, pentru că în urmă cu secole aţi încercat să rezolvaţi problema populaţiei prin emigraţie şi anexiuni, până aţi fost opriţi în mod violent prin război. Poporul dumneavoastră nu creşte animale de casă, pentru că pe S'uthlam nu-l loc pentru specii ne-umane care nu reprezintă verigi directe, eficiente şi necesare în lanţul hranei. Sunteţi, în medie, destul de mici în comparaţie cu normele omeneşti, din cauza rigorilor impuse de secolele de lipsuri nutriţionale şi raţionalizaţi totul fără să recunoaşteţi, obligaţi fiind de considerente economice. Şi fiecare generaţie urmează altei generaţii, fiecare mai scundă şi mai slabă decât cea anterioară, străduindu-se să supravieţuiască din resurse tot mai

reduse. Toate aceste nenorociri sunt direct atribuibile supraabundenţei de populaţie.

Nu pari că ne aprobi, Tuf.

Nu intenţionez să vă critic. Nu duceţi lipsă de virtuţi. Sunteţi, în principal, oameni harnici, cooperanţi, etici, civilizaţi şi inteligenţi, iar societatea, tehnologia şi, îndeosebi, ritmul de progres intelectual merită să fie admirate.

Tehnologia noastră, spuse sec Tolly Mune, e singurul lucru care ne-a salvat cururile afurisite. Importăm treizeci şi patru la sută din caloriile brute. Obţinem, probabil, încă douăzeci de procente de pe terenul agricol care ne-a rămas. Restul hranei provine din fabricile de mâncare, fiind prelucrată din petrochimicale. Acest procent creşte în fiecare an – e singura soluţie. Numai că fabricile de mâncare nu pot accelera producţia suficient de mult pentru a ţine pasul cu creşterea populaţiei. O problemă afurisită.

Scad rezervele de petrol, se hazardă Tuf.

Ai dreptate. O resursă neregenerabilă care se duce, Tuf!

Fără îndoială, conducătorii ştiu, cu aproximaţie, când va începe foametea.

Peste douăzeci şi şapte de ani standard. Mai mult sau mai puţin. Data se schimbă constant, pe măsură ce se modifică diferiţi factori. Înainte de foamete, vom avea război. Aşa cred unii dintre experţii noştri. Sau poate că vom avea război şi foamete. Oricum, vor muri o mulţime de oameni. Suntem oameni civilizaţi, Tuf, ai recunoscut chiar tu. Atât de civilizaţi că nu-ţi vine să crezi. Cooperanţi, etici, susţinători ai vieţii şi toată gargara. Chiar dacă totul se prăbuşeşte. Condiţiile de viaţă din suburbii devin tot mai rele, au fost rele de generaţii întregi, iar unii dintre conducătorii noştri au ajuns să spună că acolo se involuează, că oamenii se transformă într-un soi de paraziţi. Au loc crime, violuri, tot felul de violenţe, a căror rată creşte în fiecare an. În ultimele optsprezece luni, au existat două cazuri de canibalism. Şi va fi şi mai rău în anii ce vor

veni. Problemele cresc o dată cu curba populaţiei. M-ai recepţionat, Tuf?

Chelnerii se întoarseră, aducând felul principal. Pe platou erau îngrămădite felii de carne aburinde, abia scoase din cuptor şi patru feluri de legume. Haviland Tuf permise ca farfuria să-l fie umplută cu vârf cu păstăi-aromate, piure de mirosici, rădăcini-dulci şi noduri-untoase, apoi rugă chelnerul să taie câteva feliuţe de carne pentru Distrugere. Tolly Mune se servi cu o bucată zdravănă de şuncă şi o acoperi cu sos cafeniu, dar după prima înghiţitură îşi dădu seama că-l dispăruse pofta de mâncare. Se uită la Tuf, care se îndopa.

Ei bine? Îl îmboldi ea.

Probabil că aş putea să vă fac un mic serviciu, în această problemă încurcată, zise Tuf, înfigând cu dibăcie furculiţa în păstăile-aromate.

Ai putea să ne faci un mare serviciu. Vinde-ne Arca. E singura salvare, Tuf. Ştii prea bine. Şi eu ştiu. Spune preţul. Fac apel la afurisitul tău simţ al moralităţii. Vinde şi vei salva milioane de vieţi. Poate miliarde. Nu numai că te vei îmbogăţi, dar vei deveni un erou. Spune un singur cuvânt şi dau planetei ăsteia afurisite numele tău!

O idee interesantă! Dar, în ciuda vanităţii mele, mă tem că supraestimaţi mult isprăvile fostului şi dispărutului Corp al Inginerilor Ecologi. În orice caz, Arca nu-l de vânzare, după cum v-am informat deja. Pot să-mi permit să vă sugerez o soluţie evidentă pentru dificultăţile dumneavoastră? Dacă se dovedeşte eficientă, mi-ar face plăcere să daţi numele meu unui oraş sau unui asteroid mic.

Tolly Mune râse şi trase o duşcă zdravănă de bere. Avea nevoie.

Dă-l drumul, Tuf. Spune. Care-l acea soluţie simplă, evidentă?

O multitudine de termeni îmi vin în minte. Controlul populaţiei e ideea de bază. Poate fi înfăptuit prin limitarea naşterilor, prin mijloace mecanice sau biochimice –

abstinenţă sexuală, condiţionare culturală, prohibiţie legală. Mecanismele pot fi diferite, dar rezultatul final să fie acelaşi: s'uthlamezii să se înmulţească cu o rată mai redusă.

Imposibil! Exclamă Tolly Mune.

Deloc. Alte planete, mult mai mici decât S'uthlam, au realizat acest lucru.

N-are importanţă, zise Tolly Mune, făcând un gest brusc cu halba, iar berea se împrăştie pe masă, fără ca ea să bage de seamă. N-o să câştigi nici un premiu pentru idei originale, Tuf. Nu-l o idee nouă. Mai mult, avem o facţiune politică, zeroistii, care militează pentru aşa ceva de sute de ani. Vor să reducă la zero creşterea populaţiei. Se pare că şapte, opt procente din populaţie îi sprijină.

Foametea în masă va mări numărul aderenţilor la cauza lor, declară Tuf, ridicând furculiţa încărcată cu piure de mirosici, iar Distrugere miorlăi aprobator.

Numai că atunci va fi prea târziu, replică Tolly Mune. Ştii asta al naibii de bine! Problema e că mulţimile îngrămădite jos nu cred că se vor întâmpla asemenea lucruri, indiferent ce spun politicienii, indiferent ce preziceri teribile aud la ştiri. Am mai auzit asta, zic ei şi ai naibii să fie de n-au auzit! Bunicii şi străbunicii lor au auzit preziceri asemănătoare despre foametea care se apropia. Dar S'uthlam-ul a fost întotdeauna în stare să evite catastrofa. Tehnocraţii au rămas în frunte, timp de secole, reuşind să împingă ziua colapsului peste încă o generaţie. Întotdeauna au găsit o soluţie. Mulţi cetăţeni cred că vor găsi întotdeauna o soluţie.

Soluţii de felul celor la care faceţi aluzie sunt, prin natura lor, doar măsuri temporare, comentă Tuf. Un asemenea lucru trebuie să fie evident. Singura, adevărata soluţie este controlul populaţiei.

Nu ne înţelegi, Tuf. Măsurile restrictive în domeniul naşterilor sunt anatemizate de marea majoritate a s'uthlamezilor. Nu vei convinge niciodată un număr important de oameni să le accepte. Oricum, nu pentru a

evita o afurisită de catastrofă ireală, în care nu crede nimeni. Câţiva politicieni excepţional de stupizi şi excepţional de idealişti au încercat s-o facă şi au fost dărâmaţi peste noapte, fiind denunţaţi ca imorali şi anti-viaţă.

Înţeleg. Sunteţi o femeie cu convingeri religioase puternice, comandant de port Mune?

Femeia se strâmbă şi bău din bere.

Pe naiba! Presupun că-s agnostică. Nu ştiu, nu prea mă gândesc la aşa ceva. Sunt o zeroistă, deşi nu recunosc acest lucru pe planetă. O mulţime de păienjenei sunt zeroişti. Într-un sistem mai mic, închis, cum e portul, efectele unei înmulţiri nelimitate devin al naibii de iute vizibile şi al naibii de înspăimântătoare. Jos, lucrurile nu-s atât de limpezi. Iar biserica… ai auzit de Biserica Evoluţiei Vieţii?

Am oarecare cunoştinţe superficiale despre preceptele ei. Recunosc că-s achiziţii recente.

S'uthlam a fost colonizată de fruntaşii Bisericii Evoluţiei Vieţii, care fugiseră de persecuţiile religioase de pe Tara. Fuseseră persecutaţi pentru că se înmulţeau al naibii de repede, ameninţând să copleşească planeta, ceea ce nu plăcea celorlalţi ţărani.

Un sentiment uşor de înţeles.

Acelaşi lucru a distrus programul de colonizare lansat de expansionişti cu câteva secole în urmă. Credinţa fundamentală a acestei biserici spune că destinul vieţii inteligente este să umple universul, că viaţa reprezintă bunul suprem. Anti-viaţa – entropia – este răul suprem. Această biserică crede că viaţa şi anti-viaţa participă la un fel de cursă. Trebuie să evoluăm, spune ea, prin stadii superioare ale inteligenţei şi geniului, către o viitoare stare de dumnezeire. Şi trebuie să ajungem la starea aceea de dumnezeire la timp pentru a împiedica moartea entropică a universului. Deoarece evoluţia acţionează prin intermediul mecanismului biologic al înmulţirii, trebuie să ne înmulţim, să extindem şi să îmbogăţim rezerva de gene, să ne

împrăştiem sămânţa spre stele. A restricţiona naşterea… Asta ar însemna amestecul în următorul pas ai evoluţiei umane, avortarea unui geniu, a unui protodumnezeu, a purtătorului unui cromozom mutant care ar putea împinge rasa către treapta următoare, transcendentă, a scării.

Cred că am înţeles esenţa credinţei, zise Tuf.

Suntem un popor liber, Tuf. Există diversitate religioasă, libertatea de a alege şi toate celelalte. Avem enkanişti, vechi creştini, copii ai Visătorului. Avem cetăţi ale Îngerilor de Oţel, comune melderiste, tot ce doreşti. Dar mai mult de optzeci la sută din populaţie aparţine Bisericii Evoluţiei Vieţii, iar credinţa aceasta e mai puternică decât a fost vreodată. Oamenii se uită în jur şi văd roadele evidente ale învăţăturii bisericii. Când există miliarde de oameni, există şi milioane la nivel de geniu, iar prin asta se obţine stimulentul unei încrucişări viguroase, al competiţiei sălbatice pentru progres, pentru realizări incredibile. Aşa că, la naiba, e logic că S'uthlam a săvârşit isprăvi tehnice miraculoase. Oamenii văd oraşele, ascensorul, văd vizitatorii veniţi de pe o sută de planete să studieze aici, văd că eclipsăm toate planetele vecine. Nu văd însă catastrofa, iar conducătorii bisericii spun că totul va fi bine, aşa că de ce dracu' ar trebui lumea să înceteze să se înmulţească?

Femeia izbi cu palma în masă şi se întoarse spre un chelner:

Tu! Se răsti ea. Adu bere! Iute! Apoi se răsuci din nou spre Tuf.

Aşa că nu-mi face sugestii naive! Limitarea naşterilor nu-l posibilă, având în vedere situaţia. Înţelegi, Tuf?

Nu-l nevoie să-mi îmboldiţi inteligenţa, spuse Haviland Tuf mângâind-o pe Distrugere, care, sătulă de atâta şuncă, se aşezase în poala lui. Starea în care se află S'uthlam-ul m-a înduioşat. Mă voi strădui să fac tot ce pot pentru a uşura chinul planetei dumneavoastră.

Deci, ne vinzi Arca? Întrebă scurt femeia.

Aceasta-l o presupunere nejustificată. Dar voi face tot ce stă în puterile mele de inginer ecolog, înainte de a pleca spre alte planete.

Chelnerii aduseră desertul – fructe-jeleu dolofane, albastre-verzi, înotând în boluri cu frişcă deasă, groasă. Distrugere simţi mirosul şi se căţără pe masă, pentru o investigare mai amănunţită, în timp ce Haviland Tuf ridica linguriţa lungă, din argint, ce-l fusese pusă la dispoziţie.

Tolly Mune refuză, scuturând din cap.

Ia-o de aici, se răsti ea. E prea săţioasă. Adu-mi doar bere.

Tuf ridică privirea şi înălţă un deget.

O clipă! N-are rost să irosiţi porţia dumneavoastră atât de delicioasă. Distrugere va fi încântată.

Comandantul de port sorbi din halba cea nouă, cu bere brună şi se încruntă.

Nu mai am ce să-ţi spun, Tuf. Ne aflăm într-o stare de criză. Ne trebuie nava. E ultima noastră şansă. Vinzi?

Tuf se uită la femeie. Distrugere se apropie iute de desert.

Poziţia mea a rămas neschimbată.

Îmi pare rău, zise Tolly Mune. N-aş fi vrut să fac asta.

Pocni din degete. În tăcerea acelei clipe, în care singurul sunet era cel scos de Distrugere ce lingea frişca, pocnetul răsună ca o împuşcătură. Chelnerii aliniaţi de-a lungul pereţilor cristalini, transparenţi, căuta-ră în jachetele lor comode, aurii cu negru şi scoaseră la iveală arme neuronice.

Tuf clipi, întoarse capul întâi spre dreapta, apoi spre stânga, examinând fiecare bărbat pe rând, în timp ce Distrugere înghiţea fructele.

Trădare, zise el, cu glas inexpresiv. Sunt teribil de dezamăgit. Încrederea şi firea mea cumsecade au fost rău răsplătite.

Mi-ai forţat mâna, prost afurisit!

Asemenea şir de insulte agravează trădarea, nu o scuză! Declară Tuf, cu linguriţa în mână. Acum voi fi ucis mişeleşte, în secret?

Suntem oameni civilizaţi, spuse Tolly Mune, furioasă pe Tuf, pe Josen Rael, pe afurisita de Biserică a Evoluţiei Vieţii şi, în special, pe ea, pentru că se pretase să facă aşa ceva. Nu vei fi omorât. Nici măcar n-o să-ţi furăm epava aia blestemată, la care ţii atât de mult. Totu-l legal. Eşti arestat, Tuf.

Într-adevăr… Vă rog să acceptaţi capitularea mea. Am fost întotdeauna dornic să mă supun legilor locale pertinente. Sub ce acuzaţie voi fi judecat?

Tolly Mune zâmbi subţire, fără bucurie, ştiind că în noaptea aceea, în Casa Păianjenului, i se va spune Văduva de Oţel. Arătă spre capătul mesei, unde Distrugere îşi lingea frişca de pe mustăţi.

Aducere ilegală de paraziţi în Portul S'uthlam-ului.

Tuf aşează cu grijă linguriţa pe masă şi-şi încrucişă mâinile pe burtă.

Îmi amintesc că am adus pisica aici la invitaţia dumneavoastră specială.

Tolly Mune scutură din cap.

Nu ţine, Tuf. Am înregistrat convorbirea. Am afirmat că n-am văzut niciodată un animal viu, dar a fost o simplă declaraţie conjuncturală, pe care nici un tribunal n-o va considera ca incitare la violarea criminală a legilor noastre sanitare. Nici măcar un tribunal de-al tău.

Înţeleg. În acest caz, să renunţăm la pierderea de timp cu formalităţile legale. Recunosc că-s vinovat şi voi plăti amenda prevăzută pentru această infracţiune minoră.

Bine. Amenda este de cincizeci de standarzi, spuse Tolly Mune, făcând un gest, iar unul dintre bărbaţi înaintă şi înhăţă pisica de pe masă. Bineînţeles, încheie ea, parazitul respectiv va fi distrus.

Urăsc gravitaţia, îi declară Tolly Mune figurii zâmbitoare, mărite, a lui Josen Rael, după ce terminase raportul despre dineu. Mă oboseşte şi mi-e teamă să mă gândesc ce face greutatea aia afurisită muşchilor mei, organelor mele interne. Cum pot trăi aşa viermii? Şi toată mâncarea aia

amărâtă! Felul în care o dădea de-o parte era obscen, iar mirosul…

Comandant de port, avem lucruri mult mai importante de discutat. S-a rezolvat? L-aţi prins?

I-am prins pisica, răspunse ursuză femeia. Mai bine zis, eu i-am prins mâţa afurisită!

Distrugere miorlăi, ca şi cum i-ar fi răspuns şi-şi apăsă botul de plasa cuştii din plastoţel pe care o construiseră oamenii de la siguranţă, într-un colţ al apartamentului. Pisica mieuna zdravăn, se simţea foarte incomodată de imponderabilitate şi se răsucea, lipsită de control, de fiecare dată când încerca să se mişte. Când se izbea de laturile cuştii, Tolly Mune tresărea, simţindu-se vinovată.

Sunt sigură că o să semneze, ca să salveze pisica asta amărâtă. Josen Rael părea indispus.

Nu am prea multă încredere în planul tău, comandant de port Mune. De ce, în numele vieţii, ar ceda cineva o comoară de valoarea Arcei, pentru a salva un specimen animal? Mai ales că, după cum mi-ai spus, are, la bordul navei sale, un alt exemplar din acelaşi tip de parazit!

Pentru că e ataşat emoţional de acest parazit particular, explică, oftând, Tolly Mune. Numai că acest Tuf e mai alunecos decât am crezut. Zice că blufez.

Atunci, distruge parazitul. Arată-l că facem ceea ce spunem.

Fii serios, Josen! Replică ea, pierzându-şi răbdarea. La ce ne-ar folosi? Dacă merg mai departe şi omor pisica aia afurisită, n-am obţinut nimic. Tuf ştie asta şi ştie că eu ştiu şi ştie că eu ştiu că ştie. Măcar aşa avem ceva ce-şi doreşte. Suntem în poziţie de pat.

Să schimbăm legea, sugeră Josen Rael. Da… Pedeapsa pentru aducerea paraziţilor de contrabandă în port va include confiscarea navei cu care s-a făcut contrabanda!

O lovitură de maestru! Păcat, dar constituţia interzice legile cu efect retroactiv.

Atunci, sunt dispus să ascult un plan mai bun, făcut de tine.

N-am niciunul, Josen. Dar voi avea. O să-l arăt eu! O să-l păcălesc într-un fel. Ştiu că are slăbiciuni. Mâncarea, pisicile. Poate şi altceva, ceva de care să ne folosim. Conştiinţă, libido, slăbiciune pentru băutură, pentru jocuri…

Se opri, gânditoare.

Jocuri, repetă ea. Adevărat. Îi place să joace. Aşteaptă! Mi-ai dat trei zile, iar timpul n-a expirat încă. Ai răbdare.

Îi şterse trăsăturile de pe ecranul imens şi le înlocui cu întunecimea spaţiului cosmic, cu Arca plutind pe un câmp cu stele sclipitoare.

Pisica păru a recunoaşte, într-un fel, imaginea şi scoase un miorlăit subţire, plângăreţ. Tolly Mune o privi, se încruntă şi ceru legătura cu paza.

Unde-l Tuf acum? Se răţoi ea.

În sala de joc a hotelului Peisajul Planetar, maică, răspunse femeia de gardă.

Peisajul Planetar? Mârâi ea. Trebuia să aleagă un local al afurisiţilor de viermi, nu? Ce ascunde? E plin de parale? Ai grijă să rămână acolo. Cobor imediat.

Îl găsi jucând ceva complicat, cu cinci parteneri, el împotriva unei perechi de viermi-de-sol în vârstă, a unui ciberteh pe care ea îl concediase cu câteva săptămâni în urmă, pentru jefuirea sistemului de calcul şi a unui negociator comercial dolofan, cu faţa ca o lună plină, din Jazbo. Judecând după muntele de fise îngrămădite în faţa lui, Tuf câştigase cu uşurinţă. Femeia pocni din degete, iar proprietara salonului veni imediat cu un scaun. Tolly Mune se aşeză lângă Tuf şi-l atinse uşor braţul. El întoarse capul şi se trase de-o parte.

Fiţi amabilă, comandant de port Mune şi abţineţi-vă să puneţi mâna pe persoana mea.

Ce faci aici, Tuf? Întrebă ea, retrăgându-şi mâna.

Pentru moment, testez o nouă, interesantă stratagemă, inventată de mine, împotriva negociatorului Dez. Mi-e teamă că se va dovedi eronată, dar vom vedea. Într-un sens mai larg, mă străduiesc să câştig câţiva standarzi prin utilizarea analizei statistice şi a psihologiei aplicate. S'uthlam nu-l un loc în care se trăieşte ieftin, comandat de port Mune!

Jazboanul, cu părul lung strălucind din cauza briantinei fosforescente, cu figura rotofeie acoperită de cicatricele rangului, râse vulgar, arătând un şir de dinţi negri şlefuiţi, cu inserturi de nestemate purpurii.

Atac, Tuf! Anunţă el, apăsând un buton de sub postul lui de joc, pentru a-l fi marcată armata pe suprafaţa luminată a mesei.

Tuf se aplecă uşor.

Într-adevăr…, zise el, îndreptând un deget lung, alb, spre o tastă, iar propria-l formaţie se ilumină în interiorul cercului de joc. Mă tem că aţi pierdut, domnule. Experimentul meu s-a dovedit reuşit. Probabil din pură întâmplare.

Să te ia dracu', cu norocul tău afurisit! Mormăi jazboanul, ridicându-se nehotărât în picioare.

Alte jetoane îşi schimbară proprietarul.

Deci, joci bine, comentă Tolly Mune. N-o să-ţi folosească nici un pic, Tuf. Aici, şansa favorizează casa. N-o să faci rost astfel de banii ce-ţi trebuie.

Sunt convins.

Hai să discutăm.

Discutăm chiar în acest moment.

Să discutăm în particular, sublinie ea.

În timpul ultimei noastre discuţii particulare am fost înconjurat de bărbaţi cu arme neuronice, agresat verbal, dezamăgit crunt, lipsit de un tovarăş iubit şi nelăsat să mă bucur de desert. Nu-s predispus favorabil acceptării altei invitaţii.

Fac cinste cu o băutură, îi propuse Tolly Mune.

Foarte bine, răspunse Tuf, după care se ridică greoi, înhaţă jetoanele şi-şi luă rămas-bun de la ceilalţi jucători.

Cei doi se îndreptară spre un separeu aflat la capătul sălii de joc. Tolly Mune gâfâia un pic, din cauza efortului de a face faţă gravitaţiei. O dată intraţi, femeia se prăbuşi pe sofa, comandă narcofum rece pentru amândoi şi opaciză perdeaua.

Ingerarea de băuturi narcotice va avea efect redus asupra capacităţii mele de a lua decizii, comandant de port Mune, zise Haviland Tuf. Deşi-s dornic să accept generozitatea dumneavoastră drept un simbol al căinţei pentru pervertirea anterioară a ospitalităţii civilizate, poziţia mea a rămas complet neschimbată.

Ce vrei, Tuf? Întrebă ea fără vlagă, după ce sosiră băuturile. Paharele înalte erau brumate, licoarea de-un albastru cobalt şi rece ca gheaţa.

Ca orice membru al umanităţii, am multe dorinţe. Pentru moment, doresc cel mai mult revenirea, în deplină sănătate, a lui Distrugere în custodia mea.

Ţi-am mai spus, ţi-o dau în schimbul navei.

Am mai discutat propunerea şi am respins-o ca inechitabilă. Trebuie să reluăm discuţia?

Am un argument nou.

Adevărat? Mormăi Tuf şi sorbi din băutură.

Să analizăm problema proprietăţii, Tuf. Cu ce drept deţii Arca? Ai construit-o? Ai avut vreun rol în proiectarea ei? Pe naiba, nu!

Am găsit-o. Sigur, descoperirea a fost făcută în compania altor cinci persoane şi nu pot nega că pretenţiile lor de stăpânire au fost, în unele privinţe, superioare alor mele. Dar ei au murit, iar eu trăiesc. Acest lucru întăreşte considerabil revendicările mele. Mai mult, deţin, în prezent, artefactul respectiv. În multe sisteme etice, posesiunea este elementul-cheie, elementul precumpănitor determinant, deseori, al proprietăţii.

Există planete unde statul deţine tot ce are valoare, unde nava ta afurisită ţi-ar fi fost luată imediat!

Sunt conştient de acest lucru şi am ocolit cu grijă asemenea planete, când mi-am ales destinaţia.

Am putea să-ţi luăm ambarcaţiunea pârlită cu forţa, dacă am vrea. Poate că puterea acordă drept de proprietate, ce zici?

E adevărat că dumneavoastră dispuneţi de loialitatea înspăimântătoare a numeroşi servitori înarmaţi cu arme neuronice şi lasere, în timp ce eu sunt singur, un umil negustor şi inginer ecolog neofit, însoţit doar de pisicile mele nevătămătoare. Cu toate acestea, nu-s complet lipsit de resurse. Există posibilitatea teoretică de a fi programat apărarea Arcei în aşa fel, încât capturarea ei să reprezinte un lucru mai puţin uşor decât credeţi. Sigur, această supoziţie este în întregime ipotetică, dar aţi putea să-l acordaţi atenţia cuvenită. În orice caz, acţiunea militară brutală este ilegală, conform legilor din S'uthlam.

Unele civilizaţii susţin că utilizarea conferă proprietatea, oftă Tolly Mune. Altele optează pentru necesitate.

Aceste doctrine nu-mi sunt necunoscute.

Bine. S'uthlam-ul are mai multă nevoie de Arcă decât tine.

Incorect. Am nevoie de Arcă pentru a-mi practica meseria şi a-mi câştiga existenţa. Planeta dumneavoastră nu are nevoie de navă în sine, ci mai degrabă de inginerie ecologică. De aceea v-am oferit serviciile mele, fiindu-mi dat să descopăr doar că generoasa mea ofertă a fost respinsă, considerată insuficientă.

Utilizarea, îl întrerupse Tolly Mune. Avem o planetă întreagă de savanţi străluciţi. Eşti doar un negustor, după cum ai recunoscut singur. Noi am utiliza mai bine Arca.

Savanţii dumneavoastră străluciţi sunt îndeosebi specialişti în chimie, fizică, cibernetică şi alte domenii asemănătoare. S'uthlam-ul n-a progresat în mod deosebit în biologie, genetică sau ecologie. Este un lucru evident. Dacă aţi fi posedat asemenea cunoştinţe, acest lucru ar fi

presupus, în primul rând, faptul că necesitatea de a deţine Arca n-ar fi fost foarte presantă şi, în al doilea rând, că problema ecologică n-ar fi fost lăsată să atingă proporţiile actuale. De aceea, mă îndoiesc de valabilitatea afirmaţiei dumneavoastră că oamenii de aici ar folosi mai eficient nava. De când am ajuns pe Arcă şi am călătorit încoace, m-am cufundat cu seriozitate în studiu şi-mi permit să sugerez că sunt acum singurul inginer ecolog calificat din lumea oamenilor, exceptând, probabil, planeta Prometheus.

Figura lungă, albă, a lui Haviland Tuf era lipsită de expresie. Formula fiecare propoziţie cu grijă şi o îndrepta spre ea în rafale calme. Dar, deşi bărbatul nu atrăgea prin nimic atenţia, Tolly Mune simţea că în spatele faţadei de seninătate se ascundea o slăbiciune – mândrie, egocentrism sau vanitate – pe care o putea manevra pentru propriul ei folos. Întinse un deget spre el.

Vorbe, Tuf. Doar nişte amărâte de vorbe goale. Poţi să-ţi zici inginer ecolog, asta nu înseamnă nimic. Poţi să-ţi zici fruct-jeleu, dar ai arăta al naibii de caraghios într-un bol cu frişcă!

Într-adevăr…

Pun pariu, zise ea, pregătindu-se să-l dea gata, că nu ştii ce naiba să faci cu afurisita aia de navă!

Haviland Tuf clipi şi-şi bolti mâinile pe masă.

O propunere interesantă! Continuaţi.

Pariez pisica pe navă! Zâmbi Tolly Mune. Ţi-am prezentat problema noastră. Dacă o rezolvi, o vei primi înapoi pe Distrugere, întreagă şi sănătoasă. Dacă dai greş, îţi luăm Arca.

Planul dumneavoastră are un defect, răspunse Tuf, ridicând un deget. Deşi sarcina ce-mi revine e formidabilă, nu m-aş împotrivi să accept o asemenea provocare, dacă mizele sugerate n-ar fi atât de inegale. Arca şi Distrugere îmi aparţin, chiar dacă dumneavoastră aţi obţinut custodia celei de-a doua prin mijloace lipsite de scrupule, deşi legale. Deci, câştigând, voi primi înapoi doar ce-l de drept al meu,

în timp ce dumneavoastră vă veţi alege cu ceva extrem de valoros. E inechitabil. Fac o contraofertă. Am venit pe S'uthlam pentru anumite reparaţii şi modificări. În cazul în care am succes, lucrările să fie executate fără plată.

Tolly Mune duse paharul la gură, pentru a obţine un moment suplimentar de gândire. Gheaţa se topise, dar narcofumul pişcă încă plăcut.

Reparaţii gratuite în valoare de cincizeci de milioane de standarzi? Al naibii de mult!

Asta-l propunerea mea.

Pisica, rânji femeia, o fi fost a ta la început, dar acum e a noastră. Accept însă ideea cu reparaţiile. Îţi acord credit.

Cu ce termen şi cu ce dobândă? Întrebă Tuf.

Vom face remedierile. Începem imediat. Dacă vei câştigaceea ce nu se va întâmpla – vei primi pisica înapoi şi-ţi vom acorda un împrumut fără dobândă egal cu preţul facturii pentru reparaţii. Ne vei plăti cu banii obţinuţi acolo – făcu ea un gest vag către restul universului – pentru afurisita ta de bioinginerie. Dar păstrăm dreptul de a sechestra Arca. Dacă nu plăteşti jumătate de bani în cinci ani standard şi toţi în zece, nava-l a noastră.

Estimarea iniţială de cincizeci de milioane de standarzi a fost exagerată, e o cifră evident umflată doar cu scopul de a mă obliga să vând nava. Sugerez să stabilim suma de douăzeci de milioane de standarzi ca bază a înţelegerii noastre.

O sumă ridicolă! Se răsti ea. Păienjeneii mei nu pot nici măcar să vopsească nava aia blestemată pentru douăzeci de milioane! Dar accept să scad preţul la patruzeci şi cinci.

Douăzeci şi cinci de milioane, insistă Tuf. Deoarece sunt singur la bord, nu-l absolut necesar ca toate punţile şi sistemele să fie aduse la stadiul de funcţionare completă, optimă. Câteva punţi îndepărtate, neutilizate, n-au o importanţă deosebită. Voi modifica lista de lucrări, pentru ca aceasta să includă doar reparaţiile ce trebuie făcute pentru siguranţa, confortul şi comoditatea mea.

Destul de rezonabil. Bine, patruzeci de milioane.

Mi se pare că treizeci ar fi mai mult decât suficient.

Să nu ne târguim pentru câteva milioane de standarzi, zise Tolly Mune. Vei pierde, aşa că oricum nu contează.

Eu văd altfel lucrurile. Treizeci de milioane.

Treizeci şi şapte, propuse Tolly Mune.

Treizeci şi două, replică Tuf.

Se vede că ne vom înţelege la treizeci şi cinci. Da? Aşa rămâne, spuse ea şi întinse mâna.

Tuf se uită la ea, apoi răspunse calm:

Treizeci şi patru.

Tolly Mune izbucni în râs, îşi retrase mâna şi zise:

Ce mai contează? Fie, treizeci şi patru. Haviland Tuf se ridică.

Mai bea ceva, îl invită ea. Pentru micul nostru rămăşag.

Mă tem că trebuie să vă refuz. Voi sărbători după ce voi câştiga. Din acest moment, sunt ocupat.

Nu-mi vine să cred că ai făcut aşa ceva! Răcni Josen Rael. Tolly Mune redusese intensitatea sonoră a unităţii de comunicaţie, pentru a potoli protestele continue, enervante, ale pisicii captive.

Dă dovadă de un pic de bun simţ, Josen, bombăni ea. E ceva nemaipomenit!

Ai pariat viitorul planetei noastre! Miliarde şi miliarde de vieţi! Te aştepţi cu adevărat să-ţi onorez înţelegerea?

Tolly Mune sorbi din recipientul cu bere şi oftă. Apoi, cu tonul cu care ar fi explicat ceva unui copil deosebit de încet la minte, spuse:

Nu putem pierde, Josen. Gândeşte-te, dacă chestia aia de vier-me-de-sol pe care o ai în ţeastă nu s-a atrofiat prea mult din cauza gravitaţiei! De ce naiba vrem Arca? Să ne hrănim, bineînţeles. Să înlăturăm foametea, să rezolvăm problema, să facem un amărât de miracol. Să înmulţim pâinile şi peştii.

Pâinile şi peştii? Întrebă, zăpăcit, consilierul.

De-o infinitate de ori. E o expresie clasică, Josen. Creştină, se pare. Tuf încearcă să facă sandvişuri cu peşte pentru treizeci de miliarde de oameni. Cred că a reuşit numai să se mânjească de făină şi să se înţepe într-un os de peşte. Dar nu asta contează. Dacă dă greş, vom avea afurisita aia de navă foarte frumos, foarte legal. Dacă reuşeşte, nu mai avem nevoie de ea. Oricum, câştigăm. Şi, după cum am aranjat lucrurile, chiar dacă Tuf câştigă pariul, tot ne va datora treizeci şi patru de milioane de standarzi. Chiar dacă, printr-un miracol, reuşeşte, avem şanse să punem mâna pe Arcă în momentul când va trebui să plătească factura. Josen, adăugă ea rânjind, după ce mai sorbi din bere, ai mare noroc că nu-ţi vreau slujba! Ţi-a trecut prin cap că-s mult mai deşteaptă ca tine?

Dar mult mai puţin politician, maică. Mă îndoiesc că ai fi rezistat măcar o zi în locul meu. Se pare că te-ai descurcat bine. Presupun că planul tău e viabil.

Presupui?

Trebuie să ţinem seama de realităţile politice. Expansionişti vor nava în sine, cred că-ţi dai seama, pentru momentul în care vor ajunge la putere. Din fericire, sunt în minoritate. I-am depăşit iar la vot.

Ai grijă ce faci, Josen, zise Tolly Mune şi întrerupse legătura, apoi rămase plutind în semiîntunericul locuinţei sale.

Pe videoecran, Arca apăru din nou. Echipele ei se aflau acolo, ridicând un doc provizoriu. Cel permanent avea să fie făcut mai târziu. Arca urma să rămână acolo, după cum prevedea, câteva secole, aşa că aveau nevoie de un loc în care s-o păstreze. Chiar dacă Tuf reuşea, printr-o baftă nebună, extinderea majoră a pânzei fusese, oricum, prevăzută de mult. Urma să ofere facilităţi de docare pentru sute de nave. Iar dacă Tuf plătea cheltuielile, nu avea motiv să amâne construcţia. Un tub lung, transparent, din plastoţel, fusese asamblat din bucăţi, pentru a lega imensa navă de germinare de capătul celei mai apropiate

spiţe importante, astfel încât transporturile de materiale şi de echipe de păienjenei să ajungă mai uşor la ea. Cibertehii se aflau deja înăuntru, legaţi la sistemul de calculatoare al Arcei, reprogramându-l pentru a satisface cererile lui Tuf şi având grijă, ca din întâmplare, să dezamorseze orice apărare internă pe care ar fi declanşat-o acesta. Ordine secrete de la Văduva de Oţel. Tuf nu avea habar de ele. O precauţie pentru cazul în care individul n-ar fi ştiut să piardă. Tolly Mune nu dorea să se trezească, în momentul în care avea să deschidă cutia preţioasă, cu monştri sau molime.

Cât despre Tuf, informatorii ei îi spuseseră că rămăsese aproape tot timpul în sala calculatorului, dinjnomentul în care părăsise salonul de jocuri de la Priveliştea Planetei. În baza ordinelor ei, băncile de date ale Consiliului fuseseră autorizate să-l furnizeze lui Tuf orice informaţie dorea. Şi furnizaseră o mulţime, după rapoartele pe care le primise ea. Individul făcuse pe calculatoarele Arcei o serie de extrapolări şi simulări. Tolly Mune îi acordase credit, iar el îl folosea cât putea mai bine.

Cuşca din colţ se zgudui când Distrugere se lovi de pereţii ei, miorlăind scurt, îndurerată. Îi părea rău pentru pisică. Şi pentru Tuf. După ce individul o să dea greş, poate că o să reuşească să-l dea Longhaul Nouă…

Trecuseră patruzeci şi şapte de zile.

Patruzeci şi şapte de zile în care echipele lucraseră în trei schimburi, iar activitatea din jurul Arcei fusese constantă, neîncetinită, frenetică. Pânza se întinsese peste nava de germinare, o acoperise. În jurul acesteia şerpuiau cabluri, ca viţa de vie. O reţea de tuburi pneumatice intra şi ieşea prin sasuri, astfel încât nava arăta ca un muribund într-un centru medical. Cupole de plastoţel acoperiseră carena, ca nişte furuncule zdravene, argintii; cârcei de oţel şi duraliaj o străbăteau ca nişte vene; glisoare pentru vid bâzâiau deasupra imensităţii ei ca nişte insecte ce lăsau în urmă dâre de foc. Peste tot, înăuntru şi afară, mărşăluiau

plutoane de păienjenei. Trecuseră patruzeci şi şapte de zile, iar Arca fusese reparată, finisată, modernizată, aprovizionată.

Trecuseră patruzeci şi şapte de zile fără ca Haviland Tuf să părăsească nava măcar un minut. La început, stătuse în sala calculatorului, raportaseră păienjeneii, rulând simulări zi şi noapte, în ţăcănitul afişărilor de date. Apoi fusese văzut călătorind, în repetate rânduri, cu o maşinuţă cu trei roţi, pe coridorul central, lung de treizeci de kilometri, al navei, purtând pe cap o capelă verde cu cozoroc, având în poală o pisicuţă cu păr lung, cenuşiu. Nu-l băga în seamă pe lucrătorii s'uthlamezi. Din când în când, se ducea să regleze aparate din diferite puncte de lucru ale navei sau să verifice un şir nesfârşit de bazine, mici sau mari, înşirate de-a lungul zidurilor înalte. Cibertehii observaseră că pusese în funcţiune anumite programe de donare, că folosise cronourzeala, consumând cantităţi enorme de energie. Trecuseră patruzeci şi şapte de zile în care Tuf rămăsese izolat, însoţit doar de Haos, lucrând.

Trecuseră patruzeci şi şapte de zile în care Tolly Mune nu discutase nici cu Tuf, nici cu primul consilier Josen Rael. Sarcinile ei de comandant de port, neglijate la începutul crizei Arcei, îi ajungeau pe deplin s-o ţină ocupată. Avea conflicte de rezolvat, promovări de făcut, construcţii de supravegheat, diplomaţi-muşte de întreţinut, înainte de a le face vânt în ascensor, bugete de întocmit, state de plată de semnat. Şi o pisică de îngrijit.

La început, Tolly Mune se temuse de ce-l mai rău. Distrugere refuzase să mănânce, păruse incapabilă să se împace cu imponderabilitatea, umpluse aerul din apartament de excremente şi insistase să scoată cele mai jalnice sunete pe care le auzise vreodată comandantul de port. Fusese suficient de îngrijorată ca să-l aducă pe parazitologul şef, care o asigurase că animalul avea o cuşcă suficient de spaţioasă şi că porţia de pastă de proteine era mai mult decât potrivită. Pisica nu fusese de acord cu el şi

continuase să sufere, miorlăind şi sâsâind, până când Tolly Mune fusese sigură că nebunia – felină sau umană – clădea târcoale.

În cele din urmă, acţionase. Renunţase la nutritiva pastă de proteine şi începuse să hrănească făptura cu batoane din carne, pe care i le trimisese Tuf de pe Arcă. Ferocitatea cu care le atacase Distrugere, când i le strecurase printre barele cuştii, o liniştise. Odată, pisica linsese degetele femeii după ce consumase un baton într-un timp record. Fusese o senzaţie bizară, nu complet neplăcută. Animalul obişnuia să se frece de pereţii cuştii, ca şi cum ar fi dorit un contact. Tolly o atinsese, cu titlu de încercare şi fusese răsplătită cu cel mai plăcut sunet scos până atunci de pisică. Pipăitul blănii albe cu negru fusese aproape senzual.

După opt zile, o lăsase să iasă din cuşcă. Încăperea mare, ce-l servea de birou reprezenta, gândise femeia, o închisoare suficientă. Tolly Mune nici nu deschisese bine uşa cuştii, că Distrugere ţâşnise prin ea. Dar când saltul o aruncase de-a lungul încăperii, începuse să sâsâie puternic, dezamăgită. Tolly se întinsese după ea şi o prinsese în timp ce cădea, dar pisica se zbătuse cu sălbăticie, crestându-l cu ghearele dâre adânci pe dosul palmelor. După ce venise şi plecase medtehul, Tolly Mune luase legătura cu paza.

Rechiziţionaţi o cameră la Peisajul Planetei. O cameră în turn, cu control gravitaţional. Spune-le să regleze reţeaua la un sfert de g.

Cine-l oaspetele? Fusese întrebată.

Un prizonier din port, se răţoise ea. Înarmat şi periculos. După mutare, vizitase hotelul zilnic, la sfârşitul turei. La început, pentru a-şi hrăni ostaticul şi a-l verifica starea sănătăţii. Dar în ziua a cincisprezecea, după ce zăbovise doar cât să sugă nişte calorii, oferise pisicii contactul după care tânjea aceasta. Personalitatea animalului se schimbase dramatic. Acesta scotea sunete de plăcere când Tolly deschidea uşa, pentru a face inspecţia zilnică (dar încerca de fiecare dată să fugă), se freca de picioarele ei fără să fie

provocată, îşi ţinea ghearele în teci, ba părea chiar că se îngraşă. Când Tolly Mune îşi permitea să se aşeze, Distrugere se instala instantaneu în poala ei. În a douăzecea zi, Tolly dormi la hotel. În a douăzeci şi şasea, se mută, provizoriu, în apartament.

Trecuseră patruzeci şi şapte de zile, iar la capătul lor Distrugere se obişnuise să doarmă lângă ea, încolăcită pe pernă, mângâindu-l obrazul cu blana moale, neagră şi albă.

În a patruzeci şi opta zi, Haviland Tuf o căută. Dacă fu şocat văzând pisica ghemuită în poala ei, nu o arătă.

Comandant de port Mune, o salută el.

Renunţi? Îl întrebă ea.

Nici vorbă. De fapt, sunt pregătit să-mi anunţ victoria.

Întâlnirea era prea importantă pentru a avea loc de la distanţă, chiar printr-o linie protejată, decisese Josen Rael. Vandeenii puteau găsi o cale de a penetra scutul. Deoarece Tolly Mune tratase de la început cu Tuf şi-l înţelegea într-un fel cum nu reuşea s-o facă şi Consiliul, prezenţa ei era obligatorie, iar aversiunea ei faţă de gravitaţie fusese considerată ca lipsită de importanţă. Femeia luă ascensorul spre suprafaţa planetei, pentru prima oară după mai mulţi ani decât voia să recunoască şi fu scuturată de un aerotaxi până la camera cea mai de sus a turnului Consiliului.

Camera proiectată a fi uriaşă avea o anumită demnitate spartană. În centrul ei se afla o masă lungă, lată, cu tăblie strălucitoare ca oglinda. Josen Rael stătea pe locul conducătorului discuţiilor, într-un scaun cu spetează înaltă, neagră, cu un relief tridimensional, ce reprezenta globul S'uthlam-ului, deasupra capului.

Comandant de port Mune, o salută el, dând din cap, în timp ce ea se străduia să ajungă la un scaun liber, de la capătul mesei.

Camera gemea de persoane importante – consiliul intern, elita facţiunii tehnocraţilor, birocraţii din funcţiile-cheie. Trecuse jumătate din viaţa ei de când fusese convocată ultima oară pe planetă, dar Tolly Mune urmărise ştirile şi-l

recunoscuse pe mulţi dintre cei prezenţi -tânărul consilier pentru agricultură, înconjurat de adjuncţi, de asistenţi pentru cercetări botanice, dezvoltare oceanică şi prelucrarea hranei; consilierul pentru război şi tacticianul ciborg; administratorul transporturilor; curătoarea băncilor de date şi analistul ei principal; consilierii pentru securitate internă, ştiinţă şi tehnologie, relaţii interstelare, industrie; comandantul Flotilei pentru Apărare Planetară; cel mai important ofiţer al poliţiei. Toţi dădură scurt din cap spre ea.

Spre meritul lui, Josen renunţă la formalisme.

Aţi petrecut o săptămână studiind extrapolările lui Tuf, seminţele şi mostrele pe care ni le-a trimis, se adresă el sfetnicilor săi. Ei bine, la ce concluzii aţi ajuns?

Greu de judecat cu gradul de acurateţe necesar, răspunse analistul. Extrapolările pot fi corecte sau complet greşite, bazate pe presupuneri eronate. Nu pot garanta valabilitatea lor până nu urmăresc măcar câteva recolte, timp de câţiva ani. Chestiile pe care le-a donat Tuf, plante, animale şi ce-or mai fi, toate sunt noi pe S'uthlam. Până nu facem experienţe serioase cu ele, pentru a determina cum se vor dezvolta în condiţiile noastre, nu putem fi siguri dacă au vreo valoare.

Dacă au vreuna! Spuse consilierul pentru securitate internă, o femeie scundă, îndesată, ca o cărămidă.

Sunteţi prea conservatori, îi întrerupse consilierul pentru agricultură.

Era cel mai tânăr din încăpere, un individ obraznic şi receptiv, iar în momentul acela zâmbetul lui părea că-l despică figura în două.

Rapoartele mele sunt, toate, entuziasmante.

Avea în faţă, pe masa de conferinţe, un teanc de cipuri din cristal, pentru date. Le împrăştie, alese unul şi-l introduse într-o fantă o postului său de lucru. Linii de text începură să se înşire pe tăblia-oglindă a mesei, sub suprafaţa lustruită.

Aceasta-l analiza lucrurilor pe care Tuf le numeşte omnigrăunţe. Incredibil, cu adevărat incredibili Un hibrid cu gene modificate, complet comestibil. Complet comestibil, consilieri! Fiecare parte a plantei! Tulpina creşte până la brâu, ca neoiarba şi-l foarte bogată în carbohidraţi. Se poate ronţăi, nu-l rea cu un pic de sos. Dar utilizarea principală e de furaj pentru animale. Căpăţâna produce grăunţe cerealiere excelente, cu o proporţie hrană-tărâţe mai bună decât a nanogrâului sau s'orezului. Recolta e uşor de transportat, poate fi păstrată veşnic fără a fi nevoie să fie refrigerată, nu se strică şi are un conţinut mare de proteine. Rădăcinile sunt tuberculi comestibili. Nu numai atât. Creşte aşa de repede, că va da recoltă dublă în comparaţie cu alte culturi. Sigur, sunt doar presupuneri, dar estimez că, dacă vom planta omnigrăunţe pe terenurile alocate pentru nanogrâu, neoiarba şi s'orez, am recolta de trei, patru ori mai multe calorii de pe aceleaşi parcele.

Trebuie să existe şi dezavantaje, observă Josen Rael. Pare prea frumos pentru a fi adevărat. Dacă omnigrăunţele sunt atât de perfecte, de ce n-am auzit de ele până acum? Tuf n-a putut face altoiri de gene în ultimele luni…

Sigur că nu. Se lucrează la aşa ceva de secole. Am găsit referiri în bazele de date, dacă vă vine să credeţi. Omnigrăunţele au fost concepute de CIE în timpul războiului, ca hrană pentru militari. Plantele cresc atât de repede, încât sunt ideale pentru situaţii în care nu ştii sigur când va trebui să seceri recolta pe care care ai semănat-o şi ai fertilizat-o… Personal. Dar n-au fost preluate niciodată de civili. Gustul a fost considerat inferior. Nu groaznic, nici măcar neplăcut, ci numai inferior cerealelor existente. De asemenea, ele secătuiesc solul într-un timp foarte scurt.

Aha! Exclamă consilierul pentru securitate internă. Deci, într-un fel, sunt o capcană!

Sigur. După cinci ani de recoltă îmbelşugată urmează dezastrul. Dar Tuf ne-a furnizat nişte viermi – chestii incredibile, super-râme şi alt soi de aerisitori – precum şi un

simbiont, un soi de mucegai-vâscos, care creşte împreună cu omnigrăunţele, fără să le facă rău, hrănindu-se -atenţie!

Cu poluare aeriană şi cu anumite feluri de reziduuri petroliere nefolositoare, pe care le utilizează pentru a reface şi îmbogăţi solul. O descoperire incredibilă! Strigă el, înălţându-şi mâinile. Dacă echipele noastre de cercetare ar fi descoperit asta, am fi proclamat ziua aceea sărbătoare naţională!

Ce-l cu celelalte lucruri? Se interesă sec Josen Rael.

Figura primului consilier nu reflecta entuziasmul subalternului său.

Sunt aproape la fel de atrăgătoare. N-am fost niciodată în stare să obţinem o recoltă decentă de calorii din oceane, în concordanţă cu dimensiunile lor, iar ultima administraţie a pescuit totul cu măturătoarele-marine. Tuf ne-a dat o duzină de soiuri de peşti care se înmulţesc iute şi o varietate de plancton.

Scotoci în faţa lui, găsi alt cip, îl introduse în fantă.

Ăsta-l. Planctonul va încleia suprafaţa mărilor, asta-l adevărat, dar nouăzeci la sută din transportul nostru se desfăşoară pe sol sau pe calea aerului, deci acest lucru nu va avea importanţă. Peştele se va înmulţi datorită lui, iar dacă planctonul va avea condiţii potrivite, va ajunge atât de dens, că va acoperi apa, ca un covor imens, verde-cenuşiu, până la adâncimea de trei metri.

O perspectivă alarmantă! Zise consilierul pentru război. E comestibil? Pentru oameni, vreau să zic.

Nu, rânji agroconsilierul. Dar, după ce moare şi putrezeşte, poate fi folosit ca materie primă în fabricile de hrană, când se va termina petrolul.

La capătul îndepărtat al mesei, Tolly Mune râse zgomotos. Ceilalţi întoarseră capetele spre ea.

Să mă ia naiba! Până la urmă, ne-a dat pâini şi peşti!

Planctonul nu-l peşte, o contrazise consilierul.

Dacă trăieşte în oceanul ăla afurisit, pentru mine e un amărât de peşte!

Pâini şi peşti? Întrebă nedumerit consilierul pentru industrie.

Continuă-ţi raportul! Ceru Josen Rael, nerăbdător. Mai e ceva?

Mai era. Un lichen nutritiv, care putea trăi pe cei mai înalţi munţi, altul care putea supravieţui chiar fără aer, în condiţii de radiaţie puternică.

Vom avea alţi asteroizi-cămări, anunţă consilierul pentru agricultură, fără să fie nevoie să pierdem decenii şi miliarde de calorii pentru terraformare.

Şi viţe-de-mâncat parazite, care urmau să infesteze mlaştinile ecuatoriale, cele pline de căldură, să sufoce şi să înlocuiască plantele locale, parfumate dar otrăvitoare, ce creşteau acolo din abundenţă.

O cereală numită ovăz-de-zăpadă, care putea să crească în tundra îngheţată; tubercul-tunel, care putea să se întindă chiar şi în solul ţeapăn de sub un gheţar, constituind coridoare uriaşe, aerisite, căptuşite cu nuci untoase, cafenii.

Vite, porci, păsări şi peşti îmbunătăţiţi genetic. O pasăre nouă, despre care Tuf susţinea că va înlătura principalul parazit agricol al S'uthlam-ului. Şaptezeci şi nouă de varietăţi noi de ciuperci comestibile şi mucegaiuri, care puteau fi cultivate în bezna de sub oraşe şi care se hrăneau cu excremente umane.

Iar când consilierul termină raportul, se aşternu tăcerea.

A câştigat, rânji Tolly Mune.

Ceilalţi se supuneau toţi lui Josen Rael, dar ea n-avea de gând să se joace de-a politica!

La dracu', Tuf a reuşit!

Nu ştim, spuse curătoarea băncilor de date.

Vor trece ani până vom obţine statistici concludente, o completă analistul.

Poate-l o capcană, îi avertiză consilierul pentru război. Să fim atenţi!

La naiba cu toate astea! Zise Tolly Mune. Tuf a dovedit că…

Comandant de port! O întrerupse, foarte tăios, Josen Rael. Tolly Mune închise gura. Nu-l mai auzise folosind un asemenea ton.

Şi ceilalţi se uitară şocaţi la el.

Josen Rael îşi scoase batista şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte.

Haviland Tuf a dovedit, fără urmă de îndoială, că Arca e prea valoroasă pentru noi ca să-l permitem să plece. Să discutăm calea cea mai bună de a o captura, reducând la minimum pierderile de vieţi omeneşti şi repercusiunile diplomatice.

Apoi dădu cuvântul consilierului pentru securitate internă.

Comandantul de port Mune ascultă liniştită raportul şi rămase încă o oră la discuţiile ce urmară, în care cei prezenţi se certară în privinţa tacticii, a atitudinii diplomatice adecvate, a celei mai eficiente utilizări a navei de germinare, a departamentului care trebuia s-o preia şi a mesajului ce trebuia difuzat la ştiri. Discuţiile ameninţau să se prelungească jumătate din noapte, iar Josen Rael anunţă ferm că nu se vor despărţi până când întreaga afacere nu va fi pusă la punct. S-a comandat mâncare, s-au cerut dosare. Subordonaţi şi specialişti veneau şi plecau. Josen Rael dăduse ordin să nu fie întrerupţi, din nici un motiv. Tolly Mune se mulţumi să asculte. În cele din urmă, se ridică în picioare, nesigură.

Îmi pare rău, se scuză ea, amărâta asta de gravitaţie… Nu-s obişnuită. Unde-l cel mai apropiat grup sâni… Sanitar…

Coridorul din stânga, a patra uşă, îi răspunse Josen Rael.

Mulţumesc.

Consilierii continuară să discute, în timp ce Tolly Mune se târa afară. Putea să-l audă prin uşă. De pază, era doar un poliţist. Dădu din cap spre el, plecă sprintenă şi coti la dreapta.

O dată ce ieşi din raza vizuală a gardianului, o luă la goană.

Pe acoperiş, comandă un aerotaxi.

La ascensor! Se răsti ea, arătându-l cartela de prioritate. Imediat! Un tren se pregătea de plecare. Era plin. Îmbrânci afară un pasager de la clasa stelară.

Urgenţă în pânză! Trebuie să mă întorc degrabă!

Urcară în timp record. La urma urmei, era Maica Păianjen. La Casa Păianjenului o aştepta un vehicul, pentru a o duce la biroul ei.

Intră, încuie uşa, porni aparatul de comunicaţii, îl programă să transmită o înregistrare a adjunctului ei şi încercă să ia legătura cu Josen Rael.

Regret, îi spuse calculatorul cu amabilitate cibernetică, se află într-o şedinţă şi nu poate fi deranjat. Vreţi să-l lăsaţi un mesaj?

Nu, răspunse ea, apoi transmise propria-l imagine maistrului de pe Arcă. Plutesc bine lucrurile, Frakker?

Bărbatul părea obosit, dar reuşi să zâmbească.

Nemaipomenit, maică. Aproximativ nouăzeci şi unu la sută din treabă a fost terminată. Lucrarea va fi completă în şase, şapte zile. Atunci o s-o ştergem.

Lucrarea s-a terminat chiar acum, îi spuse Tolly Mune.

Ce? Exclamă bărbatul, uluit.

Tuf ne-a minţit, se grăbi ea să-l declare. E un duşman, un avorton amărât, o să asmut paza asupra lui!

Nu înţeleg, zise cibertehul.

Îmi pare rău. Amănuntele-s secrete, Frakker. Ştii cum se petrec lucrurile. Ştergeţi-o de pe Arcă. Toţi! Păienjenei, cibertehi, pază, toată lumea. Vă dau o oră, apoi vin la bord şi dacă găsesc pe cineva pe epava aia, în afară de Tuf şi parazitul lui afurisit, o să-l trimit rectul pe Cămări, înainte să apuce să zică Văduva de Oţel. Ai înţeles?

Mda…

Am zis acum! Se răsti Tolly Mune. Mişcă-te, Frakker!

Şterse ecranul, ceru o protejare prioritară şi făcu legătura finală. Numai că, lucru de-a dreptul enervant, Haviland Tuf dăduse instrucţiuni Arcei să refuze orice apel când dormea. Îi trebuiră cincisprezece minute nepreţuite până găsi

formularea corectă, cu care să convingă maşinăria idioată că era vorba de-o urgenţă.

Comandant de port Mune, o salută Tuf când, în cele din urmă, imaginea lui se materializă în faţa ei, purtând o robă absurd de pufoasă, strânsă în jurul burţii lui supradimensionate. Cărui motiv datorez plăcerea deosebită a apelului dumneavoastră?

Reparaţiile au fost făcute în proporţie de 90 %, adică tot ce era important. Va trebui să te descurci cu ce-o să lăsăm în urmă. Păienjeneii mei au tulit-o spre pânză. Vor dispărea toţi în patruzeci şi ceva de minute. Când va trece timpul ăsta, să ieşi din port, Tuf!

Într-adevăr…

Eşti nemaipomenit! Ţi-am văzut mostrele. Să rupi docul, nu-l timp să-l dăm jos, înseamnă un preţ mic faţă de ce-ai făcut. Dă-l drumul, ieşi din sistemul nostru solar şi nu te uita înapoi, dacă nu vrei să te transformi într-un stâlp afurisit de sare!

Nu reuşesc să înţeleg…

Nici eu, oftă Tolly Mune. Tuf, nu te certa cu mine şi pregăteşte-te de plecare!

Să presupun că înaltul Consiliu a găsit umila mea ofertă drept soluţie satisfăcătoare a crizei dumneavoastră, iar eu am fost declarat câştigător al pariului?

Da, gemu ea, dacă asta vrei să auzi, da, ai făcut nişte viermi grozavi, le-au plăcut omnigrăunţele, mucegaiul-vâscos a fost un adevărat succes, ai câştigat, eşti strălucitor, eşti minunat. Acum şterge-o, înainte să-l treacă prin cap cuiva din şedinţă să pună vreo întrebare bătrânei comandante de port şi să observe că nu-s acolo.

Graba dumneavoastră mă uluieşte, declară Haviland Tuf, încrucişându-şi calm mâinile pe burtă şi uitându-se la ea.

Tuf, şuieră Tolly Mune printre dinţii încleştaţi, ai câştigat pariul ăla blestemat, dar o să-ţi pierzi nava dacă nu te trezeşti şi nu înveţi să dansezi! Mişcă-te! Trebuie să-ţi silabisesc? Trădare, Tuf! Violenţă. Înşelăciune. Chiar în

clipa asta, Înaltul Consiliu din S'uthlam discută, în cele mai amănunţite detalii, cum să pună mâna pe Arcă. Se ceartă asupra soiului de parfum care să facă lucrurile să pută mai frumos. Ai înţeles? Îndată ce vor termina de discutat – şi n-o să fie mult până atunci – vor da ordine, iar trupele se vor îndrepta spre tine cu flotoare pentru vid şi cu arme neuronice. Flotila pentru Apărarea Planetară are în pânză, chiar acum, patru nave de clasa protecţie şi două cuirasate, iar dacă acestea intră în alertă, n-o să poţi fugi. N-am nevoie de nici o afurisită de bătălie care să-mi distrugă portul şi să-mi ucidă oamenii!

O aversiune comprehensibilă. Voi iniţia implementarea imediată a programului de plecare. Rămâne totuşi un mic impediment.

Care? Întrebă ea, nemaiavând răbdare.

Distrugere se află în custodia dumneavoastră. Nu pot părăsi S'uthlam-ul până nu-mi va fi înapoiată.

Uită de pisica aia amărâtă!

Memoria selectivă nu face parte din însuşirile mele. Mi-am îndeplinit partea de contract. Trebuie să mi-o înapoiaţi pe Distrugere sau veţi încălca înţelegerea.

Nu pot! Răcni furioasă Tolly Mune. Orice muscă, vierme sau păienjenel din staţia asta orbitală ştie că afurisita de pisică e ostaticul nostru. Dacă sar în tren cu Distrugere sub braţ, voi fi remarcată imediat, iar cineva îşi va pune întrebări. Aşteaptă pisica şi vei risca totul!

Cu toate acestea, mă tem că va trebui să insist.

Să te ia dracu'! Înjură comandanta de port şi şterse imaginea cu un pocnet furios din degete.

Când ajunse în holul sfidător de luxos al hotelului Peisajul Planetar, recepţionerul o salută cu un zâmbet strălucitor.

Comandant de port Mune! Ce bine-mi pare să vă văd! Aţi fost căutată. Dacă doriţi să preluaţi convorbirea în biroul meu…

Îmi pare rău, am afaceri urgente, o s-o preiau în cameră. Alergă la lift.

În faţa uşii se aflau paznicii pe care-l instalase.

Comandant de port Mune, zise cel din stânga, mi s-a atras atenţia să vă aşteptăm. Trebuie să sunaţi de urgenţă la biroul de securitate.

Sigur. Voi doi duceţi-vă imediat în hol.

E vreo problemă?

Una mare. O încăierare. Nu cred că personalul se va descurca singur.

Vom avea grijă, maică, răspunse unul dintre ei, apoi fugiră împreună.

Tolly Mune intră în cameră. Ce uşurare! Doar un sfert de g, în comparaţie cu gravitaţia completă de pe coridoare şi din hol! Un apartament în turn. Dincolo de stratul triplu de plastoţel transparent se vedea globul uriaş al S'uthlam-ului, suprafaţa stâncoasă a Casei Păianjenului şi strălucirea pânzei. Zărea chiar şi linia sclipitoare a Arcei, lucind în lumina galbenă a planetei.

Distrugere se încolăcise şi dormea pe o pernă plutitoare, în faţa ferestrei. Dar pisica sări jos, când intră femeia şi veni ţopăind de-a lungul covorului, torcând puternic.

Şi mie îmi pare bine că te văd, îi zise Tolly Mune, ridicând creatura. Dar acum trebuie să te iau de aici.

Se uită în jur, căutând ceva suficient de mare, în care să ascundă ostaticul. Instalaţia de comunicaţii începu să ţipe. O ignoră şi continuă să caute. Cum să ascundă pisica asta amărâtă? Încercă s-o înfăşoare într-un prosop, dar lui Distrugere nu-l plăcu.

Unitatea de comunicaţii se lumină – o intervenţie din partea siguranţei. Comandantul pazei din port se uita la ea.

Comandant de port, zise el, respectuos pentru moment, iar femeia se întrebă cât timp va rămâne aşa, după ce-şi va da seama care era situaţia. Deci, aici sunteţi! Primul consilier crede că aveţi necazuri. E vreo problemă aici?

Niciuna. Ai vreun motiv să-mi încalci intimitatea, Danja?

Scuze, maică! Răspunse bărbatul, ruşinat. Ordinele. Ni s-a cerut să vă localizăm imediat şi să raportăm unde v-am

găsit.

Îndeplineşte-le, îi zise ea, după care Danja se scuză din nou, iar ecranul se goli.

Se părea că nu aflase nimeni că Arca fusese părăsită. Parcurse apartamentul încă o dată, scotocind vreo zece minute după ceva în care s-o vâre pe Distrugere, înainte să se lămurească pe deplin că era vorba de-un lucru sortit eşecului. Rămânea doar să iasă din cameră cu neruşinare, să meargă la docuri şi să rechiziţioneze un glisor cu vid, un costum şi un container pentru pisică. Se duse la uşă, o deschise, ieşi afară…

Şi văzu paznicii alergând spre ea.

Se trase înapoi. Distrugere miorlăi, protestând. Tolly Mune încuie uşa de trei ori şi ridică scutul de intimitate. Asta nu-l împiedică pe cei doi să bată.

Comandant de port Mune, strigă unul dintre ei, n-a fost nici o încăierare. Deschide, trebuie să stăm de vorbă!

Plecaţi de aici! Se răsti ea. Îndeplinesc ordine!

Îmi pare rău, maică! Ne-au cerut să ducem pisica pe planetă. Se pare că-l un ordin al Consiliului.

În spatele ei, instalaţia de comunicaţii porni din nou. De data asta, apăru chiar consilierul pentru securitate internă.

Tolly Mune, zise femeia, eşti convocată pentru a răspunde la întrebări. Predă-te imediat!

Sunt în faţa ta, se răţoi Tolly. Pune întrebările alea afurisite! Paznicii continuau să bocănească în uşă.

Explică-ne de ce te-ai întors în port.

Aici e locul meu de muncă, răspunse Tolly Mune, cu voce dulce.

Acţiunile tale nu-s în acord cu cele ale regimului. N-au fost aprobate de Înaltul Consiliu.

Acţiunile Înaltului Consiliu n-au fost aprobate de mine, replică Tolly, iar Distrugere sâsâi spre ecran.

Te rog să te supui arestării.

Prefer să n-o fac.

Apucă o măsuţă solidă – era uşoară la un sfert de g – şi o aruncă în videoecran. Trăsăturile colţuroase ale consilierei se dezintegrară într-o aversă de cioburi şi scântei.

La uşă, paznicii apelaseră codul de urgenţă. Îl contramandă, folosind prioritatea de comandant de port. Unul dintre bărbaţi înjură.

Maică, spuse celălalt, nu foloseşte la nimic! Deschide! Nu poţi scăpa de noi şi în zece, douăsprezece minute îţi vor anula prioritatea.

Tolly Mune îşi dădu seama că avea dreptate. Fusese prinsă în cursă şi, după ce vor deschide uşa, se va termina totul. Se uită în jur neajutorată, căutând o armă, o cale de scăpare. Nu găsi nimic.

Departe, la capătul pânzei, Arca strălucea în lumina reflectată a soarelui. Ar fi trebuit să fie goală. Spera ca Tuf să aibă suficient bun simţ şi să se baricadeze, după plecarea ultimului păienjenel. Dar o să plece fără Distrugere? Se uită în jos, mângâie blana pisicii.

Atâtea necazuri pentru tine…, zise ea, iar Distrugere toarse. Femeia se uită la Arcă, apoi la uşă.

Am putea pompa nişte gaz înăuntru, zise unul dintre paznici. Camera nu-l etanşă.

Tolly Mune zâmbi.

O aşează pe Distrugere pe perna plutitoare, se urcă pe un scaun şi scoase capacul cutiei cu sesizori de avarie. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse muncă de depanator. Trecură câteva minute până izbuti să identifice circuitele şi încă alte câteva până când să-şi dea seama cum putea să facă sesizorii să creadă că existau scurgeri de aer.

Când reuşi, se porni o sirenă de alarmă ce ţiuia dezgustător. Se auzi un şuierat subit, iar în momentul în care fu activată etanşarea, în jurul marginilor uşii apăru o spumă. Gravitaţia dispăru, aerul încetă să circule, iar la capătul camerei se deschise panoul adăpostului pentru caz de avarie în vid.

Tolly Mune intră iute înăuntru şi descoperi instalaţii de respirat, propulsoare cu aer, şase costume cosmice. Se îmbrăcă şi se închise ermetic.

Vino, îi spuse ea lui Distrugere, căreia nu-l plăcea toată gălăgia aceea. Fii atentă să nu sfâşii ţesătura cu ghearele!

Instală pisica într-o cască sferică, ataşată la un costum boţit, conectă la acesta un aparat de respirat pe care-l porni cu o presiune mai mare decât cea recomandată, iar costumul se umflă ca un balon. Pisica zgârie interiorul căştii din plastoţel şi miorlăi jalnic.

Îmi pare rău! Îi spuse Tolly Mune.

O lăsă pe Distrugere să plutească în mijlocul camerei, apoi desprinse torţa laser din suport.

Cine a zis că-l doar o amărâtă de alarmă falsă? Întrebă ea, cu torţa în mână, împingându-se cu piciorul spre fereastră.

Poate doriţi nişte vin de ciuperci fiert, propuse Haviland Tuf. Distrugere se freca de piciorul lui, în timp ce Haos, cocoţat pe umărul bărbatului, îşi agita coada lungă, cenuşie şi privea în jos, spre pisica albă cu negru, de parcă ar fi încercat să-şi amintească cine era.

Păreţi obosită, adăugă el.

Obosită? Râse Tolly Mune. Doar n-am făcut nimic, în afară de faptul că mi-am croit cu flacăra o ieşire dintr-un hotel de clasă stelară, am străbătut kilometri de spaţiu deschis, zburând numai cu propulsoarele de aer şi folosind picioarele pentru a târî o pisică aflată într-un costum supraumflat. A trebuit să fiu mai iute decât prima echipă de pază, care se îngrămădea să iasă din încăperea de gardă de lângă doc, să folosesc torţa laser ca să stric flotorul unui al doilea grup ce tocmai venea, să evit tot timpul capcane, trăgând după mine pisica ta blestemată. După aia, am înotat o jumătate de oră în jurul Arcei, bătând în carcasă ca o ţicnită, supraveghind tot timpul portul care putea fi cuprins, în orice clipă, de-o activitate nebunească. Am pierdut pisica de două ori şi a trebuit s-o prind înainte să zboare spre S'uthlam. Apoi, un amărât de crucişător a venit

drept spre mine. M-am bucurat de plăcerea nesiguranţei, întrebându-mă când naiba o să porneşti sfera de apărare şi am simţit savoarea excitantă a focurilor de artificii, în momentul în care flotila a decis să-ţi testeze ecranele. Am avut la dispoziţie o perioadă îndelungată, amuzantă, în care să chibzuiesc dacă mă văzuseră, plutind în jurul navei ca nişte paraziţi pe pielea unui animal afurisit. Am avut cu Distrugere o discuţie măreaţă despre ce ne rămâne de făcut, când celor de pe crucişător le va veni în minte să trimită un val de agenţi pe flotoare. Am decis că eu o să ţip la ei, iar ea o să-l zgârie pe ochi. Iar atunci, în cele din urmă, ne-ai observat şi ne-ai tras înăuntru, exact când blestemata de flotilă deschisese focul cu torpile cu plasmă. După toate astea, îţi închipui că-s obosită?

Nu-l nevoie să fiţi sarcastică.

Ai un flotor cu vid? Mârâi Tolly Mune.

Echipa dumneavoastră a abandonat patru, în graba plecării.

Bine. O să iau unul.

O privire asupra instrumentelor o convinse că Tuf pornise, în sfârşit, la drum.

Ce se întâmplă afară? Întrebă ea, după aceea.

Flotila continuă să mă hăituiască, îi răspunse Tuf. Crucişătoarele Dubla Elice şi Charles Darwin mă urmăresc, cu escorte de protecţie în jur, iar comandanţii îmi adresează, într-o cacofonie de vociferări, ameninţări grosolane, declaraţii marţiale neînduplecate şi stăruinţe lipsite de sinceritate. Eforturile lor sunt zadarnice. Ecranele mele defensive, pe care păienjeneii dumneavoastră le-au repus atât de minunat în stare de funcţionare deplină, depăşesc puterea oricărui armament din arsenalele s'uthlameze.

Nu te apuca să le testezi, îi zise Tolly Mune. Accelerează de îndată şi du-te dracului de aici!

Un sfat înţelept, fu de acord Haviland Tuf.

Tolly Mune se uită la mulţimea de videoecrane înşirate pe ambii pereţi ai camerei de comunicaţii, o încăpere îngustă, lungă, în care mutaseră centrul de comandă al lui Tuf. Prăbuşită pe scaun, ghemuită din cauza gravitaţiei, îşi arătă şi-şi simţi brusc vârsta.

Ce-o să se întâmple cu dumneavoastră? Întrebă Tuf.

O întrebare pe cinste! Zise ea, uitându-se la el. Dizgraţie. Arestare. Înlocuire din funcţie. Poate proces pentru înaltă trădare. Nu te teme, nu mă vor executa. Execuţia este anti-viaţă. Bănuiesc că mă aşteaptă o fermă penitenciară pe Cămări, oftă ea.

Înţeleg... Poate veţi reconsidera oferta mea de a vă transporta în afara sistemului solar al S'uthlam-ului. Voi fi foarte încântat să vă duc pe Skrymir sau pe Planeta lui Henry. Dacă doriţi să vă îndepărtaţi mai mult de locul dezonoarei dumneavoastră, am auzit că Vagabond este chiar plăcut în timpul Lungii Primăveri.

Mă condamni la o viaţă în condiţii de gravitaţie. Nu, mulţumesc. Asta-l lumea mea, Tuf. Poporul meu amărât. Mă întorc şi accept ce va fi. Pe de altă parte, n-o să scapi atât de uşor. Îmi rămâi dator, Tuf.

Treizeci şi patru de milioane de standarzi, după câte îmi amintesc. Femeia râânji.

Doamnă, dacă îmi permiteţi să întreb...

N-o fac pentru tine, spuse ea, iute. Haviland Tuf clipi.

Îmi cer scuze, dacă am părut că-mi bag nasul în motivaţiile dumneavoastră. N-am avut această intenţie. Mă tem că o voi păţi cândva din cauza curiozităţii, dar pentru moment trebuie să vă întreb: de ce aţi făcut ce-aţi făcut?

Comandantul de port Tolly Mune ridică din umeri.

Mă crezi sau nu, am făcut-o pentru Josen Rael.

Primul consilier? Clipi iar Tuf.

Pentru el şi pentru ceilalţi. Îl cunosc pe Josen de la începuturi. Nu-l om rău. Niciunul dintre ei nu-l om rău. Sunt cu toţii indivizi decenţi, făcând tot ce trebuie. Doresc doar să-şi hrănească odraslele.

Nu înţeleg logica dumneavoastră.

Am fost la şedinţă, Tuf. Am stat şi i-am ascultat vorbind. Mi-am dat seama ce le-a făcut Arca. Fuseseră oameni cinstiţi, onorabili, etici, iar Arca i-a transformat în înşelători, în mincinoşi. Crezuseră în pace, iar acum vorbeau despre războiul pe care trebuiau să-l poarte ca să-ţi ia amărâta asta de navă. Întreaga lor credinţă se bazase pe sfânta inviolabilitate a vieţii umane, iar acum discutau veseli despre câte ucideri vor fi necesare – începând cu a ta. Ai studiat istoria, Tuf?

Nu pretind a fi un expert, dar nici nu-s cu desăvârşire ignorant a ceea ce a fost înainte.

Există o vorbă străveche, Tuf. Vine de pe Anticul Pământ. Puterea corupe, iar puterea absolută corupe complet.

Haviland Tuf nu spuse nimic. Distrugere sări pe genunchii lui şi se culcă. Bărbatul începu s-o mângâie cu mâna-l uriaşă, albă.

Visul despre Arcă începuse deja să corupă lumea mea, îi zise Tolly Mune. Unde naiba ne-ar fi dus posedarea ei reală? Nu vreau să aflu.

Într-adevăr… O următoare întrebare se impune de la sine.

Care?

Eu stăpânesc acum Arca. Aşadar, deţin o putere aproape absolută.

Oh, da.

Tuf aşteptă, fără să scoată o vorbă.

Nu ştiu, dădu ea din cap. Poate nu văd lucrurile în întregime. Poate mi le imaginez doar pe măsură ce se desfăşoară. Poate-s cea mai mare proastă pe distanţă de ani-lumină.

Nu cred în mod serios aşa ceva.

Poate mi-am închipuit că-l mai bine să fii corupt tu, decât poporul meu. Poate cred că eşti naiv şi nevătămător. Sau poate că a fost doar instinctul, oftă ea. Nu ştiu dacă există un om incoruptibil, dar dacă există vreunul, acela eşti tu, Tuf. Ultimul inocent afurisit. Erai dispus să pierzi totul

pentru ea, zise femeia, arătând către Distrugere. Pentru o pisică. Pentru un parazit amărât…

Dar zâmbea, în timp ce vorbea.

Înţeleg.

Comandantul de port se ridică cu greu în picioare.

E timpul să mă întorc şi să vorbesc unui auditoriu mai puţin înţelegător. Du-mă la glisoare şi spune-le că ies.

Foarte bine, zise Tuf, ridicând un deget. Rămâne de clarificat un singur punct. Deoarece echipele dumneavoastră n-au terminat toate lucrările asupra cărora ne înţeleseserăm, nu cred că-l echitabil să mi se solicite preţul întreg, de treizeci şi patru de milioane de standarzi. Propun o ajustare. Vi se pare acceptabilă suma de treizeci şi trei de milioane cinci sute de mii?

Femeia se uită la el.

Ce importanţă are? N-o să te mai întorci.

Îngăduiţi-mi să nu fiu de acord.

Au încercat să-ţi fure nava…

Adevărat. Poate că treizeci şi trei de milioane ar fi mai corect, restul fiind considerat un fel de penalizare.

Plănuieşti cu adevărat să te întorci? Întrebă Tolly Mune.

Peste cinci ani trebuie plătită prima tranşă a împrumutului. Între timp, putem judeca efectul – dacă a fost vreunul – micii mele contribuţii la rezolvarea crizei dumneavoastră alimentare. Poate va fi nevoie de mai multă inginerie ecologică.

Nu cred, zise ea, surprinsă.

Haviland Tuf se întinse spre umărul lui şi-l scărpină pe Haos după ureche.

De ce, întrebă el, plin de reproş, lumea se îndoieşte întotdeauna de noi?

Pisica nu-l răspunse.

3. PĂZITORI.

Haviland Tuf ajunsese la concluzia că Expoziţia Bio-Agricolă a Celor Şase Planete reprezenta o mare dezamăgire.

Pierduse pe Brazeloum o zi lungă, obositoare, tropăind pe holurile ca nişte peşteri ale pavilioanelor, oprindu-se ici, colo, pentru a examina în treacăt un nou hibrid de grâu sau o insectă îmbunătăţită genetic. Deşi biblioteca de celule a Arcei avea, literalmente, material de donare din milioane de specii de plante şi animale, de pe nenumărate planete, Haviland Tuf era atent tot timpul la orice ocazie de a-şi extinde rezervele.

Dar puţine dintre exponatele din Brazeloum păreau promiţătoare, iar pe măsură ce treceau orele Tuf se plictisea – nu mai rezista în mulţimea indiferentă care-l îmbrâncea. Gloata roia pretutindeni -fermieri de tunel de pe Vagabond, îmbrăcaţi în blănuri de-un cafeniu închis; moşieri areeni înzorzonaţi, parfumaţi; locuitori sumbri de pe partea cu veşnică noapte a lui New Janus şi complementarii lor, în straie deschise la culoare, de pe faţa cu zi fără sfârşit; precum şi o mulţime de băştinaşi brazeleeni. Toţi făceau un zgomot exagerat şi-l adresau lui Tuf priviri pline de curiozitate, în timp ce acesta trecea pe lângă ei. Unii chiar se frecau de el, făcându-l să-şi încrunte figura prelungă.

În cele din urmă, dornic să scape de îmbulzeală, Tuf decise că i se făcuse foame. Îşi croi drum, cu un dezgust maiestuos, printre cei ce veneau la iarmaroc şi ieşi din grota cu cinci etaje a sălii de expoziţie ptolană. Afară, sute de vânzători îşi aşezaseră chioşcurile între clădirile mari. Bărbatul ce vindea plăcinte cu ceapă-umflată părea preocupat doar de marfa lui, aşa că Tuf hotărî că avea poftă exact de o plăcintă cu ceapă-umflată.

Domnule, îi zise el tejghetarului, aş dori o plăcintă.

Plăcintarul era rotofei, rozaliu şi purta un şorţ pătat de grăsime. Deschise cutia încălzitoare, scotoci în ea cu mâna înmănuşată şi extrase o plăcintă fierbinte. Abia când o împinse pe tarabă, spre Tuf, îl văzu.

Oho, făcu el, da' mare eşti!

Într-adevăr, domnule, răspunse Haviland Tuf, luând plăcinta şi muşcând din ea, cu un aer indiferent.

Eşti de pe altă planetă, remarcă plăcintarul. Una care nu-l în vecinătate.

Tuf termină plăcinta din trei înghiţituri şi-şi şterse degetele unsuroase cu un prosop.

Mă plictisiţi cu lucruri evidente, domnule, zise el şi întinse un deget lung, plin de bătături. Încă una!

Bosumflat, vânzătorul înşfăcă altă plăcintă, fără să mai facă vreo observaţie şi-l lăsă pe Tuf să mănânce relativ în pace. Pe când savura crusta solzoasă şi umplutura acrişoară, acesta privea vizitatorii târgului ce se înghesuiau şirurile de tarabe şi cele cinci săli mari, care se ridicau deasupra peisajului. Când termină de mâncat, îşi întoarse spre plăcintar figura albă.

Domnule, aş vrea să vă pun o întrebare.

Care? Se interesă celălalt, morocănos.

Văd cinci săli de expoziţie. Le-am vizitat pe fiecare, pe rând: Brazeloum, Vale Areen, New Janus, Vagabond şi Ptola, le arătă el cu degetul, după care îşi încrucişă mâinile pe burtă. Cinci, domnule. Cinci săli, cinci planete. Fără îndoială, fiind străin, nu-s familiarizat cu unele aspecte subtile ale obiceiurilor locale, de aceea am rămas perplex. In sectoarele prin care am călătorit, se obişnuieşte ca o manifestare care se autointitulează Expoziţia Bio-Agricolă a Celor Şase Planete să includă exponate de pe şase planete. Evident, aici nu se întâmplă aşa. Poate puteţi să mă lămuriţi de ce.

N-a venit nimeni de pe Namor.

Într-adevăr…

Din cauza necazurilor, adăugă vânzătorul.

Totul s-a clarificat, zise Tuf. Sau, dacă nu totul, cel puţin o parte. Poate aveţi amabilitatea să-mi serviţi altă plăcintă şi să-mi explicaţi natura acelor necazuri. Sunt foarte curios, domnule. Acesta-l marele meu viciu, din păcate.

Plăcintarul îşi puse iar mănuşa şi deschise cutia încălzitoare.

Ştii ce se zice: curiozitatea îţi face foame.

Într-adevăr? Trebuie să recunosc că n-am mai auzit această zicală.

Omul se încruntă.

Nu, am greşit. Foamea te face curios, aşa e! Nu contează, plăcintele mele te vor sătura.

Ah! Făcu Tuf, luând plăcinta. Vă rog, daţi-l drumul!

Şi astfel, vânzătorul de plăcinte îi povesti, extrem de dezlânat, despre necazurile celor de pe planeta Namor.

Aşa că vezi, concluzionă el în cele din urmă, de ce n-au venit. N-aveau ce să expună.

Într-adevăr, zise Haviland Tuf, ştergându-şi buzele. Monştrii marini pot fi foarte sâcâitori.

Namor era o planetă de-un verde închis, fără satelit, singuratică, înconjurată de smocuri de nori aurii. Arca reduse acceleraţia şi-şi aşeză imensitatea pe-o orbită în jurul planetei. În camera de comunicaţii lungă, îngustă, Haviland Tuf se muta de pe un scaun pe altul, examinând planeta pe vreo zece din sutele de ecrane existente acolo. Trei pisoi cenuşii îi ţineau companie, ţopăind pe console, oprindu-se doar să se lovească unul pe altul cu lăbuţele. Tuf nu le dădea atenţie.

O planetă a apelor. Namor avea doar o singură suprafaţă de sol suficient de întinsă pentru a fi văzută de pe orbită. Nici aceea nu prea mare. Dar dispozitivele de detaliere a imaginii scoaseră la iveală mii de insule risipite de-a curmezişul mărilor de smarald, alcătuind arhipelaguri în formă de semilună, adevărate bijuterii din sol, presărate pe ocean. Alte ecrane arătau luminile a zeci de târguri şi oraşe de pe partea aflată în perioada de noapte, iar puncte pulsatoare de energie subliniau locurile în care se aflau aşezările din partea luminată de soare.

Tuf privi toate acestea, apoi se aşeză, porni altă consolă şi începu un joc de război cu calculatorul. Un pisoi îi sări în

poală şi adormi acolo. Bărbatul avu grijă să nu-l deranjeze. Ceva mai târziu, un al doilea pisoi făcu şi el un salt, se repezi la primul, iar cei doi pui se încăierară. Tuf îi mătură din poală, aruncându-l pe podea.

Dură ceva mai mult timp decât prevăzuse Tuf, dar până la urmă somaţia sosi, după cum ştia că o să se întâmple.

Navă de pe orbită, se auzi interpelarea, navă de pe orbită, aici punctul de control Namor! Declaraţi numele şi motivul venirii! Vă rog declaraţi numele şi motivul venirii! Au fost lansate navele de interceptare. Declaraţi numele şi motivul venirii!

Mesajul fusese transmis de pe bucata principală de sol. Arca îl recepţionă. În acelaşi timp, descoperi nava care se îndrepta spre ea -era numai una – şi o vizualiză pe alt ecran.

Sunt Arca, vorbi Haviland Tuf către punctul de control. Imaginea de la punctul de control arăta o femeie cu figură rotundă şi păr şaten, tuns scurt, care stătea la o consolă, îmbrăcată într-o uniformă de-un verde-închis, cu fireturi aurii. Femeia se încruntă, cu ochii aţintiţi într-o parte – fără îndoială, spre un superior de la o altă consolă.

Arcă, zise ea, declară-ţi planeta de reşedinţă! Declară planeta de reşedinţă şi motivul venirii.

Calculatorul indica faptul că nava de interceptare deschisese legătura de comunicaţii cu planeta. Se aprinseră alte două ecrane. Unul arăta o femeie tânără, zveltă, cu nas mare, coroiat, aflată pe puntea unei nave; celălalt, un bărbat în vârstă, care stătea în faţa unei console. Ambii purtau uniforme verzi şi discutau animat, codificat. Calculatorului îi trebui mai puţin de un minut ca să spargă codul, iar Tuf putu să-l înţeleagă.

A naibii să fiu dacă ştiu ce-l, spunea femeia de pe navă. N-a existat niciodată o navă atât de mare. Doamne, uită-te la ea! Ai văzut? A răspuns?

Arcă, spunea în continuare femeia cu figura rotundă, declară planeta de reşedinţă şi motivul venirii. Aici punctul

de control de pe Namor.

Haviland Tuf se conectă la cealaltă conversaţie, pentru a discuta simultan cu toţi trei.

Aici Arca. Nu am o planetă de reşedinţă, domnilor. Intenţiile mele sunt paşnice – negoţ şi consultanţă. Am aflat de dificultăţile tragice cu care vă confruntaţi şi am fost mişcat de situaţia dumneavoastră. Am venit să vă ofer serviciile mele.

Femeia de pe navă păru uluită.

Ce eşti tu…, începu ea.

Bărbatul era la fel de perplex, dar nu spuse nimic – se uita doar, cu gura căscată, la figura albă, imobilă, a lui Tuf.

Aici punctul de control de pe Namor, Arcă, zise femeia cu figura rotundă. Comerţul este închis. Repet, comerţul este închis. Suntem sub incidenţa legii marţiale.

Între timp, femeia cea zveltă îşi revenise.

Arcă, sunt păzitorul Kefira Qay şi comand nava de pază namoriană Tăiş de soare. Suntem înarmaţi. Explică-ne. Eşti de o mie de ori mai mare decât orice navă de comerţ pe care am văzut-o vreodată. Explică-ne sau tragem.

Într-adevăr, zise Haviland Tuf. Ameninţările vă vor folosi prea puţin, păzitoareo! Sunt extrem de uimit. Am făcut drum lung, tocmai din Brazeloum, pentru a vă oferi ajutor şi alinare, iar dumneavoastră mă întâmpinaţi cu ameninţări şi ostilitate.

Un pisoi îi sări în braţe. Tuf îl luă cu o mână uriaşă, albă şi-l aşeză pe consola din faţa lui, într-un loc din care interlocutorul îl putea vedea.

N-a mai rămas încredere în omenire, îi spuse el pisoiului.

Opreşte focul, Tăiş de soare! Zise bărbatul în vârstă. Arcă, dacă intenţiile tale sunt cu adevărat paşnice, explică-ne. Ce eşti? Ne aflăm la ananghie, Arcă, iar Namor e o planetă mică, nedezvoltată. N-am mai văzut ceva asemănător. Explică-ne.

Haviland Tuf mângâie pisoiul.

Întotdeauna trebuie să am de-a face cu suspiciuni, îi spuse el. Au noroc că sunt atât de cumsecade, altfel aş pleca, pur şi simplu şi i-aş abandona sorţii lor, adăugă el, după care se uită drept la ecran. Domnule, sunt Arca. Sunt Haviland Tuf, căpitan şi proprietar, precum şi întregul echipaj. Mi s-a spus că aveţi necazuri cu nişte monştri marini, iviţi din adâncurile mărilor dumneavoastră. Foarte bine. O să vă scap de ei.

Arcă, aici Tăiş de soare. Cum îţi propui să faci asta?

Arca este o navă de germinare a Corpului Inginerilor Ecologi, spuse Haviland Tuf cu un formalism băţos. Sunt inginer ecolog şi specialist în război biologic.

Imposibil! Exclamă bătrânul. CIE a fost desfiinţat cu o mie de ani în urmă, o dată cu Imperiul Federal. N-a rămas niciuna din navele lor de germinare.

Ce neplăcut! Zise Haviland Tuf. Înseamnă că stau într-o iluzie. Fără îndoială, acum, că mi-aţi explicat că nava mea nu există, ar trebui să trec prin ea şi să mă prăbuşesc pe planeta dumneavoastră, arzând în timpul căderii.

Păzitor, spuse Kefira Qay de pe Tăiş de soare, poate că navele acelea de germinare nu mai există, dar sunt în apropierea a ceva care are, după cum îmi arată aparatele mele, o lungime de aproape treizeci de kilometri. Nu prea pare a fi o iluzie.

Nu m-am prăbuşit încă, admise Haviland Tuf.

Poţi cu adevărat să ne ajuţi? Întrebă femeia cu figură rotofeie de la punctul de control.

De ce se îndoieşte întotdeauna lumea de noi? Îl întrebă Tuf pe pisoiul cenuşiu.

Păzitor senior, trebuie să-l oferim şansa de a dovedi ce-a spus, insistă femeia de la punctul de control.

Deşi am fost ameninţat, insultat şi suspectat, totuşi empatia mea pentru starea voastră mă împinge să stăruiesc. V-aş sugera ca Tăiş de soare să acosteze, pentru a putea discuta. Păzitoarea Qay poate să vină la bord şi să cineze cu mine, cât vom sta de vorbă. Cu siguranţă că

bănuielile dumneavoastră nu se pot extinde şi asupra conversaţiei, cea mai civilizată dintre distracţiile omeneşti.

Cei trei păzitori se sfătuiră în grabă între ei şi cu una sau mai multe persoane ce nu se vedeau pe ecrane, în timp ce Haviland Tuf rămase în aşteptare, jucându-se cu pisoiul.

Te voi numi Bănuială, îi spuse el, pentru a comemora primirea mea aici. Fraţii tăi vor fi îndoială, Ostilitate, Ingratitudine şi Nesăbuinţă.

Acceptăm propunerea ta, Haviland Tuf, spuse păzitoarea Kefira Qay, de pe puntea Tăişului de soare. Pregăteşte-te de abordare.

Într-adevăr… Vă plac ciupercile?

Puntea pentru navete a Arcei era la fel de mare ca terenul de asolizare al unui port stelar important. Arăta a loc de depozitare a unor nave părăsite. Navetele Arcei, îngrijite, stăteau în danele de lansare -cinci ambarcaţiuni identice, negre, rapide, cu aripi triunghiulare scurte, înclinate înapoi, proiectate şi pentru zbor atmosferic. Erau în stare bună. Celelalte arătau mai puţin impresionant. Un vas comercial, în formă de picătură, din Avalon, se sprijinea pe trei picioare întinse pentru asolizare, alături de o navă de vânătoare, marcată de lupte şi de o navă-leu karaleoneză, al cărei înveliş ornamentat dispăruse în mare parte. În jur, vase cu înfăţişare bizară şi mai străină.

Deasupra, marea cupolă se despicase într-o sută de felii şi se trăsese înapoi, lăsând să se vadă soarele mărunt, galben, înconjurat de stele şi o navă verde, în formă de peşte-pisică, cam de mărimea uneia dintre navetele lui Tuf. Tăiş de soare se aşeză pe punte, iar cupola se închise în urma sa. Când stelele dispărură, atmosfera reveni, şuierând. Curând, apăru şi Haviland Tuf.

Kefira Qay ieşi din nava ei, cu buzele strânse a asprime sub nasul mare, coroiat, dar stăpânirea de sine nu-l putea ascunde uimirea din privire. O urmară doi oameni înarmaţi, în uniforme aurii cu podoabe verzi.

Haviland Tuf se apropie de ei într-o maşinuţă deschisă, cu trei roţi.

Mă tem că invitaţia mea la masă a fost doar pentru o singură persoană, păzitor Qay, zise el, văzând escorta. Regret neînţelegerea, dar insist să nu fiţi însoţită.

Bine, răspunse ea şi se întoarse spre paznici. Aşteptaţi împreună cu ceilalţi. Ştiţi ce trebuie să faceţi.

Apoi, după ce se urcă lângă Tuf, îi spuse:

Tăiş de soare îţi va face nava bucăţi, dacă nu mă întorc nevătămată în două ore!

Haviland Tuf clipi.

Groaznic! Întotdeauna, căldura şi ospitalitatea mea sunt întâmpinate cu neîncredere şi violentă!

Uriaşul puse vehiculul în mişcare. Merseră în tăcere printr-un labirint de camere legate între ele şi coridoare, iar în cele din urmă intrară într-un tunel imens, întunecos, ce părea a se întinde, în ambele direcţii, până la capătul navei. Bazine transparente, de sute de mărimi, acopereau zidurile şi tavanul cât vedeai cu ochii, majoritatea goale, prăfuite; doar câteva erau pline cu lichide colorate, în care se agitau slab siluete abia vizibile. Nu se auzea nici un sunet, doar un plescăit vâscos, umed, undeva în faţă. Kefira Qay privea totul şi nu spunea nimic. Parcurseră cel puţin trei kilometri până când Tuf coti drept într-o gaură din perete, care se lărgi în faţa lor. Curând după aceea parcă şi coborâră amândoi.

O masă somptuoasă fusese întinsă în sufrageria mică, spartană, în care o conduse Tuf pe păzitoare. Începură cina cu supă la gheaţă, dulce şi picantă, neagră precum cărbunele, urmată de salată din neoiarbă cu sos de ghimbir. Felul principal era o pălărie de ciupercă pane, mare cât farfuria în care fusese servită, înconjurată de zece feluri de legume, fiecare cu sosul său. Păzitoarea mâncă pofticioasă.

Se pare că găsiţi hrana mea umilă pe gustul dumneavoastră, remarcă Haviland Tuf.

N-am mai avut o masă bună de mai mult timp decât aş vrea să recunosc, răspunse Kefira Qay. Pe Namor depindem de mare pentru subzistenţă. De obicei aveam parte de belşug, dar de când au început necazurile…

Luă cu furculiţa dintr-o legumă neagră, diformă, aflată într-un sos galben-cafeniu.

Ce-l asta? E delicioasă!

Rădăcina păcătosului, de pe Rhiannon, în sos de muştar. Qay înghiţi şi puse furculiţa jos.

Dar Rhiannon e atât de departe, cum ai… Nu-şi duse întrebarea până la capăt.

Bineînţeles, zise Tuf, împletindu-şi degetele sub bărbie şi urmărindu-l expresia. Toate aceste alimente au fost produse pe Arcă, deşi provin, la origine, de pe zece planete diferite. Mai doriţi lapte cu mirodenii?

Nu, şopti ea, privind farfuriile goale. Atunci, nu minţi… Eşti ceea ce pretinzi, iar asta-l o navă de germinare a… cum i-ai spus?

Corpul Inginerilor Ecologi, din demult defunctul Imperiu Federal. Au avut puţine nave şi toate au fost distruse de vicisitudinile războiului, în afară de una. Doar Arca a supravieţuit, fiind epavă timp de un mileniu. Amănuntele nu vă privesc. E suficient să vă spun că am găsit-o şi am pus-o în funcţiune.

Ai găsit-o?

Cred că am spus acest lucru, cu aceleaşi cuvinte. Vă rog să fiţi atentă. Nu-s dornic să mă repet. Înainte de găsirea Arcei, am dus o viaţă modestă de neguţător. Vechea mea navă se află încă pe puntea de acostare. Poate s-a întâmplat s-o vedeţi…

Deci, eşti doar un negustor…

Vă rog! Exclamă Tuf, indignat. Sunt inginer ecolog. Arca poate crea planete întregi, păzitoareo! Adevărat, sunt doar un om, singur, în timp ce odinioară această navă avea un echipaj de două sute de persoane şi-mi lipseşte pregătirea teoretică extensivă, pe care o primeau cu sute de ani în

urmă cei ce purtau theta de aur, sigla inginerilor ecologi. Dar, în felul meu, am reuşit să mă descurc. Dacă Namor doreşte să apeleze la serviciile mele, nu mă îndoiesc că voi putea fi de folos.

De ce? Întrebă precaută păzitoarea cea zveltă. De ce eşti atât de dornic să ne ajuţi?

Haviland Tuf dădu neajutorat din mâinile-l mari, albe.

Ştiu, nu pot să nu par un prost. Sunt filantrop din fire şi foarte impresionabil de greutăţi şi suferinţă. N-aş putea abandona poporul dumneavoastră chinuit, după cum n-aş putea să fac vreun rău uneia dintre pisicile mele. Cred că inginerii ecologi au fost de-un soi mai dur, dar nu-s în stare să-mi schimb firea sentimentală. Aşa că-s aici, gata să fac tot ce-mi stă în putinţă.

Nu vrei nimic?

Eu pot lucra fără recompensă, zise Tuf. Sigur, voi avea cheltuieli operative. Trebuie să vă cer un mic salariu, pentru a le acoperi. Să zicem, trei milioane de standarzi. Credeţi că-l corect?

Corect, răspunse ea, sarcastică. Corect de mult, aş zice. Au mai venit şi alţii ca tine, Tuf – negustori de arme şi aventurieri dornici să se îmbogăţească de pe urma nenorocirii noastre.

Păzitoare, zise cu reproş Tuf, mă înţelegeţi teribil de greşit! Cer foarte puţin pentru mine. Arca-atât de mare, atât de costisitoarei Poate două milioane de standarzi e mai satisfăcător? Nu cred că-mi veţi refuza nimicul ăsta. Oare planeta dumneavoastră valorează mai puţin?

Kefira Qay oftă, cu o expresie obosită pe figura-l slabă.

Nu, recunoscu ea. Nu, dacă poţi face ceea ce promiţi. Sigur, nu suntem o planetă bogată. Trebuie să mă consult cu superiorii mei. Nu pot lua singură decizia. Unde-l instalaţia de comunicaţii? Întrebă ea, ridicându-se brusc.

Ieşiţi pe uşă şi mergeţi la stânga, pe coridorul albastru. A cincea uşă pe partea dreaptă.

Tuf se ridică greoi, demn şi începu să strângă masa.

Când păzitoarea se întoarse, bărbatul tocmai destupase o carafă cu o licoare de-un stacojiu viu şi mângâia o pisică albă cu negru, care se instalase pe masă.

Ai fost angajat, Tuf, spuse Kefira Qay, aşezându-se. Două milioane de standarzi. După ce vei câştiga războiul.

De acord. Să discutăm situaţia dumneavoastră la un pahar din această băutură delicioasă.

Alcoolică?

Uşor narcotică.

Un păzitor nu foloseşte stimulenţi sau calmante. Suntem o ghildă luptătoare. Substanţe de felul ăsta poluează trupul şi încetinesc reflexele. Un păzitor trebuie să fie vigilent. Noi păzim şi protejăm.

Lăudabil, zise Haviland Tuf, umplându-şi paharul.

Tăiş de soare pierde vremea aici. A fost chemat de centrul de comandă. Avem nevoie de capacitatea lui de luptă pe planetă.

Atunci, voi urgenta plecarea lui. Şi dumneavoastră?

Am fost detaşată pe lângă tine, răspunse ea, posomorându-se. Am pregătit datele referitoare la situaţia de jos. Te voi ajuta să le studiezi şi voi acţiona ca agent de legătură.

Apa era liniştită – o oglindă verde, nemişcată, ce se întindea de la un orizont la altul.

O zi călduroasă. Lumina soarelui galben, strălucitor, se scurgea printr-un strat subţire de nori aurii. Nava stătea pe apă, cu laturile-l metalice sclipind, argintii-albastre, puntea-l deschisă alcătuind o mică insulă de activitate într-un ocean de pace. Bărbaţi şi femei, mici ca nişte insecte, goi până la brâu din cauza căldurii, trăgeau dragele şi plasele. O grifă mare, plină de mâl şi alge, se ivi din apă şi fu răsturnată într-un tambuchi deschis. Mai încolo, lăzi cu meduze imense, lăptoase, se coceau la soare.

Deodată, se declanşă vânzoleala. Fără motiv aparent, oamenii începură să alerge. Alţii se opriră din munca pe care o făceau şi se uitară în jur, zăpăciţi. Alţii lucrau mai

departe, fără să le dea atenţie. Grifa mare, din metal, acum deschisă şi goală, fu trasă deasupra apei şi cufundată iar, în timp ce la capătul ambarcaţiunii era ridicată alta. Tot mai mulţi oameni alergau. Doi bărbaţi se ciocniră şi căzură.

Apoi, încovrigându-se de sub navă, apăru primul tentacul.

Se înălţă şi se tot înălţă. Era mai lung decât grifa de dragare. În locul în care ieşea din marea de-un verde întunecat avea grosimea unui tors de bărbat solid. Se subţia treptat, până ajungea cât un braţ. Un tentacul alb, de-un alb uşor vâscos. Pe partea inferioară avea cercuri de-un roz aprins, mari cât nişte farfurii, cercuri care se crispau şi pulsau, în timp ce tentaculul se încolăcea tot mai sus pe uriaşa navă de recoltare. Capătul său se desfăcea într-un mănunchi de tentacule mai mici, negre şi fără astâmpăr, ca nişte şerpi.

Se căţăra tot mai sus, urcând şi coborând, înfăşurând ambarcaţiunea. Ceva se mişcă în cealaltă parte, ceva alb ce pătrundea prin verdeaţa aceea. Apăru al doilea tentacul. Apoi a! Treilea, al patrulea… Unul lupta cu grifa de dragare. Altul avea înfăşurat în jur, ca un voal, rămăşiţele plasei de pescuit, care nu părea a-l încurca deloc. Acum, toţi oamenii alergau – în afară de cei pe care-l prinseseră tentaculele. Unul dintre ele se încolăcise în jurul unei femei care avea o secure şi despica tentaculul cu sălbăticie, zbătându-se în strânsoarea albă, până când spatele i se îndoi, iar ea rămase nemişcată. Tentaculul îi dădu drumul – un fluid alb se scurgea încet din rănile adânci – şi apucă pe altcineva.

Douăzeci de tentacule se prinseseră de nava care se aplecă brusc spre tribord. Supravieţuitorii alunecară de-a lungul punţii şi căzură în mare. Ambarcaţiunea se balansa din ce în ce mai mult. Ceva o împingea în sus, apoi o trăgea în jos. Apa plescăia pe punte, în tambuchiurile deschise. După aceea, vaporul începu să se sfărâme.

Haviland Tuf opri proiecţia şi păstră imaginea pe ecranul imens: marea verde, soarele auriu, ambarcaţiunea zdrobită,

tentaculele albe care o strângeau…

Acesta a fost primul atac? Întrebă el.

Da şi nu, răspunse Kefira Qay. Înainte de asta, altă navă de recoltat şi două ambarcaţiuni cu aripi portante pentru pasageri dispăruseră în mod misterios. Am cercetat, dar n-am descoperit cauza. În cazul acesta, s-a întâmplat să se afle la faţa locului o echipă de la televiziune, care făcea înregistrări pentru un canal educaţional. Au filmat mai mult decât sperau…

Într-adevăr…

Erau într-un hidroavion, în aer. Ştirile din noaptea aceea aproape că au produs panică. Dar abia după ce s-a scufundat următorul vas lucrurile au devenit cu adevărat serioase. Atunci şi-au dat seama păzitorii de adevăratele dimensiuni ale problemei.

Haviland Tuf privi ecranul, cu figura-l lungă impasibilă, inexpresivă, în vreme ce-şi ţinea mâinile pe consolă. Un pisoi negru cu alb începu să-l muşte de degete.

Pleacă, Nesăbuinţă! Zise el, aşezându-l cu blândeţe pe podea.

Măreşte o parte a unui tentacul, îi sugeră păzitoarea de lângă el.

Tuf făcu, în tăcere, ceea ce fusese rugat. Se aprinse un al doilea ecran, arătând imaginea grăunţoasă a unei funii groase, albe, ce se arcuia peste punte.

Uită-te la una dintre ventuze, zise Qay. Zona roz, acolo, vezi?

A treia de la capăt este neagră înăuntru. Şi pare a avea dinţi.

Da. Toate au. Partea exterioară a ventuzelor este un fel de flanşă tare, cărnoasă. Când este apăsată, se întinde şi creează un fel de vană cu vid, imposibil de desprins. Dar fiecare din ele are şi gură. În interiorul flanşei se găseşte o supapă uşoară, de culoare roz, care se trage înapoi, iar dinţii alunecă în afară – trei şiruri, zimţaţi, mai ascuţiţi

decât ai crede. Acum mută imaginea la capătul tentaculului, te rog.

Tuf atinse tastele consolei şi aduse alt fragment mărit pe al treilea ecran, făcând să se vadă şerpii ce se răsuceau.

Ochi, zise Kefira Qay. La capătul fiecărui tentacul. Douăzeci de ochi. Tentaculele nu se zbat orbeşte. Văd ce fac.

Fascinant! Ce se află sub apă? Care-l sursa acestor braţe teribile?

Am aici secţiuni şi fotografii ale unor specimene ucise mai târziu, precum şi nişte simulări pe calculator. Multe dintre exemplarele capturate fuseseră măcelărite zdravăn. Trupul făpturii e un fel de cupă răsturnată, ca o jumătate de băşică umflată, înconjurată de un inel mare din oase şi muşchi, de care-s ancorate tentaculele. Băşica se umple cu apă şi se goleşte pentru a permite fiinţei să urce la suprafaţă sau să coboare în adâncuri – principiul submarinului. Ea, în sine, nu cântăreşte mult, dar e teribil de rezistentă. Tot ce face animalul este să golească băşica, să urce la suprafaţă, să înhaţe prada, apoi să înceapă să se umple cu apă. Capacitatea băşicii este uluitoare şi, după cum poţi să vezi, creatura e imensă. Dacă-l nevoie, poate pompa apă în tentacule şi, prin guri, afară, pentru a inunda ambarcaţiunea şi a grăbi scufundarea ei. Prin urmare, tentaculele sunt braţe, guri, ochi şi furtunuri vii, toate deodată.

Şi spuneţi că poporul dumneavoastră n-a cunoscut asemenea făpturi până la acest atac?

Corect. O rudă a acestei fiinţe, războinicul namorian, fusese bine cunoscut în zilele de început ale colonizării. Un fel de încrucişare între o meduză şi o caracatiţă cu douăzeci de braţe. Multe specii băştinaşe au structură asemănătoare – o băşică centrală sau trup, sau carapace, sau orice altceva, cu douăzeci de picioare, cârcei sau tentacule, plasate în cerc în jurul acestuia. Războinicii erau carnivori, ca monstrul acesta, dar aveau un şir de ochi pe trupul

central, nu la capătul tentaculelor. Nici braţele nu puteau juca rol de furtunuri. Şi erau mult mai mici – de dimensiunile oamenilor. Ţâşneau la suprafaţă deasupra platformelor continentale, în special deasupra bancurilor de oale-de-măl, unde erau mulţi peşti. Peştii reprezentau prada lor obişnuită, deşi câţiva înotători imprudenţi au avut parte de o moarte groaznică în îmbrăţişarea lor.

Pot să aflu ce s-a întâmplat cu ei? Întrebă Tuf.

Deveniseră o belea. Regiunile lor de vânat acopereau zone de care aveam nevoie – ape puţin adânci, bogate în peşte, iarbă de mare şi fructe de apă, de deasupra bancurilor cu oale-de-măl şi depozitelor de scoici-cameleon şi peşti-bobine. Înainte de a recolta sau de a cultiva, a trebuit să scăpăm de războinici. Am făcut-o. Sigur, au mai rămas câţiva, dar acum sunt rari.

Înţeleg, zise Haviland Tuf. Iar acea creatură formidabilă, acel submarin viu, mâncător de nave, care vă chinuie atât de groaznic, are un nume?

Cuirasatul namorian, răspunse Kefira Qay. Când a apărut prima oară, am crezut că-l un locuitor al adâncurilor care s-a aventurat la suprafaţă. La urma urmei, Namor e locuit doar de o sută de ani standard. Abia am început să explorăm zonele mai adânci ale mărilor şi ştim puţine lucruri despre făpturile care ar putea locui acolo. Dar pe măsură ce tot mai multe nave erau atacate şi scufundate, devenea evident că aveam de-a face cu o armată de cuirasate.

O flotă, o corectă Haviland Tuf.

Cum vrei, se încruntă Kefira Qay. O mulţime, nu un specimen rătăcit. În momentul acela, se răspândise teoria că în fundul oceanului avusese loc o catastrofă inimaginabilă, ce izgonise de acolo specii întregi.

Nu credeţi în teoria aceea…

N-a crezut nimeni în ea. Nu era corectă. Cuirasatele n-ar fi rezistat presiunii din adâncuri. Ca atare, nu ştim de unde au venit, se strâmbă ea. Doar că sunt aici.

Într-adevăr… Fără îndoială, aţi luptat cu ele.

Sigur. O luptă pe care am pierdut-o. Namor e o planetă tânără, fără populaţia sau resursele necesare războiului în care ne-am trezit aruncaţi. Trei milioane de namorieni sunt răspândiţi pe mări, locuind pe mai mult de şaptesprezece mii de insuliţe. Alt milion se înghesuie pe New Atlantis, singurul nostru continent, mic ca dimensiuni. Majoritatea locuitorilor sunt pescari sau fermieri marini. Când a început povestea asta, existau cincizeci de mii de păzitori. Ghilda noastră descinde din echipajele navelor care au adus coloniştii de pe Vechiul Poseidon şi Aquarius aici, pe Namor. I-am protejat întotdeauna, dar înainte de apariţia cuirasatelor sarcina noastră fusese simplă. Planeta e paşnică, cu puţine conflicte adevărate. A existat o rivalitate etnică între poseidoniţi şi aquarieni, dar aceasta s-a desfăşurat într-un mod amical. Păzitorii asigurau apărarea planetară, cu Tăiş de soare şi alte două nave similare, dar majoritatea activităţilor constau în intervenţii în caz de incendii şi inundaţii, ajutor în caz de calamităţi, muncă de poliţie, chestii de felul ăsta. Avem vreo sută de bărci de patrulare, cu aripi portante. Le-am folosit, un timp, pentru escortarea navelor şi am produs oarecare pierderi cuirasatelor, fără ca acest lucru să aibă mare importanţă. A devenit curând limpede că existau mai multe cuirasate decât bărci de patrulare.

Iar bărcile nu se înmulţesc, aşa cum presupun că fac cuirasatele acelea, zise Tuf, în timp ce Nesăbuinţă şi îndoială se luptau în poala lui.

Exact. Oricum, ne-am străduit. Am aruncat grenade submarine peste ele, când le-am detectat sub apă, le-am torpilat când ieşeau la suprafaţă. Am ucis sute, dar apăreau alte sute, iar fiecare barcă pierdută nu putea fi înlocuită. Namor nu dispune de o bază tehnologică serioasă. În zilele bune, importam ce ne trebuia de pe Brazloum şi Vale Areen. Poporul nostru era adeptul unei vieţi simple. Oricum,

planeta nu poate susţine industria. E săracă în metale grele şi combustibili fosili.

Câte bărci de patrulare v-au rămas?

Vreo treizeci, însă nu îndrăznim să le folosim. La un an după primul atac, cuirasatele controlau suprafaţa mărilor. Toate navele mari de recoltat au fost pierdute, sute de ferme marine au fost abandonate sau distruse, jumătate din pescarii independenţi ucişi, iar ceilalţi s-au înghesuit, temători, în porturi. Nici un om nu mai îndrăzneşte să se avânte pe mările Namorului.

Insulele sunt izolate?

Nu chiar. Păzitorii au douăzeci de hidroavioane înarmate. Mai există, la persoane particulare, peste o sută de hidroavioane şi aeromobile. Mai avem şi aerostate. Hidroavioanele şi aeromobilele sunt greu de întreţinut şi costă mult. Piesele de schimb se procură cu dificultate, numărul tehnicienilor pregătiţi este mic, aşa că majoritatea traficului aerian, înainte de necazuri, se făcea cu ajutorul dirijabilelor mari, acţionate de energie solară şi umplute cu heliu. Avem o flotă considerabilă, vreo mie de bucăţi. Baloanele au preluat aprovizionarea insulelor mici, unde foametea reprezenta o ameninţare reală. Alte aeronave au participat la lupte, împreună cu hidroavioanele păzitorilor. Am aruncat din aer, unde ne aflam în siguranţă, chimicale, otravă, explozibili, chestii din astea şi am ucis mii de cuirasate, deşi preţul a fost îngrozitor. Se îngrămădiseră în zonele cele mai bune de pescuit, deasupra bancurilor de oale-de-măl, aşa că am fost obligaţi să aruncăm în aer şi să otrăvim chiar zonele cele mai folositoare. N-aveam de ales. Un timp, am crezut că învinseserăm. Câteva bărci de pescuit ieşiseră în larg şi se întorseseră nevătămate, escortate de hidroavioane ale păzitorilor.

Evident, nu acesta a fost rezultatul final al conflictului, spuse Haviland Tuf, altfel discuţia de acum n-ar avea rost.

Îndoială îl lovi puternic în cap pe Nesăbuinţă, iar pisoiul mai mic căzu de pe genunchiul lui Tuf pe podea. Tuf se

aplecă şi-l ridică.

Luaţi-l, zise el, întinzându-l-l Kefirei Qay. Vă rog să-l ţineţi. Micul lor război mă distrage de la cel mare, al dumneavoastră.

Eu… Sigur…

Păzitoarea luă în mână, cu grijă, pisoiul alb cu negru. Acesta i se întinse în palmă.

Ce este? Întrebă femeia.

O pisică. Va sări din palmă, dacă veţi continua să-l ţineţi ca pe un fruct stricat. Puneţi-l cu blândeţe în poală. Vă asigur că-l nevătămător.

Kefira Qay puse, foarte nesigură de sine, pisoiul pe genunchi. Nesăbuinţă miorlăi şi ar fi căzut din nou pe podea dacă nu şi-ar fi înfipt gheruţele în stofa uniformei tinerei.

Vai! Are pinteni!

Gheare, o corectă Tuf. Mici şi nevătămătoare.

Nu-s otrăvite?

Nu cred. Mângâiaţi-l, din faţă spre spate. Va fi mai puţin agitat. Kefira Qay atinse cu grijă capul pisoiului.

Vă rog, am spus să-l mângâiaţi, nu să-l pipăiţi!

Păzitoarea începu să mângâie pisoiul, iar Nesăbuinţă porni, imediat, să toarcă. Tânăra se opri şi se uită îngrozită la Tuf.

Tremură şi scoate un sunet!

Un asemenea răspuns e considerat favorabil, o asigură Tuf. Vă rog să continuaţi treaba, ca şi relatarea. Dacă doriţi.

Bineînţeles, răspunse Qay, mulţumindu-se s-o pipăie pe Nesăbuinţă, care se aşezase confortabil pe genunchiul ei. Să ne uităm la următoarea înregistrare…

Tuf şterse nava avariată şi cuirasatul de pe ecranul principal. Altă scenă îi luă locul: o zi de iarnă, vântoasă şi rece, după cum se vedea. Apa era întunecată şi vălurită, pătată de spuma albă împinsă de vânt. Un cuirasat plutea pe marea neliniştită, cu tentaculele imense, albe, întinse în jur, arătând ca o floare uriaşă, deschisă, ce se legăna pe

valuri. Când aparatul trecu pe deasupra, ridică două braţe cu şerpi ce se zbăteau, dar oamenii se aflau prea departe pentru a fi în pericol. Aceştia păreau că stau în nacela unei aeronave lungi, argintii, privind în jos dintr-un post de observare cu podea de sticlă. În timp ce Tuf pândea, imaginea îşi schimbă unghiul – se văzu că observatorii făceau parte dintr-un convoi alcătuit din trei dirijabile imense, ce pluteau indiferente deasupra apelor învolburate.

Spiritul lui Aquarius, Lyle D şi Umbra cerului, spuse Kefira Qay. Se aflau într-o misiune de ajutorare a unui grup de insule mici, grupate în nord, unde foametea făcea ravagii. Se duceau să evacueze supravieţuitorii, să-l ducă pe New Atlantis. Înregistrarea a fost făcută de o echipă de reporteri aflaţi pe Umbra cerului, singura aeronavă care a scăpat. Fii atent!

Dirijabilele pluteau mai departe, invincibile şi netulburate. Apoi, chiar în faţa albastru-argintiului Spirit al lui Aquarius, se văzu o mişcare în apă, ceva care se agita sub voalul de-un verde întunecat. Ceva mare, dar nu un cuirasat. Apa se înnegri, într-o pată mare ce se bomba, se umfla în sus. Se ivi o cupolă uriaşă de culoarea abanosului, ce se ridica din adâncuri. Neagră, imensă, din piele, înconjurată de douăzeci de tentacule lungi, negre. Crescu tot mai largă, mai înaltă, secundă cu secundă, până când ţâşni în întregime din mare. În timp ce se înălţa, tentaculele atârnau în jos, iar apa se scurgea de pe ele. Apoi începu să se ridice, să se întindă în lateral. Făptura era la fel de mare ca dirijabilul spre care se îndrepta. Când se întâlniră, arătau ca doi leviatani cereşti ce se împerecheau. Imensitatea neagră se opri deasupra dirijabilului lung, albastru-argintiu, strângându-l cu braţele într-o îmbrăţişare ucigătoare. Văzură învelişul exterior al aeronavei sfâşiindu-se, baloanele cu heliu spărgându-se şi dezumflându-se. Spiritul lui Aquarius se zbătu, se chirci ca o fiinţă vie şi se stafidi în îmbrăţişarea întunecată a iubitului său. După ce-l veni de hac, creatura neagră îi aruncă rămăşiţele în mare.

Tuf opri imaginea, scrutând cu o privire solemnă siluetele mărunte care săreau din nacela cu cupolă.

Alt monstru a distrus Lyle D ia întoarcere, povesti Kefira Qay. Umbra cerului a reuşit să scape şi a relatat cele întâmplate, dar nu s-a mai întors din următoarea misiune. Mai mult de o sută de dirijabile şi o duzină de hidroavioane au fost pierdute în prima săptămână după apariţia baloanelor-de-foc.

Baloane-de-foc? Se miră Haviland Tuf, mângâindu-l pe Îndoială, care stătea pe consola lui. Nu văd nici un foc!

Numele a fost dat când am distrus prima oară una dintre făpturile alea blestemate. Un hidroavion al păzitorilor a tras o rafală cu gloanţe explozive în ea. A explodat ca o bombă, apoi s-a cufundat în mare, arzând. Sunt extrem de inflamabile. O arsură cu laserul şi sar în aer, într-un mod foarte spectaculos.

Hidrogen, mormăi Tuf.

Exact, confirmă păzitoarea. N-am capturat niciodată un exemplar întreg, dar l-am reconstituit după fragmente. Făptura poate genera, în interior, curent electric. Înghite apă şi face un fel de electroliză biologică. Oxigenul este eliminat în apă sau în atmosferă, folosind la deplasarea fiinţelor. Un soi de propulsoare cu aer. Hidrogenul umple sacii balonului şi-l face să se înalţe. Când vrea să se retragă în apă, deschide o valvă în partea superioară – uite, aici – şi gazul iese, iar balonul-de-foc cade înapoi în mare. Are stratul exterior ca din piele tăbăcită, foarte rezistentă. Sunt făpturi lente, dar deştepte. Uneori se ascund în nori şi înhaţă hidroavioanele nesăbuite care zboară sub ele. După cum am descoperit curând, spre neplăcerea noastră, se înmulţesc la fel de repede ca şi cuirasatele.

Foarte ciudat! Deci, dacă mă pot aventura să concluzionez, o dată cu apariţia acestor baloane-de-foc aţi pierdut stăpânirea aerului, aşa cum aţi pierdut-o anterior pe cea a mărilor.

Mai mult sau mai puţin, admise Kefira Qay. Dirijabilele noastre erau prea lente ca să riscăm. Am încercat să menţinem activitatea trimiţându-le în convoaie escortate de hidroavioanele păzitorilor şi de aeromobile, dar şi metoda asta a dat greş… Dimineaţa din Zorii Focului… Am fost acolo, comandând un hidroavion cu nouă tunuri… A fost groaznic…

Continuaţi, o rugă Tuf.

Zorii Focului… Murmură ea, posomorâtă. Am fost… Am avut treizeci de aeronave, treizeci, un convoi mare, protejat de douăsprezece hidroavioane înarmate. Era o călătorie lungă, din New Atlantis până la Mâna Frântă, un arhipelag important. În zorii celei de-a doua zi, tocmai când estul devenea roşu, marea de sub noi a început să… Clocotească. Precum o oală cu supă care fierbe. Erau ele, împrăştiind oxigen şi apă, înălţându-se. Mii, Tuf, mii! Apele spumegau nebuneşte, iar ele se înălţau. O mulţime de umbre negre, imense, venind spre noi, din toate direcţiile, cât vedeai cu ochii. Am atacat cu lasere, cu obuze explozive, cu tot ce-am avut. Părea că însuşi cerul arde. Toate făpturile acelea erau umplute cu hidrogen, iar aerul era bogat, ameţitor, din cauza oxigenului pe care-l împrăştiau. Zorii Focului, aşa le-am spus. A fost teribil. Ţipete pretutindeni, baloane arzând, dirijabile sfărâmându-se şi prăbuşindu-se în jurul nostru, trupuri în flăcări… Iar jos aşteptau cuirasate. Le-am văzut înhăţând înotătorii care săriseră din aeronave, am văzut tentaculele albe încolăcindu-se în jurul lor, trăgându-l la fund. Patru hidroavioane au scăpat din bătălie. Patru. Toate dirijabilele au pierit, împreună cu echipajele.

O poveste macabră, comentă Tuf.

Kefira Qay privea în gol. O mângâia pe Nesăbuinţă mecanic, ţinând buzele strânse, cu ochii aţintiţi asupra ecranului pe care primul balon-de-foc plutea deasupra epavei Spiritului lui Aquarius.

De atunci, spuse ea, după un timp, viaţa noastră a devenit un coşmar permanent. Am pierdut mările. Pe trei sferturi

din Namor domneşte foametea, chiar inaniţia. Doar New Atlantis mai are hrană în plus, deoarece numai aici cultivarea solului este practicată extensiv. Păzitorii continuă să lupte. Tăiş de soare şi celelalte două nave cosmice au fost puse la lucru – raiduri de bombardament, aruncări de otrăvuri, evacuarea locuitorilor de pe unele insule mai mici. Graţie aeromobilelor şi hidroavioanelor rapide, am reuşit să păstrăm o reţea întinsă de contacte cu insulele mărgjnaşe. Şi, bineînţeles, avem radio, dar abia ne menţinem legăturile… În ultimul an, mai mult de douăzeci de insule au încetat transmisiile. În vreo şase cazuri, am trimis patrule ca să cerceteze. Cele care s-au întors au raportat acelaşi lucru. Peste tot, trupuri putrezind la soare. Clădiri sfărâmate, ruinate. Mişunători şi magi-târâtori îndopându-se din cadavre. Iar pe o insulă am găsit altceva şi mai îngrozitor. Pe insula Steaua Mării. Acolo trăiseră vreo patruzeci de mii de oameni, existase un cosmoport important înainte de întreruperea comerţului. A fost un şoc teribil când Steaua Mării a încetat brusc să emită. Următoarea dovadă, Tuf. Dă-l drumul!

Tuf apăsă o serie de taste de la consolă.

O fiinţă moartă zăcea pe plajă, putrezind pe nisipul indigo.

O singură imagine, nu o înregistrare. Haviland Tuf şi păzitoarea Kefira Qay studiară îndelung făptura întinsă, descompusă, putredă. În jur, se zărea un vălmăşag de cadavre omeneşti, ce-l arătau mărimea prin comparaţie. Fiinţa moartă avea forma unui castron răsturnat şi era mare cât o casă. Pielea ei, crăpată, din care se scurgea puroi, avea culoarea verde-cenuşie, tărcată. Întinse pe nisip, în jur, ca nişte spiţe în jurul butucului roţii, organele externe ale făpturii – zece tentacule verzi, contorsionate, punctate de guri roz-albicioase şi, alternând cu acestea, zece membre care păreau ţepene, tari, negre, evident articulate.

Picioare, spuse cu amărăciune Kefira Qay. Ceva care a umblat înainte de a fi ucis. Am găsit doar specimenul ăsta,

dar a fost de ajuns. Am aflat de ce au tăcut insulele noastre. Veneau din mare, Tuf. Fiinţe ca asta. Mai mari, mai mici, mergând pe zece picioare, ca păianjenii, înhăţând şi mâncând cu celelalte zece membre, tentaculare. Carapacea-l groasă şi tare. Un glonţ exploziv sau o rază laser nu reuşea să ucidă o astfel de creatură, aşa cum se întâmpla în cazul baloanelor-de-foc. Acum înţelegi. La început, marea, apoi aerul, acum şi solul. Solul. Ţâşnesc din apă cu miile, urcă pe plajă ca o maree teribilă. Două insule au fost copleşite în ultima săptămână. Intenţionează să ne şteargă de pe faţa planetei. Probabil că vor supravieţui câţiva dintre noi, în New Atlantis, în munţii înalţi din interior, dar aceea va fi o viaţă cruntă, scurtă – până în momentul când Namor va arunca împotriva noastră ceva nou, alte făpturi de coşmar.

Vocea ei trăda o stare vecină cu isteria. Haviland Tuf opri consola, iar ecranele se înnegriră.

Calmaţi-vă, păzitoareo! Temerile dumneavoastră sunt de înţeles, dar inutile. Îmi dau seama acum pe deplin de necazurile pe care le aveţi. Tragice, dar nu de nerezolvat.

Mai crezi că ne poţi ajuta? Singur? Doar tu şi nava asta? Oh, nu încerc să te descurajez! Ne-am agăţa şi de un fir de pai! Dar…

Dar nu mă credeţi, oftă Tuf. Îndoială, se adresă el pisoiului cenuşiu, luându-l în palma-l imensă, albă, ai fost bine botezat! Sunt un om iertător, se întoarse el din nou către Kefira Qay şi aţi trecut prin multe încercări crunte, aşa că nu voi da atenţie felului supărător în care mă desconsideraţi, pe mine şi priceperea mea. Acum, vă rog să mă scuzaţi, am treabă! Oamenii dumneavoastră au trimis rapoarte mult mai detaliate despre aceste creaturi şi despre ecologia namoriană în general. Examinarea lor este deosebit de importantă pentru înţelegerea şi analiza situaţiei. Vă mulţumesc pentru informare.

Kefira Qay se încruntă, o luă pe Nesăbuinţă de pe genunchi şi o aşează pe podea, apoi se ridică.

Foarte bine. Când vei fi gata?

Nu pot spune acest lucru cu un grad serios de acurateţe, până nu voi face anumite simulări. Poate peste o zi vom trece la treabă. Poate peste o lună. Poate peste mai mult timp.

Dacă va dura prea mult, nu vei avea de la cine să primeşti cele două milioane, se răsti tânăra. Vom fi murit cu toţii.

Într-adevăr… Va trebui să mă străduiesc să evit acest scenariu. Acum, vă rog să-mi permiteţi să trec la treabă! Vom discuta din nou la cină. Vă voi oferi fripturi vegetale, după o reţetă din Arion, cu ciuperci de foc thorite, ca aperitiv.

Iar ciuperci? Se văită Qay, după ce oftă din greu. Am avut tocană de ciuperci şi ardei la prânz, ciuperci prăjite în smântână la gustare…

Mă topesc după ciuperci, recunoscu Haviland Tuf.

M-am săturat de ciuperci! Declară Kefira Qay – Nesăbuinţă se frecă de piciorul ei, iar fata se încruntă la ea. Pot să cer nişte carne? Sau peşte? Au trecut ani, spuse ea melancolică, de când n-am mai mâncat o oală-de-măl… Uneori visez una… S-o despic, să torn unt înăuntru, să scot cu linguriţa carnea moale… Nu-ţi poţi imagina cât de gustoasă este! Sau o aripioară-sabie. Ah, aş ucide pentru o aripioară-sabie cu garnitură de alge!

Aici nu mâncăm animale! Răspunse Haviland Tuf, pe un ton ferm. Apoi, se apucă de lucru, ignorând-o.

Kefira Qay îl părăsi. Nesăbuinţă se luă, ţopăind, după ea.

Specific, mormăi Tuf. Într-adevăr…

După patru zile şi mai multe ciuperci, Kefira Qay începu să-l sâcâie pe Tuf, cerându-l rezultate.

Ce faci? Îl întrebă la cină. Când ai de gând să acţionezi? În fiecare zi te izolezi, iar cu fiecare zi ce trece condiţiile de pe Namor se înrăutăţesc. Am vorbit cu păzitorul senior Harvan acum o oră, în timp ce tu erai la calculator. Micul Aquarius şi Surorile Dansatoare au fost pierdute în timp ce noi ne fâţâim pe aici degeaba.

Ne fâţâim? Păzitoare, eu nu mă fâţâi! Nu m-am fâţâit niciodată şi nu intenţionez să încep acum. Eu lucrez. Am de digerat o cantitate mare de informaţii.

Vrei să spui o cantitate mare de ciuperci, se strâmbă Kefira Qay, apoi se ridică, luând-o pe Nesăbuinţă din poală – ea şi pisicuţa deveniseră prietene bune în ultimul timp. Douăsprezece mii de persoane trăiau pe Micul Aquarius şi aproape la fel de multe pe Surorile Dansatoare. Gândeşte-te la ele în vreme ce digeri, Tuf!

Apoi, tânăra se întoarse şi ieşi din încăpere.

Într-adevăr…, mormăi Haviland Tuf şi-şi îndreptă din nou atenţia spre plăcinta cu flori-dulci.

Trecu o săptămână până se certară din nou.

Ei bine? Întrebă păzitoarea într-o zi, pe coridor, aşezându-se în faţa lui Tuf, în timp ce acesta se hurducăia foarte demn către camera sa de lucru.

Ei bine, repetă el. Bună ziua, păzitor Qay!

Nu-l o zi bună, afirmă ea, pusă pe scandal. Punctul de comandă Namor mi-a spus că Insulele Răsăritului s-au dus. Copleşite. Şi o duzină de hidroavioane au fost distruse, în timp ce le apărau, împreună cu toate navele retrase în porturile de acolo. Ce spui?

Foarte tragic! Regretabil…

Când ai de gând să fii gata? Tuf ridică din umeri.

Greu de spus. Sarcina pe care mi-aţi dat-o nu-l una simplă. Problema-l foarte complexă. Complexă, da, acesta-l cuvântul potrivit. Poate chiar derutantă. Vă asigur că tristele încercări prin care trece Namor au atras deplina mea compasiune, iar problema sa mi-a angajat pe deplin intelectul.

Asta-l tot ce înseamnă pentru tine? O problemă?

Haviland Tuf se încruntă uşor şi-şi încrucişa mâinile pe burta-l mare.

Într-adevăr, o problemă.

Nu. Nu-l doar o problemă. Nu jucăm un joc. Acolo mor oameni adevăraţi. Mor pentru că păzitorii nu sunt în stare

să-şi îndeplinească datoria şi pentru că tu nu faci nimic. Nimic!

Calmaţi-vă. Vă asigur că am lucrat fără încetare pentru a vă ajuta. Ar trebui să ţineţi seama de faptul că sarcina mea nu-l la fel de simplă ca a dumneavoastră. E uşor să arunci bombe peste un cuirasat sau să tragi cu obuze explozive într-un balon-de-foc, apoi să te uiţi la el cum arde. Aceste metode simple, logice, v-au adus prea puţin folos, păzitoare Qay! Ingineria ecologică e o treabă mult mai complicată. Eu studiez rapoartele conducătorilor dumneavoastră, ale biologilor marini, ale istoricilor. Reflectez şi analizez. Imaginez diferite soluţii şi rulez simulări pe marele calculator al Arcei. Mai devreme sau mai târziu, voi găsi răspunsul.

Mai devreme! Ceru Kefira Qay cu voce aspră. Cei de pe Namor vor rezultate, iar eu sunt de acord cu ei. Consiliul Păzitorilor e nerăbdător. Mai devreme, Tuf, nu mai târziu. Te avertizez!

Tânăra se dădu la o parte şi-l lăsă să treacă.

Kefira Qay petrecu următoarea săptămână şi jumătate încercând să-l evite pe Tuf. Renunţa la mâncare şi se încrunta când îl vedea pe coridoare. În fiecare zi se ducea în camera de comunicaţii, unde purta convorbiri lungi cu superiorii ei de pe planetă şi afla ultimele ştiri. Erau rele. Toate ştirile erau rele.

În cele din urmă, lucrurile ajunseră la un deznodământ. Palidă şi furioasă, Qay pătrunse în camera întunecată pe care Tuf o numea încăperea de război şi-l găsi pe acesta stând în faţa unui şir de monitoare de calculator, privind linii roşii şi albastre care goneau pe-o grilă…

Tuf! Răcni ea.

Bărbatul opri imaginile de pe ecrane şi se întoarse spre ea, dându-l la o parte pe ingratitudine. O privi impasibil, învăluit de umbre.

Consiliul Păzitorilor mi-a dat un ordin.

Ce norocoasă sunteţi! Ştiam că în ultimul timp aţi devenit nervoasă, din cauza inactivităţii.

Consiliul vrea acţiune imediată, Tuf. Imediată. Azi. Înţelegi? Tuf îşi încrucişă mâinile sub bărbie, aproape într-o poziţie de rugă.

Trebuie să tolerez nu numai ostilitate şi nerăbdare, dar şi insultarea inteligenţei mele? Vă asigur că am înţeles tot ce-l nevoie să înţeleg despre păzitori. Numai că nu înţeleg bizara şi perversa ecologie a Namorului. Iar până nu voi ajunge s-o înţeleg, nu voi putea acţiona.

Vei acţionai afirmă Kefira Qay şi, deodată, în mâna ei apăru un pistol cu laser, pe care-l îndreptă spre burta mare a lui Tuf. Vei acţiona acum!

Haviland Tuf nu reacţionă deloc.

Violenţă! Spuse el, cu vocea încărcată de-un reproş indulgent. Poate că înainte de a arde o gaură în mine, osândindu-vă astfel şi pe dumneavoastră şi planeta dumneavoastră, îmi veţi oferi oportunitatea să vă explic.

Dă-l drumul! Ascult. Ai puţin timp la dispoziţie.

Excelent. Păzitoare, se întâmplă ceva foarte straniu pe Namor.

Ai observat! Replică ea sec, fără să mişte laserul.

Într-adevăr. Aţi fost distruşi de o infestare cu creaturi pe care le voi numi, în lipsa unui termen mai potrivit, monştri marini. Trei specii au apărut în mai puţin de şase ani standard. Fiecare din ele este, în aparenţă, nouă sau cel puţin necunoscută. Acest lucru mi se pare extrem de improbabil. Poporul dumneavoastră se află pe Namor de o sută de ani, iar până de curând n-a avut cunoştinţă de existenţa făpturilor pe care le-aţi numit cuirasate, baloane-de-foc şi mergători. E ca şi cum o altă Arcă, pusă în slujba răului, ar duce un biorăzboi împotriva voastră. Dar, evident, nu-l cazul. Noi sau vechi, aceşti monştri marini sunt băştinaşi, produsul evoluţiei locale. Rudele lor apropiate umplu mările dumneavoastră – oalele-de-măl, peştii-bobine, dansatorii-jeleu şi războinicii. Aşa… Unde ne duce asta?

Nu ştiu, răspunse Kefira Qay.

Nici eu. Să vedem mai departe. Aceşti monştri marini se înmulţesc, atingând un număr uriaş. Împânzesc marea, umplu aerul, năpădesc insulele populate. Ucid. Dar nu se ucid între ei, nici nu par a avea vreun duşman natural. Regulile crunte ale unui ecosistem normal nu se aplică. Am studiat cu mult interes rapoartele savanţilor dumneavoastră. Multe lucruri sunt fascinante la monştrii marini, dar cel mai mult mă intrigă faptul că nu cunoaşteţi nimic despre ei, exceptând forma adultă. Cuirasate uriaşe care colindă mările şi scufundă vapoare, baloane-de-foc monstruoase care dau roată pe cer… Unde, mă întreb, sunt cuirasatele mici, puii de baloane? Unde?

În adâncul mării.

Poate, păzitoare Qay, poate… Nu puteţi fi sigură. Nici eu. Aceşti monştri sunt creaturi formidabile, dar am văzut animale de pradă la fel de formidabile pe alte planete. Nu ajung însă să fie atât de numeroşi -sute sau mii. De ce? Pentru că puii, ouăle sau animalele abia născute nu-s atât de formidabili ca şi părinţii – mulţi mor înainte de a ajunge la maturitatea înfricoşătoare. Acest lucru pare a nu se întâmpla pe Namor. Absolut deloc. Ce înseamnă asta? Nu ştiu, ridică Tuf din umeri. Dar lucrez, mă străduiesc să rezolv ghicitoarea din mările dumneavoastră întinse.

Iar între timp, se strâmbă Kefira Qay, noi murim. Murim şi ţie nu-ţi pasă!

Protestez! Începu Tuf.

Taci! Se răsti ea, agitând laserul. Acum vorbesc eu, tu ţi-ai ţinut discursul! Astăzi am pierdut contactul cu Mâna Frântă. Patruzeci şi trei de insule. Mi-e teamă să mă gândesc cât de mulţi oameni erau acolo! Toţi dispăruţi, într-o singură zi! S-au mai recepţionat câteva transmisii radio trunchiate, isterie, apoi s-a aşternut tăcerea. Iar tu stai şi vorbeşti despre ghicitori! Gata! Vei acţiona! Insist. Sau te ameninţ, dacă preferi. Mai târziu, vom rezolva întrebările

de ce şi cum, ridicate de aceste făpturi. Pentru moment le vom ucide, fără să ne oprim la discuţii.

Cândva, spuse Haviland Tuf, a existat o planetă idilică, ce nu avea decât o singură pacoste – o insectă de mărimea unei molii de praf. O creatură nevătămătoare, dar care se afla pretutindeni. Se hrănea cu sporii microscopici ai unei ciuperci plutitoare. Oamenii de pe planetă urau micuţele insecte, care uneori zburau în nori atât de groşi, că întunecau soarele. Când cetăţenii ieşeau din case, insectele se aşezau pe ei cu miile, acoperindu-le trupurile cu un giulgiu viu. Un aşa-zis inginer ecolog s-a angajat să le rezolve problema. A adus de pe o planetă îndepărtată altă insectă, mai mare, care se hrănea cu molii de praf vii. Planul a funcţionat perfect. Noua insectă s-a tot înmulţit, neavând duşmani naturali în ecosistem, până când a înlăturat cu desăvârşire specia băştinaşă. A fost un mare triumf. Din nefericire, au apărut efecte secundare neprevăzute. Invadatorul, după ce a distrus o formă de viaţă, a trecut la altele, aparţinând unor soiuri folositoare. Multe insecte locale au dispărut. Forma de viaţă locală analoagă păsărilor, lipsită de prada obişnuită, incapabilă să digere gândacii străini, a suferit amarnic. Plantele n-au mai fost polenizate, ca până atunci. Păduri întregi şi jungle s-au schimbat, s-au veştejit. Iar sporii ciupercilor, care reprezentau hrana belelei iniţiale, au rămas neatinşi. Ciupercile au crescut pretutindeni – pe clădiri, pe câmpuri, chiar şi pe animalele vii. Pe scurt, tot ecosistemul s-a prăbuşit. Astăzi, dacă mergi acolo în vizită, găseşti o planetă moartă, cu excepţia unor ciuperci groaznice. Astea-s roadele unei acţiuni pripite, fără studiu suficient. Există riscuri grave dacă intervii fără să înţelegi…

Şi distrugere sigură, dacă nu intervii deloc, zise Kefira Qay, pe un ton ce trăda încăpăţânarea. Nu, Tuf! Spui basme înfricoşătoare, dar noi suntem disperaţi. Păzitorii acceptă riscurile, oricare ar fi ele. Am primit ordin. Dacă nu faci ce

te-am rugat, voi folosi asta, făcu ea semn cu capul în direcţia laserului.

Dacă-l veţi folosi, răspunse Haviland Tuf, încrucişându-şi braţele, veţi da dovadă de prostie. Fără îndoială, veţi învăţa să manevraţi Arca. În timp, însă. Vor fi necesari poate ani, numai că, după propria dumneavoastră declaraţie, nu dispuneţi de acest răgaz. Voi lucra mai departe pentru a vă ajuta şi vă voi ierta zbieretele grosolane şi ameninţările, dar voi acţiona doar când mă voi considera pregătit. Sunt inginer ecolog. Am integritatea mea personală şi profesională. Trebuie să subliniez că, fără serviciile mele, n-aveţi nici o speranţă. Niciuna. Aşa că, ştiind acest lucru şi dumneavoastră şi eu, să renunţăm la continuarea spectacolului. Nu veţi folosi laserul.

Kefira Qay arăta de parcă ar fi fost pălmuită.

Tu…, zise ea, zăpăcită, iar laserul tremură un pic; imediat, însă, privirea îi redeveni aspră. Te înşeli, Tuf. Îl voi folosi.

Haviland Tuf nu spuse nimic.

Nu împotriva ta, continuă ea, ci împotriva pisicilor tale. Voi ucide câte una în fiecare zi, până vei acţiona.

Mâna i se mişcă uşor, astfel încât laserul fu îndreptat spre Ingratitudine, care se plimba de colo-colo prin cameră, dând cu laba în umbre.

Voi începe cu aceasta. Număr până la trei.

Figura lui Tuf nu exprima nici cea mai vagă emoţie, în timp ce se uita la ea.

Unu, spuse Kefira Qay. Tuf rămase imobil.

Doi.

Tuf se încruntă şi pe fruntea lui albă ca varul apărură câteva cute.

Trei! Strigă Qay.

Nu, zise iute Tuf. Nu trageţi. Voi face aşa cum doriţi. Voi începe donarea imediat.

Păzitoarea puse laserul în teacă.

Astfel porni Haviland Tuf la război, împotriva voinţei lui.

În prima zi, rămase tăcut, cu buzele strânse, în camera de război, în faţa consolei mari, rotind cadrane gradate, apăsând butoane sclipitoare şi taste fantomă holografice. În altă parte a Arcei, lichide bizare, de diferite aspecte şi culori, picurară şi gâlgâiră în bazinele goale aflate de-a lungul întunecosului tunel principal, în timp ce exemplare din marea bibliotecă de celule fură luate, stropite, manevrate de waldo-uri subţiri, sensibile ca mâinile unui maestru chirurg. Tuf nu văzu nimic din toate acestea. Rămase la postul lui, lansând o donare după alta.

În a doua zi, făcu acelaşi lucru.

În a treia zi, se ridică şi porni încet pe coridorul lung de mulţi kilometri, în care creaţiile sale începuseră să crească, forme nedistincte care se agitau slab sau stăteau imobile în bazinele cu lichid transparent. Unele bazine erau mari cât puntea navetelor Arcei, altele mici cât o unghie. Haviland Tuf se opri în faţa fiecăruia şi privi cu o concentrare calmă aparatele de măsură şi dispozitivele strălucitoare de urmărire. Uneori, făcu reglaje. Până la sfârşitul zilei ajunse doar la jumătatea şirului lung.

În a patra zi, îşi termină rondul.

În a cincea zi, porni cronourzeala.

Timpul e sclavul ei, îi spuse el Kefirei Qay, când acesta îl întrebă despre ce era vorba. Îl încetineşte sau îl grăbeşte. Noi îl facem să alerge, pentru ca războinicii pe care i-am prăsit să ajungă la maturitate mai iute decât în natură.

În a şasea zi, îşi găsi de lucru pe puntea navetelor, amenajând două dintre acestea pentru căratul făpturilor pe care le făurise, adăugând bazine mari şi mici, umplându-le cu apă.

În dimineaţa celei de-a şaptea zi, apăru la micul dejun şi spuse:

Păzitoare, suntem gata să începem.

Atât de repede? Se miră ea.

Nu toate fiarele mele au ajuns la maturitate, dar aşa trebuie să fie. Unele sunt monstruos de mari şi trebuie

transbordate înainte să ajungă la dimensiunile adulte. Clonarea va continua, bineînţeles. Avem nevoie de un număr suficient de mare de creaturi, pentru a fi viabile. Dar, oricum, suntem în faza în care e posibil să începem însămânţarea mărilor Namorului.

Care ţi-e strategia? Întrebă Kefira Qay.

Haviland Tuf împinse farfuria de-o parte şi-şi şterse buzele.

O asemenea strategie e imatură şi prematură, fiind bazată pe insuficiente cunoştinţe. Nu-mi asum responsabilitatea pentru succesul sau eşecul ei. Ameninţările dumneavoastră pline de cruzime m-au obligat la o grabă indecentă.

Aiurea! Se răsti ea. Ce-ai făcut?

Armamentul biologic, zise Tuf, încrucişându-şi mâinile pe burtă, la fel ca şi alte tipuri de armament, are diferite forme şi mărimi. Cea mai bună metodă de a ucide definitiv un om este o singură rază laser, plasată exact în centrul frunţii. În termeni biologici, analogul ar fi un inamic natural potrivit, un animal de pradă sau o boală specifică speciei.

Nedispunând de timp, n-am avut posibilitatea de a imagina o asemenea soluţie economică. Alte soluţii sunt mai puţin satisfăcătoare. Aş fi putut introduce, de exemplu, o boală care să cureţe planeta dumneavoastră de cuirasate, baloane-de-foc şi umblători. Existau mulţi candidaţi posibili. Dar monştrii marini sunt rude apropiate ale multor specii, iar aceşti veri sau unchi ar fi avut şi ei de suferit. Extrapolările mele au arătat că trei sferturi din viaţa oceanică a Namorului ar fi fost vulnerabilă la un asemenea atac. Ca alternativă, am avut la dispoziţie ciuperci şi animale microscopice care se înmulţesc iute şi care ar fi umplut literalmente mările, sufocând alte forme de viaţă. Nici alegerea aceasta n-ar fi fost satisfăcătoare. În cele din urmă, ar fi făcut din Namor o planetă neprielnică vieţii umane. Pentru a continua analogia de acum câteva momente, asemenea metode reprezintă echivalentul biologic al uciderii unui singur om prin explozia unei arme

termonucleare cu eficienţă redusă în oraşul în care locuieşte acesta. Ca atare, am renunţat la ele, optând pentru ceea ce poate defi-nit ca o strategie de izgonire, prin introducerea multor specii noi în ecologia namoriană, în speranţa că unele se vor manifesta ca inamici naturali eficienţi, capabili să zdrobească numeroşii monştri marini. Unii dintre războinicii mei sunt fiare mari, ucigătoare, suficient de formidabile pentru a avea ca pradă chiar cuirasatele voastre teribile. Alţii alcătuiesc haite de vânători mici, de suprafaţă, semisociabili, care se înmulţesc iute. Iar alţii sunt făpturi mărunte. Sper să caute şi să mănânce creaturile voastre de coşmar atunci când acestea sunt tinere, mai puţin puternice. După cum vedeţi, am urmărit mai multe strategii. Mai bine să iau tot pachetul, decât să joc pe-o singură carte. Având în vedere ultimatumul dumneavoastră amarnic, a fost singura cale. Sper că veţi fi satisfăcută, păzitor Qay!

Tânăra se încruntă şi nu spuse nimic.

Dacă aţi terminat delicioasa budincă de ciuperci-dulci, putem începe, continuă Tuf. Nu vreau să vă închipuiţi că lenevesc. Desigur, sunteţi un pilot cu experienţă…

Da! Se răsti ea.

Excelent! Exclamă Tuf. Vă voi instrui în privinţa idiosincraziilor aparte ale pasagerilor navetelor mele. În acest moment, sunt încărcaţi toţi cei prevăzuţi pentru prima cursă. Trebuie să zburăm la mică înălţime, deasupra mării şi să aruncăm încărcătura în apele dumneavoastră tulburi. Eu voi zbura cu Vasiliscul deasupra emisferei nordice. Dumneavoastră veţi duce Manticora spre sud. Dacă planul vi se pare acceptabil, să pornim pe rutele pe care le-am plănuit.

Apoi uriaşul se ridică, plin de demnitate.

În următoarele douăzeci de zile, Haviland Tuf şi Kefira Qay străbătură cerul periculos al Namorului, după o grilă respectată cu grijă, însămânţând mările. Păzitoarea îşi efectua zborurile cu elan. Îi plăcea să acţioneze din nou şi

era plină de speranţă. Cuirasatele, baloanele-de-foc şi umblătorii aveau să se bucure şi ei de coşmaruri – coşmaruri adunate de pe cincizeci de planete.

De pe Vechiul Poseidon fuseseră aduşi ţipari vampiri, nessi şi încâlceli plutitoare de iarbă-plasă, transparentă, tăioasă ca briciul, ucigătoare.

De pe Aquarius, Tuf clonase devoratori negri, devoratori stacojii (mai iuţi decât ceilalţi), căţeluşi-înfoiaţi otrăvitori şi veninul-doamnei, parfumat şi carnivor.

De pe Planeta lui Jamison, bazinele scoseseră la iveală dragoni-de-nisip neîndurători şi vreo zece soiuri de şerpi de apă, viu coloraţi, mai mari şi mai mici.

Chiar şi de pe Străvechiul Pământ biblioteca de celule furnizase rechini mari, albi, baracude, sepii gigantice şi cetacee pe jumătate inteligente.

Semănară pe Namor caracatiţa monstruoasă, cenuşie, din Lissador, caracatiţa mai mică, albastră, din Ance, colonii de jeleu-de-apă din Nobom, hăitaşi-păianjeni daronnieni şi dantelă-sângerie de pe Cathaday, înotători mari, precum peştele-fortăreaţă de pe Dam Tullian, balena-lronică de pe Gulliver şi ghrin'da de pe Hruun-2, sau mici, precum peştişorii-băşicători de pe Avalon, celule parazite de pe Ananda şi viespea-de-apă care construia cuiburi şi depunea ouă, de pe Deirdran. Pentru vânarea baloanelor-de-foc aduseră pe planetă nenumărate zburătoare: mante-cu-coadă-biciuitoare, aripi-brici de culoare roşu aprins, cârduri de urlători caraghioşi, semiacvatici şi o făptură teribilă, de un albastru deschis – jumătate plantă, jumătate animal – care nu avea greutate şi plutea dusă de vânt, ascunzându-se în nori ca o pânză de păianjen vie, flămândă. Tuf o numise buruiana-care-plânge-şi-suspină, sfătuind-o pe Kefira Qay să nu zboare prin nori.

Plante, animale, făpturi care erau amândouă şi niciuna, fiinţe de pradă şi paraziţi, creaturi negre ca noaptea sau strălucitoare şi fastuoase, ori lipsite complet de culoare, făpturi bizare şi nespus de frumoase, ori prea hidoase

pentru a te gândi la ele, de pe planete al căror nume fusese înscris la loc de frunte în istoria umană sau de pe unele de care abia se auzise. Şi altele şi altele… Zi după zi, Vasiliscul şi Manticora pluteau deasupra mărilor Namorului, prea iuţi şi prea ucigătoare pentru baloanele-de-foc care se înălţau să le atace, presărând armele lor vii fără a fi pedepsite.

După rondul zilnic reveneau pe Arcă, unde Haviland Tuf căuta singurătatea, împreună cu una sau mai multe pisici, iar Kefira Qay o lua pe Nesăbuinţă cu ea în camera de comunicaţii şi asculta rapoartele.

Păzitorul Smith raportează că a văzut creaturi stranii în Strâmtoarea Portocalie. Nici urmă de cuirasate.

Un cuirasat a fost zărit la Batthem, într-o înfruntare teribilă cu o fiinţă gigantică, cu tentacule, de două ori cât el. O caracatiţă uriaşă, zici? Foarte bine. Trebuie să le învăţăm numele, păzitor Qay.

Ţărmul Mullidor raportează că o familie de mante-cu-coadă-biciuitoare şi-a făcut culcuş pe stâncile de lângă mare. Păzitorul Horn spune că tăiau baloanele-de-foc ca nişte cuţite vii, că baloanele se dezumflau şi cădeau neajutorate. Minunat!

Am primit azi ştiri de pe Plaja Indigo, păzitor Qay. O poveste ciudată. Mergătorii au năvălit din apă, dar n-au atacat. Erau înnebuniţi, se clătinau de parcă ar fi avut dureri insuportabile, iar din orice deschizătură, din orice articulaţie a lor atârnau funii dintr-o substanţă albă, spumoasă. Ce-l asta?

Un cuirasat mort a eşuat azi în New Atlantis. Tăiş de soare a zărit, pe când patrula în vest, alt cadavru, putrezind la suprafaţa apei. Îl sfârtecau peşti ciudaţi.

Spada stelelor a zburat ieri la Înălţimile Focului şi a văzut doar şase baloane-de-foc. Consiliul Păzitorilor se gândeşte să reia zborurile scurte ale aeronavelor către Perlele Oalelor-de-Măl, cu titlu de încercare. Ce crezi, păzitor Qay? Ne sfătuieşti să riscăm sau e prematur?

În fiecare zi, curgeau mormane de rapoarte; în fiecare zi, Kefira Qay zâmbea tot mai larg în timp ce-şi făcea raidurile cu Manticora. Dar Haviland Tuf rămânea tăcut şi impasibil.

În a treizeci şi patra zi de război, păzitorul senior Lysan îi spuse tinerei:

Astăzi a fost găsit alt cuirasat mort. Se pare că a fost dat gata într-o bătălie. Savanţii noştri au analizat conţinutul stomacurilor lui. Se pare că se hrăneşte exclusiv cu balene şi caracatiţe albastre.

Kefira Qay se încruntă uşor, apoi ridică din umeri.

O caracatiţă cenuşie a eşuat azi în Boreen, îi spuse, câteva zile mai târziu păzitorul senior Aben. Locuitorii se plâng din cauza duhorii. Au raportat că monstrul are urme de muşcături imense, rotunde. Evident muşcături de cuirasat, dar ale unuia mai mare decât soiul obişnuit.

Păzitoarea Qay se agită pe scaun, tulburată.

Se pare că au dispărut toţi rechinii din Marea de Chihlimbar, continuă Aben. Biologii nu găsesc nici o explicaţie. Ce părere ai? Întreabă-l pe Tuf.

Tânăra asculta şi simţea un fior vag, ca un semnal de alarmă.

O ştire ciudată, pentru voi doi. A fost văzut ceva care se mişcă de colo-colo prin Adâncimile Coherine. Am primit rapoarte atât de pe Tăiş de soare, cât şi de pe Cuţit ceresc, precum şi confirmări de la hi-droavioanele care patrulau. E vorba de o făptură imensă, o adevărată insulă vie, ce înhaţă totul în cale. E una de-a voastră? Dacă da, aţi făcut o eroare. Ni s-a spus că mănâncă mii de baracude, peştişori-băşicători şi ace-de-coastă.

Kefira Qay se întunecă la faţă.

Baloanele-de-foc au fost văzute iar pe Ţărmul Mullidor. Sute. Nu-mi vine să dau crezare acestor rapoarte, dar mi s-a spus că mantele-cu-coadă-biciuitoare fug de ele. Poţi să…

Au apărut iar războinici, mă crezi? Ne închipuiam că au dispărut. O mulţime şi toţi hăpăie peştii mai mici ai lui Tuf ca pe nimic! Trebuie să…

Cuirasatele scuipă apă şi doboară urlătorii de pe cer…

Ceva nou, Kefira, un zburător, mai degrabă un planor care se lansează de pe baloanele-de-foc. Au dat deja gata trei hidroavioane, iar mantele nu le vin de hac…

S-a terminat cu fiinţele alea care se ascund în nori… Baloanele le sfâşie, acidul nu le mai deranjează, le doboară…

Tot mai multe viespi-de-apă moarte, sute, mii… Dispar…

Iarăşi mergători. Castelul Zorilor a încetat să transmită, probabil că a fost cotropit. Nu înţelegem ce se întâmplă. Insulele erau înconjurate de colonii de dantelă-sângerie şi jeleu-de-apă. Ar fi trebuit să fie în siguranţă… Doar dacă…

De-o săptămână, nici un mesaj de la Plaja Indigo…

Treizeci, patruzeci de baloane-de-foc au fost văzute chiar lângă Cabben. Consiliul se teme…

Nimic din Lobbadoon…

Un peşte-fortăreaţă mort, mare cât jumătate din insulă…

Cuirasatele au intrat chiar şi în port…

Mergătorii…

Păzitor Qay, Sabia stelelor e pierdută, s-a prăbuşit deasupra mării polare. Ultima transmisie a fost trunchiată, dar credem…

Kefira Qay se ridică şi se răsuci pe călcâie, dorind să fugă din camera de transmisiuni în care, pe toate ecranele, apăreau ştiri despre moarte, distrugere, înfrângere. Haviland Tuf se afla în spatele ei, cu figura-l palidă inexpresivă. Ingratitudine stătea calmă pe umărul lui stâng.

Ce se întâmplă? Întrebă păzitoarea.

Cred că-l evident pentru orice persoană cu inteligenţă normală. Pierdem. Probabil că am fi pierdut oricum.

Kefira Qay era pe punctul de a începe să urle, dar reuşi să se stăpânească.

N-ai de gând să faci ceva? Să ripostezi? E numai vina ta, Tuf! Nu eşti inginer ecolog. Doar un negustor care nu ştie ce face. De aceea…

Haviland Tuf ridică o mână, impunând tăcere.

Vă rog! M-aţi ofensat considerabil. Încetaţi să mă insultaţi. Sunt un om blând, cu fire amabilă şi binevoitoare, dar chiar şi unul ca mine poate fi cuprins de furie. Vă apropiaţi de un asemenea moment. Păzitor Qay, nu-mi asum nici o răspundere pentru cursul nefericit al evenimentelor. Acest biorăzboi pripit n-a fost ideea mea. Ultimatumul dumneavoastră necivilizat m-a obligat la o acţiune lipsită de înţelepciune, ca să vă potolesc. Din fericire, în timp ce dumneavoastră vă petreceaţi nopţile îmbătându-vă cu victorii trecătoare şi iluzorii, eu mi-am continuat munca. Am introdus harta planetei dumneavoastră pe calculator şi am urmărit desfăşurarea războiului pe ea, în diferitele etape. Am duplicat biosfera dumneavoastră într-un bazin mare şi am introdus în ea mostre din viaţa nomoriană, donate din specimene moarte – o bucată de tentacul, o frântură de carapace… Am observat, am analizat, iar în cele din urmă am ajuns la o concluzie. O tentativă de concluzie, ca să fiu mai precis, deşi ultimele evenimente de pe Namortind să-mi confirme ipoteza. Aşa că nu mă mai defăimaţi, păzitor Qay! După somnul odihnitor al nopţii, voi coborî pe Namor şi voi încerca să pun capăt războiului.

Kefira Qay îl privi, nevenindu-l să creadă, groaza ei transformându-se încă o dată în speranţă.

Ai găsit răspunsul?

Într-adevăr. N-am spus aşa?

Care e? Nişte fiinţe noi? Ai clonat altceva? O molimă? Un monstru? Haviland Tuf ridică iar mâna.

Răbdare! Mai întâi, trebuie să fiu sigur. V-aţi bătut joc de mine şi m-aţi zeflemisit cu o asemenea vigoare neobosită, încât evit să mă supun unei viitoare ridiculizări încredinţându-vă planurile mele. Trebuie mai întâi să dovedesc că-s valide. Vom discuta mâine. Nu veţi mai face raiduri cu Manticora. În loc de asta, vă veţi duce cu ea în New Atlantis şi veţi convoca o şedinţă în plen a Consiliului Păzitorilor. Aduceţi-l, vă rog, pe cei ce trebuie aduşi de pe insulele îndepărtate.

Şi tu?

Mă voi întâlni cu consiliul când va veni vremea. Înainte de asta, trebuie să-mi fac planuri şi să duc făptura donată de mine pe Namor, într-o misiune proprie. Voi coborî cu Phoenix. Da, cred că Phoenix e cea mai potrivită pentru a sărbători înălţarea planetei dumneavoastră din propria-l cenuşă. Cenuşă umedă, dar cenuşă.

Kefira Qay îl întâlni pe Haviland Tuf pe puntea pentru navete exact înaintea plecării lor planificate. Manticora şi Phoenix erau pregătite în docurile de lansare, între epavele risipite. Haviland Tuf tasta numere la un calculator prins de încheietura mâinii. Purta un pardesiu lung, cenuşiu, din vinilin, cu buzunare mari, cu umerii proeminenţi. Pe capul pleşuv avea o capelă verde-cafenie cu cozoroc, împodobită cu theta auriu al inginerilor ecologi.

Am anunţat punctul de control şi comandamentul păzitorilor, îi spuse Qay. Consiliul se adună. Voi asigura transportul câtorva păzitori seniori din districtele îndepărtate, astfel încât vom fi cu toţii. Dar tu? Eşti gata? Creatura ta misterioasă e la bord?

Va fi în curând, zise Haviland Tuf, clipind spre ea. Dar Kefira Qay nu se mai uita la figura lui, ci mai jos.

Tuf, ai ceva în buzunar! Se mişcă!

Privea, nevenindu-l să creadă, movila ce se agita sub vinilin.

Ah! Într-adevăr!

Capul ieşi din buzunar, privind curios în jur. Aparţinea unui pisoi, unul negru ca smoala şi cu ochi galbeni, scânteietori.

O pisică! Mormăi dezamăgită Kefira Qay.

Perceperea dumneavoastră-l de neegalat, declară Haviland Tuf, scoţând pisoiul afară cu blândeţe, ţinându-l într-o palmă mare, albă şi scărpinându-l în spatele urechii cu degetele celeilalte mâini. Acesta-l Dax, îl prezentă el solemn.

Dax era doar pe jumătate cât ceilalţi pisoi care hoinăreau pe Arcă. Arăta ca un ghem de blană neagră, ciudat de

indolent şi fără vlagă.

Minunat! Exclamă păzitoarea. Dax? De unde a apărut? Nu, nu-mi răspunde. Îmi dau seama. Tuf, n-ai nimic mai serios de făcut decât să te joci cu pisicile?

Cred că nu. Nu apreciaţi suficient pisicile, păzitor Qay. Sunt cele mai civilizate fiinţe. Nici o planetă nu poate fi considerată cu adevărat civilizată fără pisici. Aţi ştiut că toate pisicile, din timpuri imemoriale, au avut un strop de calităţi parapsihologice? Că anumite societăţi antice, de pe Străvechiul Pământ, venerau pisicile ca pe nişte zei? Aşa e.

Te rog, zise Kefira Qay enervată, n-avem timp să discutăm despre pisici! Ai de gând să duci sărmana făptură pe Namor?

Într-adevăr, clipi Tuf. Această sărmană făptură, cum aţi numit-o cu dispreţ, este salvarea Namorului. Ar trebui s-o respectaţi.

Tânăra îl privi de parcă ar fi vrut să-şi dea seama dacă nu cumva înnebunise.

Ce? Asta? Vrei să spui, Dax? Eşti serios… Despre ce-l vorba? Glumeşti, nu-l aşa? Un banc stupid. Ai încărcat ceva pe Phoenix, vreun leviatan uriaş care va curăţa mările de cuirasate, ceva, nu ştiu ce… Dar nu poţi vorbi… Nu poţi… Nu asta!

El e. Păzitor Qay, am obosit să arăt ce-l evident nu o dată, ci iar şi iar. V-am dat, la insistenţele dumneavoastră, devoratori, caracatiţe şi mante-cu-cozi-biciuitoare. N-au fost eficiente. Ca urmare, am gândit profund şi l-am clonat pe Dax.

Un pisoi! Vrei să foloseşti un pisoi împotriva cuirasatelor, baloanelor-de-foc şi mergătorilor! Un. Mic. Pisoi.

Într-adevăr, răspunse Haviland Tuf.

Apoi, uriaşul se încruntă la ea, îl strecură pe Dax în temniţa încăpătoare a buzunarului său şi se întoarse către Poenix-ul ce-l aştepta.

Kefira Qay devenea tot mai nervoasă. În camera consiliului din Turnul Etravei, în New Atlantis, cei douăzeci şi cinci de

păzitori seniori, care conduceau apărarea Namorului, erau neliniştiţi. Aşteptau de câteva ore. Unii se aflau acolo de la începutul zilei. Masa lungă de conferinţe era acoperită cu comunicatoare personale, imprimate de calculator şi pahare goale. Fuseseră servite deja două mese. Lângă fereastra imensă, curbată, care domina zidul îndepărtat, solidul senior păzitor Alis discuta în şoaptă, pe un ton repezit, cu păzitorul senior Lysan, un individ slab şi încruntat. Din când în când, aruncau amândoi priviri pline de înţeles spre Kefira Qay. În spatele lor, soarele apunea, iar golful întins se transforma într-o umbră plăcută, stacojie. Era o scenă atât de frumoasă încât abia observai petele mici, lucitoare, ale hidroavioanelor păzitorilor ce patrulau.

Se apropia înserarea, membrii consiliului mormăiau şi se agitau nerăbdători pe scaunele lor mari, capitonate, iar Haviland Tuf întârzia să-şi facă apariţia.

Când a spus că o să fie aici? Întrebă păzitorul senior Khem, pentru a cincea oară.

N-a fost foarte precis, păzitor senior, răspunse stânjenită Kefira Qay, tot pentru a cincea oară.

Khem se încruntă şi tuşi.

Apoi, unul dintre comunicatoare începu să ţiuie, iar păzitorul senior Lysan se întinse grăbit şi-l porni.

Da? Înţeleg. Foarte bine. Escortează-l încoace.

Închise comunicatorul şi bătu în marginea mesei, cerând atenţie. Ceilalţi se grăbiră spre scaunele lor, sau îşi întrerupseră discuţiile, ori îşi ridicară capul. În cameră se făcu tăcere.

A fost patrula. A văzut naveta lui Tuf. Îmi face plăcere să vă anunţ că vine aici, zise el, privind spre Kefira Qay. În sfârşit…

Păzitoarea se simţi şi mai stânjenită. Fusese destul de rău că Tuf îi lăsase să-l aştepte, dar îi era groază de momentul în care va intra, cu Dax privind în jur, din buzunarul lui. Qay nu se simţea în stare să găsească vorbele cu care să-şi anunţe superiorii că Tuf îşi propusese să salveze Namorul

cu ajutorul unui pisoi mic, negru. Se agita pe scaun şi se trăgea de nasul mare, coroiat. Se temea că lucrurile vor merge rău.

Dar a fost mai rău decât şi-ar fi putut închipui.

Toţi păzitorii seniori aşteptau ţepeni, tăcuţi şi atenţi, când uşile se deschiseră, iar Haviland Tuf pătrunse înăuntru, escortat de patru soldaţi înarmaţi, în uniforme aurii. Arăta jalnic. Cizmele lui plescăiau în timp ce mergea, iar pardesiul îi era mânjit cu mâl. Dax se distingea bine în buzunarul din stânga, agăţat cu ghearele de margine, privind cu ochi mari, atenţi. Dar păzitorii seniori nu se uitau la pisoi. Haviland Tuf căra sub braţul drept o piatră murdară de noroi, de mărimea unui cap de om, acoperită de o mucozitate verde-cafenie. De pe ea se scurgea apă pe covorul de pluş.

Fără un cuvânt, Tuf se duse drept la masa de conferinţă şi aşeză piatra în mijlocul ei. Abia atunci văzu Kefira Qay şirul de tentacule albe, subţiri ca nişte fire şi-şi dădu seama că nu era vorba de o piatră.

O oală-de-măl! Exclamă ea, surprinsă.

Nu era de mirare că n-o recunoscuse. Văzuse multe oale-de-măl în viaţa ei, dar nu înainte de a fi spălate, fierte şi a li se îndepărta tentaculele. De obicei, oalele-de-măl se serveau împreună cu un ciocan şi o daltă, cu care consumatorul le spărgea carapacea osoasă, după care turna peste conţinut unt topit şi mirodenii.

Păzitorii seniori priviră uluiţi la ceea ce adusese Tuf, apoi începură să vorbească toţi douăzeci şi cinci deodată, iar camera de consiliu deveni un vălmăşag de voci suprapuse.

Este o oală-de-măl, nu înţeleg…

Ce înseamnă asta?

Ne face să-l aşteptăm toată ziua, apoi apare în consiliu murdar ca un săpător în noroi! Demnitatea consiliului…

N-am mai mâncat o oală-de-măl…

Nu pare a fi omul capabil să ne salveze…

Nebun, uită-te la el…

Ce-l făptura aia din buzunarul lui? Uită-te! Doamne, se mişcă! E vie, îţi spun, am văzut că…

Tăcere!

Vocea lui Lysan tăie ca un cuţit pălăvrăgeala. În cameră se aşternu brusc liniştea, iar păzitorii seniori, unul câte unul, se întoarseră spre el.

Am venit imediat ce ne-ai chemat, i se adresă Lysan cu acreală lui Tuf. Ne aşteptam să ne aduci o soluţie. Se pare că, în locul ei, ne-ai adus cina.

Cineva chicoti.

Haviland Tuf se uită la mâinile lui noroite, le şterse de pardesiu, apoi scoase din buzunar apaticul pisoi negru şi-l aşeză pe masă. Dax căscă, se întinse şi porni către cel mai apropiat păzitor senior, care-l privi cu oroare şi se grăbi să-şi tragă înapoi scaunul. Tuf îşi scoase pardesiul murdar şi căută un loc unde să-l pună. În cele din urmă, îl atârnă de puşca laser a unui paznic din escortă. Abia după aceea se întoarse din nou spre păzitorii seniori.

Stimaţi păzitori seniori, în faţa dumneavoastră se află esenţa problemelor pe care le aveţi. Acesta-l ambasadorul rasei care împarte Namorul cu dumneavoastră. Numele său, din păcate, depăşeşte modestele mele capacităţi de redare. Poporul lui s-ar supăra foarte, dacă l-aţi mânca.

Mai târziu, cineva îi aduse lui Lysan un ciocan, acesta bătu îndelung şi puternic în masă, până ce atrase atenţia tuturor, furia iniţială potolindu-se treptat. Haviland Tuf rămăsese impasibil tot acest timp, cu figura-l inexpresivă, cu braţele încrucişate la piept. Abia când tăcerea reveni, uriaşul vorbi din nou:

Probabil că ar trebui să vă dau explicaţii.

Eşti nebun! Zise păzitorul senior Harvan, uitându-se când la Tuf, când la oala-de-măl. Complet nebun!

Haviland Tuf îl luă pe Dax de pe masă, îl cuibări într-o mână şi începu să-l mângâie.

Chiar în momentul victoriei suntem batjocoriţi şi insultaţi, îi spuse el pisoiului.

Tuf, interveni Lysan din capul mesei lungi, ceea ce sugerezi e imposibil! Am explorat Namorul suficient în decursul secolului ce a trecut de când ne-am instalat aici, pentru a fi siguri că pe planetă nu locuieşte nici o rasă inteligentă. Nu exisă oraşe, drumuri, nici un semn de civilizaţie anterioară sau tehnologie, nici mine sau artefacte – nimic, nici deasupra, nici sub mare.

Mai mult, se vârî în vorbă alt consilier, o femeie solidă, cu figura roşie, oalele-de-măl nu pot fi inteligente. De acord, au creier de mărimea celui omenesc. Dar asta-l tot ce au. N-au ochi, urechi, nas, nici un aparat senzorial, poate doar pipăit. Au doar nişte tentacule slabe, ca aparat manipulator, ce abia pot ridica o pietricică. De fapt, folosesc cârceii ăia numai ca să se ancoreze în locul lor, pe fundul mării. Sunt hermafrodite şi extrem de primitive, mobile doar în prima lună a vieţii, înainte de a li se întări cochilia şi a deveni prea grea. După ce se înrădăcinează şi se acoperă cu mâl, ele nu se mai mişcă niciodată. Stau acolo sute de ani.

Mii, o completă Haviland Tuf. Sunt creaturi remarcabil de longevive. Ceea ce aţi spus este, fără îndoială, corect. Dar concluzia dumneavoastră este eronată. V-aţi lăsat orbiţi de beligeranţă şi de teamă. Dacă v-aţi fi detaşat de situaţie şi aţi fi zăbovit suficient ca să vă gândiţi la ea în profunzimea ei, aşa cum am făcut eu, ar fi devenit evident, fără îndoială, chiar şi pentru nişte minţi militare, că situaţia dumneavoastră nu-l o catastrofă naturală. Doar maşinaţiunile unei inteligenţe duşmănoase pot explica în mod convingător cursul tragic al evenimentelor de pe Namor.

Nu te aştepta să te credem…, începu cineva.

Domnule, mă aştept să fiu ascultat. Dacă vă veţi abţine să mă întrerupeţi, vă voi explica totul. Apoi puteţi alege să mă credeţi sau nu, după cum vă convine. Îmi voi lua banii şi voi pleca, zise Tuf, privind spre Dax. Idioţi, Dax! Pretutindeni, suntem înconjuraţi doar de idioţi! Exclamă el, după care îşi îndreptă din nou atenţia spre păzitorii seniori şi continuă:

După cum am afirmat, este limpede că aici a acţionat inteligenţa. Dificultatea a constat în găsirea acelei inteligenţe. Am citit lucrările biologilor namorieni, vii sau morţi, am citit mult despre floră şi faună, am creat din nou, la bordul Arcei, multe forme de viaţă băştinaşe. Pe moment, nu s-a ivit nici un candidat care să pară înzestrat cu inteligenţă. Tradiţionalele semne ale vieţii inteligente includ un creier mare, senzori biologici sofisticaţi şi un soi oarecare de organe pentru manevrare, precum degetul opozabil. N-am putut găsi nicăieri pe Namor o creatură care să posede toate aceste atribute. Totuşi, ipoteza mea era corectă. De aceea, a trebuit să acord atenţie candidaţilor mai puţin potriviţi, din moment ce nu exista niciunul complet potrivit. În acest timp, am studiat istoria necazurilor dumneavoastră, iar unele lucruri s-au impus de la sine. Dumneavoastră credeţi că monştrii marini au ieşit din adâncurile întunecate ale oceanelor. Dar unde au apărut prima oară? În apele puţin adânci de lângă ţărmuri – zonele în care practicaţi pescuitul şi agricultura marină. Ce aveau în comun acele zone? Trebuie să recunoaştem: o abundenţă de forme de viaţă. Dar nu aceleaşi. Peştii din apele de lângă New Atlantis nu le frecventează pe cele de lângă Mâna Frântă. Dar am găsit două excepţii interesante, două specii care se găsesc, practic, pretutindeni: oalele-de-măl care zac imobile, de-a lungul secolelor ce trec încet, în bancurile lor mari şi făpturile pe care le-aţi numit războinici namorieni. Străvechea rasă băştinaşă are alt termen pentru ei. Îi numeşte păzitori. O dată ce am ajuns aici, a fost doar o problemă de examinare a detaliilor şi de confirmare a bănuielilor mele. Aş fi putut ajunge la aceste concluzii mult mai devreme, dacă n-ar fi fost brutala întrerupere provocată de ofiţerul de legătură Qay, care mi-a zdruncinat continuu concentrarea şi, în cele din urmă, lucru plin de cruzime, m-a obligat să-mi irosesc timpul producând caracatiţe cenuşii, aripioare-brici şi alte creaturi de felul acesta. În viitor, mă voi feri de asemenea legături. Dar, într-

un fel, experimentul a fost folositor, pentru că mi-a confirmat teoria referitoare la adevărata situaţie de pe Namor. De aceea, am continuat lucrul. Studiile geografice au arătat că toţi monştrii se aflau foarte aproape de bancurile cu oale-de-măl. Cele mai grele lupte au avut loc în aceleaşi zone, păzitori seniori. Devenise evident că oalele-de-măl, pe care le găsiţi atât de delicioase, erau misterioşii dumneavoastră duşmani. Dar cum ar fi fost posibil? Aveau creiere mari, desigur, dar le lipseau toate celelalte trăsături pe care le asociem cu inteligenţa, aşa cum o cunoaştem noi. Iar asta a fost esenţa problemei! Erau inteligente într-un fel pe care nu-l cunoaştem. Ce fel de inteligenţă poate trăi în adâncul mării, imobilă, oarbă, surdă, lipsită de orice informaţii? Am examinat această întrebare. Răspunsul, domnilor, este evident. O asemenea inteligenţă trebuie să interacţioneze cu planeta într-un fel în care noi nu putem, trebuie să aibă propriile moduri de a simţi şi comunica. O asemenea inteligenţă trebuie să fie telepată. Într-adevăr. Cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mai evident devenea acest lucru. De aici înainte, a fost doar o problemă de verificare a concluziilor la care ajunsesem. În acest scop, l-am creat pe Dax. Toate pisicile au unele capacităţi parapsihologice minore, păzitori seniori. Dar, cu multe veacuri în urmă, în zilele Marelui Război, soldaţii Imperiului Federal au înfruntat inamici cu puteri parapsihologice teribile: minţile hrangane şi githyanki, vampirii de suflete. Pentru a combate asemenea duşmani formidabili, inginerii genetici au lucrat asupra felinelor, le-au mărit şi le-au ascuţit abilităţile lor paranormale, astfel încât să poată acţiona la unison cu simplii umani. Dax este un asemenea animal special.

Vrei să spui că fiinţa asta citeşte ce avem în minte? Întrebă tăios Lysan.

Dacă aveţi minţi de citit, da, răspunse Haviland Tuf. Dar, mult mai important, prin intermediul lui Dax am putut ajunge la acel popor străvechi pe care l-aţi poreclit, atât de

înjositor, oale-de-măl. Pentru că ele, vedeţi dumneavoastră, sunt în întregime telepate. Timp de nenumărate milenii, au locuit în linişte şi pace sub mările acestei planete. Sunt o rasă lentă, gânditoare, filosofică. Trăiesc în grupuri de miliarde de indivizi, legaţi unii de alţii, fiecare fiind individ şi parte a unui mare întreg rasial. Într-un fel, sunt fără de moarte, pentru că toţi împărtăşesc experienţa fiecăruia, iar moartea unuia singur e un nimic. Dar experienţa e redusă, în mările neschimbătoare. Cea mai mare parte a vieţilor lor lungi era dedicată gândirii abstracte, filosofiei, unor vise verzi stranii, pe care nici eu, nici dumneavoastră nu le putem înţelege cu adevărat. S-ar putea spune că-s nişte muzicieni tăcuţi. Au ţesut împreună mari simfonii de vise, iar aceste cântece continuă mereu. Înainte ca omenirea să ajungă pe Namor, n-au avut, timp de milioane de ani, nici un duşman adevărat. Dar n-a fost întotdeauna aşa. La începuturile primordiale ale acestei planete acvatice, oceanele gemeau de făpturi cărora le plăcea gustul visătorilor. La fel de mult ca şi dumneavoastră. Încă de atunci, rasa înţelegea genetica, înţelegea evoluţia. Cu pânza lor uriaşă de minţi întreţesute au putut să manipuleze chiar materia vieţii, cu mai multă pricepere decât orice inginer genetic. Astfel şi-au creat păzitorii, formidabile animale de pradă, dirijate de imperativul biologic de a-l proteja pe cei pe care-l numiţi oale-de-măl. Aceşti păzitori au fost războinicii namorieni, care au păzit bancurile, iar visătorii s-au întors la simfonia lor de gânduri. Apoi, aţi venit dumneavoastră, de pe Aquarius şi Vechiul Poseidon. Într-adevăr, aţi venit… Pierduţi în reverie, visătorii abia v-au băgat în seamă, în timp ce dumneavoastră făceaţi agricultură, pescuiaţi şi descopereaţi gustul oalelor-de-măl. Trebuie să ţineţi seama de şocul pe care li l-aţi provocat, păzitori seniori. De fiecare dată când cufundaţi unul dintre ei în apă clocotită, împărtăşeau cu toţii senzaţia respectivă. Pentru visători, a fost ca şi cum un nou animal de pradă, unul teribil, evoluase

pe sol, un loc ce nu-l interesa. Nu-şi închipuiau că aţi putea fi o rasă inteligentă, din moment ce nu concepeau ideea unei inteligenţe netelepatice, aşa cum dumneavoastră nu v-aţi imaginat că putea exista una oarbă, surdă, imobilă şi comestibilă. Pentru ei, fiinţele care se mişcau, manevrau lucruri şi mâncau carne erau animale – altă ipoteză era exclusă. Cunoaşteţi restul sau îl puteţi presupune. Visătorii sunt un popor lent, pierdut în cânturile lor vaste şi răspund cu încetineală. La început, v-au ignorat, pur şi simplu, nutrind credinţa că ecosistemul însuşi va pune capăt ravagiilor dumneavoastră. Ceea ce nu s-a întâmplat. Lor li s-a părut că nu aveţi inamici naturali. Vă înmulţeaţi şi vă răspândeaţi continuu, iar multe mii de minţi au fost amuţite. In cele din urmă, s-au reîntors la căile străvechi, aproape uitate, din trecutul întunecat. S-au trezit ca să se apere. Au grăbit reproducerea păzitorilor lor, până când mările de deasupra au fost pline cu războinici, dar făpturile care se descurcaseră admirabil împotriva altor inamici s-au dovedit a nu însemna mare lucru pentru dumneavoastră. În final, au trebuit să recurgă la noi metode. Minţile lor au întrerupt marea simfonie, s-au îndreptat în afară, au simţit şi au înţeles. Au început să făurească noi păzitori, suficient de formidabili pentru a-l apăra împotriva noii nemesis. Aşa s-au petrecut lucrurile. Când am sosit cu Arca, iar Kefira Qay m-a obligat să dezlănţui alte noi ameninţări împotriva domeniului lor paşnic, visătorii au fost luaţi, la început, prin surprindere. Dar lupta îi pregătise – de data asta, au răspuns mult mai repede. Într-un timp foarte scurt au visat alţi păzitori noi şi i-au trimis să înfrunte creaturile pe care le slobozisem asupra lor. Chiar în momentul în care vă vorbesc, în turnul cel mai impunător al dumneavoastră, o mulţime de noi forme de viaţă, de-a dreptul teribile, viermuiesc sub valuri, urmând să apară curând la suprafaţă pentru a vă tulbura somnul în anii care vor veni – dacă, bineînţeles, nu încheiaţi pace. Este o decizie care vă aparţine în totalitate. Eu sunt doar un umil inginer ecolog.

Nu visez că pot dicta asemenea lucruri unor persoane ca dumneavoastră. Dar vă sugerez cât mai puternic asta. Aici se află un ambasador luat din mare – spre marea mea neplăcere, pot spune. Visătorii sunt acum în fierbere, pentru că, atunci când îl simt pe Dax printre ei, iar prin intermediul lui ajung la mine, lumea lor se măreşte de un milion de ori. Au aflat astăzi despre stele, au aflat că nu sunt singuri în cosmos. Cred că vor fi rezonabili, pentru că n-au nevoie de sol şi nu le place peştele. Îl aveţi pe Dax, sunt şi eu… Poate începem să discutăm…

Dar când Haviland Tuf tăcu, nimeni nu scoase o vorbă, mult timp. Păzitorii seniori erau pământii la faţă, stupefiaţi. Priveau când la trăsăturile impasibile ale lui Tuf, când la carapacea noroită de pe masă.

În cele din urmă, Kefira Qay îşi regăsi glasul.

Ce doresc? Întrebă ea nervoasă.

În primul rând, să încetaţi să-l mâncaţi. Mi se pare o propunere extrem de logică. Ce răspundeţi?

Două milioane de standarzi nu ajung, spuse Haviland Tuf ceva mai târziu, stând în camera de comunicaţii a Arcei.

Dax se odihnea calm în poala lui, având doar o mică parte din energia frenetică a celorlalţi pisoi. În alt colţ al camerei, Bănuială şi Ostilitate se fugăreau de colo-colo.

Pe ecran, trăsăturile Kefirei Qay se strâmbară într-o încruntare bănuitoare.

Ce vrei să spui? Acesta a fost preţul asupra căruia ne-am înţeles, Tuf! Dacă încerci să ne înşeli…

Să vă înşel? Oftă Tuf. Ai auzit-o, Dax? După tot ce am făcut, ne sunt adresate asemenea acuzaţii amarnice, nitam-nisam! Da, într-adevăr nitam-nisam! O expresie ciudată, dacă stai s-o analizezi. Păzitor Qay, se adresă el către ecran, sunt conştient de preţul agreat. Pentru două milioane de standarzi v-am rezolvat problemele. Am analizat, am chibzuit şi v-am asigurat înţelegerea şi translatorul de care aveaţi atâta nevoie. Mai mult, v-am lăsat douăzeci şi cinci de pisici telepate, fiecare legată de unul dintre păzitorii

seniori, pentru a facilita comunicaţiile ulterioare plecării mele. Şi asta a fost inclus în termenii înţelegerii iniţiale, deoarece era necesară pentru soluţionarea problemei. Fiind în suflet mai degrabă filantrop decât om de afaceri şi profund sentimental, v-am permis s-o păstraţi pe Nesăbuinţă, care a căpătat o simpatie pentru dumneavoastră dintr-un motiv pe care nu mi-l pot imagina. Pentru acestea, deci, nu-l nici o solicitare de plată.

Atunci, de ce ne-ai cerut trei milioane de standarzi în plus? Întrebă Kefira Qay.

Pentru munca inutilă pe care am fost obligat cu cruzime s-o fac. Doriţi o socoteală detaliată?

Da!

Foarte bine. Pentru rechin, baracudă, sepia gigantă, balenă, caracatiţa albastră, dantela-sângerie, jeleul-de-apă, douăzeci de mii de standarzi per bucată. Pentru peştele-fortăreaţă, cincizeci de mii de standarzi. Pentru pânza-care-plânge-şi-suspină, opt…

Şi continuă aşa, vreme îndelungată.

Când termină, Kefira Qay strânse buzele, băţoasă.

Voi înainta factura ta Consiliului Păzitorilor. Dar îţi declar deschis că pretenţiile tale sunt incorecte şi exorbitante, iar balanţa noastră comercială nu ne permite un asemenea aflux. Poţi să aştepţi pe orbită o sută de ani, Tuf, n-o să primeşti cinci milioane de standarzi!

Haviland Tuf ridică mâinile, în semn că se predă.

Deci, din cauza firii mele încrezătoare, voi suferi o pierdere! Nu voi fi plătit?

Două milioane, răspunse păzitoarea. Aşa cum ne-am înţeles.

Presupun că trebuie să accept această decizie crudă şi lipsită de etică, să o accept ca pe o lecţie dură a vieţii. Foarte bine. Aşa să fie! Admise el, mângâindu-l pe Dax. S-a spus că aceia care nu învaţă din istorie sunt condamnaţi să o repete. Pot să mă blamez doar pe mine pentru această întorsătură a evenimentelor. Dar, în urmă cu câteva luni, am

încercat să-mi imaginez o dramă istorică în care are loc chiar acest gen de situaţie. E vorba despre o navă de germinare exact ca a mea, care salvează o planetă mică de o molimă neplăcută, iar nerecunoscătorul guvern planetar refuză plata. Dacă aş fi fost mai înţelept, aş fi cerut banii în avans, oftă el. Dar n-am fost înţelept, iar acum trebuie să ispăşesc. Poate Consiliul Păzitorilor ar fi interesat să vadă banda aceea de care v-am vorbit, doar pentru distracţie. E holografică, dramatizată în totalitate, bine interpretată şi, mai mult, dă informaţii fascinante despre acţiunile şi posibilităţile unei nave de acest tip. Foarte educativă drama… Titlul ei este Nava de germinare din Hamelin…

L-au plătit, bineînţeles…

4. AL DOILEA AJUTOR.

Părea mai mult decât un hobby. Era ceva dobândit, însă nu în mod deliberat, cu intenţii maliţioase. Dar reprezenta, fără îndoială, un obicei: Haviland Tuf colecţiona nave cosmice.

Poate ar fi mai corect să spunem că aduna nave cosmice. Avea destul spaţiu. Când Tuf pusese prima oară piciorul pe Arcă, găsise acolo cinci navete negre, zvelte, cu aripi în forma literei delta, carcasa golită de conţinut a unei nave comerciale rhianneze pântecoase precum şi trei ambarcaţiuni stelare străine: un aparat de vânătoare hruun, înarmat zdravăn şi două nave mult mai bizare, povestea cărora – ca şi constructorii – rămânând o enigmă. La această flotă de strânsură se adăugase propria lui navă comercială, o ambarcaţiune paradită, numită Cornul abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime.

Acesta fusese începutul. În timpul călătoriilor sale, Tuf procurase şi alte nave, ce se îngrămădiseră pe puntea de acostare – aşa cum se strânge praful sub consola unui calculator sau hârtiile pe pupitrul unui birocrat.

Pe Freehaven, ambarcaţiunea de mare viteză pentru o singură persoană a negociatorului fusese atât de rău lovită de focul duşmanului în timp ce străbătuse blocada, încât Tuf fusese obligat să-l asigure individului întoarcerea cu naveta lui, Manticora – după ce se ajunsese la încheierea contractului, bineînţeles. Aşa se alesese cu o navă de curse pentru zbor accelerat.

Pe Gonesh, preoţii elefantului nu văzuseră niciodată un elefant. Tuf le clonase câteva turme şi, ca variaţiune, o pereche de mastodonţi, un mamut întreg şi un colţos-trompetă, verde, trygian. Goneshienii, care nu aveau de-a face cu restul umanităţii, îi plătiseră salariul cu flota de nave cosmice decrepite, în care sosiseră pe planetă strămoşii lor. Tuf reuşise să vândă două nave unor muzee, iar restul unui negustor de vechituri, dar păstrase un vas, dintr-o toană.

Pe Karaleo îl întrecuse pe Seniorul Mândriei Absolute şi Lucitoare într-un concurs de băut şi câştigase în urma străduniei sale o navă-leu luxoasă. Dar învinsul, lipsit de eleganţă, scosese majoritatea ornamentelor din aur masiv, înainte de a-l preda premiul.

Artificierii de pe Mhure, care se mândreau cu aparatele lor, fuseseră atât de încântaţi de dragonaşii inteligenţi pe care-l scosese la iveală Tuf pentru a-l scăpa de pacostea şobolanilor-înaripaţi, încât îi dăruiseră o navă-dragon, din oţel şi argint, cu aripi imense de liliac.

Cavalerii Sfântului Christopher, a căror planetă pentru reuniuni fusese lipsită de o parte din farmecul ei pentru că fusese pustiită de nişte saurieni zburători gigantici, pe care-l numeau dragoni (în parte din cauza efectului, în parte din lipsă de imaginaţie), se arătaseră încântaţi când Tuf le făcuse rost de georgi – nişte simieni mărunţi, fără păr, cărora nu le plăcea nimic mai mult ca un ospăţ cu ouă de dragon. Aşa că şi cavalerii îi dăruiseră o navă. Aceasta arăta ca un ou – un ou construit din piatră şi lemn. În gălbenuş se aflau scaune adânci, capitonate, din piele impermeabilă de dragon, o sută de leviere fanteziste din cupru şi un mozaic din sticlă colorată – acolo unde se găsea de obicei ecranul de vizualizare. Pereţii din lemn erau acoperiţi cu tapiserii bogate, ţesute manual, reprezentând mari sărbători ale ordinului cavaleresc. Bineînţeles, nava nu funcţionaecranul nu vizualiza, levierele din cupru nu puneau nimic în mişcare, iar sistemul de întreţinere a vieţii nu putea menţine viaţa. Dar Tuf o acceptase.

Şi aşa căpătase o navă ici, alta dincolo, până când puntea de acostare ajunsese să arate ca o curte de vechituri interstelare. Deci, când Haviland Tuf decise să revină în S'uthlam, avea la dispoziţie o mare varietate de nave.

Ajunsese cu mult timp în urmă la concluzia că n-ar fi fost înţelept să se întoarcă în Arcă. La urma urmei, când părăsise sistemul solar s'uthlamez, Flotila Planetară de Apărare îl urmărise plină de ardoare, decisă să-l confişte

nava de germinare. S'uthlamezii, un popor foarte avansat şi sofisticat tehnologic, construiseră mai mult ca sigur nave de război mai iuţi şi mai periculoase, în cei cinci ani standard de când nu mai fusese Tuf pe la ei. De aceea, se impunea un raid de cercetare. Din fericire, Tuf se considera maestru în deghizări.

Scoase Arca din acceleraţie în întunecimea rece, pustie, a spaţiului interstelar, la un an-lumină de steaua Sul şi se duse pe puntea de acostare, să-şi inspecteze flota. În cele din urmă, se decise pentru nava-leu. Era mare şi iute, sistemele de acceleraţie interstelară şi de menţinere a vieţii funcţionau, iar Karaleo se afla suficient de departe de S'uthlam pentru ca între cele două planete să nu existe legături. Orice erori ale impostorii sale puteau trece nebăgate în seamă. Înainte de plecare, Haviland Tuf îşi vopsi pielea albă ca laptele într-un bronz întunecat, îşi acoperi capul fără păr cu o perucă ce-l înzestră cu o coamă zburlită şi o formidabilă barbă roşie-aurie, îşi lipi sprâncene încruntate şi-şi împodobi trupul pântecos cu tot felul de blănuri colorate strident (sintetice) şi lanţuri de aur (de fapt, doar aurite), astfel încât arăta ca un membru adevărat al nobilimii karaleoneze. Majoritatea pisicilor rămaseră pe Arcă, în siguranţă. Doar Dax, pisoiul negru, telepat, cu ochi aurii, scânteietori, călători cu el, ascuns într-un buzunar mare ca o peşteră. Tuf dădu navei un nume potrivit, o încărcă zdravăn cu friptură congelată de ciuperci, luă două urcioare cu bere brună, de pe Sf. Christopher, instală pe calculator câteva din jocurile lui favorite şi porni la drum.

Când ieşi din acceleraţie în spaţiul normal, lângă globul S'uthlam-ului şi docurile lui orbitale întinse, fu contactat imediat. Pe ecranul imens al camerei de comandă – în formă de ochi mare, altă fandoseală interesantă a leonezilor – apărură trăsăturile unui bărbat mărunţel, uscăţiv, cu priviri obosite.

Aici punctul de control al Casei Păianjenului, Portul S'uthlam-ului, se identifică el. Te-am prins, muscă.

Identifică-te, te rog.

Haviland Tuf se întinse şi-şi activă unitatea de comunicaţii.

Aici Urlătorul feroce din veldt, spuse el cu voce plată, lipsită de emoţie. Cer permisiunea de tragere la doc.

Ce surpriză! Exclamă controlorul de trafic, cu un sarcasm plictisit. Docul patru-treizeci-şapte. Terminat.

Figura lui fu înlocuită de o imagine schematică, desemnând locul docului indicat în ansamblul staţiei. Apoi transmisia se întrerupse.

După docare, la bord urcă echipa vameşilor. O femeie inspectă calele goale, făcu o verificare rapidă, de mântuială, pentru a se convinge că ambarcaţiunea aceea bizară, nemaivăzută, nu avea să explodeze, să se topească sau să producă într-un fel pagube pânzei, apoi controlă nava de dăunători. Însoţitoarea ei 11 supuse pe Tuf unui interogatoriu lung cu privire la planeta de origine, destinaţie, afacerile pe S'uthlam şi alte caracteristici ale călătoriei sale, introducând răspunsurile lui fictive într-un calculator portativ.

Aproape terminaseră, când Dax ieşi somnoros din buzunarul lui Tuf şi se uită la femeie.

Ce…, începu ea, uluită, ridicându-se atât de brusc, încât aproape că scăpă calculatorul din mână.

Pisoiul – de fapt, acum era aproape pisică, dar rămăsese cel mai mic dintre animalele lui Tuf – avea păr lung, mătăsos, negru ca adâncurile spaţiului, ochi aurii, strălucitori şi un mod ciudat de a se purta, indolent. Tuf îl scoase din buzunar, îl ţinu într-o mână şi-l mângâie cu cealaltă.

Acesta-l Dax, zise el, ştiind că s'uthlamezii aveau obiceiul deranjant de a considera toate animalele drept dăunători, iar el intenţiona să împiedice vreo acţiune pripită a vameşilor. E un animal de casă, nevătămător, doamnă.

Ştiu ce-l, răspunse tăios femeia. Ţine-l departe de mine. Dacă se repede la gâtul meu o să ai necazuri, muscă!

Într-adevăr! O să fac tot ce pot să-l stăpânesc ferocitatea. Femeia păru uşurată.

E doar o pisică mică, nu? Cum i se spune, pisicuţă?

Cunoştinţele dumneavoastră de zoologie sunt impresionante, exclamă Tuf.

Nu ştiu o iotă de zoologie, răspunse inspectoarea vamală, aşezându-se iar pe scaun. Dar mă uit din când în când la videospectacole.

Fără îndoială, aţi avut norocul să urmăriţi un documentar educaţional, zise Tuf.

Mă plictisesc, nu mă uit la aşa ceva, muscă. Îmi plac videouri cu dragoste şi aventuri.

Înţeleg. Presupun că într-o asemenea dramă apărea o felină. Femeia dădu din cap, iar în momentul acela apăru din cală colega ei.

În regulă, spuse ea, apoi îl văzu pe Dax cuibărit în braţele lui Tuf şi zâmbi. Un parazit pisică! Exclamă ea, încântată. E deştept, nu?

Nu te lăsa prostită, o avertiză prima inspectoare. Sunt plăcute, moi, dar pot să-ţi scoată plămânii din tine într-o clipă!

Arată cam mic pentru aşa ceva, comentă partenera ei.

Ha! Aminteşte-ţi-o pe cea din Tuf şi Mune!

Tuf şi Mune, repetă Haviland Tuf, cu voce inexpresivă. A doua inspectoare se aşează lângă prima.

Piratul şi comandantul de port, spuse ea.

El era stăpânul nemilos al vieţii şi al morţii, într-o navă mare cât soarele. Ea era regina păianjenilor, oscilând între dragoste şi loialitate. Împreună au schimbat planeta, povesti prima.

Poţi s-o vezi în Casa Păianjenului, dacă-ţi plac asemenea lucruri. În dramă e o pisică.

Într-adevăr…, clipi Tuf, iar Dax începu să toarcă.

Docul se afla la o distanţă de cinci kilometri de Casa Păianjenului, aşa că Haviland Tuf luă un tren pneumatic până în centrul portului.

Era înghesuit din toate părţile. În tren nu existau scaune. Suporta în coaste cotul ascuţit al unui străin, masca rece din plastoţel a unui ciberteh la câţiva milimetri de figură şi carapacea netedă a unui străin ce se freca de spatele lui de fiecare dată când trenul încetinea. Când coborî, avu impresia că trenul decisese să vomite supraabundenţa de omenire pe care o ingerase. Platforma devenise un haos învârtejit, plin de zgomot şi zăpăceală, ce-l cuprinsese şi pe trecători. O tânără scundă, cu trăsături ascuţite ca lama unui stilet, puse o mână nedorită pe blănurile lui şi-l invită s-o însoţească într-un salon sexual. Abia reuşi Tuf să scape de ea, că se trezi faţă în faţă cu un reporter de la ştiri, echipat cu camera din cel de-al treilea ochi, care, abordându-l cu un zâmbet îndatoritor, îi spuse că făcea o emisiune despre muşte străine şi că voia un interviu.

Tuf se strecură, pe lângă el, în baraca unui vânzător, cumpără un scut de intimitate şi-l prinse la centură. Se dovedi de-un ajutor minim. Când îl vedeau, s'uthlamezii întorceau politicoşi privirile, lăsându-l în voia lui. Reuşi să treacă prin înghesuială, mai mult sau mai puţin molestat.

Se opri la un videocomplex. Închirie o cameră particulară cu canapea, comandă un recipient cu bere s'uthlameză apoasă şi ceru o copie a lui Tuf şi Mune.

A doua oprire fu la biroul comandantului de port.

Domnule, îi spuse el bărbatului din spatele consolei de la recepţie, am o întrebare. Tolly Mune are încă funcţia de comandant de port al S'uthlam-ului?

Secretarul îl privi din cap până-n picioare şi oftă.

Muscă, ce să-l faci! Bineînţeles că da! Cine altul s-o aibă?

Cine altul, într-adevăr… Este imperativ să mă întâlnesc cu dânsa imediat.

Adică acum? Tu şi alţi o mie. Numele?

Mă numesc Weemowet, călător din Karaleo, stăpân al Urlătorului feroce din veldt.

Secretarul se strâmbă şi introduse informaţiile în calculator, apoi se trase înapoi pe scaunul plutitor,

aşteptând. În cele din urmă, scutură din cap.

Îmi pare rău, Weemowet. Maica e ocupată. Calculatorul ei n-a auzit de tine, de nava ta sau de planeta ta. Pot să-ţi stabilesc o întâlnire peste o săptămână, dacă-mi spui ce treburi ai.

Soluţia-l nesatisfăcătoare. Afacerea e de natură personală şi aş prefera s-o văd imediat pe comandanta de port.

Secretarul ridică din umeri.

Defechează sau evacuează sala, muscă! Asta-l tot ce putem face!

Haviland Tuf reflectă un moment, apoi îşi ridică o mână, prinse marginea chicii şi trase. Se auzi un zgomot de rupere, iar peruca i se desprinse de pe figură.

Priveşte! Nu-s Weemowet. Sunt Haviland Tuf, deghizat. Zicând acestea, îşi puse părul şi barba pe consolă.

Haviland Tuf?'

Corect.

Am văzut videospectacolul, râse individul. Dacă tu eşti Tuf, eu sunt Stephan Cobalt Northstar.

Stephan Cobalt Northstar e mort de mai mult de un mileniu. Iar eu sunt Haviland Tuf.

Nu semeni deloc cu el, declară secretarul.

Mă aflu aici incognito, deghizat în nobil leonez.

A, da, am uitat.

Aveţi memorie scurtă. Vreţi să-l spuneţi comandantei de port Mune că Haviland Tuf s-a întors pe S'uthlam şi doreşte să-l vorbească de îndată?

Nu, răspunse grosolan individul, dar fii sigur că o să le povestesc tuturor prietenilor mei la noapte, în timpul orgiei.

Am suma de şaisprezece milioane cinci sute de mii de standarzi, pe care doresc să-l plătesc, spuse Tuf.

Şaisprezece milioane cinci sute de mii de standarzi? Exclamă secretarul, impresionat. O grămadă de bani!

Aveţi o percepere acută a celor evidente, afirmă calm Tuf. Am descoperit că ingineria ecologică este o profesiune profitabilă.

Norocul tău, zise individul, aplecându-se în faţă. Bine, Tuf sau Weemowet sau cine oi fi, a fost foarte amuzant, dar am treabă. Dacă nu-ţi iei părul şi nu dispari din faţa mea în următoarele secunde, voi chema paza.

Se pregătea să dezvolte în continuare această temă, când consola bâzâi.

Da? Răspunse el în microfon, încruntându-se. Da, sigur. Da, maică. Da, mare, foarte mare, înalt de doi metri şi jumătate, cu o burtă aproape obscenă. Hmmm… Nu, o grămadă de păr, sau cel puţin a avut până l-a scos şi l-a pus pe consola mea. Nu. Spune că-l deghizat. Da. Zice că are o mulţime de milioane pentru tine.

Şaisprezece milioane cinci sute de mii, preciză Tuf. Secretarul înghiţi în sec.

Sigur. Chiar acum, maică. Întrerupse legătura şi se uită la Tuf, uluit.

Vrea să te vadă. Uşa aceea, îi arătă el. Ai grijă, în biroul ei e zero g.

Cunosc aversiunea comandantei de port faţă de gravitaţie, zise Haviland Tuf.

Ridică peruca de pe consolă, o vârî sub braţ şi merse cu o demnitate băţoasă spre uşa indicată, care se deschise la apropierea lui.

Îl aştepta în birou, plutind în mijlocul harababurii, cu picioarele încrucişate, cu părul lung, argintiu-oţeliu, mişcându-se leneş, ca un fuior de fum în spatele figurii slăbănoage, obişnuite.

Deci, te-ai întors, zise ea când îl văzu pe Tuf.

Haviland Tuf nu se simţea în largul lui la zero g. Se împinse spre scaunul pentru vizitatori, prins bine de ceea ce ar fi trebuit să fie podea şi se legă de el. Îşi încrucişă mâinile pe curba proeminentă a burţii. Coama, căreia îi dăduse drumul, fu luată de curenţii de aer.

Secretarul dumneavoastră a refuzat să-mi transmită mesajul. Cum aţi bănuit că-s eu?

Cine altul ar fi putut să-şi boteze nava Urletul feroce din veldt? Rânji ea. Pe de altă parte, aproape că au trecut cei cinci ani. Am presimţit că eşti un tip punctual, Tuf.

Înţeleg, mormăi Haviland Tuf şi, cu o demnitate deliberată, căută în sinteblănurile lui, deschise încuietoarea buzunarului interior şi extrase un portofel din vinilin, plin cu cipuri cristaline pentru date. Lată, doamnă, sunt foarte încântat să vă prezint suma de şaisprezece milioane cinci sute de mii de standarzi, plata primei jumătăţi a datoriei mele către Port S'uthlam pentru repararea şi reamenajarea Arcei. Veţi găsi fondurile în siguranţă, depuse în depozite bancare corespunzătoare din Osiris, Shandellor, Vechiul Poseidon, Ptola, Lyss şi Noua Budapestă. Aceste cipuri vă vor permite accesul.

Mulţumesc, spuse femeia, luă portofelul, îl deschise, se uită în grabă la el şi-l dădu drumul, lăsându-l să plutească spre perucă. Ştiam că o să faci rost de bani, într-un fel sau altul.

Încrederea dumneavoastră în talentul meu în afaceri e liniştitoare. Acum să discutăm despre videospectacol.

Tuf şi Mune? L-ai văzut?

Într-adevăr…

Fir-ar să fie! Zâmbi strâmb Tolly Mune. Şi ce crezi?

Sunt obligat să recunosc că a trezit în mine o anumită fascinaţie perversă, din motive evidente. Ideea unei asemenea drame mi-a măgulit, indiscutabil, vanitatea, dar realizarea lasă de dorit.

Ce te-a supărat cel mai mult? Se amuză femeia. Tuf ridică un deget lung.

Într-un singur cuvânt, incorectitudinea.

Da, dădu ea din cap, Tuf din videospectacol are masa doar pe jumătate din a ta, figura îi este mult mai mobilă, vorbirea lui nu-l nici pe jumătate atât de bombastică, are musculatură de păienjenel şi coordonarea mişcărilor de acrobat, dar i-am ras ţeasta, pentru a fi autentici.

Avea mustaţă. Eu n-am.

Am crezut că aşa arată mai hoţeşte. Uită-te numai ce mi-au făcut mie! Nu-mi pasă că mi-au redus vârsta cu cincizeci de ani, nici că mi-au modificat figura, de arăt ca o prinţesă vandeenă a viselor, dar sânii ăia afurisiţi!

Fără îndoială că au vrut să sublinieze certitudinea dezvoltării dumneavoastră mamare. Dar toate astea ar putea fi lăsate de-o parte, ca deformări minore în scopul prezentării unui spectacol mai estetic -în schimb, consider o problemă mult mai serioasă libertăţile desfrânate permise faţă de opiniile şi filosofia mea. Am obiecţii îndeosebi la discursul meu final, în care exprim părerea că geniul omenirii ce evoluează poate să rezolve – şi va rezolva – toate problemele, că ecoingineria le permite s'uthiameziior să se înmulţească fără teamă şi măsură, iar acest lucru va conduce la măreţie şi, în cele din urmă, la divinitate. Astea sunt în contradicţie evidentă cu opiniile exprimate de mine în vremea aceea, comandant de port Mune! Dacă vă reamintiţi discuţia noastră, veţi recunoaşte că am spus că orice soluţie a problemei dumneavoastră alimentare, de natură tehnică sau ecologică, va fi, în mod obligatoriu, doar o măsură temporară, dacă poporul dumneavoastră continuă să practice reproducerea nelimitată.

Erai eroul principal. Nu prea puteau să te facă să ai manifestări anti-viaţă…

Mai sunt şi alte abateri în naraţiune. Suficiente pentru a se vedea că ficţiunea oglindeşte un punct de vedere distorsionat al evenimentelor de acum cinci ani. Distrugere este doar o felină nevătămătoare, deşi zburdalnică, ai cărei strămoşi au fost domesticiţi încă din zorii istoriei omenirii şi-mi amintesc că atunci când mi-aţi luat-o prin trădare, pe baza unui artificiu legal ce făcea parte dintr-un plan destinat să mă oblige să vă predau Arca, ea şi eu am săvârşit capitularea în mod paşnic. În nici un moment n-a sfârtecat cu ghearele ei măcar un singur om al pazei, cu atât mai puţin şase!

Mi-a zgâriat dosul palmei o dată, zise Tolly Mune. Altceva?

N-am decât aprobare pentru politica şi modul de comportare al lui Josen Rael şi al Înaltului Consiliu al S'uthlam-ului. E adevărat că ei, mai ales primul consilier Rael, s-au comportat într-un fel lipsit de etică şi de scrupule. Cu toate acestea, trebuie spus că în nici o clipă Josen Rael nu m-a torturat, nici nu mi-a ucis vreo pisică, în strădania de a mă supune voinţei sale.

Nici nu transpira atât, spuse Tolly Mune şi nu pălăvrăgea niciodată. A fost un om decent. Sărmanul Joseni oftă ea.

În cele din urmă, ajungem la dificultatea problemei. Într-adevăr dificultate – un cuvânt ciudat când îl rostogoleşti de pe limbă, dar foarte potrivit acestei discuţii. Dificultatea, comandant de port Mune, a fost şi este natura pariului nostru. Când am adus proaspăt recuperata Arcă aici, pentru reparaţii, Înaltul Consiliu a hotărât să pună mâna pe ea. Am refuzat s-o vând, iar dumneavoastră, negăsind un pretext legal pentru a reţine nava, aţi confiscat-o pe Distrugere, considerând-o parazit şi m-aţi ameninţat c-o ucideţi, dacă nu semnez transferul de proprietate. Am fost corect, în punctele esenţiale?

Cred că da, răspunse amabilă Tolly Mune.

Am rezolvat impasul printr-un pariu. Eu trebuia să încerc să rezolv criza alimentară a S'uthlam-ului prin ecoinginerie şi să îndepărtez marea foamete care vă ameninţa. Dacă eşuam, Arca devenea a voastră. Dacă reuşeam, trebuia să mi-o înapoiaţi pe Distrugere şi, mai mult, să efectuaţi reparaţiile şi amenajările pe care le solicitasem, lăsându-mi la dispoziţie zece ani ca să plătesc factura.

Adevărat.

După câte îmi amintesc, cunoaşterea carnală a trupului dumneavoastră n-a fost inclusă în condiţiile mele, comandant de port Mune! Voi fi ultimul om care să diminuez bravura dovedită la restrişte, când Înaltul Consiliu a oprit trenurile şi a închis toate docurile. V-aţi riscat persoana şi cariera, aţi spart un geam din plastoţel, aţi zburat prin kilometri de vid pustiu, îmbrăcată doar în

costum subţire, împinsă de propulsoare cu aer, hăituită tot timpul de echipe ale pazei, iar la sfârşit abia aţi evitat să fiţi ucisă de Flotila de Apărare Planetară, când aceasta a pornit împotriva mea. Chiar o persoană atât de nesimţitoare şi ordinară ca mine trebuie să admită că aceste acţiuni au avut o anumită calitate eroică, ba chiar romantică, lucruri care în zilele din vechime ar fi constituit material pentru legendă. Dar scopul acelei călătorii melodramatice, plină de bravură, a fost de a o înapoia pe Distrugere custodiei mele, conform termenilor înţelegerii noastre, nu pentru a vă pune trupul la dispoziţia poftelor mele, zise Tuf clipind. Mai mult, mi-aţi explicat foarte clac atunci că acţiunile dumneavoastră au fost motivate de un simţ al onoarei şi de teama influenţei corupătoare pe care ar fi putut s-o aibă Arca asupra conducătorilor dumneavoastră. După cum îmi reamintesc, nici pasiunea fizică, nici dragostea romantică n-au jucat vreun rol în socotelile dumneavoastră.

Comandanta de port Mune rânji:

Uită-te la noi, Tuf. Suntem o pereche afurisită de amanţi interstelari! Recunoaşte însă că asta face povestea mai frumoasă.

Figura lungă a lui Tuf rămase calmă, inexpresivă.

Cu siguranţă că nu luaţi apărarea acestui videospectacol extrem de inexact!

Să-l apăr? Râse iar femeia. Ce dracu', eu l-am scris! Tuf clipi de şase ori la rând.

Înainte să găsească o replică, uşa se deschise şi înăuntru năvăliră, învârtindu-se, reporterii de la ştiri, vreo douăzeci de indivizi care ţipau, exclamau şi strigau întrebări grosolane. În centrul fiecărei frunţi zbârnâia şi clipea cel de-al treilea ochi.

Aici, Tuffer! Zâmbeşte!

Ai vreo pisică la tine?

Vei încheia un contract de căsătorie, comandant de port Mune?

Unde-l Arca?

Hai, îmbrăţişaţi-vă!

Când te-ai bronzat, negustorule?

Unde-l mustaţa?

Ce părere ai despre Tuf şi Mune?

Ce mai face Distrugere?

Stând imobil pe scaun, Haviland Tuf privi în sus, în jos şi în jur, cu o serie de mişcări iuţi, precise, ale capului. Clipi şi nu spuse nimic. Torentul de întrebări continuă până când Tolly Mune trecu, înotând fără efort, prin haită, împingând reporterii cu ambele mâini şi se aşează lângă Tuf. Îşi strecură un braţ sub al lui şi-l sărută uşor pe obraz.

Ce dracu', zise ea, nu vă pişaţi pe voi! Abia a venit. Fără întrebări, îmi pare rău, adăugă ea, ridicând cealaltă mână. Invocăm intimitatea! La urma urmei, au trecut cinci ani! Lăsaţi-ne ceva timp, să ne refamiliarizăm.

Veţi pleca împreună pe Arcă? Întrebă o reporteră mai agresivă, care plutea în faţa lui Tuf, la o jumătate de metru, cu cel de-al treilea ochi zumzăind.

Bineînţeles, răspunse Tolly Mune. Unde în altă parte?

Abia după ce Urlătorul feroce din veldt ieşise din pânză, în drum spre Arcă, Haviland Tuf catadicsi să se ducă în cabina pe care o pusese la dispoziţia lui Tolly Mune. Era proaspăt spălat, curăţat şi frecat, orice urmă a deghizării fiind înlăturată. Figura lui lungă, fără păr, arăta albă şi de necitit, ca o foaie imaculată de hârtie. Purta o uniformă complet cenuşie, care nu-l ascundea pântecul formidabil, iar o capelă verde cu cozoroc, împodobită cu theta auriu al inginerilor ecologi îi acoperea căpăţâna cheală. Dax stătea călare pe umărul lui lat.

Tolly Mune se întinsese şi sorbea dintr-un recipient cu bere de pe Sf. Christopher. Rânji când intră bărbatul.

O marfă afurisit de bună. Cine-l ăsta? Nu-l Distrugere.

Distrugere se află în siguranţă, la bordul Arcei, cu tovarăşul şi pisoii ei, deşi aceştia nu mai sunt de mult pisoi. Populaţia felină a navei mele a crescut oarecum, de la vizita

mea pe S'uthlam, deşi nu atât de precipitat ca populaţia omenească de pe planeta dumneavoastră.

Se aşează rigid pe un scaun şi continuă:

Acesta-l Dax. Dacă fiecare pisică este, bineînţeles, specială, Dax poate fi considerat extraordinar. Toate pisicile au un strop de calităţi paranormale – e un lucru bine cunoscut. Datorită unui set de circumstanţe neobişnuite, întâlnite pe o planetă numită Namor, am iniţiat un program pentru a intensifica şi extinde această abilitate înnăscută a felinelor. Dax este rezultatul final, doamnă. Întreţinem anumite relaţii, pentru că el este înzestrat cu posibilităţi paranormale ce-s departe de a fi rudimentare.

Pe scurt, zise Tolly Mune, ţi-ai creat o pisică cititoare de gânduri.

Perspicacitatea dumneavoastră rămâne acută, comandant de port Mune, replică Tuf, încrucişându-şi mâinile. Avem multe de discutat. Poate veţi fi amabilă să-mi explicaţi de ce aţi cerut să aduc Arca în S'uthlam, de ce aţi insistat să mă însoţiţi şi, mult mai important, de ce m-aţi vârât în această înşelăciune bizară, deşi plină de culoare, ba chiar aţi mers atât de departe încât v-aţi permis libertăţi faţă de persoana mea.

Tolly Mune oftă.

Tuf, îţi aminteşti în ce stare erau lucrurile acum cinci ani, când ne-am despărţit?

Memoria mea e fără pereche, declară Haviland Tuf.

Bine. Atunci, poate ţii minte că m-ai lăsat într-un adevărat rahat.

Aţi anticipat schimbarea imediată din funcţia de comandant de port, judecata sub acuzaţia de înaltă trădare şi o condamnare ce urma a fi executată într-o fermă penitenciară, în Cămări. Cu toate acestea, aţi respins propunerile mele de a vă asigura transportul gratuit în alt sistem solar, la alegerea dumneavoastră, preferând în loc de aceasta să vă întoarceţi pentru a înfrunta închisoarea şi dizgraţia.

Orice naiba aş fi, rămân s'uthlamează. Ăsta-l poporul meu, Tuf! Nişte tâmpiţi amărâţi, uneori, dar poporul meu afurisit!

Loialitatea dumneavoastră este lăudabilă. Întrucât aţi rămas comandant de port, presupun că circumstanţele s-au schimbat.

Eu le-am schimbat, declară Tolly Mune.

Într-adevăr?

A trebuit s-o fac, dacă nu voiam să-mi petrec restul vieţii conducând o maşină de plivit prin neoiarbă, în timp ce gravitaţia m-ar fi sfârtecat, se strâmbă femeia. De îndată ce m-am întors în port, m-a înhăţat siguranţa. Sfidasem Înaltul Consiliu, încălcasem legi, adusesem pagube unor proprietăţi şi te ajutasem să fugi cu o navă ce urma să fie confiscată. Al naibii de dramatic, nu crezi?

Opinia mea nu are importanţă.

Atât de dramatic, încât putea fi doar o crimă de dimensiuni enorme sau un gest imens de eroic. Josen mă scârbise. Ne-am înfruntat. Nu era cu adevărat om rău, ţi-am mai spus. Dar avea funcţia de prim consilier şi ştia ce avea de făcut. Nu-mi plăceau cărţile pe care le aveam, continuă ea aplecându-se înainte, dar trebuia să ie joc sau să abandonez. Ca să-mi salvez curul osos a trebuit să-l distrug pe Josen – să-l discreditez pe el şi pe majoritatea celor din Înaltul Consiliu. Trebuia să mă transform pe mine într-o eroină şi pe el într-un ticălos, asta în termeni foarte limpezi pentru orice pierde-vară palavragiu din subsolurile oraşului.

Înţeleg, zise Tuf.

Dax torcea, deci comandanta de port fusese complet sinceră.

Ca urmare, a apărut melodrama exagerată numită Tuf şi Mune.

Aveam nevoie de bani pentru cheltuielile judiciare. Îmi trebuiau destul de mulţi, ce naiba, dar am folosit asta ca o scuză pentru a-mi vinde versiunea mea asupra evenimentelor uneia dintre cele mai mari videoreţele. Să

zicem că am condimentat un pic povestea. Iar indivizii s-au ambalat în aşa hal, că au decis să utilizeze canalul de ştiri pentru o versiune dramatizată. Am fost mai mult decât încântată să le ofer scenariul. Bineînţeles, am avut un colaborator, dar eu i-am spus ce să scrie. Josen n-a înţeles niciodată ce s-a întâmplat. Nu era un politician atât de priceput pe cât crezuse, nu punea suficient suflet. Şi am fost ajutată.

De cine? Se interesă Tuf.

Îndeosebi de un tânăr numit Cregor Blaxon.

Numele mi-e necunoscut.

Făcea parte din Înaltul Consiliu. Consilier pentru agricultură. Un post esenţial, iar Blaxon era cel mai tânăr om care-l ocupase vreodată. Şi cel mai tânăr din Consiliu. Probabil crezi că era mulţumit.

Vă rog să nu vă încumetaţi să-mi spuneţi ce gândesc, dacă n-aţi căpătat în absenţa mea calităţi paranormale. N-aş crede un asemenea lucru. Am descoperit că-l aproape întotdeauna o greşeală să presupui că vreo fiinţă umană va fi vreodată mulţumită.

Cregor Blaxon este şi a fost un om foarte ambiţios. Făcea parte din echipa lui Josen. Amândoi tehnocraţi, dar Blaxon aspira la scaunul de prim consilier, iar pe acela îşi aşezase bucile Josen.

Cred că-l înţeleg motivaţia.

Blaxon a devenit aliatul meu. Fusese impresionat de ceea ce făcuseşi. Omnigrăunţele, peştele, planctonul, mucegaiul-vâscos, toate ciupercile alea afurisite… Şi văzuse ce se întâmpla. Şi-a folosit toată puterea pentru a scurta biotestele şi a introduce produsele tale în culturi. Cu o prioritate zgomotoasă. Făcea un tărăboi teribil oricărui amărât care încerca să încetinească lucrurile. Josen Rael era prea ocupat ca să bage de seamă.

Politicianul inteligent şi eficient e o specie virtual necunoscută în galaxie, comentă Haviland Tuf. Poate ar fi

bine să pun o mostră din Creg Blaxon în biblioteca de celule a Arcei…

Mi-ai furat ideea.

Sfârşitul poveştii este evident. În pofida vanităţii, aş îndrăzni să presupun că micul meu efort ca ecoinginer a fost declarat un succes, că implementarea energică a soluţiilor mele de către Cregor Blaxon i-a mărit acestuia reputaţia.

A numit evenimentele „Înflorirea produsă de Tuf”, zise Tolly Mune cu un zâmbet cinic. Canalele de ştiri au preluat termenul. Înflorirea produsă de Tuf, o nouă vârstă de aur a S'uthlam-ului. După scurt timp, am avut ciuperci comestibile care creşteau pe pereţii canalizării. Am întemeiat ferme de ciuperci uriaşe în fiecare subsol. Covoarele de eşarfă-neptuniană au acoperit suprafaţa oceanelor, iar sub ele s-au înmulţit, cu o viteză uluitoare, peştii tăi. Am plantat omnigrăunţe în loc de neoiarbă şi nanogrâu, iar prima recoltă ne-a dat o producţie de trei ori mai bogată în calorii. Ai făcut o treabă la nivel de nová cu eco-lngineria, Tuf!

Complimentul e primit cu aprecierea cuvenită.

Din fericire, Înflorirea începuse când a apărut pe reţea Tuf şi Mune, cu mult înainte de a fi judecată. Creg preamărea zilnic la ştiri deşteptăciunea ta şi spunea miliardelor de oameni că se terminase cu criza de hrană. Te-a făcut erou din motivele lui, ridică ea din umeri. Trebuia s-o facă, dacă voia să-l ia locul lui Josen. Şi în felul ăsta m-a transformat şi pe mine în eroină. Toate s-au legat într-un amărât de nod mare, frumos – cea mai frumoasă chestie afurisită pe care ai vrea s-o vezi. Te scutesc de amănunte. Sfârşitul? Tolly Mune achitată, reinstaurată triumfal în funcţie. Josen Rael dizgraţiat, respins de toţi camarazii lui, obligat să-şi dea demisia. Jumătate din Înaltul Consiliu a demisionat o dată cu el. Cregor Blaxon a devenit noul conducător al tehnocraţilor şi a câştigat alegerile următoare. Creg e acum noul prim consilier. Josen, sărmanul, a murit acum doi ani.

Iar noi doi am devenit subiect de legendă, cei mai celebri iubiţi de la, oh, la dracu', de la toate cuplurile alea romantice din vechime – ştii, Romeo şi Julieta, Samson şi Dalila, Sodoma şi Gomora, Marx şi Lenin.

Căţărat pe umărul lui Tuf, Dax începu să scoată un mârâit gros, speriat. Gheruţele pătrundeau în carne, prin stofa costumului. Haviland Tuf clipi, apoi se întinse şi mângâie liniştitor pisoiul.

Comandant de port Mune, zâmbetul dumneavoastră e larg, iar ştirile pe care mi le comunicaţi par a indica doar răsuflatul dar etern popularul happy-end, numai că Dax s-a alarmat, de parcă sub această suprafaţă calmă ar fierbe neliniştea. Poate aţi omis o parte importantă a povestirii.

Doar notele de subsol.

Într-adevăr… Şi care sunt acestea?

Douăzeci şi şapte de ani, Tuf. Nu-ţi declanşează în minte nici un semnal de alarmă?

Într-adevăr. Înainte de pornirea programului de inginerie ecologică, extrapolările dumneavoastră indicau faptul că S'uthlam-ul se află, din cauza creşterii alarmante a populaţiei şi a reducerii resurselor alimentare, la douăzeci şi şapte de ani de foametea în masă.

Asta a fost acum cinci ani, zise Tolly Mune.

Într-adevăr.

Douăzeci şi şapte minus cinci.

Fac douăzeci şi doi. Presupun că există un subînţeles în acest exerciţiu de aritmetică elementară.

Au rămas douăzeci şi doi de ani. Ah, dar asta a fost înainte de venirea Arcei, înainte ca ecologul genial Tuf şi cutezătoarea păienjenea Mune să rezolve totul, înainte de miracolul pâinilor şi peştilor, înainte ca tânărul curajos Cregor Blaxon să declanşeze „Înflorirea produsă de Tuf”.

Haviland Tuf întoarse capul să se uite la pisica de pe umărul său.

Detectez o oarecare notă de sarcasm în glasul ei, îi spuse el lui Dax.

Tolly Mune oftă, căută într-un buzunar şi scoase o cutie cu cipuri din cristal, pentru date.

Uită-te, iubitule! Îi zise ea, aruncând cutia prin aer.

Tuf se întinse, o prinse cu mâna lui mare, albă şi nu-l răspunse.

Ai acolo tot ce-ţi trebuie. Extrase din banca de date a consiliului. Fişiere secrete, bineînţeles. Toate rapoartele, toate extrapolările, toate analizele. Numai pentru tine. Înţelegi? De aceea am fost atât de misterioasă, de aceea ne întoarcem pe Arcă. Creg şi Înaltul Consiliu şi-au imaginat că povestea noastră de dragoste va reprezenta o acoperire teribilă. Miliardele de privitori ai reţelelor de ştiri n-au decât să-şi închipuie că facem sex nebuneşte. Atât timp cât mintea lor e plină de imaginile piratului şi comandantei de port care deschid noi frontiere sexuale, nu-şi vor bate capul să afle ce se petrece în realitate şi vom putea face totul în linişte. Vrem pâini şi peşti, Tuf, dar de data asta pe farfurie. Astea-s instrucţiunile pe care le-am primit.

Care-l cea mai recentă extrapolare? Întrebă Haviland Tuf, cu voce calmă, inexpresivă.

Dax se ridică, sâsâind alarmat, cuprins brusc de frică.

Tolly Mune sorbi din bere şi se lăsă pe speteaza scaunului. Închise ochii.

Optsprezece ani, zise ea, arătând ca femeia de o sută de ani care era, nu ca o tinerică de şaizeci, iar vocea ei părea infinit de obosită. Optsprezece ani, repetă ea. Număraţi.

Tolly Mune nu era deloc sofisticată. Îşi petrecuse viaţa în S'uthlam-ul cu oraşe întinse cât un continent, cu miliarde de indivizi înghesuiţi, cu turnuri ce se înălţau zece kai spre cer, cu şosele mult sub suprafaţa solului şi cu marele ascensor orbital. Ca atare, nu era o femeie ce putea fi impresionată doar de mărime. Totuşi, considera că exista ceva aparte în Arcă.

Simţise acest lucru din momentul sosirii, când cupola imensă a punţii de acostare se ivise în faţa lor, iar Tuf coborâse cu Urlătorul feroce din veldt în beznă, aşezându-l

între navete şi ambarcaţiuni părăginite, pe un doc circular care strălucea albastru-închis, ca semn de bun venit. Domul se închisese deasupra lor, iar atmosfera fusese pompată înăuntru. Pentru a umple iute un spaţiu atât de vast, aerul năvălise cu forţa unei furtuni, urlând şi şuierând. În cele din urmă, Tuf deschisese uşa navei şi o luase înainte pe scara ornamentată, care ieşise din gura navei-leu ca o limbă aurită. Jos îi aşteptase o maşinuţă cu trei roţi. Tuf o condusese prin harababura de nave moarte sau abandonate, unele mai bizare decât văzuse vreodată Tolly Mune. Bărbatul şofase în tăcere, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta, cu Dax pe genunchii lui, ca un ghem de blană moale, fără oase, care torcea.

Tuf îi pusese la dispoziţie o punte întreagă. Sute de dormitoare, staţii de calculatoare, laboratoare, coridoare, staţii sanitare, săli de recreere, bucătării. Fără alt locatar în afară de ea. Pe S'uthlam, un spaţiu orăşenesc atât de întins ar fi adăpostit o mie de oameni, în apartamente mai mici decât dulapurile Arcei. Tuf oprise funcţionarea reţelei gravitaţionale în etajul acela, ştiind că ea prefera zero g.

Dacă aveţi nevoie de mine, mă găsiţi în apartamentul meu, pe puntea superioară, unde-l gravitaţie normală, îi spusese el. Intenţionez să-mi dedic toată energia rezolvării problemelor S'uthlam-ului. Nu voi avea nevoie de sfaturile sau ajutorul dumneavoastră. Nu intenţionez să vă jignesc, comandant de port Mune, dar experienţa mea amară a dovedit că asemenea relaţii provoacă mai multe necazuri decât merită şi folosesc doar pentru a mă distrage. Dacă există o soluţie pentru cea mai deranjantă neplăcere a dumneavoastră, o voi găsi mai degrabă prin propriile mele eforturi, cu condiţia să nu fiu disturbat. Voi programa o călătorie plăcută spre S'uthlam şi pânza lui. Sper ca la sosire să fiu gata să vă rezolv necazurile.

Dacă nu vei fi, îi reamintise ea sec, vom lua nava. Aşa ne-am înţeles.

Sunt pe deplin conştient, răspunsese Haviland Tuf. În cazul în care vă veţi plictisi, Arca vă va oferi o întreagă gamă de divertismente, amuzamente şi ocupaţii. Serviţi-vă în deplină libertate de posibilităţile oferite de automatul pentru hrană. Mâncarea astfel pregătită n-o egalează pe cea preparată de mine personal, dar nu mă îndoiesc că vi se va părea admirabilă în comparaţie cu alimentaţia tipic s'uthlameză. Comandaţi oricâte mese aveţi nevoie în timpul zilei. Voi fi încântat să cinaţi cu mine în fiecare seară, la ora optsprezece, conform timpului navei. Aveţi amabilitatea să fiţi punctuală.

Şi spunând acestea, o părăsise.

Sistemul de calculatoare care conducea nava imensă respecta ciclurile de lumină şi întuneric, simulând trecerea zilelor şi nopţilor. Tolly Mune îşi petrecea nopţile în faţa unui holomonitor, urmărind drame vechi de mai multe milenii, înregistrate pe planete devenite semilegende, iar zilele explorând – la început, puntea pe care i-o cedase Tuf, apoi restul navei. Cu cât vedea şi afla mai multe, cu atât devenea mai uluită, mai nesigură.

Stătu zile în şir în scaunul vechiului căpitan, aflat pe puntea din turn, punte la care Tuf renunţase, întrucât o socotea incomodă şi urmărise pe ecranul imens selecţii întâmplătoare din vechiul jurnal de bord al navei.

Merse prin labirintul de punţi şi coridoare, descoperi trei schelete în părţile răvăşite ale Arcei (doar două dintre ele erau omeneşti), se minună văzând la o intersecţie de coridoare pereţii groşi, din duraliaj, umflaţi şi crăpaţi, de parcă ar fi suportat o căldură uriaşă.

Petrecu ore într-o bibliotecă pe care o descoperise, atingând şi mânuind cărţi vechi, unele tipărite pe foi subţiri din metal sau plastic, altele pe hârtie adevărată.

Se întoarse pe puntea de acostare, se căţără în câteva din navele abandonate, strânse acolo de Tuf. Intră în arsenal şi privi şirul înspăimântător de arme, unele din ele demodate, altele necunoscute, iar altele interzise.

Se plimbă prin imensitatea tunelului central ce străbătea inima navei, parcurse cei treizeci de kai ai lungimii lui, paşii ei stârnind ecoul, respiraţia îngreunându-l-se la sfârşitul expediţiei zilnice. În jurul ei se afla o mulţime impresionantă de căzi pentru clonare, bazine pentru creştere, instalaţii de microchirurgie şi staţii de calculator. Nouăzeci la sută din căzi erau goale, dar comandanta descoperi ici, colo, viaţa crescând. Privi prin sticla prăfuită în lichidele dense, transparente, ia siluetele vagi, vii, unele mici cât mâna ei, altele mari cât un tren pneumatic. O trecură fiorii.

De fapt, întreaga navă părea friguroasă şi oarecum înspăimântătoare. Singura căldură adevărată putea fi găsită într-o porţiune a punţii superioare, cea în care îşi petrecea nopţile şi zilele Haviland Tuf. Camera de comunicaţii lungă, îngustă, pe care o amenajase ca punct de comandă era agreabilă, confortabilă. Apartamentul lui fusese înţesat cu mobilier uzat şi cu o mulţime de antichităţi uluitoare, acumulate în timpul peregrinărilor. Aici aerul mirosea a mâncare şi a bere, paşii nu declanşau ecouri, aici era lumină, zgomot, viaţă. Şi pisici.

Pisicile lui Tuf erau libere să circule prin aproape toată nava, dar majoritatea păreau a prefera să rămână în preajma lui Tuf. Erau şapte la număr. Haos, un cotoi cu păr lung, cenuşiu, cu ochi autoritari şi maniere indolente, dominatoare, era stăpânul a tot ce vedea. Putea fi găsit deseori pe consola principală a lui Tuf din camera de comandă, legănându-şi ca un metronom coada stufoasă. În cei cinci ani, Distrugere îşi pierduse energia şi câştigase în greutate. La început, păruse că n-o recunoaşte pe Tolly Mune, dar după câteva zile familiaritatea cea veche reapăruse, iar pisica reluase relaţiile din punctul în care fuseseră întrerupte. Uneori o însoţea pe comandanta de port în preumblările ei. Mai erau Ingratitudine, Îndoială, Ostilitate şi Bănuială. Pisoii, cum le zicea Tuf, deşi ajunseseră deja pisici tinere.

Născuţi din Distrugere şi Haos, doamnă. Iniţial, au fost cinci pui. Am lăsat-o pe Nesăbuinţă pe Namor.

E bine să laşi nesăbuinţa în urmă. Dar nu mi-o pot imagina împărtăşită de o pisică.

Nesăbuinţă a dezvoltat o inexplicabilă slăbiciune pentru o tânără insuportabilă şi imprevizibilă, de origine namoriană. Din moment ce eu aveam mai multe pisici, iar ea nu avea niciuna, mi s-a părut că fac un gest potrivit, ţinând seama de circumstanţe. Deşi felinele sunt fiinţe splendide, admirabile, au rămas relativ rare în această tristă galaxie modernă. Generozitatea mea înnăscută şi simţul datoriei faţă de tovarăşii mei oamenii m-au împins să ofer pisici unor planete precum Namor. 6 civilizaţie cu pisici e mai bogată, mai umană decât una lipsită de camaraderia lor unică.

Adevărat, zâmbi Tolly Mune.

Ostilitate se afla la îndemână. Femeia o luă cu grijă şi începu s-o mângâie. Avea blana foarte moale.

Ciudate nume le-ai dat!

Poate mai potrivite firii umane decât celei a felinelor, fu de acord Tuf. Le-am botezat dintr-o toană.

Ingratitudine, Îndoială şi Bănuială erau cenuşii, ca tatăl lor. Ostilitate – neagră cu alb, precum Distrugere. Îndoială era gălăgios şi gras, Ostilitate – agresiv şi irascibil, Bănuială – fricos, ascunzându-se mereu sub scaunul lui Tuf. Le plăcea să se joace împreună, o ceată impetuoasă. Se părea că o găseau pe Tolly Mune infinit de fascinantă şi se căţărau pe ea de fiecare dată când femeia îl vizita pe Tuf. Uneori, apăreau în cele mai neaşteptate locuri. Ostilitate îi sărise o dată în spate, când urca pe o scară, iar surpriza o şocase, tăindu-l respiraţia. Se obişnuise ca Îndoială să se caţăre în poala ei în timpul mesei, cerşind de mâncare.

Exista şi o a şaptea pisică: Dax.

Dax, cu blana de culoarea nopţii şi cu ochii ca nişte beculeţe aurii. Dax, singurul parazit apatic pe care-l văzuse, care prefera să fie cărat în loc să meargă. Dax, care privea din buzunarul lui Tuf sau din spatele capelei acestuia. Dax,

care nu se juca niciodată cu pisoii mai mari, care rareori scotea un sunet şi a cărui privire aurie reuşea să-l facă pe uriaşul, boierosul Haos să se mute de pe un scaun pe care-l doreau amândoi. Pisoiul cel negru era tot timpul cu Tuf.

Ăsta-l animalul care te ajută, îi zise Tolly Mune, arătându-l cu cuţitul în timp ce stăteau la masă, după vreo douăzeci de zile de la sosirea ei la bordul Arcei. Asta înseamnă că eşti… Care-l termenul?

Există mai multe. Vraci, vrăjitor, magician. Cred că denumirile provin din miturile Străvechiului Pământ.

Ţi se potrivesc. Uneori, am senzaţia că nava-l bântuită.

Acest lucru sugerează de ce-l mai înţelept să te bazezi pe intelect, nu pe simţuri. Primiţi asigurarea mea că, dacă ar exista fantome sau alte entităţi supranaturale la bordul Arcei, ar fi reprezentate prin mostre de celule, pregătite pentru clonare. N-am găsit asemenea mostre. Stocul meu include specii denumite uneori dracula cu glugă, fantome-de-vânt, lycantropi, vampiri, ghule, buruiana-vrăjitoarei şi altele asemenea, dar mi-e teamă că nu-s articolele autentice, mitice.

Foarte bine, zâmbi Tolly Mune.

Mai doriţi vin? E dintr-o recoltă rhianneză excelentă.

O idee bună, zise ea tumându-şi în pahar, deşi ar fi preferat un recipient care se storcea – lichidele neînchise erau nişte chestii care se scurgeau şi se împrăştiau oricând. Mi se uscase gâtul. N-ai nevoie de monştri, Tuf. Nava ta poate distruge cu uşurinţă planete întregi.

Evident, răspunse Tuf. Dar, la fel de evident, poate salva planete.

Cum ai salvat-o pe a noastră? Ai un al doilea miracol ascuns în mânecă?

Din păcate, miracolele sunt la fel de mitice precum fantomele şi spiriduşii, iar în mâneci se află doar braţele mele. Dar intelectul uman poate inventa lucruri aproape miraculoase, adăugă el, ridicându-se încet în picioare. Dacă aţi isprăvit plăcinta cu ceapă-umflată şi vinul, poate doriţi să

mă însoţiţi în sala calculatorului. M-am străduit, plin de zel, să vă rezolv problema şi am ajuns la anumite concluzii.

Tolly Mune se sculă imediat.

Să mergem! Spuse ea.

Priviţi!

Tuf apăsă o tastă. Pe unul dintre ecrane apăru un grafic.

Ce-l asta? Întrebă Tolly Mune.

Graficul pe care l-am făcut în urmă cu cinci ani, răspunse Tuf; Dax sări în poala lui, iar Tuf mângâie pisoiul negru. Parametrii folosiţi au fost numărul de atunci al locuitorilor s'uthlamezi şi creşterea prevăzută a populaţiei. Analiza mea arată că resursele adiţionale de hrană, introduse în societatea dumneavoastră prin intermediul a ceea ce Cregor Blaxon a avut amabilitatea să numească „Înflorirea produsă de Tuf”, ar fi trebuit să vă dea un răgaz de minimum nouăzeci şi patru de ani standard, înainte ca spectrul foametei să ameninţe iar S'uthlam-ul.

O extrapolare afurisită, care nu valorează nici cât o oală cu viermi! Declară sec Tolly Mune. Tuf ridică un deget:

Un om mai uşuratic decât mine s-ar simţi ofensat de sugestia că această analiză ar fi fost eronată. Din fericire, am o fire stăpânită, tolerantă. Mai mult, n-aveţi dreptate, comandant de port Mune! Extrapolarea mea a fost atât de corectă pe cât era posibil.

Asta înseamnă că n-o să avem foamete şi dezastre peste optsprezece ani? Că vom avea abia peste un secol? Aş vrea să cred, dar…

N-am spus un asemenea lucru. Cu o marjă de eroare acceptabilă, ultima previziune s'uthlameză pare a fi corectă, atât cât am putut verifica.

Nu pot fi corecte ambele previziuni! Asta-l imposibil, Tuf!

Greşiţi, doamnă. În timpul celor cinci ani care au trecut, parametrii s-au schimbat. Aşteptaţi puţin.

Se întinse şi apăsă alt buton. Altă linie, ce se înălţa abrupt, apăru pe ecran.

Aceasta reprezintă curba actuală a creşterii populaţiei pe S'uthlam. Observaţi cum urcă. O rată uluitoare de creştere. Dacă aş avea un moment de înclinaţie poetică, aş spune că zboară. Din fericire, n-am asemenea înclinaţii. Sunt un om obişnuit, care vorbeşte obişnuit. Înainte de a spera într-o corectare a situaţiei dumneavoastră, e necesar să înţelegem această situaţie şi ce se va întâmpla în continuare. Totul e limpede. Cu cinci ani în urmă, am folosit resursele Arcei şi, dacă mi-aş permite să renunţ la modestia mea obişnuită, aş spune că v-am făcut un serviciu extraordinar de eficient. S'uthlamezii n-au pierdut timpul ca să strice tot ce-am realizat. Să fiu succint, comandant de port Mune. De îndată ce Înflorirea a prins rădăcini, ca să spun aşa, poporul dumneavoastră s-a repezit în camerele particulare pentru a-şi dezlănţui poftele carnale şi a se grăbi să aibă copii, începând să se reproducă mai iute ca niciodată. Dimensiunea familiei medii e mai mare ca acum cinci ani cu 0,0072 persoane, iar cetăţeanul mediu devine părinte mai devreme cu 0,0102 ani. Schimbări minore, veţi protesta dumneavoastră, dar care, înmulţite cu enorma populaţie a planetei dumneavoastră şi modificate de alţi parametri relevanţi, duc la o diferenţă dramatică. Ca să fiu mai precis, diferenţa între nouăzeci şi patru de ani şi optsprezece.

Tolly Mune privi liniile care se încrucişau pe ecran.

Drace! Mormăi ea. Ar fi trebuit să-mi închipui. Asemenea informaţii sunt secrete, din motive evidente, dar ar fi trebuit să ştiu, zise ea, strângând pumnii. Pe toţi dracii! Creg a dezlănţuit un carnaval prin canalele de ştiri, cu afurisita lui de Înflorire, aşa că nu-l de mirare că s-a întâmplat astfel. De ce ar fi avut oamenii reţineri să dea naştere la copii, din moment ce problema hranei fusese rezolvată? Blestematul de prim consilier Ie-a spus că sosiseră timpuri bune. Toţi zeroiştii afurisiţi se dovediseră a fi, încă o dată, nişte amărâţi de alarmişti anti-viaţă, iar tehnocraţii făcuseră încă o minune. De ce s-ar fi îndoit

cineva că nu vor face alta şi alta? Da, trebuie să fii un bun enoriaş, să ai mulţi copii, să ajuţi omenirea să evolueze spre dumnezeire şi să învingă entropia. De ce nu? Exclamă femeia, dezgustată. Tuf, de ce-s oamenii nişte idioţi amărâţi?

Întrebarea este mai dificilă decât dilema în care se află S'uthlam-ul şi mă tem că nu-s capabil să răspund la ea. Dar dacă v-aţi apucat să distribuiţi blamuri, aţi putea să vă rezervaţi unele şi dumneavoastră. Chiar dacă impresia eronată a fost provocată de primul consilier Cregor Blaxon, cu certitudine că a fost confirmată, în minţile populare, de nefericitul discurs final ţinut de cel ce m-a întruchipat în Tuf şi Mune.

Ai dreptate. Sunt vinovată. Dar acum, toate acestea ţin de domeniul trecutului. Întrebarea e ce putem face?

Dumneavoastră, puţin, răspunse Tuf, cu figura inexpresivă.

Şi tu? Ai săvârşit o dată miracolul pâinilor şi peştilor. Nu poţi să ne ajuţi şi a doua oară, Tuf?

Haviland Tuf clipi.

Acum sunt un inginer ecolog mult mai experimentat decât atunci când am încercat prima oară să rezolv problema S'uthlam-ului. Sunt mai familiarizat cu seria de specii aflată în biblioteca de celule a Arcei şi cu efectul fiecăreia asupra unui ecosistem aparte. Chiar mi-am mărit stocul, într-o anumită măsură, în timpul călătoriilor mele ici şi colo. Într-adevăr, pot să vă fiu de folos.

Şterse ecranele şi-şi încrucişa mâinile pe burtă.

Dar vă va costa.

Ne va costa? Ţi-am plătit, nu ţii minte? Păienjeneii mei ţi-au reparat nava afurisită!

Într-adevăr, după cum eu v-am reparat ecologia. De data asta, n-am de făcut alte reparaţii sau alte adaptări ale Arcei. Dumneavoastră, în schimb, se pare că v-aţi stricat ecologia încă o dată şi aveţi iar nevoie de serviciile mele. Consider că ar fi echitabil să fiu compensat pentru eforturile mele. Am

multe cheltuieli, cea mai importantă fiind datoria către Port S'uthlam. Cu ajutorul trudei epuizante şi necontenite, pe nenumărate planete afectate, am procurat prima jumătate a celor treizeci şi trei de milioane de standarzi pe care mi le-aţi facturat, dar îmi rămâne o sumă egală de plătit, iar eu n-am decât cinci ani la dispoziţie s-o strâng. De unde să ştiu că va fi posibil? Poate următoarele zece planete pe care le voi vizita vor avea o ecologie ireproşabilă sau vor fi atât de sărăcite, încât voi fi obligat să le fac reduceri serioase, dacă voi dori să le ajut. Mărimea acestei datorii îmi frământă mintea zi şi noapte, influenţând deseori limpezimea şi precizia gândurilor mele, făcându-mă astfel mai puţin eficient în profesia mea. Într-adevăr, am bănuiala subită că, înfruntând o provocare atât de uriaşă ca aceea ridicată de S'uthlam, realizările mele ar putea fi de departe superioare dacă mintea mi-ar fi limpede şi netulburată.

Tolly Mune se aşteptase la aşa ceva. Îl avertizase pe Creg, iar acesta îi acordase o oarecare autoritate bugetară limitată. Reuşi să se încrunte.

Cât vrei, Tuf?

Mi-a apărut în minte suma de zece milioane de standarzi. Fiind o cifră rotundă, poate fi scăzută din factura mea foarte uşor, fără a constitui o problemă dificilă de aritmetică.

Al naibii de mult! Poate aş reuşi să conving Înaltul Consiliu să-ţi scadă, să zicem, două milioane, dar nu mai mult.

Să cedăm fiecare şi să ne înţelegem la nouă milioane, zise Tuf, scărpinându-l cu degetele-l lungi pe Dax în spatele unei urechi micuţe; pisoiul îşi întoarse, tăcut, ochii aurii spre Tolly Mune.

Nouă nu-l un compromis între zece şi doi!

Sunt mai bun în calitate de inginer ecolog decât ca matematician. Poate opt?

Patru. Nu mai mult! Cregor o să mă facă zob!

Tuf se uită la ea fără să clipească şi nu spuse nimic. Figura lui era calmă, rigidă, impasibilă.

Patru şi jumătate, zise ea sub greutatea acelei priviri; îl simţi pe Dax uitându-se la ea şi, brusc, se întrebă dacă pisica afurisită îi citea gândurile. Fir-ar să fie, ticălosul ăsta negru ştie cât de mult sunt autorizată să-ţi plătesc, nu?

O idee interesantă. Şapte milioane ar fi acceptabil. Sunt într-o dispoziţie generoasă.

Cinci şi jumătate! Se răsti ea. Eşti de acord? Dax începu să toarcă liniştit.

În felul acesta, rămân cu o datorie netă de unsprezece milioane de standarzi, care trebuie plătită în cinci ani, răspunse Tuf. De acord, comandant de port Mune, dar cu o prevedere adiţională.

Care? Întrebă femeia, bănuitoare.

Voi prezenta soluţia mea primului consilier Blaxon şi dumneavoastră, într-o conferinţă publică, difuzată în direct de toate reţelele video, pe tot S'uthlam-ul.

Incredibil! Hohoti Tolly Mune. Creg n-o să fie de acord. Poţi să uiţi ideea asta.

Haviland Tuf îl mângâie pe Dax şi nu spuse nimic.

Tuf, nu înţelegi ce dificultăţi există! Situaţia e prea instabilă. Trebuie să renunţi.

Tăcerea continuă.

Ce dracu'! Înjură ea. Scrie ce vrei să zici şi o să citim. Dacă nu ai de gând să declari nimic care ar putea să ne facă probleme, presupun că vom fi de acord.

Prefer ca remarcile mele să fie spontane.

Putem să înregistrăm conferinţa şi s-o difuzăm după ce-o prelucrăm.

Haviland Tuf tăcu din nou, iar Dax se uită la ea fără să clipească. Tolly Mune privi în ochii aceia aurii, care ştiau şi oftă.

Ai câştigat. Cregor o să fie furios, dar eu sunt eroina amărâtă, iar tu cuceritorul care s-a întors. Presupun că o să-l fac să înghită chestia asta. Dar de ce vrei un asemenea lucru, Tuf?

O toană. Mă apucă des. Probabil că doresc să savurez momentul în lumina publicităţii, să mă bucur de rolul meu de salvator. Poate vreau să arăt miliardelor de s'uthlamezi că n-am avut niciodată mustaţă.

Mai degrabă cred în spiriduşi şi stafii! Tuf, există motive pentru care mărimea populaţiei şi gravitatea crizei alimentare sunt ţinute secrete. Motive politice. Nu vrei să deschizi cutia asta cu viermi, nu?

O idee interesantă, zise Tuf, clipind, cu o figură inexpresivă, necomunicativă. Dax torcea.

Cu toate că nu-s obişnuit a vorbi în public, nici în lumina nemiloasă a publicităţii, începu Haviland Tuf, m-am simţit obligat faţă de mine însumi să vin în faţa dumneavoastră şi să explic anumite lucruri.

Stătea în faţa unui teleecran de patru metri pătraţi, în cea mai mare sală din Casa Păianjenului – care avea o capacitate de o mie de locuri. Încăperea era plină. În faţă, pe primele douăzeci de rânduri, înghesuiţi unii în alţii, stăteau reporterii de la ştiri, camerele lor miniaturizate din centrul frunţii înregistrând de zor scena. În spate, curioşi dornici să-l vadă – păienjenei de toate vârstele, sexele şi profesiunile, de la cibertehi şi birocraţi la eroticişti şi poeţi, viermi-de-sol bogaţi, care veniseră cu ascensorul să nu piardă spectacolul, muşte din sisteme solare îndepărtate ce se aflau în trecere prin pânză. Pe estradă, alături de Tuf, se aflau comandanta de port Tolly Mune şi primul consilier Cregor Blaxon. Zâmbetul lui Blaxon părea silit. Probabil că-şi amintea cum înregistraseră reporterii momentul lung, neplăcut, în care Tuf se uitase la mâna lui întinsă. Poate tot din acelaşi motiv arăta stânjenită Tolly Mune.

Iar Haviland Tuf arăta impresionant. Era mai înalt decât orice bărbat sau femeie din sală; pardesiul lui cenuşiu, din vinilin, mătura podeaua, iar pe capela verde, cu cozoroc, avea sigla CIE.

În primul rând, permiteţi-mi să subliniez că n-am avut mustaţă -această declaraţie provocă un râs general. Nici

mult stimata comandantă de port nu s-a unit cu mine în contact sexual, conform videospectaco-lului, deşi n-am motive să mă îndoiesc că dânsa este o practicantă pricepută a artelor erotice, ale cărei favoruri ar fi extrem de apreciate de orice persoană căreia îi plac asemenea feluri de distracţii.

Hoarda de ziarişti se întoarse, ca o fiară zgomotoasă cu o sută de capete şi-şi aţinti al treilea ochi spre Tolly Mune. Comandanta de port se cufundase în scaun şi-şi freca tâmplele cu mâna. Oftatul ei se auzi până în al patrulea rând.

Aceste fărâmituri de informaţii sunt minore prin natura lor şi au fost expuse doar în interesul veridicităţii. Motivul major pentru care am insistat asupra lor e mai mult profesional decât personal. N-am nici o îndoială că oricine a urmărit ştirile e conştient de fenomenul pe care Înaltul Consiliu l-a numit „Înflorirea produsă de Tuf”.

Cregor Blaxon zâmbi şi dădu din cap.

Presupun, totuşi, că nu cunoaşteţi iminenţa a ceea ce mi-aş permite să numesc Veştejirea S'uthlam-uiui.

Zâmbetul primului consilier se veşteji şi el, iar Tolly Mune tresări. Reporterii se răsuciră, în masă, către Tuf.

Sunteţi, într-adevăr, norocoşi că sunt un om care-şi onorează datoriile şi obligaţiile, din moment ce reîntoarcerea mea în S'uthlam mi-a permis să intervin încă o dată în sprijinul dumneavoastră. Iar fără ajutorul pe care sunt gata să vi-l acord, planeta dumneavoastră va trebui să înfrunte flămânzirea într-un termen scurt, de optsprezece ani standard.

Urmă un moment de tăcere uluită. Apoi, în fundul sălii începu o încăierare. Mai mulţi oameni fură daţi afară cu forţa. Tuf nu acordă nici o atenţie incidentului.

După programul de inginerie ecologică pe care l-am iniţiat în timpul ultimei mele vizite a avut loc o creştere spectaculoasă a rezervelor dumneavoastră de hrană, prin mijloace relativ convenţionale, adică prin introducerea de

noi specii de plante şi animale, proiectate să maximizeze productivitatea agriculturii dumneavoastră, fără a altera în mod serios ecologia planetei. Fără îndoială, sunt posibile şi alte eforturi în această privinţă, dar mă tem că momentul revenirii la ce-a fost a trecut de mult, iar un asemenea plan nu va sluji la nimic. Ca urmare, de data asta am acceptat drept fundamentală necesitatea de a face schimbări radicale în ecosistemul dumneavoastră şi în lanţul de hrană. Unii dintre dumneavoastră vor considera sugestiile mele neplăcute. Vă asigur că alte opţiuni pe care trebuie să le înfruntaţi – adică foamete, boli, războaie -sunt mult mai dezagreabile. Alegerea, bineînţeles, rămâne a dumneavoastră, nu visez s-o fac eu.

Camera îngheţase, ca o cameră de păstrare crionică şi fusese cuprinsă de-o tăcere de moarte, în afară de zbârnâitul mulţimii de ochi suplimentari. Haviland Tuf ridică un deget.

Primul! Zise el, iar în spatele lui o imagine umplu ecranul, transmisă direct de pe calculatorul Arceiimaginea unei monstruozităţi umflate, mare cât un deal, cu piele unsuroasă, sclipitoare, iar trupul lucind ca o gelatină roz, opacă. Animalul-de-carne. O parte importantă a terenului agricol este dedicată creşterii turmelor de animale, de diferite soiuri, pentru carnea ce face deliciul unei minorităţi reduse, bogate, de pe S'uthlam, care-şi poate permite un asemenea lux şi preferă să mănânce animale gătite. Extrem de ineficient. Aceste animale consumă mai multe calorii decât produc după ucidere şi, fiind produsul evoluţiei naturale, o mare parte din masa trupului lor este necomestibilă. De aceea, sugerez să eliminaţi imediat acele specii din ecosistemul planetei dumneavoastră. Animalul-de-carne, după cum arată numele lui, este unul dintre cele mai notabile triumfuri ale ingineriei genetice. Cu excepţia unui mic nucleu, aceste creaturi sunt alcătuite din mase de celule ce se reproduc veşnic, fără porţiuni ale trupului irosite pentru lucruri neesenţiale, precum organe de simţ,

nervi sau membre. Dacă am vrea să folosim o metaforă, l-am putea asemăna cu un cancer gigantic comestibil. Carnea animalului conţine toţi nutrienţii umani de bază şi e bogată în proteine, vitamine şi minerale. Un animal-de-carne adult, crescut în subsolul unui turn de apartamente de pe S'uthlam, va produce tot atâta carne comestibilă într-un an standard cât două turme actuale de-ale dumneavoastră, iar păşunile necesare acum pentru hrănirea acestor turme vor fi disponibilizate pentru culturi agricole.

Ce gust are chestia asta afurisită? Strigă cineva din fundul sălii. Capul lui Haviland Tuf se mişcă uşor, iar el se uită direct spre vorbitor.

Întrucât eu nu sunt mâncător de carne de animal, nu pot răspunde pe baza unei experienţe personale. Îmi imaginez, însă, că pentru cineva înfometat gustul va părea foarte bun.

După aceea, ridică mâna, cu palma în afară.

Să continuăm.

Imaginea din spatele lui se schimbă – ecranul arătă o câmpie netedă, nesfârşită, sub doi sori, plină, de la un capăt la celălalt al orizontului, cu plante – nişte chestii urâte, înalte cât Tuf, cu tulpinile şi frunzele de-un negru uleios, cu vârfurile îndoite sub greutatea unor păstăi dolofane, albicioase, din care picura un fluid gros, deschis la culoare.

Acestea sunt numite, din motive necunoscute mie, păstăi-tricotate. Cu cinci ani în urmă, v-am dat omnigrăunţe, a căror producţie calorică pe metru pătrat e spectaculos mai mare decât cea a nanogrâului, neoierbii sau a altor cereale pe care le foloseaţi până atunci. Am remarcat că aţi cultivat omnigrăunţele în mod extensiv şi aţi obţinut beneficiile scontate. Dar am observat că aţi continuat să semănaţi nanogrâu, neoiarbă, păstăi-aromate, mirosici şi numeroase alte tipuri de fructe şi legume, fără îndoială de dragul varietăţii şi plăcerii culinare. Acest lucru trebuie să înceteze. Varietatea culinară este un lux pe care s'uthlamezii nu şi-l pot permite. Cuvântul de ordine trebuie

să fie eficienta calorică. Fiecare metru pătrat de teren agricol de pe S'uthlam şi de pe asteroizii numiţi Cămări trebuie folosit imediat pentru păstăile-tricotate.

Ce-l lichidul ăla vâscos care se scurge? Întrebă cineva.

Chestia asta e fruct sau legumă? Vru să ştie un reporter.

Poţi face pâine din ea? Se interesă altul.

Păstăile-tricotate, răspunse Tuf, nu sunt comestibile.

Un vuiet subit cuprinse încăperea, în timp ce o sută de persoane strigau, dădeau din mâini, puneau întrebări şi ţineau discursuri. Haviland Tuf aşteptă până se făcu tăcere.

În fiecare an, după cum poate confirma primul consilier, dacă are amabilitatea, terenurile dumneavoastră agricole produc o parte în continuă scădere din necesarul de calorii al populaţiei s'uthlameze ce se extinde, diferenţa fiind obţinută prin producţia crescândă a fabricilor de hrană, în care petrochimicalele sunt prelucrate pentru a fi transformate în pişcoturi nutritive, paste şi alte lucruri sintetice comestibile. Din nefericire, petrolul este o resursă neregenerabilă, aşa că veţi rămâne fără el. Procesul poate fi întârziat, dar, în cele din urmă, va fi inexorabil. Fără îndoială, veţi importa de pe alte planete, dar comerţul interstelar nu vă poate aduce prea mult. Cu cinci ani în urmă, am introdus în mările dumneavoastră un plancton dintr-o varietate numită eşarfă neptuniană, ale cărui colonii acoperă acum plajele şi plutesc pe valurile de deasupra platformelor continentale. După ce va muri şi va putrezi, eşarfa neptuniană poate servi ca substitut pentru petrochimicale în fabricile de hrană. Păstăile-tricotate pot fi considerate un analog neacvatic al eşarfei neptuniene. Păstăile produc un fluid care are anumite similarităţi biochimice cu ţiţeiul – suficient de asemănătoare pentru ca fabricile de hrană, după o readaptare minimală, uşor de efectuat pe o planetă cu indubitabila dumneavoastră experienţă tehnică, să-l poată folosi eficient pentru a-l transforma în mâncare. Dar trebuie să atrag atenţia că nu puteţi planta păstăile ici, colo, ca un supliment al culturilor

actuale. Pentru un beneficiu maxim, trebuie să fie plantate pretutindeni, înlocuindu-se complet omnigrăunţele, neoiarbă şi altă floră pe care obişnuiaţi s-o folosiţi pentru alimentaţie.

O femeie zveltă, din fundul sălii, se urcă pe scaun pentru a fi văzută din mulţime.

Tuf, cine eşti tu, ca să ne spui că trebuie să renunţăm la mâncarea adevărată? Ţipă ea, furioasă.

Eu, doamnă? Sunt doar un umil inginer ecolog, angajat în practicarea profesiunii sale. Nu eu trebuie să iau decizii pentru dumneavoastră. Sarcina mea, atât de vizibil nerecunoscută, constă în a vă prezenta fapte şi a vă sugera anumite remedii posibile, care ar putea fi eficiente, chiar dacă-s neplăcute. Dar, în final, guvernul şi populaţia S'uthlam-ului vor hotărî ce cale vor urma.

Auditoriul se agită din nou. Tuf ridică un deget.

Linişte, vă rog! Voi încheia curând prezentarea mea. Imaginea de pe teleecran se schimbă din nou.

Anumite specii şi strategii ecologice introduse cu cinci ani în urmă, când am fost prima oară angajat de S'uthlam, pot şi trebuie să fie folosite în continuare. Fermele de ciuperci şi mucegaiuri din subsolul oraşelor pot fi menţinute şi extinse. Pot să vă arăt noi varietăţi de mucegaiuri. Există posibilităţi mai eficiente pentru cultivarea mărilor, metode care includ utilizarea fundului oceanelor, ca şi suprafaţa apelor. Creşterea eşarfei neptuniene poate fi stimulată şi încurajată, până va acoperi fiecare metru pătrat de oglindă a apelor sărate. Ovăzul-de-zăpadă şi tuberculii-de-tunel pe care le aveţi rămân speciile alimentare optime pentru regiunile arctice îngheţate. Deşerturile au fost făcute să înflorească, mlaştinile – asanate şi făcute productive. Tot ce se putea face solului sau mării s-a făcut. Rămâne doar aerul. De aceea, propun introducerea unui ecosistem complet, viu, în atmosfera superioară. Vedeţi în spatele meu, pe ecran, ultima verigă din acest lanţ nou al hranei, pe care propun să-l făuresc pentru dumneavoastră. Această

creatură imensă, de culoare întunecată, cu aripi negre, triunghiulare, este un plutitor-pe-vânt claremontinez, numit şi ororo, un analog îndepărtat al unor specii mai bine cunoscute, precum zâna neagră din Kavalaanul Superior sau manta-cu-coadă-biciuitoare de pe Hemador. Un animal de pradă din atmosfera superioară, planor şi vânător, născut în înalturi, creatură a vântului, care trăieşte şi moare în zbor, fără să atingă vreodată solul sau marea. Într-adevăr, o dată asolizat, un plutitor-pe-vânt piere curând, pentru că-l este imposibil să ajungă iarăşi în înalturi. Pe Claremont, specia este mică şi uşoară, iar despre carnea ei se spune că-l tare, ca tăbăcită. Mănâncă orice pasăre ce are ghinionul să se aventureze la altitudinea unde vânează, precum şi diferite microorganisme şi mucegaiuri aeriene, ca şi ciuperci purtate de vânt, pe care-mi propun să le introduc în atmosfera superioară. Am produs pentru S'uthlam un plutitor-pe-vânt modificat genetic, cu o deschidere a aripilor de vreo douăzeci de metri, cu capacitatea de a coborî până aproape de nivelul copacilor, cu masa trupului de vreo şase ori mai mare decât cea a originalului. Un sac mic cu hidrogen, situat în spatele organelor de simţ, va permite animalului să zboare în ciuda greutăţii mai mari. Cu aerocarele şi avioanele dumneavoastră, nu veţi avea nici o dificultate să vânaţi şi să ucideţi plutitorii-pe-vânt. Veţi descoperi că sunt o excelentă sursă de proteine. Dintr-o onestitate deplină, trebuie să adaug că aceste modificări ecologice nu vor fi gratuite. Microorganismele, ciupercile şi mucegaiurile se vor reproduce foarte repede pe cerul dumneavoastră, neavând duşmani naturali. Etajele superioare ale turnurilor rezidenţiale mai înalte vor fi acoperite de mucegai şi ciuperci, aşa că va fi nevoie de curăţenie suplimentară. Multe din păsările băştinaşe de pe S'uthlam şi acele specii pe care le-aţi adus de pe planete precum Tara sau Vechiul Pământ vor pieri, înlăturate de acest nou ecosistem aerian. În cele din urmă, cerul însuşi se va întuneca, veţi primi mult

mai puţină lumină solară, iar climatul va suferi o schimbare permanentă. Însă n-am extrapolat aceste evenimente pentru mai mult de trei sute de ani. Din moment ce vă aşteaptă dezastrul într-un timp mult mai scurt – dacă nu se face nimic – continuu să recomand cursul evenimentelor pe care l-am expus.

Reporterii de la ştiri săriră în picioare şi începură să răcnească întrebări. Tolly Mune era deprimată şi încruntată, în vreme ce primul consilier Cregor Blaxon rămăsese liniştit, privind drept înainte, cu un zâmbet pe figura-l ascuţită, slabă, cu ochii sticloşi.

Un moment, vă rog, se adresă vălmăşagului Haviland Tuf. Să concluzionez. Aţi auzit recomandările mele şi aţi văzut speciile cu ajutorul cărora intenţionez să reproiectez ecologia dumneavoastră. Fiţi atenţi! Presupunând că Înaltul Consiliu va opta într-adevăr pentru folosirea animalului-de-came, a păstăilor-tricotate şi a păsării ororo, în felul pe care l-am expus, calculatoarele Arcei prevăd o remediere semnificativă a crizei alimentare. Priviţi!

Toţi ochii se îndreptară spre teleecran. Chiar şi Tolly Mune întoarse capul. Primul consilier Cregor Blaxon, cu zâmbetul încă pe buze, se ridică de pe scaun, cu mâinile în buzunare şi privi curajos ecranul. Pe acesta apăru o grilă, o linie roşie fugări una verde, iar datele se înşirară pe o axă, pe cealaltă fiind mărimea populaţiei.

Zgomotul încetă.

Tăcerea se prelungi.

Apoi, într-un târziu, până şi cei din fundul sălii îl auziră pe Cregor Blaxon tuşind şi zicând:

Tuf, e greşit!

Domnule, vă asigur că nu.

Asta-l înainte, nu-l aşa? Nu după. Uite, toată ecoingineria, în cazul în care cultivăm doar păstăile alea, mările sunt acoperite de eşarfa neptuniană, cerul se întunecă din cauza hranei zburătoare, munţii-de-carne se află în fiecare pivniţă…

Animale-de-carne, îl corectă Tuf, dar recunosc că munte-de-came dovedeşte un anumit fler… Aveţi darul limbajului colorat şi al terminologiei ce rămâne în memorie.

Toate astea, continuă încăpăţânat Blaxon, sunt schimbări radicale, Tuf. Aş zice că avem dreptul să ne aşteptăm la îmbunătăţiri radicale. Câţiva loialişti începură să aclame.

Dar această schemă, concluzionă primul consilier, arată… Dar poate o interpretez greşit.

Prim consilier, popor al S'uthlam-ului, zise Haviland Tuf, interpretarea dumneavoastră este corectă. Dacă adoptaţi fiecare sugestie a mea, veţi amâna cu adevărat ziua catastrofală a socotelilor. O veţi amâna, domnule, nu o veţi înlătura. Veţi avea foamete în masă peste optsprezece ani, după extrapolarea actuală, sau peste o sută nouă, după cum arată cealaltă extrapolare, dar veţi avea cu siguranţă foamete. Singura, adevărata şi permanenta soluţie nu se găseşte la bordul Arcei mele, ci în mintea şi măruntaiele fiecărui cetăţean s'uthlamez. Trebuie să practicaţi abstinenţa şi să introduceţi imediat controlul naşterilor. Trebuie să încetaţi imediat procrearea fără discernământ!

Oh, nu! Gemu Tolly Mune.

Dar văzuse ce se petrecea şi sări în picioare, îndreptându-se spre el şi strigând să se formeze un cordon de securitate, înainte să se dezlănţuie iadul.

A devenit o amărâtă de obişnuinţă să te salvez, spuse Tolly Mune mult mai târziu, când se întorseseră în siguranţa navetei lui Tuf, Phoenix, aflată în dana de pe ramificaţia şase.

Două plutoane de pază, înarmate cu puşti paralizante şi măciuci, stăteau în afara navei, ţinând la distanţă mulţimea zgomotoasă, ce sporea din ce în ce.

Ai o bere? Întrebă ea. Am poftă de una.

Alergarea înapoi la navetă fusese chinuitoare, chiar înconjuraţi de paznici. Tuf fugise în salturi uimitoare, bizare. Trebuia însă să recunoască faptul că avusese o viteză surprinzătoare.

Cum te simţi? Se interesă Tolly.

O baie zdravănă a înlăturat majoritatea scuipatului de pe persoana mea, răspunse Haviland Tuf, aşezându-se pe scaun cu demnitate. Veţi găsi bere în frigiderul de sub masa de joc. Serviţi-vă, dacă doriţi.

Dax începu să zgârie piciorul lui Tuf, înfigându-şi ghearele micuţe în stofa sinilie a costumului de paraşutist, în care se îmbrăcase acesta. Tuf întinse mâna-l imensă şi ridică motanul.

În viitor, îi spuse el cotoiului, va trebui să mă însoţeşti tot timpul, astfel încât să fiu avertizat despre posibilitatea ivirii unor asemenea manifestări.

Ai fi fost teribil de atenţionat, interveni Tolly Mune, scoţând o bere, dacă mi-ai fi spus că intenţionezi să condamni credinţa noastră, biserica şi întregul nostru mod amărât de viaţă. Te aşteptai să-ţi dea o medalie?

Aplauze ar fi fost de ajuns.

Te-am avertizat cu mult timp în urmă, Tuf. Nu eşti popular pe S'uthlam dacă te declari anti-viaţă.

Refuz să fiu etichetat astfel. Mă exprim deschis în favoarea vieţii. Într-adevăr, creez zilnic viaţă în bazinele mele de clonare. Am o hotărâtă aversiune personală faţă de moarte, găsesc entropia dezgustătoare, iar dacă aş fi invitat să asist la moartea fierbinte a universului, aş prefera, cu siguranţă, să fac altceva. Cu toate acestea, comandant de port Mune, am spus ceea ce trebuia spus. Procrearea nelimitată, aşa cum o predică Biserica Evoluţiei Vieţii şi cum e practicată de majoritatea s'uthlamezilor, cu excepţia dumneavoastră şi a camarazilor dumneavoastră zeroişti, este iresponsabilă şi nebunească, producând o creştere în progresie geometrică a populaţiei, ceea ce, cu siguranţă, va distruge mândra dumneavoastră civilizaţie.

Haviland Tuf, profetul pieirii! Oftă comandanta de port. Te plăceam mai mult în postura de ecolog tâlhar şi iubăreţ.

Oriunde mă duc, descopăr că eroii reprezintă o specie pe cale de dispariţie. Poate că-s mai plăcut din punct de vedere

estetic când răcnesc neadevăruri liniştitoare printr-un filtru de păr facial, într-un videospectacol melodramatic, plin de fals optimism şi de complezenţă postcoitală. Un simptom al gravei boli s'uthlameze – preferinţa orbească pentru lucruri aşa cum le-ar vrea oamenii, nu aşa cum sunt. E timpul ca planeta pe care trăiţi să vadă adevărul gol-goluţ, fie că-l figura mea lipsită de păr sau foametea aproape certă din viitorul dumneavoastră.

Tolly Mune sorbi din bere şi se uită la el.

Tuf, îţi aminteşti ce am spus acum cinci ani?

După câte ţin minte, aţi spus multe lucruri importante.

La sfârşit, se răsti ea nerăbdătoare. Când am decis să te ajut să fugi cu Arca, în loc să-l ajut pe Josen Rael să ţi-o ia. M-ai întrebat de ce şi ţi-am spus ce motive aveam.

Aţi spus că puterea corupe, că puterea absolută corupe în mod absolut, că Arca îi corupsese deja pe primul consilier Josen Rael şi pe colaboratorii săi, că era mai bine ca nava de germinare să rămână în posesia mea, pentru că eu sunt un om incoruptibil. Femeia avu un zâmbet şters.

Nu chiar, Tuf. Am spus că nu cred că există un om incoruptibil, dar dacă ar exista, acela ai fi tu.

Într-adevăr… Zise Tuf, mângâindu-l pe Dax. M-aţi corectat.

Acum mă întreb din nou… Ştii ce-ai făcut? Pentru început, ai dărâmat alt guvern. Creg nu va supravieţui acestei poveşti. Ai spus întregii planete că-l un mincinos. Poate aşa-l corect: tu l-ai ridicat, tu l-ai doborât. Se pare că primii consilieri nu rezistă la putere multă vreme când apari. Dar să lăsăm asta. Ai spus unei mulţimi formate din vreo treizeci şi ceva de miliarde de membri ai Bisericii Evoluţiei Vieţii că cele mai profunde credinţe religioase ale lor nu-s decât vorbe goale. Şi că baza întregii filosofii tehnocratice, care a dominat politica guvernului timp de secole, e greşită. Vom fi norocoşi dacă la următoarele afurisite de alegeri nu-l vom avea din nou la putere pe expansionişti. Iar dacă se întâmplă asta, vom avea război. Vandeen, Jazbo şi ceilalţi aliaţi nu vor tolera alt guvern expansionist. Probabil că m-ai

distrus şi pe mine. Din nou. În afară de cazul în care picioarele mele afurisite vor fi mai iuţi decât atunci când ai fost aici ultima oară. În loc de o iubită interstelară sunt o birocrată încuiată, bătrână, căreia îi place să mintă despre escapadele ei sexuale. Şi am ajutat anti-viaţa, oftă ea. Se pare că eşti decis să mă vezi în dizgraţie. Dar asta nu-l nimic, Tuf. Pot avea grijă de mine. Problema principală rămâne că ţi-ai asumat rolul de a dicta politica a peste patruzeci de miliarde de oameni, având doar o vagă idee despre consecinţe. Cu ce autoritate? Cine ţi-a dat dreptul?

Consider că orice fiinţă umană are dreptul de a spune adevărul.

Şi dreptul de a cere ca o reţea planetară de ştiri să-l răspândească vorbele? De unde vine amărâtul ăsta de drept al tău? Există mai multe milioane de oameni pe S'uthlam, inclusiv eu, care fac parte din facţiunea zeroistă. N-ai spus nimic în plus faţă de ceea ce spunem noi de ani de zile. Tu ai strigat doar mai tare.

Sunt conştient că-l aşa. Sper că vorbele din această seară, indiferent cu câtă amărăciune au fost primite, vor avea până la urmă un efect benefic asupra politicii şi societăţii s'uthlameze. Poate că Cregor Blaxon şi tehnocraţii săi vor descoperi adevărul că nu poate exista o salvare reală în ceea ce a numit „Înflorirea produsă de Tuf”, iar dumneavoastră i-aţi spus „miracolul pâinilor şi peştilor”. Poate că, din acest moment, politica şi opiniile se vor schimba. Poate că facţiunea zeroistă va triumfa la următoarele alegeri.

Tolly Mune se încruntă.

Al naibii de puţin probabil, după cum ştii prea bine. Şi dacă zeroiştii vor câştiga, se pune problema ce dracu' putem face. Vom avea dreptul să impunem controlul naşterilor? M-aş mira. Oricum, să lăsăm asta. Ideea mea e că nu deţii monopolul afurisitului de adevăr. Orice zeroist ar fi putut ţine discursul tău. Ce naiba, jumătate din tehnocraţi ştiu ce conţine registrul de stare civilă! Creg nu-l prost.

Cum n-a fost nici sărmanul Josen. Ceea ce ţi-a permis să faci ce-ai făcut a fost puterea, Tuf. Puterea Arcei. A ajutorului pe care puteai să-l dai sau să nu-l dai, după plac.

Într-adevăr…, clipi Tuf. Nu pot să vă contrazic. Tristul adevăr al istoriei este că masele iraţionale îl urmează pe cel puternic, nu pe cel înţelept.

Şi tu ce eşti, Tuf?

Doar un umil…

Da, da, se răsti ea. Ştiu, un afurisit de umil inginer ecolog. Un umil inginer ecolog care a decis, de capul lui, să facă pe profetul. Un umil inginer ecolog care a vizitat S'uthlam-ul exact de două ori în viaţă, cu totul vreo sută de zile, dar se consideră îndreptăţit să ne răstoarne guvernul, să ne discrediteze religia, să spună unei mulţimi de patruzeci şi ceva de miliarde de persoane necunoscute câţi copii amărâţi trebuie să aibă. Concetăţenii mei pot fi proşti, cu vederi înguste, orbi, dar sunt ai mei, Tuf! Nu cred că-s de acord cu venirea ta aici în scopul de a ne remodela conform vederilor tale luminate!

Resping această acuzaţie, doamnă! Oricare ar fi standardele mele personale, nu caut să le impun pe S'uthlam. M-am străduit să elucidez anumite adevăruri, să fac populaţia dumneavoastră conştientă de anumite ecuaţii reci, nemiloase, al căror rezultat fiind cu certitudine dezastrul, iar acest lucru nu poate fi schimbat prin credinţe, rugăciuni sau poveşti de dragoste melodramatice pe reţeaua video.

Ai fost plătit…, începu Tolly Mune.

Insuficient, o întrerupse Tuf. Femeia zâmbi, fără să vrea.

Ai fost plătit pentru inginerie ecologică, Tuf, nu pentru instruire religioasă sau politică. Mulţumesc!

Cu plăcere, comandant de port Mune. Ecologie… Să analizăm cuvântul, dacă vreţi. Să medităm asupra înţelesului său. Probabil că un ecosistem poate fi asemănat cu o mare maşinărie biologică. Dacă vom continua această analogie, umanitatea ar putea fi considerată o parte a

maşinăriei. O parte importantă – motorul sau un circuit-cheie – dar nu ceva în afara mecanismului, după cum se crede în mod greşit. În concluzie, atunci când unul ca mine reface o ecologie, trebuie, în mod necesar, să remodeleze şi oamenii.

Mă înfiorezi, Tuf! Ai stat prea mult singur pe nava asta!

O opinie pe care n-o împărtăşesc.

Oamenii nu-s inele-pulsatorii vechi sau ţevi de blaster, să-l poţi regla.

Oamenii sunt mai complecşi şi mai recalcitranţi decât orice componentă mecanică, electronică sau biochimică, fu de acord Tuf.

Nu asta am vrut să spun.

S'uthlamezii sunt deosebit de dificili. Tolly Mune scutură din cap.

Aminteşte-ţi ce-am spus! Puterea corupe.

Într-adevăr.

În acest context, femeia nu-şi dădu seama ce înţeles atribuise el vorbelor.

Haviland Tuf se ridică de pe scaun.

Sejurul meu aici va înceta în scurt timp, spuse el. Chiar în acest moment, cronourzeala Arcei accelerează creşterea organismelor din bazinele de clonare. Vasiliscul şi Manticora sunt pregătite să facă livrarea, în cazul în care Cregor Blaxon – sau succesorul său – va decide, până la urmă, să-mi accepte recomandările. Estimez că, în zece zile, S'uthlam-ul va avea animale-de-carne, păstăi-tricotate, ororo şi celelalte. Iar după aceea voi pleca.

Încă o dată abandonată de iubitul meu legat de stele, zise înciudată Tolly Mune. Poate reuşesc să scot ceva din asta…

Tuf se uită la Dax.

Uşurinţă condimentată cu amărăciune, comentă el, apoi se uită iar la cotoi şi clipi. Cred că am adus un mare serviciu S'uthlam-ului. Regret orice neplăcere personală provocată de metodele mele. Nu aceasta mi-a fost intenţia. Permiteţi-mi să fac unele mici remedieri.

Femeia se uită cu duritate la el.

Cum ai să faci asta, Tuf?

Un cadou mărunt. Nu m-am putut împiedica să nu remarc, pe când eraţi la bordul Arcei, afecţiunea cu care aţi tratat pisoii. Şi nici faptul că aceasta a fost reciprocă. Aş dori să vă dăruiesc două dintre pisicile mele, ca dovadă a stimei ce v-o port.

Sperând că aceste adevărate terori vor izgoni oamenii siguranţei care vor veni să mă aresteze? Mârâi Tolly Mune. Nu, Tuf. Apreciez oferta, mă tentează cu adevărat, dar paraziţii sunt ilegali în pânză, ţii minte? Nu-l pot lua.

În calitate de comandant de port, aveţi autoritatea să schimbaţi regulamentul respectiv.

Oh, da! Ar fi grozav! Anti-viaţă şi coruptă! Aş deveni teribil de populară!

Sarcasm, îl informă Tuf pe Dax.

Şi ce-o să se întâmple cu ele după ce voi fi schimbată din funcţie?

Am încredere în abilitatea dumneavoastră de a supravieţui acestei furtuni politice, aşa cum aţi ocolit-o pe cea de dinainte.

Drăguţ din partea ta, râse ea răguşit. Dar n-o să meargă.

Haviland Tuf rămase tăcut, cu figura-l golită de orice expresie. În cele din urmă, ridică un deget.

Am imaginat o soluţie. Pe lângă cei doi pisoi, vă voi dărui o navă. După cum ştiţi, am o supraabundenţă de nave. Puteţi păstra pisicile acolo, la bordul ei, adică, din punct de vedere tehnic, în afara jurisdicţiei Portului S'uthlam. Vă voi lăsa şi hrană suficientă pentru cinci ani, ca să nu se poată spune că daţi aşa-zişilor paraziţi caloriile de care au nevoie fiinţele umane flămânde. Pentru a vă susţine în viitor imaginea publică veştejită, puteţi anunţa la ştiri că aceste două feline sunt ostatici care garantează că-mi voi ţine promisiunea de a reveni pe S'uthlam, peste cinci ani.

Tolly Mune lăsă să i se întindă pe figura-l urâtă un zâmbet chinuit.

S-ar putea să meargă, fir-ar să fie! Îmi vine greu să rezist! Şi o navă, ai zis?

Într-adevăr.

Eşti prea convingător, rânji ea. În regulă. Ce pisici?

Îndoială şi Ingratitudine.

Sunt convinsă că aici se ascunde o aluzie, dar nu-mi pasă. Şi hrană pentru cinci ani?

Suficientă până în ziua când, peste cinci ani, mă voi reîntoarce să plătesc restul facturii.

Tolly Mune se uită la el – figura lungă, albă, calmă, mâinile albe încrucişate pe burta umflată, capela cu cozoroc pe capul chei, pisoiul negru în poală. Se uită la el îndelung, insistent, apoi, fără un motiv pe care să-l ştie, mâna îi tremură un pic, iar berea curse din paharul deschis pe mâneca ei. Simţi umezeala rece pătrunzând în bluză, scurgându-se spre încheietura mâinii.

Oh, ce bucurie! Zise ea. Tuf şi iarăşi Tuf! Abia aştept!

5. O FIARĂ PENTRU NORN.

Când îl găsi bărbatul slăbănog, Haviland Tuf bea singur, în colţul cel mai întunecos al berăriei din Tamber. Îşi ţinea coatele pe masă, iar creştetul capului său chel aproape atingea grinda joasă, din lemn, de deasupra. Patru halbe goale stăteau în faţa lui, cu interiorul mânjit de inele de spumă, în timp ce o a cincea, pe jumătate plină, era ţinută în mâinile lui uriaşe, albe.

Dacă Tuf îşi dăduse seama de privirile curioase pe care le îndreptau ceilalţi, din când în când, spre el, nu arătase prin nimic.

Îşi sorbea berea metodic, cu figura inexpresivă. Părea bizar şi solitar aşa cum bea de unul singur, în separeu…

Dar nu era chiar singur. Pe masă, în faţa lui, stătea Dax, un ghem de blană neagră. Din când în când, Tuf punea halba jos şi-şi mângâia alene însoţitorul tăcut. Dax nu se clintea din poziţia lui confortabilă dintre halbele goale. Motanul era la fel de mare, în comparaţie cu alte pisici, pe cât era Haviland Tuf faţă de alţi oameni.

Când bărbatul slăbănog veni spre separeul lui Tuf, acesta nu zise nimic. Se uită la el, clipi şi aşteptă să spună ce voia.

Eşti Haviland Tuf, vânzătorul de animale, afirmă bărbatul cel slab. Într-adevăr, individul era un bărbat dureros de slab. Veşmintele lui, din piele neagră şi blană cenuşie, atârnau pe el, încreţindu-se ici, colo. Dar se vedea că-l un personaj de oarecare importanţă, din moment ce purta pe frunte, sub claia de păr negru, o coroniţă îngustă din alamă. Iar degetele îi erau împodobite de o mulţime de inele. Tuf îl scărpină pe Dax în spatele unei urechi negre.

Nu-l suficient că solitudinea noastră a fost încălcată, îi spuse el pisicii, vocea sa de bas profund fiind doar un pic modulată. N-a fost suficient că mâhnirea noastră a fost violată. Se pare că trebuie să suportăm calomnii şi insulte. Domnule, se adresă el bărbatului slăbănog, sunt cu adevărat Haviland Tuf şi poate că s-ar putea spune că, într-un fel, fac negoţ cu animale. Dar poate că nu mă consider vânzător de animale. Poate mă consider inginer ecolog.

Slăbănogul dădu din mână, iritat şi se aşează neinvitat pe banca din faţa lui Tuf.

Am auzit că ai o veche navă de germinare a CIE. Asta nu te face inginer ecolog, Tuf. Au murit cu toţii, de veacuri. Dar dacă preferi să ţi se spună inginer ecolog, foarte bine. Am nevoie de serviciile tale. Vreau să cumpăr un monstru, o fiară mare, fioroasă.

Aha, se adresă Tuf din nou pisicii, străinul care s-a aşezat nepoftit la masa mea vrea să cumpere un monstru! Cu regret vă informez că solicitarea dumneavoastră e zadarnică. Monştrii sunt făpturi mitologice, domnule, precum stafiile, vârcolacii şi birocraţii competenţi. Mai mult, în acest moment nu mă ocup de vânzarea de animale, nici de alte aspecte ale profesiei mele. Consum această excelentă bere tamberkineză şi jelesc.

Jeleşti? Se interesă slăbănogul. Pe cine? Nu părea că are chef să plece.

Jelesc o pisică, îi răspunse Haviland Tuf. Se numea Distrugere şi mi-a fost tovarăşă ani îndelungaţi, domnule. A murit pe o planetă numită Alyssar, pe care am avut nenorocul s-o vizitez. De mâna unui prinţişor barbar de acolo, un tip deosebit de respingător.

Se uită la coroniţa slăbănogului.

Nu cumva sunteţi şi dumneavoastră un prinţişor barbar?

Bineînţeles că nu.

Norocul dumneavoastră.

Îmi pare rău de pisica ta, Tuf. Îţi înţeleg simţămintele, da, da, am trecut prin aşa ceva şi eu, de o mie de ori.

De o mie de ori, repetă sec Tuf. Ar trebui să aveţi în vedere eforturi mai serioase pentru îngrijirea animalelor dumneavoastră.

Slăbănogul ridică din umeri.

Animalele mor. N-ai ce să faci. Colţi, gheare şi toate celelalte, da, da… Ăsta-l destinul lor. A trebuit să mă obişnuiesc să le văd ucise pe cele mai bune, chiar în faţa ochilor mei. Despre asta am venit să vorbesc cu tine, Tuf.

Într-adevăr?

Mă numesc Herold Nom şi sunt maestru principal pentru animale al casei mele, una dintre Cele Douăsprezece Mari Case de pe Lyronica.

Lyronica. Numele nu mi-e complet necunoscut. O planetă mică, puţin colonizată, cu oarecare înclinaţii sălbatice, dacă ţin bine minte. Poate asta explică transgresiunea manierelor civilizate…

Sălbatice? Zise Nom. Pălăvrăgeli tamberkineze, Tuf! Fermieri afurisiţi! Lyronica este bijuteria sectorului. Ai auzit de arenele noastre pentru animale?

Haviland Tuf îl scărpină încă o dată pe Dax după ureche, un scărpinat ciudat, ritmic, iar motanul se descolăci, căscă şi-l privi pe slăbănog cu ochi mari, aurii, strălucitori. Toarse încet.

Mici pepite de informaţii mi-au căzut în urechi, în timpul peregrinărilor mele. Poate veţi binevoi să vă dezvoltaţi

propunerea, Herold Nom, astfel încât eu şi Dax s-o putem analiza.

Herold Nom îşi frecă mâinile şi dădu din cap.

Dax? Sigur. Un animal frumos, deşi eu personal nu-s atras de animalele care nu pot lupta. Am spus întotdeauna că adevărata frumuseţe constă în puterea de a ucide.

O atitudine idiosincratică, declară Tuf.

Nu, nu, îl contrazise Nom. Deloc. Sper că munca ta aici nu te-a molipsit de mofturile tamberkineze.

Tuf îşi goli halba în tăcere, apoi făcu semn pentru încă două. Ospătarul le aduse prompt.

Mulţumesc, zise Nom, când halba fu aşezată, aurie şi înspumată, în faţa lui.

Continuaţi, domnule.

Da. Ei bine, Cele Douăsprezece Mari Case de pe Lyronica se întrec în arenele pentru animale. A început… cu secole în urmă. Înainte de asta, casele se războiau. Aşa-l mai bine. Onoarea familiei e păstrată, se fac averi, nu-l omorât nimeni. Vezi, fiecare casă stăpâneşte moşii imense, larg întinse pe planetă şi, pentru că teritoriul este slab colonizat, viaţa animală prosperă. Seniorii Marilor Case au decis, cu mulţi ani în urmă, în vremuri de pace, să aibă loc lupte de animale. Un divertisment plăcut, înrădăcinat adânc în istorie. Poate ai auzit de vechiul obicei al luptelor de cocoşi şi de poporul de pe Vechiul Pământ, romanii, care puneau tot felul de fiare ciudate să se lupte între ele în arenele mari pe care le aveau?

Nom se opri şi sorbi din bere, aşteptând un răspuns, dar Tuf îl mângâie pe Dax şi nu zise nimic.

N-are importanţă, spuse în cele din urmă lyronicanul şi-şi şterse spuma de la gură cu dosul palmei. Acesta a fost începutul sportului. Fiecare casă are terenul ei anume şi animalele ei specifice,. Casa de Varcour, de exemplu, se întinde în sudul fierbinte, mlăştinos. Îi place să trimită în arenă şopârle-lei uriaşe. Feridian, un domeniu de la munte şi-a făcut averea cu ajutorul unei specii de maimuţe-de-

munte, numite, după cum e normal, feridian. Propria mea casă, Dom, se află pe câmpiile înierbate de pe întinsul continent din nord. Am trimis o sută de fiare diferite să lupte în arenă, dar suntem celebri pentru colţ-de-oţel-l.

Colţ-de-oţel-l! Numele este evocator.

Da, spuse mândru Nom, zâmbind. Ca maestru principal pentru animale, am pregătit mii. Oh, sunt nişte animale drăguţe! Mari cât tine, cu blana de cea mai minunată culoare albastră-neagră, aprige şi neobosite!

Pot presupune că aceşti colţ-de-oţel-l sunt de descendenţă canină?

Dar cu ce canini!

Şi-mi cereţi un monstru. Nom sorbi iar din bere.

Adevărat, adevărat. Oamenii de pe zece planete învecinate vin pe Lyronica pentru a privi fiarele luptând în arenă şi pentru a paria cine va învinge. Se înghesuie îndeosebi în Arena de Bronz, care se află, de şase sute de ani, în Oraşul Tuturor Caselor. Acolo se duc cele mai mari lupte. Bogăţia caselor noastre, a planetei noastre, a ajuns să depindă de ele. Fără ele, bogaţii de pe Lyronica ar fi la fel de săraci ca fermierii de pe Tamber.

Da…

Înţelegi, bogăţia asta este distribuită caselor în funcţie de onoarea lor, în funcţie de victoriile lor. Casa de Arneth a ajuns cea mai mare şi mai puternică din cauză că are multe fiare ucigătoare pe diferitele sale domenii. Rangul celorlalte e în concordanţă cu rezultatele obţinute în Arena de Bronz.

Jar Casa de Nom e ultima şi cea de pe urmă dintre Cele Douăsprezece Mari Case de pe Lyronica, zise Tuf, clipind, în timp ce Dax toarse mai puternic.

Ştii?

Domnule, sare în ochi! Dar îmi vine în minte o obiecţie. Conform regulilor Arenei de Bronz, nu va fi considerată lipsită de etică procurarea şi introducerea în concurs a unor specii care nu-şi au sorgintea pe faimoasa dumneavoastră planetă?

Există precedente. Cu vreo şaptezeci de ani în urmă, a venit un concurent chiar de pe Vechiul Pământ, cu o creatură numită lup de pădure, pe care o antrenase. Casa de Colin l-a sprijinit, într-un moment de nebunie. Sărmana lui fiară a fost asmuţită asupra unui colţ-de-oţel nomian şi s-a dovedit departe de a-l egala. Mai există şi alte cazuri. În ultimii ani, din nefericire, colţ-de-oţel-li noştri nu s-au înmulţit bine. Animalele sălbatice de pe câmpii au murit, iar cele care au rămas au devenit iuţi şi au învăţat să se ferească, fiind greu pentru oamenii casei noastre să le captureze. În cuştile de înmulţire, rasa pare să se fi moleşit, în ciuda eforturilor mele şi ale maeştrilor pentru animale de dinaintea mea. Nom a câştigat puţine victorii în ultima vreme, iar eu nu voi rămâne maestru principal dacă nu fac ceva. Am ajuns săraci. Când am auzit că Arca a venit pe Tamber, am decis să te caut. Vreau să încep o nouă eră de glorie pentru Nom, cu ajutorul tău.

Haviland Tuf rămase foarte liniştit.

Înţeleg dilema pe care trebuie s-o înfruntaţi. Dar ţin să vă informez că nu obişnuiesc să vând monştri. Arca este o navă de germinare, proiectată de Imperialii Pământului cu mii de ani în urmă pentru a-l decima pe hrangani prin biorăzboi. Pot descărca un adevărat corn al abundenţei de boli şi molime, iar în biblioteca de celule am material de clonare pentru nenumărate specii din mai mult de o mie de planete, dar monştri adevăraţi, de soiul de care am înţeles că aveţi nevoie, sunt într-o cantitate ceva mai redusă.

Herald Nom păru dezamăgit.

Deci, n-ai nimic?

Nu acestea au fost cuvintele mele. Bărbaţii şi femeile din dispărutul Corp al Inginerilor Ecologi utilizau, din timp în timp, specii pe care cei neinformaţi sau superstiţioşi le-ar fi etichetat drept monstruoase, din motive atât psihologice, cât şi ecologice. Am câteva asemenea animale în stoc – un număr ridicol, poate doar câteva mii, oricum nu mai mult de

zece mii. Pentru a da o cifră mai exactă, ar trebui să-mi consult calculatorul.

Câteva mii de monştri! Se însufleţi iar Nom. Un stoc mai mult decât suficient! Cu siguranţă că vei găsi în el şi o fiară pentru Nom!

Poate că da. Sau poate că nu. Există două posibilităţi.

Îl privi pe Nom, cu figura lungă calmă, lipsită de emoţie şi continuă:

Problemele de pe Lyronica îmi trezesc interesul într-un mod neserios, dar sunt fără angajament profesional pentru moment, după ce am oferit tamberkinezilor o pasăre care să-l scape de infestarea cu viermi-de-rădăcină. Mă interesează să cercetez mai îndeaproape planeta dumneavoastră şi situaţia de acolo. Să ne întoarcem în Nom, domnule. Voi duce Arca pe Lyronica şi voi vedea arenele pentru animale, apoi vom decide ce-l de făcut.

Excelent! Zâmbi Nom. Plătesc eu rândul ăsta! Dax torcea tare, ca o navetă care cobora.

Arena de Bronz se afla chiar în centrul Oraşului Tuturor Caselor, în locul în care cartierele stăpânite de Cele Douăsprezece Mari Case se întâlneau ca nişte felii ale unei plăcinte uriaşe. Fiecare enclavă a oraşului întortocheat, din piatră, era înconjurată de ziduri. Fiecare purta un steag cu culorile sale distinctive, fiecare avea propria-l ambianţă şi stil. Dar toate se întâlneau la Arena de Bronz.

De fapt, Arena nu era din bronz, ci mai mult din piatră neagră şi lemn lustruit. Se bomba în sus, fiind mai înaltă decât toate clădirile, cu excepţia câtorva turnuri şi minarete izolate. Avea deasupra o cupolă din bronz strălucitor, care sclipea în razele portocalii ale apusului. Din ferestre înguste priveau gargui – sculptaţi în piatră, forjaţi în fier, turnaţi în bronz. Porţile imense din zidurile de piatră neagră erau făurite tot din metal. Existau douăsprezece, câte una pentru fiecare cartier diferit al Oraşului Tuturor Caselor. Culorile şi gravurile de pe fiecare corespundeau casei respective.

Soarele Lyronicii era un pumn de flăcări roşii ce mânjeau orizontul spre vest, când Herald Nom îl conduse pe Haviland Tuf la jocuri. Oamenii de casă abia aprinseseră torţele cu gaz – obeliscuri din metal care se înălţau ca nişte dinţi ascuţiţi într-un inel în jurul Arenei de Bronz – iar clădirea veche, gheboasă, fusese înconjurată de stâlpi pâlpâitori de flăcări albastre şi portocalii. Tuf îl urmă pe Herald Nom, într-o mulţime de spectatori şi oameni care pariau, pe uliţele pe jumătate pustii ale cartierului nomic, pe o stradă pavată cu rocă sfărâmată, trecând printre doisprezece colţ-de-oţel-l din bronz, care mârâiau şi scuipau, în poziţii veşnice, de pe fiecare latură. Apoi ieşiră pe larga poartă Nom. Uşile erau făcute dintr-un amestec de abanos şi alamă. Paznicii în uniforme, înveşmântaţi tot în piele neagră şi blană cenuşie ca şi Herald Nom, îl recunoscură pe maestrul pentru animale şi-l lăsară să intre. Ceilalţi se opriră să plătească, dând monede de aur sau oţel.

Arena era cel mai mare teren pentru animale. O adâncitură acoperită cu nisip alcătuia podeaua pentru luptă, aflată mult sub nivelul solului şi înconjurată de ziduri din piatră înalte de patru metri. Chiar de lângă ziduri începeau rândurile de scaune ce înconjurau ascendent arena, urcând până la porţi. Existau suficiente locuri pentru treizeci de mii de persoane, se fălise Nom, dar Tuf observă că de pe cele din spate nu prea se vedeau animalele, iar altele erau mascate de stâlpii de oţel. Prin clădire se aflau răspândite boxe pentru pariuri.

Herald Nord îl conduse pe Tuf la cele mai bune scaune din arenă, în faţa sectorului Nom, despărţite doar de un parapet de peretele vertical de patru metri ce înconjura nisipul pe care avea loc lupta. Scaunele nu erau şubrede, din lemn şi fier, ca acelea din rândurile de sus, ci adevărate tronuri din piele, suficient de largi să încapă în ele chiar şi trunchiul masiv al lui Tuf. Şi de-o comoditate luxoasă.

Fiecare scaun este capitonat cu pielea unei fiare care a murit în mod nobil acolo jos, îi explică Herald Nom lui Tuf, în timp ce se aşezau.

În faţa lor, o echipă în uniforme albastre, dintr-o bucată, târau spre intrare carcasa unui animal groaznic la înfăţişare, acoperit cu pene.

O pasăre luptătoare a Casei Dealurilor Wrai, explică Nom. Maestrul Wrai pentru animale a trimis-o să înfrunte o şopârlă-leu varcourianã. O alegere nu tocmai fericită.

Haviland Tuf nu spuse nimic. Rămase ţeapăn, drept, îmbrăcat într-un pardesiu cenuşiu din vinilin ce-l ajungea până la glezne, cu umeri bombaţi. Pe cap purta o capelă verde cu cozoroc, având ca emblemă theta auriu al inginerilor ecologi. Ţinea mâinile albe încrucişate pe burtă, în timp ce Herald Nom îl potopea cu un şuvoi de vorbe.

Când vorbi crainicul arenei, tunetul vocii sale amplificate bubui în jur:

Al cincilea meci. Din partea Casei de Nom, un colţ-de-oţel mascul, în vârstă de doi ani, cântărind 2,6 chintale, antrenat de maestrul junior pentru animale, Kers Nom. Debutant în Arena de Bronz.

Chiar sub ei, metalul scrâşni pe metal şi o creatură de coşmar sări în arenă. Colţ-de-oţel-ul era un gigant miţos, cu ochi roşii, înfundaţi în orbite şi cu două şiruri de dinţi încovoiaţi de pe care se scurgeau bale – un lup crescut peste măsură, încrucişat cu un tigru-cu-colţi-sabie, cu picioarele groase cât copacii tineri, având viteza şi supleţea de ucigaş ascunse doar parţial de blana neagră-albăstruie care acoperea muşchii ce jucau. Colţ-de-oţel-ul mârâi, iar arena reflectă ecoul sunetului. Ovaţii se dezlănţuiră peste tot.

Herold Nom zâmbi şi spuse:

Kern e un văr al meu, unul dintre cei mai promiţători juniori. Mi-a spus că această fiară ne va face să ne mândrim cu ea. Da, da, îmi place cum arată! Ţie nu?

Fiind nou venit pe Lyronica şi în Arena de Bronz, nu am criterii de comparaţie, declară Tuf cu voce inexpresivă.

Crainicul se făcu auzit din nou:

Din partea Casei de Arneth-din-Pădurea-Aurită, o maimuţă-sugrumătoare, în vârstă de şase ani, cântărind 3,1 chintale, antrenată de maestrul senior pentru animale, Danei Leigh Arneth. De trei ori veterană a Arenei de Bronz, de trei ori câştigătoare.

În partea cealaltă a adânciturii se deschise altă poartă – cea fasonată în aur şi purpuriu – iar o doua fiară ieşi afară, pe două picioare scurte şi privi în jur. Maimuţa era scundă, dar teribil de solidă, cu un tors triunghiular şi cap în formă de ghiulea, cu ochii îngropaţi sub o muchie grea din os. Braţele, dublu articulate, musculoase, atârnau până la nisipul auriu. Fiara n-avea, din cap până-n picioare, nici un pic de păr, cu excepţia unor petece de blană de-un roşu întunecat sub braţe. Pielea sa era de-un alb murdar. Puţea. Haviland Tuf îi simţi duhoarea de mosc tocmai din cealaltă parte a arenei.

Transpiră, îi explică Nom. Danei Leigh a adus-o la o frenezie a uciderii, înainte s-o trimită să lupte. Fiara-l în culmea experienţei, iar maimuţa-sugrumătoare e o creatură sălbatică. Spre deosebire de vărul ei, feridianul de munte, e prin natură carnivoră şi are nevoie de puţin antrenament. Dar colţ-de-oţel-ul lui Kers e mai tânăr. Meciul poate fi interesant.

Maestrul nomian al animalelor se aplecă în faţă, în timp ce Tuf rămase calm, ţeapăn.

Maimuţa se întoarse, scoţând din gâtlej un urlet profund, în timp ce colţ-de-oţel-ul se îndrepta spre ea, mârâind, o pată neagră-albăstruie care împrăştia nisipul arenei în timpul goanei. Maimuţa-sugrumătoare îl aşteptă, întinzându-şi braţele imense, neîndemânatice, iar Tuf percepu vag imaginea imensului animal ucigaş al casei Nom desprinzându-se de sol, într-un salt înfricoşător. Apoi, cele două fiare se învălmăşiră, rostogolindu-se de colo-colo, într-

un vârtej de ferocitate, iar arena deveni o simfonie de ţipete.

Gâtul! Răcnea Nom. Sfâşie-l gâtul! Sfâşie-l gâtul!

Cele două bestii se despărţiră la fel de brusc. Colţ-de-oţel-ul se răsuci într-o parte şi începu să meargă încet în cerc, iar Tuf văzu că o labă de dinainte era îndoită, ruptă. Se sprijinea pe cele trei rămase, dar mergea. Maimuţa-sugrumătoare nu-l ataca, dar se rotea continuu, făcându-l faţă. Pe pieptul ei se vedeau răni adânci, deschise, acolo unde o sfâşiaseră săbiile colţ-de-oţel-ului, dar fiara părea prea puţin slăbită. Herold Nom începu să mormăie încet.

Nemulţumiţi de acalmie, spectatorii din Arena de Bronz începură un cânt ritmic, un sunet jos, fără cuvinte, care devenea tot mai puternic, pe măsură ce noi voci se adăugau corului. Tuf văzu imediat că sunetul avea efect asupra animalelor de jos. Începură să mârâie, să sâsâie, să scoată strigăte de luptă cu glasuri furioase, iar maimuţa-sugrumătoare ţopăia de pe un picior pe altul, înainte şi înapoi, într-un dans macabru, în timp ce de pe fălcile căscate ale colţ-de-oţel-ului curgeau bale însângerate.

Cântul de ucidere urca şi cobora, devenind tot mai puternic, până când cupola de deasupra zăngăni din cauza zgomotului. Fiarele deveniră frenetice. Brusc, colţ-de-oţel-ul şarjă din nou, iar braţele lungi ale maimuţei se întinseră să-l prindă în saltul lui furios. Impactul aruncă sugrumătorul înapoi, dar Tuf văzu că dinţii colţ-de-oţel-ului se închiseseră în aer, în timp ce maimuţa îşi încleştase mâinile în jurul gâtului negru-albastru. Animalul-câine se zbătea nebuneşte, în timp ce fiarele se rostogoleau pe nisip. Apoi se auzi un pocnet scurt, oribil, teribil de puternic, iar fiinţa-lup rămase ca un ghem de blană, cu capul atârnând grotesc într-o parte.

Spectatorii încetară cântul jalnic şi începură să aplaude şi să fluiere. După aceea, uşa aurie şi purpurie se deschise încă o dată, iar maimuţa-sugrumătoare se întoarse de unde

venise. Patru bărbaţi, în negrul şi cenuşiul casei Nom, veniră să care cadavrul.

Herold Nom se întristase.

Altă pierdere. Voi discuta cu Kers. Fiara lui n-a nimerit gâtul.

Ce se va întâmpla cu leşul? Se interesă Tuf.

Va fi jupuit şi măcelărit, mormăi Herold Nom. Casa Arneth va folosi blana pentru a capitona un scaun din sectorul arenei ce-l aparţinea. Carnea va fi împărţită cerşetorilor din faţa uşii aurii şi purpurii. Marile Case sunt milostive.

Într-adevăr, comentă Haviland Tuf şi se ridică de pe scaun, cu o demnitate lentă. Am văzut Arena de Bronz.

Pleci? Întrebă îngrijorat Nom. Atât de repede? Mai sunt încă cinci înfruntări. În următoarea, un feridian gigantic luptă cu un scorpion-de-apă din insula Amar.

Am vrut doar să stabilesc dacă tot ce auzisem despre Arena de Bronz era adevărat. Văd că este. De aceea, nu-l nevoie să mai rămân. Nu trebuie să consumi întreaga sticlă cu vin de ciuperci pentru a te convinge că produsul are gust bun.

Bine, zise Herold Nom ridicându-se, atunci vino cu mine la Casa Nom. Îţi voi arăta coteţele şi arenele pentru antrenament. Te vom ospăta cum nu te-ai ospătat niciodată.

Nu va fi necesar. Văzând Arena de Bronz, pot avea încredere în imaginaţia şi puterea mea de deducţie pentru a-mi reprezenta coteţele şi arenele de antrenament. Mă reîntorc pe Arcă.

Nom întinse o mână grăbită spre braţul lui Tuf, pentru a-l reţine.

Atunci, accepţi sa ne vinzi un monstru? Ai văzut care-l necazul nostru.

Tuf evită strânsoarea maestrului pentru animale cu o iuţeală care nu era în concordanţă cu mărimea şi greutatea lui.

Domnule, stăpâniţi-vă! Nu-s încântat să fiu apucat grosolan şi strâns!

După ce Nom îşi retrase mâna, Tuf se uită în jos, în ochii lui.

Nu mă îndoiesc că există o problemă pe Lyronica. Probabil că un om mai practic decât mine ar considera că nu-l treaba lui, dar fiind în suflet un altruist, nu mă pot îndura să vă las aşa cum v-am găsit. Voi analiza situaţia şi mă voi strădui să descopăr măsurile corective potrivite.

Căutaţi-mă pe Arcă peste trei zile. Poate în acel moment voi avea un gând, două, să vă împărtăşesc.

Apoi, fără să mai adauge ceva, Haviland Tuf se întoarse şi plecă din Arena de Bronz, înapoindu-se în portul spaţial al Oraşului Tuturor Caselor, unde îl aştepta naveta sa, Vasilisc.

Evident, Herold Nom nu fusese pregătit să vadă Arca. Ieşi din naveta sa, neagră cu cenuşiu, micuţă şi uzată, în imensitatea punţii de abordare şi rămase cu gura căscată, întorcându-şi capul într-o parte sau alta, privind la întunecimea întinsă de deasupra, la navele străine ce se zăreau vag, la lucrul care arăta ca un dragon din metal, cuibărit în umbrele îndepărtate… Când Haviland Tuf veni să-l întâmpine, conducând o maşinuţă deschisă, cu trei roţi, maestrul pentru animale nu făcu nici un efort să-şi ascundă reacţia.

Ar fi trebuit să-mi dau seama, continua el să repete. Mărimea acestei nave, mărimea… Ar fi trebuit să-mi dau seama…

Haviland Tuf rămase locului, ţinându-l pe Dax pe un braţ şi mângâindu-l încet.

Unii ar putea considera Arca exagerat de mare, chiar intimidantă prin spaţiozitatea sa, dar eu mă simt bine. Vechile nave de germinare ale CIE aveau echipaje de două sute de oameni şi pot doar să presupun că aceştia detestau, ca şi mine, înghesuiala.

Herold Nom se aşeză lângă Tuf.

Câţi membri are echipajul tău? Întrebă el, ca să spună ceva, în timp ce Tuf punea maşina în mişcare.

Unul. Sau cinci, în funcţie de acceptarea sau nu a felinelor în echipaj sau doar a umanoizilor.

Eşti singurul membru al echipajului? Se minună Nom.

Dax se ridică, în poala lui Tuf. Blana lui lungă, neagră, se mişcă, se zburli.

Locuitorii Arcei sunt: eu însumi, Dax şi alte trei pisici, numite Haos, Ostilitate şi Bănuială. Vă rog să nu vă alarmaţi auzindu-le numele, maestru pentru animale Nom. Sunt creaturi blânde, nevătămătoare.

Un bărbat şi patru pisici, zise gânditor Herold Nom. Un echipaj mic pentru o navă mare, da, da…

Dax sâsâi. Tuf, ţinând motanul cu o mână mare, albă, o folosi pe cealaltă pentru a mângâia şi a alina animalul.

L-aş putea menţiona şi pe cei-care-dorm, din moment ce păreţi a manifesta un interes atât de acut pentru locuitorii în viaţă ai Arcei.

Cei-care-dorm? Întrebă Nom. Cine-s ăştia?

Anumite organisme vii, având mărimi de la microscopic la monstruos, complet donate, dar în stare de comă, ţinute într-o stază perpetuă în bazinele de clonare. Deşi am o anumită simpatie pentru animalele de tot soiul, în cazul celor-care-dorm am permis cu înţelepciune intelectului meu să-mi stăpânească emoţiile şi de aceea n-am făcut nici un gest pentru a le disturba somnul îndelungat, fără vise. Investigând natura acelor specii aparte, am decis, cu mult timp în urmă, că ar fi tovarăşi de drum mult mai puţin plăcuţi decât pisicile mele. Trebuie să recunosc că, uneori, găsesc că făpturile acelea sunt o adevărată belea. Sunt obligat, la intervale regulate, să introduc o comandă secretă, plictisitoare, în calculatorul Arcei, astfel încât somnul lor îndelungat să continue. Mă înspăimântă gândul că într-o zi voi uita să fac asta, din vreun motiv oarecare, iar nava mea va fi umplută de tot felul de molime bizare şi de carnivore băloase, ceea ce implică pierdere de timp, curăţenie deranjantă şi, poate, vătămare serioasă a persoanei mele sau a pisicilor.

Herold Nom se uită la figura inexpresivă a lui Tuf, apoi privi cotoiul mare, ostil.

Aha! Da, da… Pare ceva periculos, Tuf. Poate că ar trebui să… Ah, să-l anulezi pe cei-care-dorm. Ai fi atunci, ah, în siguranţă.

Dax sâsâi din nou la el.

O idee interesantă! Fără îndoială, vicisitudinile războiului au fost responsabile de inocularea acestei atitudini paranoide la bărbaţii şi femeile din Corpul Inginerilor Ecologi, de-au ajuns să se simtă obligaţi să programeze asemenea apărare biologică îngrozitoare. Eu, fiind o fire mai încrezătoare şi cinstită, am meditat deseori să-l înlătur pe cei-care-dorm, dar adevărul este că nu-s în stare să abolesc unilateral o practică istorică de peste un mileniu. De aceea, le-am permis celor-care-dorm să doarmă şi m-am străduit să-mi amintesc contracomanda secretă.

Da, da…, zise Herold Nom, încruntându-se.

Dax se aşează iar în poala lui Tuf şi începu să toarcă.

Ai găsit ceva? Întrebă Nom.

Eforturile mele n-au fost în întregime zadarnice, răspunse Tuf cu voce inexpresivă, în timp ce înaintau pe coridorul larg din uriaşul tunel central al Arcei.

Gura lui Nom rămase iar căscată. În jurul lor, în toate părţile, pierzându-se în întuneric, putea observa o panoramă uriaşă de bazine, de toate formele şi mărimile. În unele recipiente de dimensiuni medii, atârnau în saci transparenţi siluete întunecate care se agitau spasmodic…

Cei-care-dorm, mormăi Nom.

Într-adevăr, confirmă Haviland Tuf.

În timp ce conducea, privea drept înainte şi-l ţinea pe Dax în poală, iar Nom se uita, minunându-se, când într-o parte, când în alta.

În cele din urmă părăsiră imensul tunel întunecat şi pătrunseră într-un coridor îngust, apoi coborâră din vehicul şi intrară într-o cameră încăpătoare, albă. Patru scaune largi, capitonate, dominau cele patru colţuri ale încăperii,

având panouri de comandă pe braţele lor groase, lucitoare. O placă circulară, din metal albastru, era încastrată în podea, între ele. Haviland Tuf îl puse pe Dax pe unul dintre scaune, înainte de a se aşeza el însuşi pe un altul. Nom se uită în jur, apoi alese scaunul aflat în diagonală faţă de Tuf.

Trebuie să vă informez despre mai multe lucruri, începu Tuf.

Da, da…

Monştrii sunt scumpi. Cer o sută de mii de standarzi.

Ce? Asta-l o insultă! Ţi-am spus că Nom e o casă săracă!

Într-adevăr. Poate o casă mai bogată va oferi preţul cerut. Corpul Inginerilor Ecologi a decedat de secole, domnule. Nici o navă de-a lor n-a rămas în funcţiune, cu excepţia Arcei. Ştiinţa lor a fost uitată în mare măsură. Tehnicile de donare şi ingineria genetică, aşa cum le practicau ei, există doar pe îndepărtatul Prometheus şi, poate, pe însuşi Vechiul Pământ, dar Pământul e o planetă închisă, iar prometheenii îşi păstrează secretele biologice cu o fervoare plină de grijă. Iar Herold Nom găseşte preţul meu exagerat! Se plânse el lui Dax.

Cincizeci de mii de standarzi. Abia putem face faţă unui asemenea preţ.

Haviland Tuf nu spuse nimic.

Optzeci de mii de standarzi Nu pot da mai mult! Casa de Nom va da faliment! Ne vor fi dărâmaţi colţ-de-oţel-li din bronz, iar poarta Nom va fi sigilată!

Haviland Tuf nu spuse nimic.

Lua-te-ar dracu'! O sută de mii, da, da… Numai dacă monstrul tău va îndeplini cerinţele noastre.

Veţi plăti întreaga sumă la livrare.

Imposibil!

Tuf redeveni tăcut.

Herold Nom încercă să-l facă să-şi piardă răbdarea. Se uită în jur cu o nonşalanţă studiată. Îşi trecu degetele prin păr. Tuf privi în gol. Apoi, maestrul pentru animale se răsuci cu scaun cu tot. Tuf privi în gol.

Bine! Zise Nom, frustrat.

Am studiat cerinţele dumneavoastră şi am consultat calculatorul în privinţa monstrului. În biblioteca de celule a Arcei există mostre din mii şi mii de animale de pradă, de pe nenumărate planete, inclusiv ţesuturi fosilizate, în care poate fi identificat modelul genetic al creaturilor legendare, dispărute demult de pe planetele lor de origine, ceea ce-mi permite să reproduc asemenea specii. De aceea, aveam mai multe alegeri. Pentru a simplifica problema, am luat în calcul numeroase criterii suplimentare, în afară de simpla ferocitate a animalului. De exemplu, m-am limitat la specii care respiră oxigen, apoi la cele care s-ar simţi bine într-un climat ca acela care predomină în preeriile bătute de vânt ale Casei de Nom.

O idee excelentă. Am încercat, din timp în timp, să creştem şopârle-lei, feridiani sau alte animale ale Celor Douăsprezece Case, dar fără succes. Climatul, vegetaţia…, zise celălalt, scârbit.

Exact. Văd că înţelegeţi variantele, deci diferitele dificultăţi implicate în căutările mele.

Da, da, dar ajungem la problema principală. Ce-ai găsit? Ce-l monstrul de-o-sută-de-mii-de-standarzi?

Vă ofer dreptul de a alege, răspunse Tuf. Din vreo treizeci de specii. Atenţie!

Atinse un buton lucitor de pe braţul fotoliului şi, subit, pe placa de metal albastru dintre ei se ivi o fiară. Înaltă de doi metri, cu piele ca din cauciuc, roz-cenuşie, cu blană rară, albă. Făptura avea o frunte joasă, un rât porcesc şi un set de coarne curbate, dezagreabile, precum şi gheare ca nişte pumnale.

Nu vă voi deranja cu denumirea formală, din moment ce am observat că lipsa de formalism este regula Arenei de Bronz. Acesta-l aşa-numitul porc-pânditor de pe Heydey, care trăieşte atât în păduri, cât şi pe câmpii. Mănâncă în principal stârvuri, dar e cunoscut şi ca amator de carne proaspătă. Luptă cu răutate când e atacat. Mai mult, se zice

că ar fi destul de inteligent, deşi-l imposibil de domesticit. Porcul-pânditor se prăseşte excelent. Colonistii de pe Gulliver au părăsit aşezările lor de pe Heydey din cauza acestui animal. Asta s-a întâmplat acum douăsprezece veacuri.

Herold Nom se scărpină în cap, între părul negru şi coroniţa de alamă.

Nu. E prea slab, prea uşor. Uită-te la gât! Gândeşte-te ce i-ar face un feridian! Exclamă el, scuturând din cap cu violenţă. Pe lângă asta, e urât! Şi refuz un mâncător de stârvuri, indiferent cât de afurisit e! Casa de Nom a prăsit luptători mândri, fiare care-şi ucid vânatul!

Într-adevăr…

Tuf apăsă butonul, iar porcul-pânditor dispăru. In locul lui, se ivi un trup suficient de mare încât să atingă tavanul şi să treacă prin el, un ghem gigantic de carne cenuşie blindată, fără trăsături, ca un scut.

Planeta de origine a acestei creaturi n-a căpătat nume, nici n-a fost colonizată, dar o echipă de explorare de pe Vechiul Poseidon a cartat-o şi a pretins stăpânirea ei, luând şi mostre de celule. Au existat, pentru scurt timp, asemenea exemplare în grădinile zoologice, dar n-au prosperat. Fiara a fost poreclită berbec-rostogolitor. Adulţii cântăresc aproximativ şase tone. Pe câmpiile planetei sale natale, berbecul-rostogolitor ajunge la o viteză de peste cincizeci de kilometri pe oră, strivind prada sub el. Fiara este, într-un sens, numai gură. Adică orice porţiune a pielii poate transpira enzime digestive. Rămâne, pur şi simplu, deasupra hranei, până când aceasta e absorbită. Vă pot garanta ostilitatea inconştientă a acestei specii. Cândva, într-un set de circumstanţe pe care nu-l nevoie să vi le expun, un berbec-rostogolitor a scăpat pe una dintre punţile mele, unde a făcut o cantitate cu adevărat uluitoare de pagube pereţilor şi aparaturii, înainte de a ajunge la o moarte timpurie şi inutilă. Mai mult, este implacabil în agresivitatea lui şi a încercat să mă strivească sub trupul

său când am coborât în domeniul lui, pentru a-l aduce mijloacele de subzistenţă.

Herold Nom, el însuşi acoperit pe jumătate de holograma întinsă, păru impresionat.

Ah, da. Bun, mult mai bun… O creatură înspăimântătoare. Poate… Nu… Nu, zise el, schimbând tonul. Nu, nu merge. O făptură cântărind şase tone şi rostogolindu-se atât de iute poate să croiască o cale de ieşire din Arena de Bronz şi să ucidă sute dintre cei care ne plătesc. Pe de altă parte, cine ar da bani grei pentru a vedea această fiinţă zdrobind o şopârlă-leu sau un sugrumător? Nu. Nu-l sportiv. Berbecul-rostogolitor e prea monstruos, Tuf.

Tuf, netulburat, atinse butonul încă o dată. Trupul imens, cenuşiu, lăsă loc unei pisici lucioase care mârâia. Fiara era la fel de mare ca un colţ-de-oţel, cu ochi piezişi, galbeni şi muşchi puternici sub acoperământul de blană de-un albastru închis. Blana era dungată. Linii subţiri, lungi, de argintiu afumat, se înşirau în lungul trupului, pe părţile sale lucitoare.

Aha! Exclamă Nom. O frumuseţe cu adevărat, cu adevărat…

Pantera de cobalt de pe Planeta Celiei, o prezentă Tuf. Deseori, numită cobaltpisică. Una dintre cele mai mari şi mai ucigătoare feline -sau dintre analoagele lor. Fiara este într-adevăr un vânător la superlativ, simţurile ei fiind miracole ale ingineriei biologice. Poate vedea în infra-roşu, pentru vânătoarea de noapte, iar urechile – remarcaţi mărimea şi forma – urechile sunt deosebit de sensibile. Fiind de descendenţă felinoidă, cobaltpisică are abilităţi paranormale, dar în cazul ei aceste abilităţi au fost dezvoltate mai mult ca de obicei. Frica, foamea şi pofta de sânge acţionează ca un declanşator. Atunci cobaltpisica devine cititoare de gânduri.

Ce? Exclamă Nom, uluit.

Puteri parapsihologice, domnule. Cu siguranţă că aţi auzit de această noţiune. Cobaltpisica este ucigătoare pentru că

ştie ce mişcare va face adversarul ei, înainte ca această mişcare să fie făcută. Aţi înţeles?

Da!

Vocea lui Nom era aţâţată. Haviland Tuf se uită la Dax, iar cotoiul mare – care nu fusese câtuşi de puţin disturbat de parada fantomelor fără miros ce apăruseră şi dispăruseră – clipi şi se întinse leneş.

Perfect, perfect! M-aş aventura a zice că putem antrena aceste fiare aşa cum antrenam colţ-de-oţel-li. Cititori de gânduri! Perfect. Chiar şi culoarea e potrivită – albastru întunecat, iar colţ-de-oţel-li sunt albaştri-negri – aşa că pisicile vor fi foarte nomice, da, da!

Tuf atinse braţul scaunului, iar cobaltpisica dispăru.

Într-adevăr! Presupun că nu-l nevoie să continuăm. Voi începe procesul de clonare imediat după plecarea dumneavoastră. Livrarea se va face peste trei săptămâni standard, dacă sunteţi de acord. Pentru suma agreată vă voi furniza trei perechi – două tinere, care pot fi eliberate în pustietăţile dumneavoastră şi una în deplină maturitate, care poate fi trimisă imediat în Arena de Bronz.

Atât de curând! Exclamă Nom. Grozav, dar…

Voi folosi cronourzeala, maestre pentru animale. Ea necesită energii vaste, adevărat, dar are puterea de a accelera însuşi mersul timpului, producând în interiorul bazinului o distorsiune temporală care-mi permite să grăbesc maturizarea clonei. Ar fi prudent să adaug că, deşi voi înzestra Nom cu şase animale, doar trei indivizi vor fi reproduşi. Arca deţine trei celule de cobaltpisica. Voi clona fiecare specimen de două ori, mascul şi femelă şi sper într-un mixaj genetic viabil când animalele se vor încrucişa pe Lyronica.

Tot ce spui e grozav. Voi trimite prompt nave după animale. Atunci te voi plăti.

Dax scoase un miorlăit subţire.

Domnule, zise Tuf, mi-a venit o idee mai bună. Veţi plăti întregul preţ înainte să vă fie furnizat vreun animal.

Dar ai spus că la livrare!

Recunosc. Dar sunt supus unor capricii care mă îmboldesc, iar imboldul îmi spune să colectez banii înainte, nu simultan.

Oh, foarte bine, deşi cererea ta este arbitrară şi excesivă! Cu cobaltpisicile ne vom recupera repede banii.

Şi Nom dădu să se ridice.

Haviland Tuf înălţă un deget.

Un moment. N-aţi considerat potrivit să mă informaţi mai mult despre ecologia de pe Lyronica, nici despre particularităţile domeniilor Casei de Nom. Poate există acolo pradă. Trebuie să vă atrag atenţia că pisicile sunt vânători, de aceea au nevoie de specii potrivite de vânat.

Da, da, sigur.

Din fericire, sunt pregătit să vă fiu de ajutor. Pentru cinci mii de standarzi suplimentari vă pot clona o turmă de ţopăitori celiani, erbivori delicioşi, cu blană, celebri pentru carnea lor suculentă printre mâncăcioşii cu înclinaţii carnivore de pe o duzină de planete.

Herold Nom se încruntă.

Bah! Ai fi putut să ni-l dai pe gratis! Ai stors destui bani de la noi, Tuf!

Tuf se scula de pe scaun şi ridică dispreţuitor din umeri.

Individul mă ocărăşte, Dax, îi zise el pisicii. Ce să fac? Caut doar un trai cinstit şi toată lumea profită de mine! Alt imbold, adăugă el, uitându-se la Nom. Simt, într-un fel, că nu veţi renunţa, chiar dacă v-aş face o reducere excelentă. De aceea, voi ceda. Ţopăitorii vor fi gratuiţi.

Excelent! Spuse Nom întorcându-se spre uşă. Îi vom lua o dată cu cobaltpisicile şi-l vom slobozi pe moşii.

Haviland Tuf şi Dax îl urmară şi ieşiră din cameră, parcurgând în tăcere drumul până la nava lui Nom.

Banii fură trimişi de Casa de Nom cu o zi înainte de cea stabilită pentru livrare. În după-amiaza următoare, urcară pe Arcă vreo zece bărbaţi îmbrăcaţi în negru şi cenuşiu şi transportară şase cobaltpisici, cărora li se administraseră

tranchilizante, din bazinele de păstrare ale lui Tuf în cuştile pregătite în navele lor. Tuf le ură grăbit drum bun, fără a se mai întâlni cu Herold Nom. Dar păstră Arca pe orbită în jurul Lyronicei.

Trecură mai puţin de trei zile locale, scurte, înainte ca Tuf să remarce că muşteriul său înscrisese o cobaltpisica pentru o înfruntare în Arena de Bronz.

În seara respectivă, Tuf îşi pregăti o deghizare constând într-o barbă falsă şi o perucă lungă până la umeri, din păr roşu, plus un costum înzorzonat de-un galben canar, cu mâneci bufante, completat de un turban din blană, apoi coborî în Oraşul Tuturor Caselor, sperând să nu fie băgat în seamă de nimeni. Când fu anunţată înfruntarea, stătea pe un scaun îngust din lemn, care se străduia să-l suporte greutatea, aflat în fundul arenei şi se rezema cu umerii de zidul din piatră aspră. Plătise câteva monede de oţel ca să intre, dar ocolise cu scrupulozitate boxele pentru pariuri.

A treia înfruntare! Strigă crainicul, în timp ce muncitorii adunau bucăţile de carne împrăştiate ale animalului înfrânt în a doua luptă. Din partea Casei de Varcour, o femelă şopârlă-leu, în vârstă de nouă luni, cântărind 1,4 chintale, antrenată de maestrul junior pentru animale Ammari y Varcour Otheni. O dată veterană a Arenei de Bronz, o dată învingătoare.

Spectatorii din jurul lui Tuf începură să strige şi să-şi agite braţele nebuneşte, după cum anticipase – de data aceasta, preferase să intre pe poarta Varcour, parcurgând un drum din ciment verde ce trecea printr-un hău de şopârle monstruoase din aur. Era înconjurat de suporteri varcourieni. În faţă, jos, alunecă o uşă împodobită cu verde şi auriu. Tuf duse la ochi binoclul închiriat şi văzu şopârla-leu târându-se înainte – doi metri de reptilă cu solzi verzi, cu o coadă ca un bici, lungă de două ori cât trupul, cu bot alungit ca al aligatorului de pe Vechiul Pământ. Fălcile se deschiseră şi se închiseră fără zgomot, arătând un şir de dinţi impresionanţi.

Din partea Casei de Nom, importată pentru distracţia dumneavoastră de pe o altă planetă, o femelă cobaltpisică. În vârstă de…

Crainicul făcu o pauză – în vârstă de… Ah, trei ani, zise el în cele din urmă. Cântărind 2,3 chintale, antrenată de maestrul senior pentru animale Herold Nom. Debutantă în Arena de Bronz.

Cupola metalică de deasupra răsună de uralele cacofonice ale sectorului Nom. Herold Nom umpluse arena cu oamenii casei sale, îmbrăcaţi în culorile Nom şi purtând drapele cenuşii cu negru.

Cobaltpisică ieşi din întuneric încet, cu o graţie prudentă, fluidă. Ochii ei aurii, mari, examinară arena. Era întru totul fiara făgăduită de Tuf -un mănunchi de muşchi ucigători şi mişcare rece, o blană de culoare albastru închis marmorată de dungi argintii. Mârâitul ei abia putu fi auzit, atât de departe se afla Tuf de locul acţiunii, dar văzuse prin binoclu gura deschizându-se.

Şopârla-leu o văzu şi ea. Îi veni în întâmpinare lovind nisipul cu picioarele-l scurte, în timp ce coada incredibil de lungă se arcuise deasupra ei, ca acul unui scorpion reptilian. Când cobaltpisică întoarse ochii umezi spre duşman, şopârla-leu lăsă brusc coada în jos. Biciul izbi, producând un zgomot ca de oase frânte. Dar cobaltpisică alunecase uşor într-o parte. Fuseseră lovite doar aerul şi nisipul.

Pisica dădea târcoale, mârâind. Şopârla-leu, implacabilă, se întoarse şi ridică iar coada, deschise fălcile şi se năpusti înainte. Cobaltpisică evită atât colţii, cât şi biciul. Coada lovi iar şi iar, dar pisica era prea iute.

Unul dintre spectatori începu să mormăie cântul de ucidere şi ceilalţi i se alăturară. Tuf îndreptă binoclul în altă direcţie şi văzu legănarea de pe scaunele din sectorul Nom. Şopârla-leu clănţăni frenetic din fălci, izbi cu coada uşa cea mai apropiată şi începu să se zvârcolească.

Pisica, simţind o deschidere în garda adversarului, ajunse în spatele acestuia printr-un salt graţios, lipi de sol şopârla, care se zbătea, cu o labă mare, albastră şi-l sfârtecă în fâşii laturile moi, verzui şi burta. După un timp şi după o serie de izbituri inutile cu coada, care doar amuzară pisica, şopârla-leu rămase nemişcată.

Nomienii aclamară foarte puternic. Haviland Tuf, cu trăsăturile palide ascunse de barbă, se ridică de pe scaunul strâmt şi plecă.

Trecură câteva săptămâni. Arca rămase pe orbită, în jurul Lyronicei. Haviland Tuf urmărea cu grijă rezultatele din Arena de Bronz şi observă că pisicile de cobalt câştigau înfruntare după înfruntare. Herold Nom pierduse o luptă sau două, când folosise colţ-de-oţel-l, pentru a-şi îndeplini obligaţiile faţă de arenă, dar aceste înfrângeri fuseseră compensate de şirul lung de victorii.

Tuf discută cu Dax, se jucă împreună cu celelalte pisici, se distră cu recent achiziţionatele holodrame, rulă pe calculator diferite estimări ecologice detaliate, bău multe bidoane cu bere brună tamberkineză şi vin vechi din ciuperci. Şi aşteptă.

După vreo trei săptămâni standard de la debutul cobaltpisicilor în arenă, primi vizita pe care o anticipase.

Naveta zveltă, cu prova ca un ac, era împodobită cu verde şi auriu, iar oamenii de pe ea îmbrăcaţi în armuri din solzi, alcătuite din plăci de metal aurit şi smalţ verde. Trei erau de gardă, în poziţie de drepţi, când veni Tuf să-l întâlnească. Al patrulea, un bărbat rumen, corpolent, purtând un coif din aur, cu panaş verde strălucitor, care-l acoperea căpăţâna pătrată, chelă ca a lui Tuf, păşi în faţă şi-l întinse o mână dolofană.

Intenţia dumneavoastră a fost apreciată, îi spuse Tuf, ţinând ferm ambele mâini pe Dax. Am observat faptul că nu purtaţi vreo armă. Pot să vă întreb care vă este numele şi ce treburi aveţi aici?

Morho y Varcour Otheni, începu conducătorul. Tuf ridică o palmă.

Aşa. Şi sunteţi maestrul senior pentru animale al Casei de Varcour, venit aici să cumpăraţi un monstru. Mărturisesc că această desfăşurare a evenimentelor n-a fost complet neanticipată.

Gura maestrului gras se deschise, scoţând un „o”.

Oamenii casei dumneavoastră trebuie să rămână aici. Puteţi să vă aşezaţi lângă mine, ca să pornim.

Haviland Tuf nu-l spuse lui Morho y Varcour Otheni aproape nici un cuvânt până nu rămaseră singuri, în aceeaşi cameră în care îl dusese pe Herold Nom, stând în colţuri opuse ale încăperii.

Evident, aţi auzit de mine de la cei din Casa de Nom, spuse Tuf.

Într-adevăr, zâmbi Morho, arătându-şi dinţii. Un om din Casa de Nom a fost convins să dezvăluie originea cobaltpisicilor. Spre încântarea noastră, Arca se afla încă pe orbită. Se pare că ai găsit Lyronica amuzantă.

Amuzamentul nu-l esenţa problemei. Când există probleme, mândria mea profesională îmi cere să aduc micile servicii de care-s în stare. Din nefericire, Lyronica geme de probleme. Dificultăţile dumneavoastră, de exemplu. După toate probabilităţile, Varcour este acum ultima şi cea de pe urmă dintre Cele Douăsprezece Mari Case. Un om cu o fire mai critică decât mine ar remarca faptul că şopârlele-leu sunt cel mult monştri deplorabil de marginali şi, deoarece am înţeles că domeniile dumneavoastră sunt, în mare parte, mlaştini, alegerea combatanţilor pentru arenă vă este întrucâtva limitată. Am ghicit esenţa solicitării dumneavoastră?

Hmmm… Da, într-adevăr. Mi-ai luat-o înainte, domnule. Dar ai făcut-o corect. Ne descurcam bine până te-ai amestecat în treburile noastre. De atunci, n-am mai câştigat nici o întâlnire cu Nom, iar ei fuseseră înainte victimele noastre principale. Câteva victorii amărâte asupra

Dealurilor Wrai şi Insulei Amar, una norocoasă împotriva Feridian-ului, o pereche de egalităţi prin moarte cu Arneth şi Sân Doon -ăsta a fost rezultatul lunii trecute. Ptiu! Nu putem supravieţui. Mă vor face îngrijitor de pui şi mă vor trimite înapoi la ţară, dacă nu acţionez.

Tuf îl mângâie pe Dax şi-l linişti pe Morho, ridicând mâna.

Nu-l nevoie să mai discutăm această problemă. Am reţinut necazul dumneavoastră. De la afacerea cu Herold Nom, am avut norocul să dispun de mult timp liber. De aceea, am fost în stare să mă dedic, ca un exerciţiu mintal, problemelor fiecărei Mari Case. Nu trebuie să irosim timp preţios. Pot să vă rezolv problemele actuale. Totuşi, asta o să vă coste.

Am venit pregătit, rânji Morho. Am auzit care ţi-e preţul. Mare, dar nu mă târguiesc. Suntem gata să plătim, dacă…

Domnule, sunt un om milostiv. Nom e o casă sărmană, maestrul ei pentru animale fiind abia cu puţin deasupra unui cerşetor. Din milă, i-am cerut un preţ scăzut. Domeniul Varcour e mai bogat, standardele lui mai înalte, victoriile lui mai frenetic cântate. De la dumneavoastră trebuie să cer două sute şaptezeci şi cinci de mii de standarzi, pentru a recupera pierderile pe care le-am suferit tratând cu atâta generozitate Casa de Nom.

Morho scoase un sunet, şocat, iar solzii armurii clincăniră metalic atunci când se ridică de pe scaun.

Prea mult, prea mult! Protestă el. Te implor! Adevărat, suntem mai măreţi decât Nom, dar nu atât de mari precum presupui. Ca să plătim un asemenea preţ va trebui să murim de foame. Şopârlele-leu vor năvăli peste parapete. Oraşele noastre se vor cufunda, cu picioroangele lor cu tot, iar mâlul mlaştinilor le va acoperi şi copiii se vor îneca.

Dax se mişcă în poala lui Tuf şi miorlăi încet.

Chiar aşa! Mi-e ruşine că pot provoca asemenea suferinţe. Poate două sute de mii de standarzi ar fi mai echitabil.

Morho y Varcour Otheni începu să protesteze şi să implore din nou, dar de data asta Tuf rămase tăcut, cu mâinile pe braţele scaunului, până când maestrul pentru animale, cu

faţa roşie şi transpirat, se aşează în cele din urmă şi fu de acord să plătească preţul.

Tuf atinse un buton de pe braţul fotoliului. Imaginea unui saurian uriaş, musculos, se materializă între el şi Morho. Era înalt de doi metri, acoperit cu solzi ca nişte plăci cenuşii-verzi, stătea pe patru picioare îndesate, cu gheare, groase ca trunchiurile de copaci. Capul lui masiv era blindat cu o placă din os groasă, galbenă, care se avânta înainte precum prova unei corăbii de război, prevăzută cu două coarne la colţuri. Creatura avea un gât scurt, gros. De sub marginea frunţii, priveau ochi galbeni, înceţoşaţi. Între ei, chiar în centrul capului, se zărea o gaură mare, neagră, rotundă, ce străbătea placa groasă a craniului.

Oh! Exclamă Morho, încruntându-se. Da. E foarte, ah, mare. Dar arată… N-a existat, iniţial, un al treilea corn acolo, în centru? Arată ca şi cum ar fi fost, ah, înlăturat. Specimenele noastre trebuie să fie intacte, Tuf!

Tris neryei, de pe Locul-de-asolizare-al-cablului. Aşa a fost numit de fyndii, ai căror colonişti au precedat cu mai multe milenii umanitatea pe planeta aceea. Termenul, tradus literal, înseamnă cuţit viu. Nu lipseşte nici un corn, domnule.

Un deget lung făcu o mişcare scurtă, precisă, apăsând o tastă. Tris neryei întoarse capul masiv către maestrul pentru animale varcourian, care îşi aplecă trupul dolofan înainte, dornic să vadă mai bine imaginea.

În timp ce se apropia astfel de fantomă, tendoanele din gâtul gros al creaturii se încordară şi din capul fiarei ţâşni un os ascuţit, gros cât antebraţul lui Tuf şi lung de un metru, într-o mişcare abia perceptibilă. Morho y Varcour Otheni scoase un ţipăt puternic, strident şi se făcu cenuşiu la faţă când spada din os trecu prin el şi-l ţintui de scaun. O duhoare cumplită umplu încăperea.

Tuf nu spuse nimic. Morho, bolborosind, privi locul în care cornul pătrundea în burta lui, cu o figură de parcă i s-ar fi făcut rău. Dură un minut lung, groaznic, până să-şi dea

seama că nu exista nici sânge, nici durere, că monstrul era doar o hologramă. Gura lui rămase căscată, fără să scoată vreun sunet. Apoi înghiţi în sec.

Foarte, ah, spectaculos, îi spuse el lui Tuf.

Capătul spadei lungi, din os, era ţinut strâns de inele şi chingi din muşchi albaştri-negri, care pulsau. Încet, vârful începu să se retragă în capul monstrului.

Baioneta, dacă ne putem permite s-o numim astfel, este găzduită de o cavitate plină cu mucozitate, aflată în partea superioară a cefei şi a spatelui creaturii, iar inelele de muşchi înconjurătoare o pot scoate cu o viteză de aproximativ şaptezeci de kilometri pe oră standard, cu o forţă pe măsură. Habitatul nativ al speciei nu-l prea deosebit de zonele din Lyronica aflate sub stăpânirea Casei de Varcour.

Morho se mişcă, iar scaunul trosni sub greutatea lui. Dax torcea puternic.

Excelent! Spuse maestrul pentru animale, dar numele e prea, ah, străin. Să-l zicem, stai să mă gândesc, purtător-de-spadă! Da!

Spuneţi-l cum doriţi. Mă interesează prea puţin. Aceşti saurieni au multe avantaje evidente pentru Casa de Varcour şi, dacă preferaţi să-l alegeţi, vă voi da, fără suplimentare de preţ, cantitatea de melci-de-copac din Cathadayn necesară prăsirii. Veţi descoperi că…

Tuf urmări sârguincios ştirile din Arena de Bronz, deşi nu se mai aventură niciodată pe solul Lyronicei. Cobaltpisicile continuau să măture totul în calea lor. În ultima întâlnire teledifuzată, una dintre fiarele Casei de Nom distrusese o maimuţă-sugrumătoare de prima mână, a Casei Arneth şi o broască-de-came, din Insula Amar, în timpul unei înfruntări speciale, în trei.

Dar şi norocul Casei de Varcour era în creştere: noii introduşi, purtătorii-de-spadă, se dovediseră o senzaţie a Arenei de Bronz cu ţipetele lor asurzitoare, cu paşii lor grei, dar mai ales datorită faptului că-şi ucideau adversarul

imediat, prin înfigerea bruscă a baionetei masive din os. În cele trei lupte de până atunci, un feridian uriaş, un scorpion-de-apă şi o pisică-păianjen gnethineză se dovediseră teribil de inferiori saurienilor varcourieni. Morho y Varcour Otheni era în culmea fericirii. În săptămâna următoare, cobaltpisica urma să întâlnească putătorul-de-spadă într-o înfruntare pentru supremaţie. Se prevedea o arenă plină.

Herold Nom îl căută o dată pe Tuf, la scurtă vreme după ce purtă-torii-de-spadă obţinuseră prima lor victorie.

Tuf, spuse el aspru, ai vândut un monstru Casei de Varcour! Nu aprobăm asta!

Nu mi-am dat seama că am nevoie de aprobarea dumneavoastră. Am lucrat până acum cu impresia că sunt independent, ca şi seniorii şi maeştrii pentru animale ai tuturor Marilor Case de pe Lyronica.

Da, da, se răsti Nom, dar nu vrem să fim înşelaţi, ai auzit? Haviland Tuf rămase calm, privind figura încruntată a lui Nom, în timp ce-l mângâia pe Dax.

Am multă grijă să fiu corect în toate faptele mele, răspunse el. Dacă aţi fi insistat în privinţa unei livrări exclusive de monştri pe Lyronica, poate că am fi discutat această posibilitate. Dar, după câte îmi amintesc, o asemenea problemă n-a fost abordată, nici sugerată. Sigur, nu mi-aş fi permis să acord un asemenea privilegiu Casei de Nom fără o plată corespunzătoare, deoarece fapta mea m-ar fi lipsit de un venit foarte necesar. În orice caz, mă tem că discuţia e inutilă, din moment ce tranzacţia cu Casa de Varcour s-a încheiat şi ar fi lipsit de etică, pentru a nu spune că-l imposibil, s-o reziliez acum.

Nu-mi place asta, Tuf!

Nu reuşesc să descopăr cauza legală a plângerii dumneavoastră. Monştrii acţionează după cum era de aşteptat şi nu-l generos din partea dumneavoastră să-mi purtaţi pică pentru că o altă casă împărtăşeşte norocul lui Nom.

Da. Nu. Adică… Bine, las-o baltă! Presupun că n-am cum să te opresc. Dacă alte case capătă animale care pot bate pisicile noastre, ne aşteptăm să ne livrezi ceva care să poată învinge ceea ce le-ai vândut lor. Ai înţeles?

Principiul este uşor de priceput, zise Tuf, uitându-se la Dax. Am dat Casei de Nom victorii fără precedent, iar Herold Nom îmi ponegreşte onestitatea şi comprehensiunea. Mă tem că rămânem neapreciaţi.

Da, da, se încruntă Nom. Bine, când vom avea nevoie de mai mulţi monştri, victoriile noastre ne vor fi îmbogăţit suficient pentru a ne permite preţul tâlhăresc pe care intenţionezi să ni-l ceri.

Înţeleg că, altfel, lucrurile merg bine? Se interesă Tuf.

Ei bine, da şi nu. În arenă, da, da, evident. Dar altfel… Ei bine, de aceea te-am căutat. Cele patru pisici mai tinere nu par interesate să se înmulţească, nu ştim din ce cauză. Îngrijitorul nostru de pui se plânge că slăbesc, are impresia că-s bolnave. N-am nici o părere personală, eu stau în oraş, iar animalele se află pe câmpurile din jurul Casei de Nom. Există totuşi îngrijorare. Pisicile sunt în libertate, bineînţeles, dar le urmărim, aşa că…

Tuf îşi rezemă bărbia în palmă.

Fără îndoială, perioada lor de împerechere va sosi. Vă sfătuiesc să aveţi răbdare. Toate fiinţele vii se angajează în reproducere, unele chiar în exces, deci vă asigur că îndată ce femela de cobaltpisică va intra în călduri, problema se va rezolva cu promptitudine.

Aha. Pare logic. Presupun că-l doar o problemă de timp. Altă chestie despre care voiam să vorbim se referă la ţopăitori. Le-am dat drumul, ştii, iar ei n-au prezentat nici o dificultate la înmulţire. Străvechile păşuni ale Casei de Nom au fost distruse. E un lucru foarte supărător. Ţopăie peste tot. Ce să facem?

Problema se va rezolva de la sine când cobaltpisicile vor începe să se înmulţească. Panterele cobalt sunt animale de

pradă lacome şi eficiente, înzestrate splendid pentru a pune capăt belelei ţopăitorilor.

Herold Nom arăta zăpăcit şi foarte abătut.

Da, da… Dar…

Mă tem că trebuie să punem capăt conversaţiei, spuse Tuf ridicându-se. O navetă tocmai a intrat în orbita de docare pe Arcă. E de culoare albastru-oţel, cu aripi mari, triunghiulare, cenuşii.

Casa Dealurilor Wrai!

Fascinant! Exclamă Tuf. Bună ziua.

Maestrul pentru animale Denis Lon Wrai plăti două sute treizeci de mii pentru monstrul său, un ursoid puternic, cu blană roşie, originar din dealurile de pe Vagabond. Haviland Tuf încheie tranzacţia dăruind o pereche de ouă de alergător.

În săptămâna care urmă, patru bărbaţi în mantii din mătase portocalie şi roşie ca flacăra vizitară Arca. Se reîntoarseră la Casa de Feridan mai săraci cu trei sute cincizeci de mii de standarzi, dar cu un contract pentru livrarea a şase elani-otrăvitori uriaşi, blindaţi, plus un cadou constând în porci-de-larbă din Hrangan.

Maestrul pentru animale din Sân Doon primi un şarpe gigantic. Emisarii din Insula Amar se arătară încântaţi de godzilla lor. Un comitet alcătuit din doisprezece seniori din Casa Danţ, în robe albe ca laptele şi împodobite cu catarame din argint, se bucurară când Haviland Tuf le oferi o garghulă băloasă şi un cadou neînsemnat. Şi astfel, una câte una, fiecare din Cele Douăsprezece Mari Case de pe Lyronica îl vizitară, fiecare îşi primi monstrul, fiecare plăti preţul mereu mai mare.

În momentul acela, ambele cobaltpisici luptătoare ale Casei de Nom muriseră, prima străpunsă de baioneta unui purtător-de-spadă varcourian, a doua strivită între labele masive, cu gheare, ale unui ursoid al Dealurilor Wrai (deşi, în ultimul caz, ursoidul murise şi el). Fără îndoială, pisicile mari îşi meritaseră soarta, căci în limitele înguste,

ucigătoare, ale Arenei de Bronz se dovediseră incapabile s-o ocolească. Herold Nom lua legătura zilnic cu Arca, dar Tuf îşi instruise calculatorul să-l respingă apelul.

În cele din urmă, după ce unsprezece case veniseră, plătiseră, îşi luaseră darul şi plecaseră, Haviland Tuf stătu faţă în faţă cu Danei Leigh Arneth, maestrul senior pentru animale al Casei Arneth-din-Pădurea-Aurită, cândva cea mai mare şi mai mândră dintre Cele Douăsprezece Mari Case de pe Lyronica, acum ultima şi cea de pe urmă. Arneth era un bărbat imens, ce-l putea privi ochi în ochi pe Tuf, dar nu avea nici un strop din grăsimea acestuia. Pielea lui arăta ca abanosul tare, iar individul era numai muşchi. Avea figură ascuţită, cu nas acvilin, părul scurt, cenuşiu ca oţelul. Maestrul pentru animale venise la discuţie îmbrăcat în brocart de aur, cu centură şi cizme stacojii, purtând o beretă stacojie pusă într-o parte. Ducea un ghimpe-pentru-dureri, folosit la antrenamente, ca pe un baston.

Dax se zburli când Danei Leigh Arneth ieşi din navă şi sâsâi când bărbatul se căţără în maşinuţă, lângă Tuf. Ca urmare, Haviland Tuf începu de îndată lungul, incoerentul său discurs despre cei-care-dorm. Arneth tresări şi ascultă. În cele din urmă, Dax se linişti iar.

Puterea Casei Arneth-din-Pădurea-Aurită a constat întotdeauna în variaţie, zise grăbit Danei Leigh Arneth. În timp ce restul caselor de pe Lyronica îşi riscau averea pe o singură fiară, părinţii şi bunicii noştri lucrau cu zeci de animale. Împotriva oricărei fiare de-a celorlalţi, noi aveam o alegere optimă, o strategie. Acest lucru a reprezentat măreţia şi mândria noastră. Dar nu putem avea o strategie împotriva acestor fiare-demon ale tale, negustorule. Nu contează ce luptător trimitem în arenă, dintre sutele pe care le avem. Se întoarce mort. Ne-ai obligat să tratăm cu tine.

Trebuie să obiectez, replică Tuf. Cum poate un simplu vânzător de animale să-l forţeze pe cel mai mare dintre maeştrii pentru animale de pe Lyronica să facă un lucru pe

care nu-l doreşte? Dacă nu doriţi cu adevărat să-mi angajaţi serviciile, vă rog să-mi acceptaţi cuvântul că nu mă simt ofensat. Am putea lua prânzul împreună şi am putea conversa, lăsând deoparte afacerile.

Nu te juca astfel cu vorbele, negustorule! Se răsti Arneth. Afacerile reprezintă singurul motiv pentru care mă aflu aici. N-am nici un chef să-ţi suport compania odioasă!

Haviland Tuf clipi.

Am fost jignit profund, spuse el cu voce inexpresivă. Dar departe de mine gândul de a respinge un client, indiferent de opiniile sale despre mine. Sunteţi liber să vă uitaţi în stocul meu, alcătuit din câteva specii sărmane care s-ar putea să vă trezească interesul dintr-un motiv oarecare. Poate că norocul va considera potrivit să vă redea opţiunea strategiei.

Zicând acestea, Tuf se jucă la comenzile de pe braţul scaunului, dirijând o simfonie în lumină şi carne iluzorie. O paradă de monştri defilă prin faţa ochilor maestrului pentru animale al Casei Arneth, creaturi cu blană sau cu solzi, cu pene sau acoperite cu blindaj din plăci, animale de munte, de pădure, de lacuri sau de câmpie, fiare de pradă, mâncătoare de leşuri sau erbivore ucigătoare, de dimensiuni mari sau mici.

Danei Leigh Arneth, cu buzele strânse, comandă până la urmă câte patru exemplare dintr-o duzină de specii mai mari şi mai ucigătoare, la preţul de un milion de standarzi.

Încheierea tranzacţiei – completată, ca şi în cazul celorlalte case, cu un dar constând în animale nevătămătoare – nu potoli cu nimic temperamentul nervos al lui Arneth.

Tuf, spuse el după ce terminară să se târguie, eşti un om deştept şi viclean, dar pe mine nu mă prosteşti!

Haviland Tuf nu spuse nimic.

Ai adunat o avere imensă şi i-ai înşelat pe cei care au cumpărat de la tine gândindu-se la câştig. Nomii, de exemplu. Pisicile lor sunt fără valoare. Erau o casă săracă,

iar preţul tău i-a adus în pragul falimentului, aşa cum ne-ai adus pe toţi. Au crezut că vor recupera banii prin intermediul victoriilor. Bah! De acum, nu va mai exista nici o victorie a Casei de Nom! Fiecare casă care a venit la tine a căpătat ceva care îi oferea un avantaj asupra celor care cumpăraseră înainte. Aşa că Arneth, ultimul cumpărător, rămâne cea mai mare casă dintre toate. Monştrii noştri vor face prăpăd. Nisipul Arenei de Bronz se va întuneca de sângele fiarelor caselor mai mărunte.

Mâinile lui Tuf se strânseră deasupra burţii sale, iar figura îi rămase placidă.

N-ai schimbat nimic. Marile case rămân cum au fost: Arneth – cea mai mare, Nom – cea de pe urmă. Tot ce-ai făcut a fost să ne storci de bani, ca un profitor ce eşti, până când fiecare senior de pe Lyronica a ajuns să se chinuiască, să socotească fiecare bănuţ, ca să se descurce.

Rivalii noştri aşteaptă victorii, dar toate victoriile vor fi ale noastre. Doar noi n-am fost înşelaţi, pentru că m-am gândit să cumpăr ultimul şi să cumpăr ce-l mai bun.

Previziunea şi discernământul dumneavoastră sunt remarcabile, zise Haviland Tuf. Evident, profunzimea mea nu face doi bani când am de-a face cu un om atât de înţelept şi de perspicace precum dumneavoastră şi nu mi-ar fi de folos să disimulez, să neg sau să încerc să vă păcălesc. Cineva atât de abil va descoperi uşor trucurile mele. Poate că-l mai bine să nu spun nimic.

Poţi face un lucru mai bun, Tuf. Nu vei spune nimic şi nu vei face nimic. Aceasta-l ultima ta vânzare pe Lyronica.

Poate că da, poate că nu. Se pot ivi circumstanţe care să-l determine pe maeştrii altor case să-mi facă alte comenzi. Mă tem că n-aş putea să-l refuz.

Poţi şi vrei, spuse sec Danei Leigh Arneth. Casa Arneth a făcut ultima achiziţie şi nu se va lăsa înşelată. Clonează-ne animalele şi vom pleca imediat după livrare. Apoi nu vei mai avea de-a face cu Marile Case. Mă îndoiesc că prostul ăla de Herold Nom poate oferi încă o dată preţul pe care-l ceri,

dar chiar dacă va găsi undeva standarzii necesari, nu-l vei vinde nimic. Ai înţeles? Nu vom continua veşnic jocul ăsta inutil, sărăcind ca să cumpărăm monştri, pierzându-l, cumpărând alţii şi nerealizând nimic. Sunt convins că ai continua să vinzi până nu va rămâne un standard pe Lyronica, dar Casa Arneth îţi interzice să faci asta. Ignoră avertismentul şi viaţa ta nu va valora nimic, negustorule! Nu-s un om care uită!

Punctul dumneavoastră de vedere a fost bine exprimat, răspunse Tuf, scărpinându-l pe Dax după ureche, deşi nu-mi place foarte mult maniera în care l-aţi expus. Dar din moment ce aranjamentul pe care-l sugeraţi cu atâta forţă va fi, indubitabil, în beneficiul Casei Arneth-din-Pădurea-Aurită, celelalte Mari Case de pe Lyronica vor fi în pierdere, iar eu va trebui să renunţ la potenţiale profituri viitoare. Probabil că nu înţeleg în întregime propunerea dumneavoastră. Sunt uşor distrat şi s-ar putea să-mi fi scăpat partea în care mi-aţi explicat ce stimulent îmi oferiţi pentru a accepta cererea dumneavoastră de a nu mai trata cu Marile Case de pe Lyronica.

Sunt pregătit să-ţi ofer alt milion de standarzi, spuse Arneth, încântat. Mi-ar plăcea să ţi-l vâr pe gât, dacă ar fi să spun adevărul, dar pe durată lungă e mai ieftin aşa decât să mai particip încă o rundă la jocul tău blestemat.

Înţeleg. Deci, alegerea îmi aparţine. Pot să iau un milion de standarzi şi să plec, sau să rămân, înfruntând mânia dumneavoastră şi pericole înfricoşătoare. Trebuie să recunosc că, în viaţă, am avut de cântărit multe decizii dificile. În orice caz, nu-s soiul de om care să rămână pe o planetă unde prezenţa lui nu mai este dorită. Mărturisesc că în ultimul timp am simţit nevoia de a-mi relua peregrinările. Foarte bine, mă înclin în faţa solicitării dumneavoastră!

Danei Leigh Arneth rânji sălbatic, iar Dax începu să toarcă.

Ultima navetă, din flota celor douăsprezece nave strălucitoare, stropite cu auriu, abia plecase, ducând achiziţiile lui Danei Leigh Arneth către Lyronica şi Arena de Bronz, când Haviland Tuf consimţi, în cele din urmă, să accepte apelul lui Herold Nom.

Maestrul slăbănog arăta scheletic.

Tuf! Exclamă el. Totul merge rău!

Într-adevăr…, făcu Tuf, impasibil. Nom se strâmbă.

Nu, ascultă! Cobaltpisicile sunt moarte sau bolnave. Patru dintre ele au murit în Arena de Bronz – ştiam că a doua pereche era prea tânără, înţelegi, dar după ce-am pierdut primul cuplu, n-aveam altceva de făcut. O puteam folosi sau puteam să ne întoarcem la colţ-de-oţel-l. Acum, ne-au rămas doar două. Nu prea mănâncă – prind câţiva ţopăitori, nimic altceva. Şi nu le putem antrena. Dacă un antrenor vine în ţarc cu o ţeapă-de-durere, pisicile alea afurisite ştiu ce intenţii are. Sunt întotdeauna cu o mişcare înainte, înţelegi? În arenă, nu răspund deloc la cântecul de ucidere. Teribil! Cel mai rău e că nu se înmulţesc. Avem nevoie de mai multe! Ce-o să introducem în arenă?

Nu-l sezonul de împerechere a cobaltpisicilor, răspunse Tuf. Am mai discutat despre asta, după cum vă puteţi aminti.

Da, da. Când este sezonul lor de împerechere?

O întrebare fascinantă. Păcat că n-aţi pus-o mai devreme. După cum înţeleg eu problema, femela panterei de cobalt intră în călduri în fiecare primăvară, când înfloresc smocurile-de-zăpadă pe Planeta Celiei. Presupun că-l vorba de un fel de declanşator biologic.

Herold Nom îşi scărpină scalpul, sub coroniţa subţire de alamă.

Dar Lyronica n-are chestii-de-zăpadă, sau cum le-ai zis! Presupun că vrei să ne ceri o avere pentru florile alea!

Domnule, mă calomniaţi. Nici nu visez să profit de necazul dumneavoastră. Dacă opţiunea mi-ar aparţine, aş dărui pe degeaba Casei de Nom smocurile-de-zăpadă celiane. Dar s-

a întâmplat că am încheiat un târg cu Danei Leigh Arneth: să nu mai fac afaceri cu Marile Case de pe Lyronica.

Şi, rostind acestea, ridică stângaci din umeri.

Am câştigat victorii cu pisicile tale, zise Nom, cu un strop de exasperare în glas. Trezoreria noastră s-a umplut oarecum – avem în jur de patruzeci de mii de standarzi. Sunt ai tăi! Vinde-ne florile! Sau, mai bine, alt animal. Mai mare. Mai fioros. Am văzut garghulele Casei Danţ. Vinde-ne ceva asemănător. Nu avem cu ce intra în Arena de Bronz!

Nimic? Ce-l cu colţ-de-oţel-li? Mândria Norn-ului, aşa se zicea… Herold Nom dădu din mână, nerăbdător.

Probleme, înţelegi, am avut probleme. Ţopăitorii tăi mănâncă orice, mănâncă totul. Au scăpat de sub control. Sunt mii, poate milioane, care rod iarba, recolta… Ce-au făcut pe terenul fermelor… Cobaltpisicilor le plac, dar n-avem destule cobaltpisici. Iar colţ-de-oţel-li sălbatici nu se ating de ţopăitori. Presupun că nu le place gustul. Nu ştiu. Dar, înţelegi, tot vânatul a dispărut, izgonit de ţopăitori, iar colţ-de-oţel-li s-au dus după el. Unde, nu ştiu. Au dispărut. Probabil în teritoriul nereclamat de nimeni, dincolo de graniţele Norn-ului. Există nişte sate pe acolo, câţiva fermieri, dar ăia urăsc Marile Case. Sunt tamberkinezi, care n-au nici măcar lupte de câini. Probabil că încearcă să-l îmblânzească, dacă-ţi închipui! Ăsta-l felul lor.

Şocant, zise Tuf, fără interes. Dar îi aveţi pe cei din cuşti, nu-l aşa?

Nu-l mai avem, răspunse Nom, care părea terminat. Am dat ordin să fie împuşcaţi. Pierdeau fiecare înfruntare, mai ales după ce ai început să vinzi fiare şi celorlalte case. Mi s-a părut o risipă prostească să păstrăm nişte animale inutile. Nemaivorbind de cheltuieli – aveam nevoie de fiecare standard. Ne-ai stors la sânge. Aveam de plătit taxele pentru arenă, trebuia să pariem, mai târziu a fost nevoie să cumpărăm ceva de mâncare de pe Tamber, cât să hrănim oamenii casei şi antrenorii. Nu cred că-ţi poţi închipui ce-au făcut ţopăitorii recoltelor noastre!

Domnule, acordaţi-mi un pic de credit. Sunt ecolog. Ştiu multe despre ţopăitori şi despre comportarea lor. Trebuie să înţeleg că nu mai aveţi colţ-de-oţel-l?

Da, da. Am scăpat de făpturile nefolositoare, iar restul au plecat o dată cu celelalte. Ce-o să facem? Ţopăitorii au năvălit pe câmpurile cultivate, pisicile nu vor să se împerecheze, banii ni se vor termina în curând, dacă va trebui să continuăm să importăm hrană şi să plătim taxele arenei, fără speranţă de victorie.

Tuf îşi încrucişă mâinile.

Într-adevăr, înfruntaţi o serie de probleme delicate! Şi sunt exact omul capabil să vă ajute să găsiţi o soluţie. Din nefericire, am încheiat înţelegerea cu Danei Leigh Arneth şi am acceptat banii lui, de bună credinţă fiind.

Deci, nu-l nici o speranţă? Tuf, sunt un om care te imploră – eu, un maestru senior pentru animale al Casei de Nom! În curând, ne vom retrage complet de la jocuri. Nu vom mai avea bani pentru taxele arenei şi pentru pariuri, nici animale de înscris. Am fost blestemaţi să avem ghinion. Niciuna din Marile Case n-a eşuat în furnizarea lotului de luptători – nici măcar Feridian, în timpul secetei de doisprezece ani. Ne vom face de râs. Casa de Nom îşi va păta mândria istorică trimiţând sforăitori şi animale de grajd în arenă, pentru a fi sfâşiate în mod ruşinos de monştrii pe care i-ai vândut altor case.

Domnule, dacă-mi veţi permite să fac un pic de pronosticare, mi se pare că Nom nu va fi singură în necazurile sale. Am o presimţire – da, presimţire, acesta-l cuvântul potrivit – că monştrii de care vă temeţi vor fi în număr mic în săptămânile şi lunile ce vor urma. De exemplu, ursoizii adolescenţi de pe Vagabond vor intra curând în hibernare. Au mai puţin de un an, înţelegeţi… Sper că seniorii Dealurilor Wrai nu vor fi deconcertaţi pe nedrept, deşi mă tem că vor fi. Vagabond, după cum sunt convins că ştiţi, are o orbită extrem de neregulată faţă de cea de bază, astfel încât Iernile Lungi durează aproximativ

douăzeci de ani standard. Ursoizii sunt acordaţi la acest ciclu. În curând, procesul lor vital se va încetini în asemenea măsură, încât un observator nepregătit va presupune că au murit. Mă tem că nu se vor trezi uşor. Poate că antrenorii Casei Dealurilor Wrai, oameni cu un intelect deosebit, vor găsi o cale. Dar înclin puternic să presupun că marea parte a energiei lor – şi a fondurilor lor – va fi dedicată hrănirii populaţiei, din cauza apetitului vorace al alergătorilor. În acelaşi fel, oamenii Casei de Varcour vor fi obligaţi să aibă de-a face cu o dezvoltare explozivă a numărului melcilor-de-copac. Melcii-de-copac sunt creaturi fascinante. Într-un moment al ciclului lor vital, devin adevăraţi bureţi şi-şi dublează mărimea. Un grup suficient de mare e capabil să sece chiar o mlaştină întinsă.

Tuf făcu o scurtă pauză, bătând cu degetele-l groase în burtă ca într-o tobă, apoi continuă:

Mi-e teamă că vorbesc necumpătat şi probabil că vă plictisesc. Aţi înţeles punctul meu de vedere? Care-l lovitura mea?

Herald Nom părea un om mort.

Eşti nebun! Ne-ai distrus! Economia noastră, ecologia noastră… În cinci ani, vom pieri de foame…

Puţin probabil, zise Tuf. Experienţa mea în aceste probleme îmi sugerează că Lyronica va parcurge cu adevărat un interludiu de instabilitate ecologică şi de dificultăţi, dar acesta va avea o durată limitată şi nu mă îndoiesc ca, în cele din urmă, se va constitui un nou ecosistem Pare puţin probabil ca acesta să ofere loc pentru animale mari de pradă' dar sunt optimist şi cred că, în alte privinţe, nivelul de trai de pe Lyronica nu va fi afectat.

Fără animale de pradă? Dar jocurile… Arena… Nimeni nu va plăti sa vadă un ţopăitor luptând cu un melc! Cum să continuăm jocurile? Nimeni nu va trimite luptători în arenă?

Într-adevăr, zise Haviland Tuf, clipind. Lată o idee care mă intrigă Trebuie sa mă gândesc serios la ea.

Şi stinse ecranul, apoi începu să-l vorbească lui Dax.

6. NUMIŢI-L MOISE.

Zvonurile aveau rareori importanţă pentru Haviland Tuf. Asta din cauză că auzea rareori vreunul. Tuf nu se împotrivea să joace rol de turist, pe majoritatea planetelor pe care le vizita, dar chiar când se afla printre alţii, în locuri publice, rămânea, într-un fel, deoparte, inabordabil. Pielea lui albă ca varul, figura şi trupul lipsite complet de păr îl făceau, de obicei, să nu treacă neobservat printre oamenii de pe planetele pe care făcea afaceri şi chiar în cazurile nu prea frecvente în care înfăţişarea i-ar fi permis să nu trezească interesul celorlalţi, înălţimea lui l-ar fi scos în evidenţă. Astfel, deşi oamenii se uitau la Tuf şi-l vorbeau, oriunde s-ar fi dus, puţini discutau cu el dacă nu erau nevoiţi să încheie tranzacţii.

Având în vedere firea sa, nu-l de mirare că Haviland Tuf nu auzise de bărbatul numit Moise până în seara în care el şi Dax au fost agresaţi de Jaime Kreen, într-un restaurant din K'theddion.

Acesta era un local mic, sărăcăcios, chiar lângă portul spaţial. Tuf terminase o farfurie cu rădăcini-afumate şi neoiarbă şi se relaxa cu al treilea litru de vin de ciuperci, când, deodată, Dax îşi înălţă capul de pe masă. Tuf tresări un pic, tumându-şi vin pe pantaloni şi-şi plecă iute capul într-o parte, atât cât sticla mânuită de Kreen să se spargă de speteaza scaunului, în loc să-l nimerească ceafa. Sticla explodă, iar lichidul din ea – un lichior local, aromat – se răspândi de jur împrejur, udând scaunul, masa, pisica şi pe cei doi bărbaţi. Jaime Kreen, un tânăr blond, zvelt, cu ochii albaştri înceţoşaţi de băutură, rămase clipind prosteşte, ţinând recipientul spart în pumnul însângerat.

Haviland Tuf se ridică greoi în picioare, cu figura-l lungă, albă, netulburată. Se uită la cel care-l atacase, clipi, apoi se aplecă să-l ridice pe Dax, care era ud şi nefericit.

Poţi să înţelegi asta, Dax? Spuse el, cu vocea-l de bas profund. Avem aici de-a face cu un mister, deşi unul

neconvenabil. De ce ne-a atacat acest străin bizar, mă întreb? Ai vreo idee?

Îl mângâie încet pe Dax, în timp ce-l lua în braţe şi abia când pisica începu să toarcă se uită din nou la Jaime Kreen.

Domnule, ar fi înţelept din partea dumneavoastră să daţi drumul fragmentelor acelei sticle. Am impresia că mâna vă e plină de cioburi şi de sânge, precum şi de acea băutură deosebit de vătămătoare, iar eu am îndoieli serioase că această combinaţie vă va îmbunătăţi sănătatea.

Năucitul Kreen păru să revină la viaţă. Buzele lui subţiri se strâmbară a furie, apoi tânărul zvârli sticla departe de el.

Îţi baţi joc de mine, criminalule? Zise el, cu o voce nedesluşită, ameninţătoare.

Domnule, spuse Haviland Tuf – între timp, în restaurant se aşternuse o tăcere mormântală, ceilalţi clienţi rămăseseră liniştiţi, privind, iar proprietarul dispăruse; vocea lui Tuf putea fi auzită în orice colţ al încăperii – m-aş hazarda să afirm că titlul de criminal este mai potrivit pentru dumneavoastră decât pentru mine, dar poate că nu acesta-l lucrul important. Nu, nu-mi bat joc de dumneavoastră. Păreţi afectat. Într-o asemenea condiţie, ar însemna o nebunie să-mi bat joc de dumneavoastră, iar eu nu am tendinţe spre nebunie.

Îl aşează pe Dax înapoi pe masă şi scărpină cotoiul în spatele urechii.

Îţi baţi joc de mine! Mârâi Jaime Kreen. O să te lovesc! Haviland Tuf nu trădă vreo emoţie.

N-o veţi face, domnule, deşi cred că intenţionaţi să mă atacaţi încă o dată. Nu aprob violenţa. Cu toate acestea, comportarea dumneavoastră plictisitoare mă pune în situaţia de a avea puţine variante de acţiune.

Spunând acestea, păşi iute înainte şi-l ridică pe Jaime Kreen mult deasupra podelei, înainte ca tânărul să poată reacţiona. Apoi, cu grijă, îi rupse ambele braţe.

Kreen ieşi palid şi clipind din întunericul ca de mormânt al închisorii kytheddene în strada luminată. Braţele îi erau

prinse în bandaje. Tânărul arăta zăpăcit şi obosit.

Haviland tuf stătea la colţ, legănându-l pe Dax cu o mână şi mângâindu-l cu cealaltă. Se uită la Kreen, care se apropia.

Dispoziţia dumneavoastră pare să se fi potolit oarecum, comentă el. Mai mult, acum sunteţi treaz.

Tu! Exclamă Kreen, părând mai zăpăcit ca înainte şi având figura atât de schimonosită încât ameninţa să se prăbuşească în ea însăşi. Să înţeleg că tu mi-ai cumpărat libertatea?

Aţi ridicat o problemă interesantă, spuse Haviland Tuf. Am plătit, într-adevăr, o anumită sumă – două sute de standarzi, de fapt, dacă dorim să fim precişi – iar după această plată mi-aţi fost predat mie. Însă ar fi incorect să spun că v-am cumpărat libertatea. Esenţa problemei constă în faptul că nu sunteţi liber. Conform legilor kytlieddene, îmi aparţineţi, în calitate de servitor, iar astfel vă pot sili să munciţi după cum mi se va părea potrivit, până când vă veţi plăti datoria.

Datoria?

Am calculat după cum urmează, explică Haviland Tuf. Două sute de standarzi pentru suma pe care am plătit-o autorităţilor locale pentru a mă bucura de prezenţa dumneavoastră. O sută de standarzi pentru costumul meu, din bumbac lambereenez veritabil, pe care l-aţi deteriorat complet; patruzeci de standarzi pentru pagubele din cârciumă, pagube pe care le-am plătit pentru a împiedica proprietarul să vă reclame; şapte standarzi pentru deliciosul vin de ciuperci pe care n-am avut posibilitatea să-l beau. Vinul de ciuperci reprezintă o specialitate notorie a K'theddion-ului, iar acela făcea parte dintr-o recoltă deosebit de aleasă. Toate acestea totalizează trei sute patruzeci şi şapte de standarzi, pentru pagubele produse. În plus, atacul dumneavoastră absolut nemotivat ne-a adus, pe Dax şi pe mine, în centrul unei scene deosebit de neplăcute şi ne-a tulburat mult liniştea. Pentru aceasta, vă trec la socoteală încă cincizeci şi trei de standarzi adiţionali

– ceea ce reprezintă o sumă generos de mică – pentru a aduce totalul general la cifra rotundă de patru sute de standarzi.

O să te chinuieşti zdravăn pentru a scoate măcar a zecea parte din suma asta de la mine, vânzătorule de animale! Chicoti Jaime Kreen răutăcios. N-am nici un fel de fonduri şi nu voi fi bun pentru vreo muncă. Braţele îmi sunt rupte, după cum ştii.

Domnule, spuse Haviland Tuf, dacă aţi fi avut fonduri proprii de-o valoare semnificativă, v-aţi fi putut plăti singur amenda, în care caz asistenţa mea n-ar fi fost necesară. Şi, din moment ce eu însumi v-am rupt braţele, sunt conştient prea bine de condiţia în care vă aflaţi. Fiţi amabil şi nu mă plictisiţi cu declaraţii care nu conţin informaţii preţioase. În ciuda handicapului pe care-l aveţi, intenţionez să vă iau cu mine pe navă şi să vă pun la treabă, până când obligaţiile dumneavoastră vor fi achitate. Veniţi!

Haviland Tuf se întoarse şi făcu doi paşi pe stradă. Întrucât Kreen nu dădea semne că ar intenţiona să se mişte, Tuf se opri şi se întoarse spre el. Tânărul zâmbi:

Dacă vrei să mă duci undeva, n-ai decât să mă cari! Tuf îl mângâie mecanic pe Dax.

Eu nu am intenţia de a vă căra, spuse el, cu un ton lipsit de expresie. M-aţi obligat să vă ating o dată, iar acea experienţă a fost suficient de neplăcută, astfel încât nu am intenţia s-o repet. Dacă refuzaţi oferta de a mă urma, mă voi adresa autorităţilor şi voi închiria doi gardieni, pentru a vă transporta, la propriu, acolo unde doresc să fiţi. Plata lor va fi adăugată la datoria dumneavoastră. Alegerea vă aparţine.

Tuf se întoarse din nou şi se deplasă spre portul spaţial.

Devenind dintr-o dată docil, Jaime Kreen îl urmă mormăind.

Nava care-l aştepta în portul cosmic din K'theddion arăta destul de impresionantă în ochii lui Kreen. O ambarcaţiune străveche, cu aspect teribil, din metal negru, ruginit, cu

aripi mici, zvelte, ale cărei dimensiuni erau doar pe jumătate din cele ale navelor comerciale moderne, pântecoase, care o înconjurau. Aşa cum păţeau practic toţi vizitatorii ocazionali ai lui Haviland Tuf, Kreen fu uluit (deşi nu recunoscu acest lucru) să descopere că Grifonul era doar o navetă şi că Arca aştepta sus, pe orbită.

Puntea pentru navete a Arcei era de două ori mai mare decât terenul de asolizare din portul cosmic din K'theddion şi plină de nave: patru navete identice cu Grifonul; o navă de transport veche, în formă de picătură, caracteristică celor din Avalon, sprijinindu-se pe trei picioare curbate; un aparat militar, care părea defect; o barjă absurdă, din aur, cu ornamente baroce şi un tun primitiv, pentru harpoane, montat în vârful ei; două nave ce păreau a fi de origine străină având un aspect nedemn de încredere; alta ce părea a fi doar o placă mare, pătrată, cu un stâlp în centru.

Colecţionezi nave spaţiale? Întrebă Jaime Kreen, după ce Tuf trăsese la chei Grifonul, iar ei ieşiseră pe punte.

Un concept interesant, replică Tuf. Dar neadevărat. Cele cinci navete de asolizare fac parte din Arca însăşi, iar vechea navă comercială am păstrat-o din motive sentimentale, pentru că a fost prima mea ambarcaţiune. Pe celelalte le-am procurat pe drum. Probabil că ar fi trebuit să curăţ puntea, la un moment dat, dar exista posibilitatea ca unele dintre navele acestea să aibă oarecare valoare comercială, de aceea m-am ferit s-o fac până acum. Voi acorda problemei ceva atenţie… Veniţi cu mine!

Trecură printr-o serie de camere de primire, coborâră prin mai multe coridoare până ajunseră într-un depozit de maşini, în care erau parcate, unul lângă altul, mai multe vehicule cu trei roţi. Haviland Tuf îl invită pe Kreen într-unui, îl aşeză pe Dax între ei, apoi conduse aparatul printr-un tunel ce părea că se întinde pe kilometri întregi şi în interiorul căruia răsuna ecoul. Din loc în loc erau înşirate bazine de sticlă, de mărimi şi forme diferite, pline cu lichide şi geluri. În unele bazine se mişcau nişte siluete întunecate,

greoaie, aflate în saci transparenţi. Făpturile păreau că se uită la ei, în timp ce treceau… Kreen găsi această mişcare aparentă oarecum teribilă şi înspăimântătoare. Haviland Tuf nu o băgă în seamă. Nu se uita nici în dreapta, nici în stânga, în timp ce conducea.

Tuf opri vehiculul într-o încăpere identică aceleia din care plecaseră, îl luă pe Dax în braţe şi-şi conduse prizonierul, prin alt coridor, într-o încăpere confortabilă, îngustă, prăfuită, plină până la refuz cu mobilă. Îi arătă lui Kreen un scaun şi-şi luă unul pentru el, aşezându-l pe Dax pe un al treilea, deoarece, când stătea aşezat, burta îl împiedica să-l ţină în poală.

Acum, spuse Haviland Tuf, trebuie să discutăm.

Într-o anumită măsură, vastele dimensiuni ale navei pe care se afla îl subjugaseră pe Jaime Kreen; acum, însă, pe figura acestuia apăru un pic de ardoare.

Nu avem despre ce discuta, zise el.

Credeţi că nu? Întrebă Haviland Tuf. Nu sunt de acord. Nu doar generozitatea sufletească m-a împins să vă salvez dintr-o captivitate deloc onorabilă. Mi-aţi oferit un mister, după cum i-am declarat lui Dax, atunci când ne-aţi atacat prima oară. Misterele îmi strică întotdeauna liniştea. Ca atare, doresc o oarecare clarificare.

Pe figura slabă a lui Jaime Kreen apăru o expresie precaută.

De ce te-aş ajuta? Acuzaţiile tale false m-au vârât în puşcărie. M-ai cumpărat ca sclav. Şi mi-ai rupt braţele! Nu-ţi datorez nimic!

Domnule, zise Haviland Tuf, privindu-şi mâinile mari, aşezate pe pântecele-l imens, am stabilit deja că îmi datoraţi patru sute de standarzi. Sunt pregătit să fiu rezonabil. Îmi veţi da o serie de răspunsuri. Pentru fiecare dintre ele, vă voi reduce un standard din suma pe care mi-o datoraţi.

Un standard! Absurd! Orice ai vrea să cunoşti, valorează mai mult de atât! Zece standarzi pentru fiecare răspuns!

Nici un bănuţ mai puţin!

Vă asigur că, oricare ar fi informaţiile pe care le posedaţi, pentru mine nu valorează absolut nimic. Sunt mai mult curios. Sunt sclavul curiozităţii. E un defect al meu, unul pe care nu am putinţa de a-l corecta, unul de pe urma căruia vă aflaţi în situaţia de a obţine avantaje. Vă sfătuiesc însă să nu încercaţi să mă stoarceţi prea mult. Refuz să mă las şantajat. Doi standarzi.

Nouă, răspunse Kreen.

Trei şi nu voi merge mai departe. Îmi pierd răbdarea. Chipul lui Tuf nu dezvăluia nici o emoţie.

Opt, zise Kreen. Nu încerca să mă trişezi!

Haviland Tuf rămase tăcut. Şi nemişcat, cu excepţia ochilor, care-l urmăreau pe Dax. Cotoiul mare, negru, căscă şi se scărpină. După cinci minute de tăcere, Kreen zise:

Şase standarzi… E o nimica toată. Cunosc o grămadă de lucruri importante, lucruri pe care Moise ar vrea să le ştie, Şase!

Haviland Tuf nu scoase o vorbă. Minutele treceau.

Cinci, reluă Kreen, înjurând. Haviland Tuf nu răspunse.

Bine, mârâi tânărul, într-un târziu. Trei standarzi. Eşti trişor şi tâlhar, nu numai criminal. N-ai pic de etică.

Voi ignora bombasticismul dumneavoastră, declară Haviland Tuf. Trei standarzi e suma agreată, deci. O bănuială subită m-a cuprins: că veţi încerca să daţi răspunsuri evazive sau confuze, astfel încât să fiu silit să pun mai multe întrebări pentru a elucida o mică particulă de informaţie. Vă avertizez că nu voi accepta asemenea nonsensuri, ia fel cum nu voi tolera nici o înşelătorie. Pentru fiecare minciună pe care veţi încerca să mi-o spuneţi, voi adăuga zece standarzi suplimentari la datoria dumneavoastră.

Kreen izbucni în râs.

N-am intenţia să mint, Tuf. Dar, chiar dacă aş face-o, cum ai putea să ştii? Nu-s chiar atât de transparent!

Haviland Tuf îşi permise un zâmbet, un zâmbet subţire, din vârful buzelor, care-l atinse faţa în treacăt şi dispăru imediat.

Domnule, vă asigur că voi şti de îndată. Dax îmi va comunica, exact în aceeaşi manieră în care mi-a spus cât de mult veţi reduce cererea absurdă de zece standarzi, aşa cum m-a avertizat de laşul atac al dumneavoastră de pe K'theddion. Dax este o felină, domnule, nu mă îndoiesc că vă daţi seama până şi dumneavoastră de acest lucru. Toate felinele au, cel puţin parţial, însuşiri paranormale, după cum a putut constata omenirea de-a lungul istoriei, iar Dax este produsul final al unor generaţii întregi de încrucişări şi manipulări genetice, care l-au înzestrat cu măreaţa putere ce reprezintă caracteristica lui. Aşadar, ne veţi economisi o mulţime de timp şi efort dacă veţi da răspunsuri complete, oneste. Deşi talentele lui Dax nu-s suficient de sofisticate pentru a extrage concepte dificile, abstracte, din mintea dumneavoastră, vă asigur că el îmi poate spune uşor dacă minţiţi sau dacă îmi ascundeţi ceva. Deci, având toate acestea în minte, putem începe?

Jaime Kreen se zgâi veninos, la cotoiul uriaş. Dax căscă din nou.

Dă-l drumul! Mormăi el, ursuz.

Mai întâi, începu Tuf, există misterul atacului dumneavoastră. Eu nu vă cunosc, domnule. Îmi sunteţi cu desăvârşire străin. Eu sunt un simplu neguţător, iar serviciile mele aduc beneficii tuturor celor care mă angajează. Eu nu v-am ofensat în nici un fel. Şi totuşi, m-aţi atacat. Acest lucru ridică mai multe probleme. De ce? Care a fost motivul acţiunii? Mă cunoaşteţi de undeva? V-am ofensat prin vreo acţiune pe care am uitat-o între timp?

Asta-l o singură întrebare sau patru? Se interesă Kreen.

Haviland Tuf îşi încrucişă din nou mâinile pe burtă.

Doar o orientare, domnule. Să începem cu această întrebare: mă cunoaşteţi?

Nu, răspunse Kreen. Am auzit de tine, aşadar te ştiu după reputaţie. Tu şi Arca ta sunteţi unici şi foarte celebri, Tuf. Şi te-am recunoscut foarte uşor, când am trecut pe lângă tine din întâmplare, în restaurantul acela kytheddenean mărunt. Giganţii solizi, fără păr, cu piele albă, nu-s nemaipomenit de răspândiţi.

Trei standarzi, zise Tuf. Nu voi ţine seama nici de insultele, nici de măgulirile dumneavoastră. Deci, nu mă cunoşteaţi. De ce m-aţi atacat?

Eram beat.

Insuficient. Adevărat că eraţi beat. Dar existau şi alţi clienţi în local, oricare dintre ei fiind dispus să vă stea la dispoziţie, dacă aţi fi căutat doar o simplă încăierare. Nu asta căutaţi. M-aţi ales pe mine, dintre toţi ceilalţi. De ce?

Nu-mi placi. După criteriile mele, eşti un criminal.

Criteriile sunt variate, bineînţeles, replică Haviland Tuf. Pe anumite planete, mărimea mea ar reprezenta o crimă. Pe altele, faptul că dumneavoastră purtaţi cizme făcute din piele de vacă ar fi fost pedepsit printr-o detenţie îndelungată. Deci, în acest sens, amândoi am putea fi consideraţi criminali. Dar sentimentul meu este că ar fi nedrept să judeci un om după orice legi, în afară de cele ale culturii în care a trăit sau în care s-a mutat. În acest sens, eu nu sunt un criminal, iar răspunsul dumneavoastră este încă insuficient. Explicaţi-mi motivul pentru care nu mă agreaţi. De ce crime mă acuzaţi?

Sunt un caritan, zise Kreen, apoi oftă. Poate ar trebui să spun că am fost un caritan. De fapt, am fost un administrator, deşi doar de gradul şase. Moise mi-a distrus cariera. Te învinovăţesc de crima de a-l fi ajutat pe Moise. E un lucru bine cunoscut. Nu mă plictisi cu negaţiile tale.

Haviland Tuf se uită spre Dax.

Păreţi a spune adevărul, iar răspunsul dumneavoastră conţine o cantitate rezonabilă de informaţie, deşi ridică suficient de multe alte întrebări şi-l departe de a fi limpede. Cu toate acestea, vă voi face o favoare şi voi considera că-l

un răspuns. Şase standarzi, deci. Iar următoarea mea întrebare va fi una simplă: cine-l Moise şi ce este un caritan?

Jaime Kreen îl privi neîncrezător.

Vrei să-mi dăruieşti şase standarzi? Nu te preface, Tuf! Nu mă las fraierit! Ştii cine-l Moise!

Într-adevăr ştiu, într-o anumită măsură, replică Tuf. Moise este o figură mitică, asociată diferitelor religii ortodoxe creştine, o persoană despre care se presupune că ar fi trăit pe Vechiul Pământ, în trecutul foarte îndepărtat. Cred că este oarecum asociat sau înrudit cu Noe, cel de la care îşi trage numele Arca mea. Moise şi Noe erau, probabil, fraţi. Detaliile îmi scapă. Oricum, amândoi s-au numărat printre practicanţii timpurii ai războiului ecologic, un domeniu cu care sunt destul de familiarizat. Deci, într-un fel, ştiu cine este Moise. Totuşi, acel Moise a murit de o perioadă suficient de îndelungată, aşa că e puţin probabil ca el să vă fi distrus cariera şi cu atât mai puţin probabil să-l pese de vreo informaţie pe care aţi binevoi a mi-o transmite. În consecinţă, trebuie să deduc că vă referiţi la un alt Moise, unul pe care nu-l cunosc. Aceasta, domnule, reprezenta esenţa întrebării mele.

În regulă, zise Kreen. Dacă insişti să te prefaci neştiutor, voi participa la jocul tău idiot. Un caritan este un cetăţean de pe Caritate, după cum ştii prea bine. Moise, care şi-a ales singur acest nume, e un demagog religios care conduce Sfânta Restaurare Altruistă. Cu ajutorul tău, el a condus o campanie devastatoare, de război ecologic, împotriva Oraşului Speranţei, singura noastră arcologie mare, centrul vieţii caritane.

Doisprezece standarzi, spuse Tuf. Explicaţi mai departe. Kreen oftă şi se foi pe scaun.

Sfinţii Altruişti au fost coloniştii iniţiali ai Carităţii, cu secole în urmă. Ei îşi părăsiseră planeta de origine pentru că susceptibilitatea lor religioasă fusese jignită de tehnologia avansată de acolo. Biserica Sfântului Altruism

propovăduieşte ideea conform căreia izbăvirea se obţine trăind o viaţă simplă, apropiată de natură, prin suferinţă şi autosacrificare. Aşadar, altruiştii au venit pe o planetă nouă şi au suferit, s-au sacrificat şi au murit foarte fericiţi, timp de vreo sută de ani. Apoi, spre nenorocul lor, a venit un al doilea val de colonişti. Aceştia din urmă au construit arcologia numită Oraşul Speranţei, au lucrat pământul cu maşini avansate, robotizate, au deschis un port spaţial şi, în general, au păcătuit faţă de Dumnezeu. Mai rău, după câţiva ani, copiii altruiştilor au început să dezerteze, în cârduri, către oraş, pentru a se bucura un pic de viaţă. După două generaţii, n-a rămas nimic din altruişti, cu excepţia câtorva bătrâni. Atunci a apărut Moise, conducând mişcarea pe care a numit-o Restaurare. S-a dus în Oraşul Speranţei, a înfruntat Consiliul Administratorilor şi a cerut ca poporul său să fie lăsat să plece. Administratorii i-au explicat că oamenii nu voiau să plece. Moise nu s-a lăsat impresionat. A spus că, dacă nu-l îndeplinim dorinţa, dacă nu închidem portul spaţial şi nu dezmembrăm Oraşul Speranţei, pentru a trăi alături de Dumnezeu, va aduce plăgile peste noi.

Interesant, zise Haviland Tuf. Continuaţi.

Sunt banii tăi, comentă Jaime Kreen. Ei bine, administratorii l-au dat afară în şuturi pe Moise şi toată lumea s-a distrat de minune. Totuşi, am făcut unele verificări, ca măsură de siguranţă. Auziserăm cu toţii poveştile străvechi de groază despre războiul biologic, dar consideram secretele acelea uitate de mult. Calculatoarele noastre au confirmat această părere. Tehnicile de donare şi manipulare genetică, cele pe care le folosiseră Imperialii Pământului, supravieţuiseră doar pe o mână de planete dispersate, iar cea mai apropiată se afla la o distanţă de vreo şapte ani de noi, călătorind cu viteză supraluminică.

Înţeleg, zise Haviland Tuf. Însă nu-l nici o îndoială că aţi aflat, de asemenea, despre navele de germinare ale dispărutului Corp de Ingineri Ecologi ai Imperiului Federal.

Am auzit, zâmbi morocănos Kreen. Dispăruseră toate, distruse, pierdute sau defectate cu secole în urmă, deci n-aveam de ce să ne îngrijorăm din cauza lor. În cele din urmă, însă, am aflat că lucrurile stau altfel, de la căpitanul unei nave comerciale care asolizase în Portul Credinţei. Zvonurile circulă, Tuf, chiar din stea în stea. Faima te-a precedat şi te-a condamnat. Căpitanul ne-a povestit totul despre tine, despre tine şi Arca aceasta pe care ai găsit-o din întâmplare şi pe care o foloseşti ca să-ţi umpli buzunarele cu standarzi şi burta cu straturi de grăsime! Alte echipaje, de pe alte planete, au confirmat existenţa ta, precum şi faptul că deţii controlul asupra unei nave de germinare a CIE, aflată încă în stare de funcţionare. Dar n-am ştiut că te-ai asociat cu Moise, până n-au început plăgile.

Un singur rid subţire apăru pe fruntea masivă, albă ca fildeşul, a lui Haviland Tuf, apoi dispăru imediat.

Încep să înţeleg acuzaţiile dumneavoastră, zise el, ridicându-se cu o mişcare lentă, greoaie, care semăna aproape cu aceea a unui talaz, după care rămase înălţat deasupra lui Jaime Kreen. Vă voi acorda cincisprezece standarzi.

Tânărul scoase un zgomot vulgar.

Doar trei standarzi pentru toată povestea?! Tuf, tu…

Douăzeci de standarzi, fie, chiar dacă o fac numai pentru a vă potoli şi pentru a restaura oarecare linişte pe Arcă. Am o fire binevoitoare. Datoria dumneavoastră este acum de trei sute optzeci de standarzi. Vă voi pune încă o întrebare şi vă voi oferi posibilitatea de a reduce datoria la trei sute şaptezeci şi şapte.

Dă-l drumul!

Care sunt coordonatele planetei dumneavoastră – Caritate?

Caritate nu se afla teribil de departe de K'theddion, ca distanţă interstelară, iar călătoria până acolo dura doar trei săptămâni standard. Pentru Jaime Kreen, aceste săptămâni au reprezentat un interval în care nu-şi văzuse capul de

treabă. În timp ce Arca înghiţea, în tăcere, anii-lumină, Kreen lucra. Praful se acumulase, de secole, în unele dintre coridoarele mai puţin folosite. Haviland Tuf îi dăduse lui Kreen un târn şi-l spusese să cureţe.

Kreen refuzase, pomenind de braţele lui fracturate, o scuză mai mult decât suficientă. Haviland Tuf îi administrase un calmant, apoi îl închisese în bazinul de cronourzeală al Arcei, în care aceleaşi energii uriaşe care urzeau pânza cosmosului puteau fi folosite pentru a face lucruri bizare timpului. Era cel de pe urmă şi cel mai mare secret al Imperialilor Pământului, susţinea Tuf. Fusese pierdut, practic, în restul Universului, cu excepţia acelui loc. Îl utiliza pentru a aduce clonele la maturitate deplină în câteva zile. Acum îl folosise pentru a-l îmbătrâni pe Jaime Kreen, reuşind în acest fel să-l vindece, în câteva ore, braţele rupte.

Cu braţele proaspăt reparate, Kreen se apucase de măturat, pentru un salariu de cinci standarzi pe oră.

Măturase kilometri de coridoare, mai multe încăperi decât putea număra, tot felul de cuşti goale în care se strânsese şi altceva decât praf. Mătura până îl dureau braţele, iar când nu avea târnul în mână, Haviland Tuf îi găsea alte lucruri de făcut. În timpul mesei, Kreen făcea pe majordomul, aducându-l lui Tuf urcioare de cositor cu bere neagră sau farfurii umplute cu legume înăbuşite. Tuf le accepta impasibil, stând în fotoliul – pe care-l umplea complet – în care obişnuia să se odihnească şi să citească. Kreen era obligat să-l servească şi pe Dax, uneori de trei, patru ori la fiecare masă, deoarece cotoiul imens era un mâncăcios mofturos, iar Tuf insistase ca preferinţele acestuia să fie satisfăcute. Numai după ce Dax se îndestula, Jaime Kreen avea şi el permisiunea de a se ocupa de propriul prânz.

Odată, tânărul fusese pus să facă o reparaţie minoră, pe care maşinăria Arcei, din vreun motiv oarecare, nu era capabilă s-o execute. Dar efectuase treaba atât de rău,

încât Haviland Tuf îl scutise imediat de viitoare sarcini de acest fel.

Blamul mi se cuvine în întregime mie, domnule, spusese Tuf, când avusese loc întâmplarea. Am uitat să-mi reamintesc că sunteţi, prin pregătire, un birocrat, adică, practic, bun de nimic.

În pofida faptului că tânărul trudea din greu, datoria lui se reducea cu o încetineală chinuitoare, iar uneori nu se reducea deloc. Kreen descoperise foarte repede că Haviland Tuf nu dădea nimic pe gratis. Pentru că-l îngrijise braţele fracturate, Tuf 11 taxase cu o sută de standarzi, pentru servicii medicale, sumă care se adăugase la obligaţiile sale. De asemenea, îl credita cu un standard pe zi pentru aer, cu o zecime de standard pentru fiecare litru de apă, cu o jumătate de standard pentru un urcior cu bere. Mesele erau destul de ieftine: doar doi standarzi fiecare, pentru felul de bază. Dar felul de bază se dovedea a fi un terci gros, fără gust, de fiecare dată când Kreen nu dorea să plătească preţuri mai mari pentru tocana gustoasă de legume care îi plăcea în mod deosebit lui Tuf. Ar fi fost dispus să plătească şi mai mult pentru carne, dar Tuf refuzase să-l furnizeze aşa ceva. În singura ocazie în care îi ceruse lui Tuf să-l cloneze o friptură, neguţătorul se mulţumise să-l privească şi să spună:

Noi nu mâncăm carne de animal aici!

Apoi îşi văzuse de drum, imperturbabil, ca de obicei.

În timpul primei zile petrecute pe Arcă, Jaime Kreen îl întrebase pe Haviland Tuf unde se afla toaleta. Tuf îl taxase cu trei standarzi pentru răspuns şi cu o zecime de standard suplimentară pentru folosirea instalaţiei.

Din timp în timp, Kreen se gândea la crimă. Dar, chiar şi în momentele în care era cel mai decis să ucidă, atunci când se îmbăta ca un porc, ideea nu i se părea realizabilă. Dax era întotdeauna unde se afla Tuf, hoinărind pe coridoare alături de gigant sau stând senin în braţele acestuia, iar Kreen era sigur că gazda lui mai avea şi alţi aliaţi. Îi zărise

în timpul călătoriilor sale prin navă – siluete negre, cu aripi, care se roteau pe deasupra capului său în camerele cele mai întunecoase, umbre fugare care se strecurau înapoi printre maşini când le privea. Nu le văzuse niciodată limpede, dar era convins că le-ar fi văzut pe toate prea bine dacă l-ar fi atacat pe Haviland Tuf.

De aceea, sperând să-şi reducă datoria ceva mai repede, se apucase de jocuri de noroc.

Probabil că nu era cel mai înţelept mod de a acţiona, dar Jaime Kreen avea oarecare slăbiciune pentru jocurile de noroc. Prin urmare, în fiecare noapte, pierdea ore în şir cu un joc ridicol, care-l plăcea lui Tuf, aruncând zaruri şi mutând pioni în jurul unei acumulări imaginare de stele, cumpărând, vânzând şi schimbând planete, construind oraşe şi arcologii, supunându-l pe celălalt călător stelar la tot felul de taxe de asolizare şi impozite. Din nefericire, Tuf era mult mai priceput decât el la joc şi termina, de obicei, prin a câştiga înapoi o porţie zdravănă a salariului pe care i-l plătise în timpul zilei.

Cu excepţia momentelor petrecute la masa de joc, Haviland Tuf îi vorbea rareori lui Kreen şi atunci numai despre sarcinile pe care le avea de îndeplinit şi despre plăţile pe care şi le făceau unul altuia. Oricare ar fi fost intenţiile sale privind planeta Caritate, nu i le comunicase, iar Kreen nu intenţiona să-l întrebe, din moment ce orice răspuns adăuga trei standarzi la datoria lui. Iar Tuf nu punea nici o întrebare care ar fi putut să-l dea vreo indicaţie. Şi continua obiceiurile sale solitare, lucra singur în diferite camere de clonare şi în laboratoarele Arcei, citea cărţi străvechi, prăfuite, în limbi pe care Kreen nu le înţelegea şi discuta îndelung cu Dax.

Acest mod de viaţă dură până în ziua în care intrară pe orbită în jurul Carităţii, iar Haviland Tuf îl convocă pe Kreen în camera de comunicaţii.

Camera de comunicaţii era lungă şi îngustă, iar de-a lungul pereţilor se aflau înşirate ecranele întunecate ale

monitoarelor, precum şi console sclipind uşor. Haviland Tuf stătea în faţa unui asemenea ecran negru, cu Dax pe genunchi, când intră Kreen. Se răsuci auzind sunetul uşii ce se închidea.

Am încercat să deschid canalele de comunicaţii cu Oraşul Speranţei, zise el. Priviţi!

Atinse un buton de pe consolă, pentru redarea înregistrării.

În timp ce Jaime Kreen se instală pe un scaun gol, lumina se aprinse pe ecranul din faţa lui Tuf, iar liniile de pe el se îmbinară, alcătuind figura lui Moise, un bărbat spre sfârşitul vârstei mijlocii, cu trăsături regulate, aproape frumoase, cu păr rar, castaniu-cenuşiu şi ochi căprui, plini de-o blândeţe înşelătoare.

Şterge-o, navă stelară! Spuse vocea înregistrată a conducătorului altruiştilor, pe un ton profund, amabil, chiar dacă vorbele erau aspre. Portul Credinţei este închis, iar Caritate se află sub o nouă conducere. Poporul de pe această planetă nu vrea să facă negoţ cu păcătoşii şi nu are nevoie de obiectele pierzaniei pe care le aduci. Lasă-ne în pace!

Ridică mâna într-un gest care putea însemna binecuvântare, dar care putea însemna, la fel de bine, stai. Apoi imaginea se şterse de pe ecran.

Deci, a câştigat, spuse Jaime Kreen, cu o voce obosită.

Aşa pare a fi situaţia, zise Haviland Tuf, scărpinându-l pe Dax după ureche şi mângâindu-l. În prezent, datoria dumneavoastră către mine se ridică la două sute optzeci şi patru de standarzi, domnule.

Da, mormăi Kreen, bănuitor. Şi ce-l cu asta?

Aş dori să executaţi o misiune pentru mine. Veţi coborî în secret pe suprafaţa planetei, veţi localiza foştii conducători ai Consiliului Administratorilor şi-l veţi aduce aici, pentru o discuţie. În schimb, vă voi scădea cincizeci de standarzi din datoria dumneavoastră actuală.

Jaime Kreen izbucni în râs.

Nu fi ridicol, Tuf. Suma este absurd de mică pentru o misiune atât de periculoasă. Iar eu nu m-aş angaja într-o asemenea aventură chiar dacă mi-ai face o ofertă corectă… Lucru pe care sunt sigur că nu-l vei face. Ceva în genul de a-mi anula întreaga datorie şi de a-mi plăti, în afară de asta, două sute de standarzi.

Haviland Tuf îl mângâie pe Dax.

Acest bărbat Jaime Kreen ne consideră nişte proşti absoluţi, zise el pisicii. În momentul următor, bănuiesc că va cere chiar Arca, ba poate va pretinde şi una, două planete mai mici. Nu are simţul proporţiilor.

Dax scoase un tors scurt, care putea sau nu să însemne ceva. Tuf se uită din nou la tânăr.

Am o stare de spirit deosebit de generoasă şi vă voi permite să profitaţi de mine în această ocazie unică. O sută de standarzi, domnule. De două ori cât merită această sarcină măruntă.

Aiurea! Replică Kreen. Sunt convins că Dax îţi spune ce cred despre oferta ta. Planul tău e o prostie. N-am idee dacă membrii Consiliului mai sunt în viaţă sau au murit, dacă pot fi găsiţi în Oraşul Speranţei sau în altă parte, dacă-s liberi sau în închisoare. Nu mă aştept să coopereze cu mine, dacă apar aducând o convocare din partea ta, cel pe care-l ştim ca fiind aliat cu Moise. Iar dacă Moise mă capturează, îmi voi petrece restul vieţii scurmând după napi. Şi după toate probabilităţile, voi fi capturat. Unde intenţionezi să asolizez? Probabil că Moise a pus un dispozitiv cu o înregistrare pentru a răspunde navelor care se apropie, dar pot să pun pariu că a postat paznici în jurul Portului Credinţei. Gândeşte-te la riscuri, Tuf! Nu accept un asemenea risc decât în schimbul anulării datoriei mele! Toată! Nici un standard mai puţin, auzi? Strigă el, încrucişându-şi braţele la piept, cu un gest de încăpăţânare. Spune-l, Dax! Ştii că-s de neînduplecat!

Trăsăturile albe ca fildeşul ale lui Haviland Tuf rămaseră impasibile, dar de pe buze îi scăpă un oftat uşor.

Sunteţi cu adevărat un om crud, domnule. Mă faceţi să regret ziua în care, din neglijenţă, v-am povestit că Dax este mai mult decât o felină obişnuită. Privaţi un bătrân de singurul lui instrument tranzacţional folositor şi-l escrocaţi fără milă cu această atitudine inflexibilă, arogantă. Iar eu n-am altă soluţie decât să cedez. Două sute optzeci şi patru de standarzi, deci. Aşa rămâne stabilit.

În cele din urmă ai devenit rezonabil, rânji celălalt. Bine. Voi lua Grifonul…

Domnule, zise Haviland Tuf, nu veţi face asta. Veţi lua nava comercială pe care aţi remarcat-o pe puntea navetelor, Cornul abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime, nava cu care mi-am început cariera, cu mulţi ani în urmă.

Aia? Nici vorbă, Tuf! Se vede de la o poştă că e stricată. Trebuie să fac o asolizare dificilă, în vreo zonă pustie şi insist să am un aparat capabil să reziste la un pic de tratament dur. Îmi dai Grifonul sau una dintre celelalte navete!

Dax, vorbi din nou Tuf către motanul ce stătea liniştit, mi-e teamă pentru soarta noastră. Ne aflăm închişi, într-un spaţiu strâmt, împreună cu un idiot congenital, un om fără etică, fără afabilitate sau comprehensiune. Trebuie să explic orice ramificaţie evidentă a unei sarcini copilăresc de simple!

Ce?

Domnule, Grifonul este o navetă. Unică prin formă, incapabilă de călătorii interstelare. Dacă veţi fi prins asolizând cu o asemenea navă, chiar şi o persoană cu o înzestrare intelectuală mai mică decât a dumneavoastră va putea deduce că o navă mai mare, precum Arca, a rămas pe orbită, ţinând cont de faptul că, de obicei, navetele au nevoie de ceva între care să facă naveta şi rareori se materializează din vidul cosmic. În schimb, Cornul abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime este un model comun din seria navelor produse în Avalon, cu posibilităţi de propulsare complete, deşi disfuncţionale în

momentul acesta. Înţelegeţi fondul problemei, domnule? Aţi surprins diferenţa esenţială dintre cele două aparate?

Da, Tuf. Dar, din moment ce n-am intenţia să mă las capturat, diferenţa rămâne doar teoretică. Totuşi, îmi placi. Pentru cincizeci de standarzi în plus faţă de datoria mea, consimt să folosesc Cornul abundenţei.

Haviland Tuf nu spuse nimic.

Jaime Kreen dădu semne de nelinişte.

Dax îţi spune că voi accepta propunerea ta, dacă vei aştepta, nu? Ei bine, se înşală! Nu mai poţi să mă fraiereşti în felul ăsta, pricepi? Adăugă el, încrucişându-şi braţele şi mai strâns. Sunt o stâncă. Sunt din oţel. Sunt diamant în hotărârea mea!

Haviland Tuf îi mângâie pe Dax şi nu scoase o vorbă.

Aşteaptă cât îţi place, Tuf, continuă tânărul. De data asta, te voi păcăli! Pot şi eu să aştept. Vom aştepta împreună. Şi nu voi ceda niciodată. Niciodată. Niciodată. NICIODATĂ!

Când, după o săptămână şi jumătate, Cornul abundenţei cu bunuri excelente la preţuri minime se întoarse de pe suprafaţa planetei Caritate, Jaime Kreen era însoţit de trei persoane, foşti administratori de frunte ai Oraşului Speranţei. Rej Laithor era o femeie în vârstă, cu o figură colţuroasă şi cu păr cenuşiu ca oţelul, fosta preşedintă a Consiliului. După victoria lui Moise, fusese nevoită să se recalifice ca lucrătoare la roata de tors. Ea era însoţită de o femeie mai tânără şi de un bărbat solid, care lăsa impresia că odinioară fusese foarte gras, deşi acum pielea îi atârna pe faţă în falduri largi, galbene.

Haviland Tuf îi primi într-o cameră pentru conferinţe. Când Kreen îi conduse pe caritani înăuntru, el stătea în capul mesei, ţinându-şi mâinile încrucişate în faţă, iar Dax zăcea încolăcit pe metalul lustruit.

Sunt încântat că aţi putut veni, spuse el, după ce administratorii se aşezară. Totuşi păreţi ostili şi regret acest lucru. Voi începe prin a vă asigura că n-am jucat nici un rol în vicisitudinile voastre.

L-am interogat pe Kreen, după ce ne-a găsit, pufni Rej Laithor şi el mi-a pomenit despre pretenţiile tale de nevinovăţie. Nu cred în ele mai mult decât crede el. Oraşul nostru, modul nostru de viaţă au fost distruse prin război ecologic, prin plăgile pe care acel Moise Ie-a abătut asupra noastră. Calculatoarele noastre ne-au spus că doar tu şi această navă sunteţi capabili să purtaţi un asemenea război.

Într-adevăr, zise Haviland Tuf. V-aş sugera atunci să vă gândiţi să vă reprogramaţi calculatoarele, dacă fac frecvent asemenea erori.

Nu mai avem calculatoare, spuse bărbatul pe un ton jalnic. Am fost şeful programatorilor şi mă simt ofensat de ideea că n-aş fi capabil!

Eşti incapabil, Rikken, altfel n-ai fi lăsat păduchii să infesteze sistemul! Îl repezi Rej Laithor. Asta, oricum, nu-l face mai puţin vinovat pe Tuf. Erau păduchii lui.

Nu deţin monopolul păduchilor, declară, calm, Tuf, după care ridică o mână. Trebuie să curmăm această pălăvrăgeală, fiindcă nu ne duce nicăieri. Ar fi mai indicat să discutăm despre trista poveste şi despre starea neplăcută a Oraşului Speranţei, despre Moise şi plăgi. Poate aţi auzit de Moise cel original, Moise de pe Vechiul Pământ, cel care a fost luat drept model de vrăjmaşul vostru. Acel străvechi Moise nu avea nici o navă de germinare, nici un fel de ustensile pentru război biologic. În schimb, avea un dumnezeu, care s-a dovedit la fel de eficient. Poporul lui era ţinut în captivitate. Pentru a-l elibera, a trimis zece plăgi asupra inamicilor săi. A urmat Moise al vostru acelaşi model?

Nu-l răspundeţi pe gratis! Exclamă Jaime Kreen, din locul în care se afla, rezemat de uşă.

Rej Laithor îl privi de parcă ar fi fost nebun.

Am consultat povestea originală despre Moise, spuse ea, întorcându-se spre Tuf. De îndată ce au apărut plăgile, am vrut să ştim la ce să ne aşteptăm. Acest Moise a folosit

aceleaşi plăgi ca şi cel adevărat, dar a modificat un pic ordinea lor. Şi am avut parte doar de şase, pentru că în momentul acela Consiliul a cedat în faţa cererilor altruiştilor, a închis Portul Credinţei şi a evacuat Oraşul Speranţei. Uită-te la ele! Exclamă ea, ridicându-şi mâinile. Priveşte băşicile, priveşte bătăturile astea! Ne-a împrăştiat pe toţi prin sate altruistice împuţite, să trăim ca nişte primitivi! Ne-a silit să răbdăm de foame! E nebun!

Prima oară, Moise a transformat apele fluviului în sânge, spuse Haviland Tuf.

A fost dezgustător, interveni femeia cea tânără. Toată apa din arcologie, din bazinele de înot, de la robinete… Dădeai drumul la duş sau intrai în cadă şi, deodată, te trezeai acoperit de sânge. Până şi toaletele erau pline cu sânge.

Nu era sânge adevărat, adăugă Jaime Kreen. Am făcut analize. În rezervoarele oraşului fusese aruncată o otravă organică. Dar, orice ar fi fost, transformase apa în ceva dens, roşu, de nebăut. Cum ai făcut asta, Tuf?

Haviland Tuf ignoră întrebarea şi continuă enumerarea:

A doua plagă a fost cea a broaştelor.

Au apărut în bazinele noastre de drojdii şi în întregul sector hidroponic, zise Kreen. Eu eram administratorul supraveghetor. Chestia asta mi-a venit de hac. Broaştele blocau maşinile cu trupurile lor, mureau, putrezeau şi stricau mâncarea. Laithor s-a grăbit să mă concedieze, când n-am mai putut să fac faţă – de parcă ar fi fost vina mea! Rânji el către fosta lui şefă. Cel puţin nu m-am chinuit în robia lui Moise! Am plecat spre K'theddion când acest lucru mai era posibil.

A treia, continuă Haviland Tuf, a fost plaga păduchilor.

Pretutindeni…, mormăi fostul obez. Erau pretutindeni. Fireşte, nu puteau trăi în interiorul sistemului, aşa că au murit, dar a fost destul de rău. Sistemul s-a blocat. Păduchii au pătruns înăuntru. Toată lumea avea. Oricât te-ai fi spălat, nu exista nici o şansă să scapi de ei.

A patra a fost plaga muştelor.

Caritanii se posomorâră şi nu spuseră nimic.

A cincea oară, enumeră mai departe Haviland Tuf, Moise a declanşat o epizootie care a ucis vitele duşmanilor.

A sărit peste epizootie, zise Rej Laithor. Aveam turme pe câmpie, dar am pus paznici în jurul lor, precum şi în pivniţele în care se aflau animalele-pentru-carne. Îl aşteptam. Nu s-a întâmplat nimic. A sărit şi peste bube, slavă bunătăţii şi peste grindină. Mi-ar fi plăcut să-l văd producând grindină în arcologie. A trecut direct la lăcuste.

Bineînţeles, comentă Haviland Tuf. A opta plagă. Acele lăcuste au mâncat tot ce aveaţi pe câmpuri?

Lăcustele nu s-au atins de câmpuri. Au apărut în interiorul oraşului, în compartimentele închise, cu rezervele de grâu. Surplusul strâns în trei ani a dispărut peste noapte.

A noua plagă, zise Haviland Tuf, a fost întunericul însuşi.

Îmi pare bine că pe asta am pierdut-o, declară Jaime Kreen.

Toate luminile din oraş s-au stins, povesti Rej Laithor. Echipa noastră de intervenţie trebuia să-şi croiască drum printre mormane de muşte moarte şi lăcuste vii, scărpinându-se din cauza păduchilor. N-avea nici un rost. Oamenii plecau deja cu miile. Am ordonat ca oraşul să fie abandonat de îndată ce a devenit limpede că până şi staţiile secundare de energie erau pline de insecte. După aceea, totul a mers foarte repede. O săptămână mai târziu, locuiam într-o cabană neîncălzită din Munţii Muncii Cinstite, învăţând să folosesc o roată de tors, încheie ea cu voce stridentă.

Soarta dumneavoastră a fost una extrem de tristă, încuviinţă Haviland Tuf, cu acelaşi ton neutru. Dar nu trebuie să disperaţi. Când am aflat de la Jaime Kreen de chinurile pe care le înduraţi, am decis imediat să vă ajut. Iar acum sunt aici.

Să ne ajuţi? Întrebă Rej Laithor neîncrezătoare.

Voi recâştiga pentru dumneavoastră Oraşul Speranţei, afirmă Haviland Tuf. Îi voi doborî pe Moise şi Restaurarea

Sfântului Altruism. Vă voi elibera de roata de tors şi vă voi reda vocecodorul.

Tânăra şi fostul grăsan radiau. Rej Laithor continuă să rămână încruntată.

De ce?

Rej Laithor mă întreabă de ce, vorbi Haviland Tuf către Dax, mângâindu-l uşor blana. Motivele mele trezesc întotdeauna suspiciuni. Oamenii din această eră modernă, dificilă, nu mai au încredere, Dax, se văită el, apoi se uită la administratoarea-şefă. Vă voi ajuta pentru că situaţia de pe Caritate mă impresionează, pentru că poporul vostru suferă cu adevărat. Moise nu-l un altruist veritabil, ştim amândoi, dar asta nu înseamnă că impulsul către autosacrificiu şi bunăvoinţă a dispărut în omenire. Îl deplâng pe Moise, resping metodele sale şi folosirea de către el a unor insecte şi animale inocente, într-o maniera nenaturală, pentru a-şi impune voinţa unor tovarăşi fiinţe umane. Toate aceste motive vă sunt suficiente, Rej Laithor? Dacă nu, spuneţi-mi, iar eu îmi voi lua Arca şi voi pleca.

Nu, spuse ea. Nu, nu face aşa ceva! Acceptăm. Eu accept, în numele Oraşului Speranţei. Dacă reuşeşti, îţi vom construi o statuie pe care o vom aşeza în vârful oraşului, pentru a fi văzută de la mulţi kilometri.

Păsările în trecere s-ar uşura pe o asemenea statuie, declară Haviland Tuf. Vântul ar răzui-o şi ar eroda-o; în plus, ea va fi plasată prea sus pentru a-l distinge cineva trăsăturile. O statuie ca aceasta poate să-mi gâdile vanitatea – sunt un om mărunt, cu toată înălţimea mea şi mă încântă uşor asemenea lucruri – dar aş prefera să stea în cea mai mare piaţă publică a dumneavoastră, ferită de orice prejudicii.

Bineînţeles, zise iute Laithor. Orice doreşti.

Orice, spuse Haviland Tufnu era o întrebare. În afară de statuie, vreau să primesc cincizeci de mii de standarzi.

Figura femeii deveni palidă, apoi roşie.

Ai spus…, începu ea, într-un fel de şoaptă sugrumată. Tu. Bunăvoinţă. Altruism. Nevoile noastre… Roata de tors…

Trebuie să-mi acopăr cheltuielile, explică Haviland Tuf. Fără îndoială, sunt dornic să vă dăruiesc o parte din timpul meu personal pentru rezolvarea acestei probleme, dar resursele Arcei sunt prea valoroase pentru a fi irosite. Trebuie să mănânc. Cu siguranţă că în trezoreria Oraşului Speranţei se găseşte cât să achitaţi această sumă minusculă.

Rej Laithor scoase un sunet dispreţuitor.

Rezolv eu problema asta, interveni Jaime Kreen, întorcându-se spre Tuf. Zece mii de standarzi. Nici un sfanţ mai mult. Zece mii.

Imposibil. Costurile mele vor depăşi cu certitudine patruzeci de mii de standarzi. Pot posti o vreme, aşa că voi lua doar această sumă şi voi accepta o mică pierdere. Poporul dumneavoastră suferă…

Cincisprezece mii, zise Kreen. Haviland Tuf nu scoase o vorbă.

Oh, drace! Exclamă Jaime Kreen. Bine, patruzeci de mii! Sper ca pisica asta blestemată să moară de gută!

Bărbatul numit Moise obişnuia să se plimbe în fiecare seară de-a lungul cărării gloduroase ce şerpuia pe Muntele Muncii Cinstite, pentru a privi frumuseţea apusului şi a medita în solitudine la problemele zilei.

Înainta cu un mers iute, pe care puţini tineri îl aveau, ţinând bastonul lung, cu capăt încovoiat, în mână, cu o expresie paşnică întipărită pe figură şi cu ochii fixaţi asupra orizontului îndepărtat. Deseori parcurgea o duzină de kilometri, înainte de a se întoarce acasă.

Stâlpul de foc îi apăru în timpul unei asemenea plimbări.

Abia urcase un deal când îl văzu – un tub ce se răsucea, se zvârcolea, alcătuit din flăcări portocalii, străbătut de scânteieri cu nuanţe de albastru şi galben, care se îndrepta printre stânci şi praf către el. Era înalt de cel puţin treizeci de metri şi-l însoţea un norişor cenuşiu, care-l încununa.

Moise rămase pe culmea dealului, rezemat în baston, privindu-l cum se apropie.

Stâlpul de foc se opri la cinci metri de el, pe terenul aflat puţin mai jos.

Moise! Spuse el, cu o voce bubuitoare, tunătoare, eu sunt Domnul Dumnezeu, iar tu ai păcătuit împotriva mea! Dă-mi poporul înapoi!

Moise chicoti.

Foarte reuşit, comentă el, cu vocea-l de bas. Într-adevăr, foarte reuşit!

Stâlpul de foc tremură şi se răsuci.

Eliberează poporul Oraşului Speranţei din robia ta crudă! Ceru el. Altfel, în mânia mea, voi abate plăgi asupra ta!

Moise se încruntă şi îndreptă bastonul către stâlpul de foc.

Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai reaminti că eu sunt cel care a adus plăgile aici!

În vocea lui se simţea o urmă de ironie.

Plăgi false de la un profet fals, după cum bine ştim amândoi! Bubui stâlpul de foc. Toate trucurile şi parodiile tale neînsemnate îmi sunt cunoscute mie, Domnul Dumnezeu, cel al cărui nume l-ai profanat. Dă-mi poporul înapoi, sau te voi face să vezi teribila faţă a veritabilei molime!

Aiurea! Replică Moise şi începu să coboare dealul, îndreptându-se spre stâlpul de foc. Cine eşti?

Sunt cel care sunt! Zise stâlpul de foc, retrăgându-se pe măsură ce Moise înainta. Eu sunt Domnul Dumnezeu!

Eşti o proiecţie holografică, răspunse Moise, emisă din norul ăla caraghios de deasupra noastră. Eu sunt un om sfânt, nu unul prost! Acum pleacă!

Stâlpul de foc rămase pe loc, huruind ameninţător. Moise trecu drept prin el şi continuă să coboare dealul. Stâlpul rămase, rotindu-se şi răsucindu-se, mult timp după ce Moise dispăruse.

Într-adevăr! Bubui el, cu vocea-l puternică, tunătoare, către noaptea goală.

Apoi se cutremură, sclipind.

Norişorul cenuşiu o zbughi peste deal şi-l ajunse pe Moise după un kilometru. Stâlpul de foc şerpui din el în jos, pârâind, încărcat de o energie de rău augur. Moise îl ocoli. Stâlpul de foc începu să-l urmărească.

Voi, locuitorii din oraş, începeţi să-mi puneţi răbdarea la încercare, zise Moise, în timp ce mergea. Îmi ispitiţi oamenii cu metodele voastre păcătoase, trândave, iar acum îmi întrerupeţi meditaţia de seară. Am avut o zi grea, dedicată muncii sfinte. Vă avertizez că-s pe cale să mă enervez. Am interzis legăturile cu ştiinţa. Luaţi-vă aeromobilul şi hologramа şi dispăreţi înainte de a aduce plaga bubelor asupra oamenilor voştri!

Vorbe goale, domnule! Îi răspunse stâlpul de foc, ţinându-se după el. Bubele sunt mult dincolo de priceperea dumneavoastră limitată. Credeţi că puteţi înşela pe unul ca mine la fel de uşor ca pe turma aceea de birocraţi limitaţi?

Moise ezită şi aruncă o privire gânditoare peste umăr.

Te îndoieşti de puterile Dumnezeului meu? Credeam că demonstraţia mea a fost destul de amplă!

Desigur, spuse stâlpul de foc. Numai că lucrurile au demonstrat limitele dumneavoastră şi ale oponenţilor dumneavoastră. E limpede că aţi plănuit totul cu mult timp înainte, dar aţi implicat doar puterile dumneavoastră.

Îţi închipui că plăgile care au bântuit Oraşul Speranţei au fost doar coincidenţe sau ghinioane?

Mă înţelegeţi greşit, domnule. Ştiu exact ce-au fost, ştiu că n-a existat nimic supranatural în vreuna din ele. De generaţii, tinerii şi nemulţumiţii dintre altruişti au emigrat în oraş. A fost atât de uşor şi de simplu să implantaţi printre ei propriii dumneavoastră spioni, sabotori şi agenţi! De câtă înţelepciune aţi dat dovadă aşteptând un an, doi sau chiar cinci, până când aceştia au fost pe deplin acceptaţi în Oraşul Speranţei, ajungând să capete poziţii de răspundere! Broaştele şi insectele pot fi prăsite, domnule, foarte uşor, fie într-o cabană de pe Muntele Muncii Cinstite,

fie într-un apartament dintr-un bloc din oraş. Dacă veţi elibera asemenea creaturi în pustietate, se vor împrăştia şi vor muri. Elementele naturii le vor ucide, duşmanii naturali le vor vâna, vor pieri din lipsă de hrană. Mecanismul complex, nemilos, al ecologiei, le va pune la locul lor normal. Dar lucrurile se vor petrece diferit într-o arcologie, veritabilă ecologie arhitecturală care nu-l, în realitate, deloc ecologie, pentru că are spaţiu doar pentru oameni, nu şi pentru animale.

Acolo, vremea este întotdeauna frumoasă şi blândă, nu există specii în competiţie sau inamici prădalnici şi-l suficient de simplu să găseşti o sursă potrivită de hrană. În asemenea condiţii, rezultatul este, inevitabil, o plagă. Dar o falsă plagă, care se întinde doar între hotarele oraşului. În exterior, mica dumneavoastră plagă cu broaşte, păduchi sau muşte ar fi fost un nimic pentru vânt, ploaie şi pustietate.

Am schimbat apa lor în sânge, insistă Moise.

Desigur, agenţii dumneavoastră au plasat chimicale organice în rezervoarele cu apă ale oraşului.

Am aruncat asupra lor plaga întunericului, adăugă Moise, pe un ton ce devenise defensiv.

Domnule, spuse stâlpul de foc, îmi insultaţi inteligenţa cu asemenea probleme evidente. Aţi întrerupt curentul.

Moise se întoarse să facă faţă stâlpului, privindu-l provocator, cu figura roşie din cauza luminii reflectate.

Neg asta! Neg totul! Sunt un profet adevărat!

Adevăratul Moise a abătut asupra duşmanilor săi o molimă îngrozitoare, bubui stâlpul de foc cu o voce calmă – atât cât putea fi de calm un tunet. Dumneavoastră n-aţi declanşat niciuna. Adevăratul Moise a aruncat asupra duşmanilor o sudoare purulentă care producea bube, astfel încât nimeni nu i s-a putut împotrivi. Dumneavoastră n-aţi făcut aşa ceva. Omisiunile dumneavoastră v-au dat de gol, domnule. Adevăratele molime se află dincolo de puterile dumneavoastră. Adevăratul Moise a devastat ţara

duşmanilor săi cu o grindină care a curs zi şi noapte. Şi această plagă depăşeşte capacităţile dumneavoastră limitate. Însă duşmanii dumneavoastră, înşelaţi de trucurile pe care le-aţi folosit, au abandonat Oraşul Speranţei înainte de a zecea plagă, cea a morţii primului născut, iar acesta a fost marele dumneavoastră noroc, pentru că, în cazul în care aţi fi vrut să treceţi la fapte, cu certitudine aţi fi avut parte de eşec.

Moise izbi stâlpul de foc cu toiagul. Nu se văzu vreun efect aparent nici asupra bastonului, nici asupra stâlpului.

Şterge-o! Răcni el. Oricine ai fi, nu eşti Dumnezeul meu! Te desfid! Văd tot răul de care eşti în stare! Ai spus-o singur: în natură, plăgile sunt lucruri mai puţin simple decât într-o arcologie. Suntem în siguranţă în viaţa simplă pe care o trăim pe Munţii Muncii Cinstite, aproape de Dumnezeul nostru. Suntem plini de graţia divină. Nu ne poţi face rău!

Bineînţeles că greşeşti, Moise! Bubui stâlpul de foc. Dă-mi poporul înapoi!

Moise nu-l mai ascultă. Trecu din nou prin foc şi, furios, începu să alerge spre sat.

Când începi? Întrebă grăbit Jaime Kreen, după ce Haviland Tuf se întoarse pe Arcă.

După ce-l dusese pe ceilalţi caritani pe suprafaţa planetei, Kreen rămăsese la bord, deoarece – după cum subliniase el – Oraşul Speranţei era de nelocuit, iar în sate şi taberele de muncă ale altruiştilor nu era loc pentru el.

De ce nu lucrezi? Când…

Domnule, zise Haviland Tuf, care stătea pe scaunul lui favorit, mâncând dintr-un castron ciuperci cu smântână şi coajă de lămâie, având un urcior cu bere pe masă, la îndemână, să nu vă imaginaţi că-mi puteţi da ordine, exceptând cazul în care aţi prefera ospitalitatea lui Moise în locul celei pe care v-o ofer. Lucrările necesare a fi făcute au fost deja făcute, mormăi el, după ce sorbi din bere. Mâinile

mele, spre deosebire de ale dumneavoastră, n-au lenevit în timpul călătoriei noastre de la K'theddion…

Dar asta a fost înainte…

Au mai rămas câteva amănunte minore. Majoritatea clonărilor de bază au fost efectuate. Clonele au fost puse la treabă. Bazinele de înmulţire sunt pline. Lăsaţi-mă să-mi iau masa! Adăugă el, clipind către Kreen.

Plăgile… Când vor începe?

Prima a început cu câteva ore în urmă.

Pe pantele Munţilor Muncii Cinstite, trecând prin cele şase sate şi prin câmpurile stâncoase ale Sfinţilor Altruişti, ca şi prin taberele de muncă sterpe, risipite, în care fuseseră cazaţi refugiaţii din oraş, curgea un râu larg, lent, pe care altruiştii îl numeau Mila Domnului, iar ceilalţi Râul Sudorii. Când zorile izbucniră deasupra orizontului îndepărtat, cei care se duseseră pe mal pentru a pescui, a-şi umple bidoanele sau a-şi spăla hainele se întoarseră în sate sau în taberele de muncă ţipând îngroziţi:

Sânge! Râul e din sânge, aşa cum au fost apele din oraş! Moise fu anunţat şi se duse fără tragere de inimă, la râu, strâmbând din nas la mirosul peştelui mort sau muribund, simţind duhoarea sângelui.

O şmecherie a păcătoşilor din Oraşul Speranţei, zise el, în timp ce privea şuvoiul lent, stacojiu. Domnul Dumnezeu reînnoieşte lumea naturii. Mă voi ruga şi, după o zi, apa va fi din nou curată şi proaspătă.

Rămase în noroi, cu picioarele într-o baltă puţin adâncă, sângerie, plină de peşti morţi, întinse bastonul peste apele bolnave şi începu să se roage. Se rugă o zi şi o noapte, dar apele nu se limpeziră.

Când zorile apărură din nou, Moise se retrase în cabana sa, dând ordin ca Rej Laithor şi cinci alţi administratori de frunte să fie luaţi din mijlocul familiilor lor şi interogaţi foarte serios. Anchetatorii nu aflară nimic. Patrule de altruişti înarmaţi urcară în susul râului, căutând conspiratorii care aruncaseră poluanţi chimici în râu, însă nu găsiră nimic. Călătoriră trei zile şi trei nopţi, până la cascada cea mare din Ţara de Sus şi, chiar şi acolo, apele care cădeau erau sânge, sânge, sânge!

Moise se rugă fără încetare, zi şi noapte, până când, în cele din urmă, se prăbuşi, epuizat, iar locotenenţii lui îl duseră în cabana lui simplă. Râul rămase roşu, sumbru.

E învins! Spuse Jaime Kreen după o săptămână, când Haviland Tuf se întoarse din inspecţia pe care o făcuse jos, cu barja sa aeriană. Ce aşteaptă?

Aşteaptă ca râul să se cureţe singur. Una a fost să contaminezi rezervoarele de apă ale unui sistem închis, precum cel al arcologiei voastre, unde o cantitate finită de contaminant ajungea pentru a îndeplini sarcina. Un râu reprezintă un ţel de-o magnitudine mai înaltă. Injectează orice cantitate de chimicale doreşti în apele lui şi, mai devreme sau mai târziu, va curge toată la vale, iar râul se va limpezi din nou. Moise crede, fără îndoială, că vom rămâne curând fără chimicale.

De fapt, ce-ai folosit? Întrebă tânărul.

Microorganisme care, spre deosebire de substanţele chimice, se înmulţesc, se reînnoiesc singure, răspunse Haviland Tuf. Chiar şi apele Vechiului Pământ au făcut

obiectul unor asemenea maree roşii, după cum afirmă înregistrările CIE. Există o planetă numită Scârne, pe care formele de viaţă similare sunt atât de virulente încât chiar oceanele sunt veşnic colorate, iar celelalte creaturi trebuie să se adapteze sau să piară. Cei care au construit Arca au vizitat Scârne şi au luat de acolo material pentru clonare.

În noaptea aceea, stâlpul de foc apăru lângă cabana lui Moise şi-l înspăimântă pe paznici, făcându-l să fugă.

Dă-mi poporul înapoi! Tună el.

Moise se târî până la uşă şi o deschise larg.

Eşti o amăgire a Satanei, ţipă el, dar eu nu mă las înşelat! Pleacă! Nu vom bea din râu, trişorule! Există fântâni adânci din care putem lua apă şi, dacă e nevoie, vom săpa şi altele!

Stâlpul de foc se agită şi trosni:

Desigur, dar nu veţi face decât să amânaţi inevitabilul. Eliberaţi oamenii din Oraşul Speranţei, sau voi abate asupra voastră plaga broaştelor!

O să-ţi mănânc broaştele! Răcni Moise. Trebuie să fie gustoase, delicioase!

Broaştele acelea vor veni din râu, adăugă stâlpul de foc şi vor fi mai teribile decât vă puteţi imagina!

Nimic nu trăieşte în scursura aia otrăvită! Ai avut tu grijă de asta! Apoi Moise trânti uşa în urma sa şi nu mai vru să asculte stâlpul de foc.

Paznicii pe care-l trimisese profetul la râu, în zori, se întoarseră însângeraţi şi isterizaţi de groază.

Există făpturi acolo, mărturisi unul dintre ei. Se mişcă în râul de sânge. Nişte chestii şerpuitoare, mici, stacojii, aproape cât un deget, dar cu picioare de două ori mai lungi. Arată ca nişte broaşte roşii, numai că, atunci când ne-am apropiat, am văzut că aveau dinţi şi sfâşiau peştii morţi. N-au mai rămas peşti, iar acum chestiile alea ce seamănă cu nişte broaşte înoată peste tot. Apoi, Danei a încercat să prindă una şi a apucat-o cu mâna, după care a ţipat, iar aerul s-a umplut de acele făpturi blestemate, care săreau de parcă ar fi zburat, muşcând oamenii, sfâşiindu-l dacă se

nimereau în calea lor. A fost groaznic! Cum să lupţi cu o broască? S-o ciomăgeşti? S-o împuşti? Cum?

Omul tremura în timp ce povestea.

Moise trimise altă echipă la râu, înarmată cu saci, otravă şi torţe. Aceasta se întoarse într-o derută totală, cărând doi dintre membrii ei. Un bărbat muri în dimineaţa aceea, cu gâtul sfârtecat de o broască. Altul se prăpădi, câteva ore mai târziu, din cauza febrei declanşate de muşcături.

Spre seară, tot peştele dispăruse. Broaştele începură să migreze din râu spre sate. Altruiştii săpară şanţuri şi le umplură cu apă şi foc. Broaştele săriră peste ele. Altruiştii luptară cu cuţite, ciomege şi foc, unii chiar cu arme moderne, pe care le luaseră de la orăşeni. Până în zori, mai muriră încă şase oameni. Moise şi adepţii lui se retraseră în spatele uşilor baricadate.

Oamenii noştri sunt afară, în aer liber, se arătă îngrijorat Jaime Kreen. Broaştele vor năvăli în tabere şi-l vor ucide.

Nici vorbă!

Răspunse Haviland Tuf. Dacă Rej Laithor va reuşi să-şi ţină subordonaţii calmi şi liniştiţi, nu vor avea de ce să se teamă. Broaştele-sângerii de pe Scârne sunt, în principal, mâncătoare de hoituri. Atacă făpturi vii, mai mari decât ele, doar atunci când sunt agresate sau când simt spaima acestora.

Kreen păru neîncrezător, apoi, treptat, începu să zâmbească.

Iar Moise se scaldă în teamă! Grozav, Tuf!

Grozav, repetă celălalt.

În vocea lui Tuf nu exista nimic ce ar fi putut să indice fie aprobare, fie batjocură. Dar Dax era în braţele lui, iar Kreen observă, deodată, că pisica stătea locului, ţeapănă, zburlindu-se lent.

În noaptea aceea, stâlpul de foc se duse nu la bărbatul care-şi spunea Moise, ci la refugiaţii din Oraşul Speranţei, care stăteau ghemuiţi, plini de spaimă, în tabăra lor

improvizată, pândind năvala broaştelor de dincolo de îngrăditura care-l despărţea de altruişti.

Rej Laithor, spuse stâlpul de foc, duşmanii voştri s-au închis în spatele uşilor baricadate. Sunteţi liberi! Plecaţi! Dumneavoastră preluaţi conducerea oamenilor şi îndrumaţi-l înapoi în arcologie. Mergeţi încet, fiţi atenţi unde călcaţi, evitaţi mişcările bruşte. Faceţi aceste lucruri fără greşeală, iar broaştele nu vă vor vătăma. Curăţaţi şi reparaţi Oraşul Speranţei şi pregătiţi cei patruzeci de mii de standarzi ai mei.

Înconjurată de administratorii cu grade inferioare, Rej Laithor privi spre flăcările învârtejite.

Moise ne va ataca de îndată ce vei pleca, Tuf! Strigă ea. Termină-l! Slobozeşte celelalte plăgi!

Stâlpul de foc nu spuse nimic. Se răsuci şi trosni vreme de mai multe minute, apoi dispăru complet.

Încet, oamenii din Oraşul Speranţei începură să iasă din tabără, păşind cu multă atenţie.

Generatoarele funcţionează din nou, îi raportă Jaime Kreen lui Tuf, după două săptămâni. Curând, oraşul va fi ca înainte. Dar asta reprezintă doar jumătate din înţelegere. Moise şi cei ce-l urmează stau supăraţi în satele lor. Broaştele-sângerii au murit aproape toate, pentru că nu mai există cadavre cu care să se hrănească, exceptându-le pe ale lor. Iar râul dă semne de limpezire. Când vei dezlănţui păduchii asupra lor? Dar muştele? Ar merita şi ei să se scarpine!

Luaţi Grifonul, ordonă Haviland Tuf şi aduceţi-l pe Moise la mine, fie că vrea, fie că nu vrea! Faceţi asta şi o sută de standarzi din fondurile oraşului vă vor aparţine.

Jaime Kreen păru uluit.

Pe Moise? De ce? Moise este duşmanul nostru. Dacă îţi închipui că poţi să schimbi tabăra şi să închei un târg cu el, ca să ne vinzi în sclavie pentru un preţ mai bun…

Domoliţi-vă suspiciunile, replică Tuf, mângâindu-l pe Dax. Întotdeauna, oamenii gândesc despre noi ce-l mai rău, Dax.

Poate că trista noastră soartă este de a fi întotdeauna bănuiţi… Vreau doar să port o discuţie cu Moise, i se adresă el din nou lui Kreen. Faceţi aşa cum v-am spus.

Nu mai sunt dator faţă de tine, Tuf! Replică tăios tânărul. Te ajut doar în calitate de caritan patriot. Explică-mi motivele tale şi, poate, îţi voi îndeplini rugămintea. Altfel, n-ai decât să-ţi faci treaba singur. Eu refuz.

Şi, zicând acestea, Kreen îşi încrucişă braţele.

Domnule, zise Haviland Tuf, sunteţi conştient de numărul prânzurilor şi al urcioarelor cu bere pe care le-aţi consumat la bordul Arcei de când balanţa noastră de conturi a fost echilibrată? Vă daţi seama cât aer de-al meu aţi respirat, de câte ori aţi folosit facilităţile grupului sanitar? Eu sunt conştient pe deplin de toate aceste lucruri. Ştiţi că preţul obişnuit al unei călătorii din K'theddion până pe Caritate este de trei sute şaptezeci şi nouă de standarzi? Toate aceste sume pot fi adăugate foarte uşor la datoria dumneavoastră. Am evitat acest lucru, spre marele meu dezavantaj, doar pentru că mi-aţi asigurat unele comodităţi minore. Văd acum că indulgenţa mea a fost o eroare. Voi rectifica imediat această greşeală din evidenţele mele.

Nu încerca nici o cacealma, Tuf! Spuse Kreen, încăpăţânat. Suntem chit şi ne aflăm la mare distanţă de închisoarea de pe K'theddion. Pretenţiile pe care le ai, valabile sub incidenţa legilor absurde de pe acea planetă, sunt nule şi neavenite pe Caritate.

Legile din K'theddion şi de pe Caritate îmi sunt indiferente, cu excepţia cazului când servesc scopurilor mele, replică foarte calm Haviland Tuf. Eu sunt propria-mi lege, Jaime Kreen. Iar dacă voi decide să rămâneţi sclavul meu până în ultima zi a vieţii dumneavoastră, nici Rej Laithor, nici Moise, nici propria dumneavoastră bravadă nu vă vor putea ajuta.

Tuf spusese cuvintele ca de obicei, lent, calm, cu vocea lui de bas, lipsită de expresivitate.

Dar Jaime Kreen simţi, brusc, că-l ia cu frig. Şi făcu ce i se ceruse.

Moise era un bărbat înalt, puternic, dar Tuf îi povestise lui Jaime Kreen despre meditaţiile nocturne ale acestuia, aşa că a fost destul de uşor să-l aştepte într-o seară pe dealurile din spatele satului, împreună cu trei tovarăşi, să se ascundă în tufişuri şi să năvălească asupra lui în timp ce trecea pe lângă ei. Unul dintre însoţitorii lui Kreen sugeră să-l ucidă imediat pe conducătorul altruiştilor, dar tânărul interzise o asemenea faptă. Îl cărară pe Moise, inconştient, pe Grifonul care-l aştepta, apoi Kreen le dădu voie celorlalţi să plece.

Scurt timp după aceea, Kreen i-l livră pe Moise lui Haviland Tuf, după care dădu să plece.

Rămâneţi, îl invită Tuf.

Se aflau într-o cameră pe care Kreen n-o văzuse niciodată, o încăpere uriaşă, în care răsuna ecoul, cu pereţii şi podeaua de cel mai pur alb. Tuf stătea în centrul încăperii, în faţa unui panou de comandă în formă de potcoavă. Dax se odihnea pe consolă, părând totuşi foarte atent.

Moise era încă ameţit.

Unde sunt? Întrebă el.

Vă aflaţi la bordul navei de germinare Arca, ultima navă funcţională concepută pentru război biologic al Corpului de Ingineri Ecologi. Eu sunt Haviland Tuf.

Vocea ta…, zise Moise.

Eu sunt Domnul Dumnezeu, răspunse Haviland Tuf.

Da…, mormăi celălalt, apoi se ridică brusc.

Jaime Kreen, care se afla în spatele lui, îl apucă de umăr şi-l apăsă violent, împingându-l pe scaun. Moise protestă, dar nu mai încercă să se scoale.

Tu ai fost cel care a adus plăgile, vocea din stâlpul de foc, diavolul care s-a dat drept Dumnezeu!

Desigur, recunoscu Haviland Tuf. Dar vă înşelaţi. Dumneavoastră sunteţi cel care s-a dat drept altcineva. Aţi vrut să întruchipaţi un profet, aţi pretins că deţineţi puteri supranaturale, pe care însă nu le aveţi. Aţi folosit trucuri şi

aţi purtat o formă primitivă de război ecologic. Eu, în schimb, nu mă dau drept altceva. Sunt Domnul Dumnezeu.

Moise scuipă într-o parte, a dispreţ.

Eşti un om cu o navă cosmică, un întreţinut al maşinilor. Ai jucat bine teatrul cu plăgile. Dar două plăgi nu transformă un om în Dumnezeu.

Două, într-adevăr…, spuse Haviland Tuf. Vă îndoiţi cumva de posibilitatea de a le îndeplini şi pe celelalte opt?

Mâna lui mare se mişcă pe aparatele din faţa lui, camera se întunecă, iar cupola se lumină. Trăiră senzaţia că se aflau în spaţiul cosmic, privind spre Caritate. Apoi, Haviland Tuf manevră din nou instrumentele lui. Holograma se modifică, se mişcă, se învălmăşi, se amestecă, până când petele de culoare se limpeziră iar. Acum aveau impresia că pluteau deasupra aşezărilor Sfinţilor Altruişti din Munţii Muncii Cinstite.

Priviţi! Comandă Haviland Tuf. Aceasta-l o simulare pe calculator. Aceste lucruri nu există, dar ar putea exista. Sunt convins că veţi găsi experienţa edificatoare.

În camera cu cupolă, în totalitatea ei, se vedeau satele şi oameni ce se mişcau în ele, ca nişte umbre, strângând în gropi trupurile broaştelor moarte, pentru a le arde. Remarcară că în cabane se aflau oameni mai slăbiţi, arzând de febră.

Momentul de după a doua plagă, anunţă Haviland Tuf, aşa cum este acum. Broaştele-sângerii s-au sfâşiat între ele. Păduchii, anunţă el, apăsând pe butoane.

Apărură păduchii. Chiar şi praful părea să colcăie de ei. Toţi oamenii-umbre se scărpinau, iar Jaime Kreen (care se scărpinase ceva înainte de a pleca spre K'theddion) chicoti. După câteva clipe se opri din chicotit. Păduchii păreau a fi mai mult decât păduchi. Oamenii erau acoperiţi de o spuzeală stacojie, mulţi dintre ei cădeau la pat, gemând de durere, de-o durere teribilă. Unii se scărpinau atât de tare, în furia lor, încât le ţâşnea sângele, îşi croiau dungi în piele, îşi rupeau unghiile.

Muşte, anunţă Haviland Tuf.

Iar muştele roiră, muşte de toate soiurile – muşte umflate, împungătoare, de pe Dam Tullian; muşte de pe Vechiul Pământ, purtătoare de boli antice; muşte-de-carne negre şi cenuşii, de pe Gulliver; muşte apatice, de pe Coşmar, care-şi depun ouăle în ţesuturi vii – se aşezară peste sate şi peste Munţii Muncii Cinstite, în nori imenşi şi le acoperiră, ca un morman imens de bălegar. Rămaseră peste ele, un strat negru, gros, împuţit.

Epizootia, anunţă Haviland Tuf.

Priviră turmele pierind, cu miile de capete. Animalele-de-carne imense, din pivniţele Oraşului Speranţei, se transformară în putreziciune şi stricăciune. Arderea cadavrelor nu putea opri molima. Curând, nu mai rămase carne, iar oamenii care mai trăiau încă deveniră scofâlciţi, fără vlagă. Haviland Tuf rosti câteva cuvinte: antrax, boala lui Ryerson, caşexie trandafirie, calierozã.

Bube, veni următorul anunţ şi, din nou, boala făcu ravagii, de data asta în rândul oamenilor, nu al animalelor.

Aceştia transpirau şi ţipau, în timp ce bubele le acopereau figurile, mâinile, piepturile, fiecare din ele umflându-se până se spărgea, iar sângele şi puroiul curgeau. Apoi, alte bube creşteau, de îndată ce acelea vechi dispăreau. Bărbaţii şi femeile se împleticeau pe străzile satelor umile, orbi şi cu urme de răni, cu trupurile pline de cruste sau acoperite de răni deschise, cu transpiraţia curgând ca uleiul. Când cădeau în praf, printre muştele, păduchii şi vitele moarte, putrezeau acolo, întrucât nu exista nimeni în stare să-l îngroape.

Grindină, anunţă Haviland Tuf şi se porni o grindină puternică, tunătoare, grea, cu pietre de gheaţă cât pumnul, timp de o zi şi o noapte şi încă o zi şi o noapte şi iar o zi şi o noapte şi tot aşa, iar focul se amesteca în grindină.

Cei care ieşeau din case mureau, grindina strivindu-l de sol. Iar mulţi dintre cei care rămăseseră înăuntru mureau şi

ei. Când, într-un târziu, grindina încetă, abia de mai rămăsese câte o cabană în picioare.

Lăcuste, anunţă Haviland Tuf.

Acestea acoperiră pământul şi cerul, nori întregi, mai mari decât cei ai muştelor. Se opreau pretutindeni, târându-se peste cei vii şi cei morţi, mâncând puţina hrană pe care o mai aveau, până nu mai rămase deloc.

Întuneric, anunţă Haviland Tuf.

Întunericul se mişcă. Era un gaz, un gaz dens, negru, mânat de vânt. Era un lichid care curgea, prelingându-se ca un şuvoi inteligent de smoală, sclipitor, strălucitor. Era tăcere. Era noapte. Era viu. Pe unde trecea, nu rămânea viaţă în urma lui. Rădăcinile, iarba se uscau, mureau, solul însuşi arăta jupuit, devastat, învineţit. Era un nor mai mare decât satele, decât Munţii Muncii Cinstite sau decât cel al lăcustelor. Se aşternu peste toate şi nimic nu se mişcă timp de o zi şi o noapte, apoi întunericul viu se rostogoli, iar în urma lui rămaseră doar praf şi putreziciune uscată.

Haviland Tuf îşi atinse din nou aparatele, iar vedenia dispăru din faţa lor. Lumina reveni. Pereţii erau foarte albi.

A zecea plagă, spuse Moise încet, cu o voce care nu mai părea puternică sau amplă. Moartea primilor născuţi.

Recunosc propriul meu eşec, răspunse Haviland Tuf. Nu pot face o diferenţiere atât de fină. Voi sublinia, totuşi, că toţi primii născuţi sunt morţi, în aceste scene care n-au existat niciodată. Chiar şi ultimii născuţi. Sunt un Dumnezeu grosolan şi neîndemânatic. În furia mea, i-am ucis pe toţi.

Moise era palid, zdrobit, dar nu renunţase încă la încăpăţânarea sa.

Eşti doar un om! Şopti el.

Om, repetă Haviland Tuf cu o voce lipsită de intonaţie, mângâindu-l pe Dax cu mâna-l enormă, albă. Am fost născut om şi am trăit ani îndelungaţi, Moise. Dar apoi am găsit Arca şi am încetat să mai fiu om. Puterile de care dispun sunt mai mari decât ale multor zei pe care i-au adorat

oamenii. Nu există om pe care-l întâlnesc, căruia să nu pot să-l iau viaţa. Nu există o planetă pe care să n-o pot distruge complet sau s-o refac, după voie. Eu sunt Domnul Dumnezeu, sau egal cu vreunul pe care l-aţi întâlnit vreodată. Aveţi mare noroc că eu sunt binevoitor şi milostiv. Şi, de asemenea, deseori plictisit. Voi sunteţi doar nişte pioni pentru mine, nimic mai mult – piese şi jucători, în acelaşi timp – într-un joc cu care mi-am pierdut vremea preţ de câteva săptămâni. Chestia asta cu plăgile s-a dovedit a fi un joc interesant. Pentru un timp. Dar a devenit repede plicticos. După numai două plăgi a devenit evident că n-am o opoziţie sesizabilă, că dumneavoastră, Moise, nu sunteţi capabil să faceţi ceva care m-ar fi putut surprinde. Obiectivul meu a fost îndeplinitam adus înapoi oamenii în Oraşul Speranţei. Restul ar fi un ritual fără sens. Prefer să mă opresc. Pleacă, Moise şi nu mai aduce plăgi! Am terminat cu tine! Jaime Kreen, aveţi grijă ca nu cumva caritanii să se răzbune, în viitor. Aţi avut destule victorii. Într-o generaţie, cultura şi religia lui, modul lui de viaţă va dispărea. Amintiţi-vă cine sunt, amintiţi-vă că Dax vă poate citi gândurile. Dacă Arca va trece din nou pe aici şi voi descoperi că nu v-aţi supus, va fi aşa cum v-am arătat. Plăgile se vor abate asupra micii voastre planete, până nu va rămâne urmă de viaţă pe ea!

Jaime Kreen 11 duse pe Moise cu Grifonul înapoi la oamenii lui, apoi -conform instrucţiunilor lui Tuf – luă patruzeci de mii de standarzi de la Rej Laithor şi-l aduse pe Arcă. Haviland Tuf îl întâmpină pe puntea navetelor, cu Dax în braţe şi-şi primi plata cu o simplă clipire din ochi.

Jaime Kreen părea gânditor.

Ai blufat, Tuf, spuse el. Nu eşti Dumnezeu. Ce ne-ai arătat erau doar simulări. N-ai fi putut face toate lucrurile acelea. Dar poţi programa un calculator să arate orice.

Desigur, replică Haviland Tuf.

Desigur, făcu Jaime Kreen, încingându-se. L-ai speriat teribil pe Moise, dar pe mine nu m-ai înşelat o clipă cu

spectacolul tău de imagini. Grindina te depăşeşte. Bacterii, boli, molime – toate astea ţin de sfera războiului ecologic. Poate chiar şi acea făptură-întuneric, deşi cred că doar ai imaginat-o. Dar grindina este un fenomen meteorologic – n-are de-a face cu biologia sau cu ecologia. Ai făcut o greşeală, Tuf. Dar a fost o tentativă drăguţă ce l-a transformat pe Moise într-un om umil.

Umil, fu de acord Haviland Tuf. Fără îndoială, ar fi trebuit să meditez şi să plănuiesc totul mai atent, înainte de a încerca să înşel un om cu priceperea şi perspicacitatea dumneavoastră… De fiecare dată, mi-aţi zădărnicit micile mele scheme…

Îmi datorezi o sută de standarzi pentru că l-am adus pe Moise aici şi l-am dus înapoi, chicoti Kreen.

Domnule, spuse Haviland Tuf, n-aş fi uitat niciodată o asemenea datorie. Nu-l necesar să mă sâcâiţi.

Deschise cutia pe care tânărul o adusese de pe Caritate şi îi plăti o sută de standarzi.

Veţi găsi un sas pentru persoane, convenabil, în secţia nouă, chiar lângă uşa pe care scrie Controlul Climatului.

Sas? Se încruntă Kreen. Ce vrei să spui?

Domnule, cred că-l evident! Mă refer la un sas, un dispozitiv prin care puteţi pleca de pe Arcă fără ca preţioasa mea atmosferă să plece o dată cu dumneavoastră. Din moment ce nu aveţi o navă, ar fi o prostie să folosiţi sasul imens de aici. O ieşire mai mică, pentru persoane, poate fi găsită, după cum am spus, în secţia nouă.

Kreen arăta consternat.

Ai de gând să mă arunci peste bord?

Nu-l cea mai bună alegere de cuvinte, spuse Haviland Tuf. Sună prea aspru. Dar cu greu aş putea să vă reţin la bordul Arcei, iar dacă aţi pleca în una dintre navetele mele, ar trebui să fie cineva care s-o aducă înapoi. Cu greu mi-aş permite să sacrific o piesă de echipament valoroasă, doar pentru confortul dumneavoastră personal!

Soluţia dilemei tale e simplă, replică tânărul, enervându-se. Ne urcăm amândoi în Grifon, mă duci în Portul Credinţei, apoi te întorci pe nava ta.

Haviland Tuf îl mângâie pe Dax.

Interesant, zise el. Totuşi, nu cred că merge… Trebuie să înţelegeţi că o asemenea călătorie va constitui un deranj deosebit pentru mine. Cu siguranţă că ar trebui să fiu plătit pentru osteneala mea…

Timp de un minut, Jaime Kreen privi figura liniştită, albă, a lui Haviland Tuf, apoi oftă şi-l dădu acestuia cei o sută de standarzi.

7. MANA DIN CER.

Armada s'uthlameză parcurgea iute marginea sistemului solar, pe un traseu de interceptare a Arcei, mişcându-se prin întunericul catifelat al spaţiului cosmic cu supleţea impunătoare, tăcută, a tigrului ce se abate asupra prăzii.

Haviland Tuf stătea în faţa consolei principale, urmărind şirurile de ecrane şi monitoare de calculator cu mişcări scurte, atente, ale capului. Flota care îi ieşea în întâmpinare părea, cu fiecare clipă ce trecea, tot mai formidabilă. Instrumentele lui descoperiseră circa paisprezece nave importante şi un roi de nave mai mici de luptă. Nouă globuri alb-argintii, pline cu armament necunoscut, făceau parte din aripile formaţiei. Patru crucişătoare lungi, negre, cu carcasele întunecate trosnind de energie, serveau drept avangardă flancurilor. Nava amiral, din centru, era un fort colosal în formă de farfurie, cu un diametru pe care senzorii lui Tuf îl măsuraseră ca având şase kilometri. Cea mai mare navă pe care o văzuse Haviland Tuf din ziua aceea, cu mai bine de zece ani în urmă, când zărise pentru prima oară epava Arcei. Navele de luptă roiau în jurul farfuriei ca nişte insecte furioase, gata să înţepe.

Figura palidă, lungă, lipsită de păr, a lui Tuf rămase calmă, indescifrabilă. Dar în poala sa Dax scoase un sunet de durere, când uriaşul îşi strânse degetele.

Sclipirea unei lumini indică solicitarea unei comunicaţii. Haviland Tuf clipi, se întinse cu un calm deliberat şi acceptă apelul.

Se aşteptase ca pe ecranul din faţa lui să apară o figură. Fu dezamăgit. Figura celui din faţa lui era ascunsă de un vizor din plastoţel negru, ce făcea parte din casca unui costum de luptă, lustruit oglindă. O reprezentare stilizată a globului S'uthlam-ului împodobea creasta ce se ridica deasupra frunţii. În spatele vizorului, sclipeau roşu, ca nişte ochi arzători, senzori cu spectru larg. Îi aminteau lui Tuf de un om antipatic pe care-l cunoscuse cândva.

Nu era necesar să vă îmbrăcaţi oficial în cinstea mea, zise Tuf cu voce inexpresivă. Mai mult, deşi dimensiunile gărzii de onoare pe care mi-aţi trimis-o în întâmpinare îmi gâdilă, într-un fel, vanitatea, consider că o escadrilă mult mai mică şi mai puţin impresionantă ar fi fost arhisuficientă. Prezenta formaţie este atât de întinsă, atât de formidabilă, încât te face să-ţi pierzi cumpătul. Un om cu o fire mai puţin încrezătoare ar putea fi tentat să înţeleagă eronat scopul ei şi s-o suspecteze de o oarecare intenţie de intimidare.

Aici Wald Ober, comandantul Flotilei de Apărare Planetară a S'uthlamului, escadra şapte, anunţă figura macabră de pe ecran, cu o voce profundă, distorsionată.

Escadra şapte, repetă Tuf. Într-adevăr… Asta sugerează posibilitatea existenţei a cel puţin alte şase formaţii la fel de înfricoşătoare. Se pare că apărarea planetară s'uthlameză a crescut ceva de la ultima mea vizită.

Wald Ober nu era interesat de părerea lui.

Predă-te imediat sau vei fi distrus! Spuse el grosolan.

Tuf clipi.

Mă tem că-l vorba de o neînţelegere teribilă.

Între Republica Cibernetică a S'uthlam-ului şi aşa-zisa alianţă dintre Vandeen, Jazbo, Planeta lui Henry, Skrymir, Roggandor şi Triunicul Azur există stare de război. Ai intrat într-o zonă interzisă. Predă-te sau vei fi distrus!

Vă înşelaţi în privinţa mea, domnule. Sunt neutru în această nefericită înfruntare despre care n-am ştiut nimic până în acest moment. Nu fac parte din nici o facţiune, cabală sau alianţă şi mă reprezint doar pe mine, un inginer ecolog cu cele mai binevoitoare motivaţii. Vă rog să nu vă alarmaţi din cauza dimensiunilor navei mele. Cu siguranţă că stimaţii păienjenei şi cibertehi din Port S'uthlam n-au uitat cu desăvârşire, în cinci ani, precedenta mea vizită pe prea-lnteresanta dumneavoastră planetă. Eu sunt Haviland…

Ştim cine eşti, Tuf, zise Wald Ober. Am recunoscut Arca de îndată ce-a încetat accelerarea. Alianţa nu are nici un crucişător lung de treizeci de kilometri, slavă vieţii! Am primit ordine speciale de la Înaltul Consiliu să-ţi pândesc apariţia.

Într-adevăr…

De ce crezi că escadra se închide în jurul tău? Întrebă Ober.

Sperasem că-l un gest de bun venit plin de afecţiune. O escortă prietenească, aducând distincţii, salutări şi daruri constând în coşuri cu ciuperci dolofane, proaspete, aromate. Văd că această presupunere a fost neîntemeiată.

Acesta-l al treilea şi ultimul avertisment, Tuf! Vom fi în poziţie de atac în mai puţin de patru minute standard. Predă-te acum sau vei fi distrus!

Domnule, răspunse Tuf, înainte de a face o greşeală groaznică, vă rog să vă consultaţi superiorii. Sunt convins că la mijloc e doar o lamentabilă eroare de transmisie.

Ai fost judecat în lipsă şi găsit vinovat de a fi criminal, eretic şi duşman al poporului s'uthlamez.

Am fost interpretat greşit într-un mod grosolan, protestă Tuf.

Ai scăpat de flotilă acum zece ani, Tuf. Să nu-ţi închipui că o s-o faci şi acum! Tehnologia s'uthlameză n-a rămas pe loc. Armamentul nostru cel nou va străpunge scuturile tale defensive demodate, îţi promit eu! Istoricii noştri de seamă

au studiat relicva grosolană pe care o deţii. Eu însumi am supervizat simulările. Primirea ta a fost bine pregătită.

Nu doresc să par nepoliticos, dar nu era necesar să ajungeţi la aşa ceva, declară Tuf, privind şirurile de teleecrane de deasupra consolelor înşirate pe ambele laturi ale camerei înguste şi studiind falanga navelor de război s'uthlameze care încercuiau iute Arca. Dacă această ostilitate neprovocată îşi are sursa în datoria mea restantă către Port S'uthlam, fiţi convins că sunt pregătit s-o plătesc imediat.

Două minute, zise Wald Ober.

Mai mult, dacă S'uthlam-ul are nevoie de ingineri ecologi suplimentari, descopăr că-s brusc înclinat să vă ofer serviciile mele la un preţ mult redus.

Ne-am săturat de soluţiile tale! Un minut.

Se pare că mi-a rămas o singură soluţie viabilă.

Te predai? Întrebă comandantul, bănuitor.

Cred că nu, răspunse Haviland Tuf, apoi se întinse, mătură cu degetele-l lungi o serie de taste holografice şi ridică vechile scuturi defensive ale Arcei.

Figura lui Wald Ober era acoperită, dar acesta reuşi să-şi transmită rânjetul prin intermediul glasului.

Ecran din a patra generaţie imperială, cu triplă redundanţă, suprapunere de frecvenţă, toate fazările scuturilor coordonate de calculatoarele navei. Armură pe carenă, din plăci de duraliaj. Ţi-am spus că am făcut cercetări!

Setea dumneavoastră de cunoaştere e lăudabilă, declară Tuf.

Următorul tău sarcasm s-ar putea să fie ultimul, negustorule, aşa că ai grijă să fie de calitate! Treaba e că ştim exact ce ai, ştim până la a paisprezecea zecimală ce lovituri poate amortiza blindajul unei nave de germinare CIE. Suntem pregătiţi să-ţi dăm mai mult decât poţi suporta, afirmă Ober, apoi întoarse capul şi se răsti la un subaltern nevăzut: Pregătiţi-vă să deschideţi focul!

Când figura acoperită de coiful negru se răsuci din nou către Tuf, ofiţerul adăugă:

Vrem Arca şi n-o să ne împiedici s-o luăm. Treizeci de secunde!

Îngăduiţi-mi să nu fiu de acord, zise calm Tuf.

Vor trage la ordinul meu. Dacă insişti, o să-ţi număr secundele finale ale vieţii. Douăzeci. Nouăsprezece. Optsprezece.

Rareori am auzit o numărătoare atât de viguroasă, comentă Tuf. Vă rog să nu vă pierdeţi şirul din cauza ştirii întristătoare.

Paisprezece, treisprezece, doisprezece. Tuf îşi încrucişă mâinile pe burtă.

Unsprezece. Zece. Nouă.

Ober privi stânjenit într-o parte, apoi din nou spre ecran.

Nouă, zise Tuf. Un număr drăguţ. De obicei, e urmat de opt, apoi de şapte.

Şase, spuse Ober, ezitând. Cinci. Tuf aşteptă în tăcere.

Patru. Trei. Ofiţerul se opri.

Ce ştire întristătoare? Răcni el spre ecran.

Domnule, dacă ţipaţi, mă veţi obliga să reduc volumul sunetului echipamentului de comunicaţii, spuse Tuf, după care ridică un deget. Ştirea întristătoare este că simpla străpungere a scuturilor defensive ale Arcei, lucru pe care mă îndoiesc că-l puteţi face uşor, va declanşa un mic dispozitiv termonuclear pe care l-am instalat mai demult, în secret, în biblioteca de celule a navei. Va distruge instantaneu materialul de clonare care face Arca unică, nepreţuită şi nespus de dorită.

Urmă o tăcere îndelungată. Senzorii sclipitori, purpurii, din întunecimea vizierei iui Wald Ober părură că ard, în timp ce acesta privea de pe ecran trăsăturile lui Tuf.

Blufezi! Zise comandantul, în cele din urmă.

Într-adevăr, răspunse Tuf. M-aţi prins. Ce prostie să cred că aş putea înşela un om cu perspicacitatea dumneavoastră printr-o păcăleală atât de evidentă şi de copilărească!

Acum, mă tem că veţi trage în mine, veţi străpunge scuturile mele demodate şi veţi demonstra că mint. Lăsaţi-mi doar un moment, să-mi iau adio de la pisici!

Îşi încrucişă mâinile pe burta mare şi aşteptă răspunsul comandantului, instrumentele lui arătau că flotila s'uthlameză ajunsese pe poziţii.

O s-o fac, avorton nenorocit! Răbufni Wald Ober.

Aştept cu resemnare întristată.

Mai ai douăzeci de secunde!

Mă tem că ştirea pe care v-am adus-o la cunoştinţă v-a zăpăcit. Numărătoarea a fost oprită la trei. Dar voi profita fără ruşine de eroarea dumneavoastră şi voi savura fiecare clipă care mi-a rămas.

Se priviră unul pe celălalt, faţă în faţă, ecran în ecran, mult timp. Ghemuit în poala lui Tuf, Dax începu să toarcă. Haviland Tuf se întinse şi începu să mângâie blana neagră, lungă, a cotoiului. Dax toarse mai tare şi masă genunchiul lui Tuf cu labele.

Oh, las-o baltă! Zise Wald Ober şi îndreptă degetul spre ecran. Ne-ai oprit pentru moment, dar te avertizez, Tuf, să nu te gândeşti să încerci să fugi! Mort sau fugit, în ambele cazuri pierdem biblioteca de celule. Iar dacă am de ales, aş prefera să te văd mort!

Vă înţeleg poziţia. Eu, bineînţeles, aş prefera să plec. Dar am de plătit o datorie Portului S'uthlam-ului şi nu pot fugi în mod neonorabil, aşa cum vă temeţi, deci vă rog să acceptaţi asigurările mele că vom avea ocazia să meditäm împreună, dumneavoastră privindu-mi figura, iar eu masca înfiorătoare, cât timp vom rămâne în acest impas plictisitor.

Wald Ober nu avu ocazia să-l răspundă. Masca lui de luptă dispăru brusc de pe ecran, fiind înlocuită de figura lipsită de frumuseţe a unei femei – o gură aspră, strâmbă, un nas care fusese rupt de mai multe ori, o piele aspră, cu nuanţa albastră-neagră care se obţine în urma multor radiaţii puternice şi a unor decenii de folosire a pilulelor anticanceroase, ochi strălucitori, deschişi la culoare,

aproape saşii, totul înconjurat de un halou generos de păr cenuşiu, gros.

Ajunge cu încăpăţânarea! Spuse ea. Ai câştigat, Tuf. Ober, te transformi în gardă de onoare! Aşezaţi-vă în formaţie şi escortaţi-l în pânză, fir-ar să fie!

Câtă grijă! Exclamă Haviland Tuf. Sunt încântat să vă informez că sunt pregătit să achit plata finală a datoriei către Port S'uthlam, pentru repararea Arcei.

Sper că ai adus şi nişte mâncare pentru pisici, zise sec Tolly Mune. Aşa-numita rezervă pentru cinci ani pe care mi-ai lăsat-o s-a terminat acum doi ani. Presupun că n-ai de gând să ieşi la pensie şi să ne vinzi Arca, oftă ea.

Nu, într-adevăr.

Nici nu credeam. Bine, Tuf, scoate berea, vin să discut cu tine imediat ce ajungi în pânză!

Fără să dau dovadă de lipsă de respect, mărturisesc că nu sunt, în acest moment, într-o dispoziţie potrivită pentru a întreţine un oaspete atât de distins ca dumneavoastră. Comandantul Ober m-a informat recent că am fost declarat criminal şi eretic, o idee bizară – nefiind nici cetăţean al S'uthlam-ului, nici adept al religiei lui dominante – dar nu mai puţin neliniştitoare. Sunt cuprins de teamă şi îngrijorare.

Oh, asta! E doar o simplă formalitate.

Într-adevăr?

Ce naiba, Tuf, aveam nevoie de o bună scuză legală ca să-ţi furăm nava! Suntem un guvern afurisit. Avem dreptul să furăm lucrurile pe care le dorim, cât timp putem să dăm afacerii o spoială de legalitate.

Trebuie să recunosc că rareori am întâlnit, în peregrinările mele, un funcţionar atât de cinstit ca dumneavoastră. Experienţa este înviorătoare. Dar, învigorat cum sunt, ce asigurare am că nu veţi continua eforturile pentru a captura Arca?

Cine, eu? Cum aş putea face aşa ceva? Nu te teme, o să vin singură. Adică, aproape singură, zâmbi ea. Cred că n-o să

obiectezi dacă aduc cu mine o pisică!

Cu siguranţă că nu. Sunt încântat să aflu că felinele pe care le-am lăsat în custodia dumneavoastră au prosperat în absenţa mea. Aştept cu nerăbdare sosirea dumneavoastră, comandant de port Mune!

Pentru tine, sunt primul consilier Mune, Tuf, zise ea trufaşă, înainte să dispară de pe ecran.

Nimeni n-ar fi afirmat că Haviland Tuf era o persoană imprudentă. Se opri la doisprezece kilometri de capătul unei ramuri mari de docare a comunităţii orbitale cunoscută ca Port Suthlam şi menţinu scuturile continuu, cât timp aşteptă. Tolly Mune ieşi să-l întâmpine în mica navă pe care i-o dăruise tuf cu ocazia precedentei sale vizite pe S'uthlam.

Tuf deschise scuturile, s-o lase să intre şi desfăcu cupola cea mare de pe puntea de acostare, să poată coborî. Aparatura Arcei indica faptul că nava ei era plină cu forme de viaţă, din care doar una era umană. Restul aveau parametrii felinelor. Tuf îi ieşi în întâmpinare, conducând o maşinuţă cu trei roţi, cu anvelope umflate, purtând un costum verde-închis, din imitaţie de catifea, cu centură pe mijlocu-l amplu. Îşi îndesase pe cap o capelă verde, cu cozoroc, împodobită cu theta de aur al Corpului Inginerilor Ecologi. Dax călătorea cu el, o lăbărţare indolentă de blană neagră întinsă pe genunchii mari ai lui Tuf.

Când sasul se deschise, Tuf conduse deliberat cu toată viteza prin mormanul de nave vechi, stricate, pe care le strânsese, nu se ştie cum, de-a lungul anilor. Direct către locul în care Tolly Mune, fost comandant al Portului S'uthlam-ului, tropăia coborând rampa navei ei.

O pisică mergea alături de ea.

Dax ţâşni imediat în picioare, cu blana-l neagră zburlită şi coada uriaşă, miţoasă, arătând de parcă ar fi fost băgată într-o priză electrică.

Letargia lui obişnuită dispăruse subit. Sări din poala lui Tuf pe capota maşinii, îşi dădu urechile pe spate şi sâsâi.

Cum, Dax, zise Tolly Mune, aşa îţi întâmpini o afurisită de rubedenie?

Apoi rânji şi îngenunche să mângâie animalul uriaş de lângă ea.

Mă aşteptam la Ingratitudine sau Îndoială, spuse Tuf.

Oh, sunt bine. Ca şi toţi descendenţii lor afurisiţi. S-au născut mai multe generaţii. Ar fi trebuit să-mi închipui că aşa o să fie, din moment ce mi-ai dăruit o pereche. Un mascul şi o femelă, fertili. Am…

Se încruntă, numără iute pe degete, se gândi o dată, apoi continuă: Să vedem, cred că şaisprezece. Da. Şi două gravide. Nava mea, zise ea, arătând cu degetul silueta din spate, s-a transformat într-o crescătorie de pisici. Majoritatea nu se sinchisesc de imponderabilitate, ca şi mine. Născute şi crescute la zero g. N-am înţeles niciodată cum pot fi atât de graţioase într-un moment şi atât de caraghios de neîndemânatice în următorul.

Moştenirea felinelor e abundentă în contradicţii, constată Tuf.

Acesta-l Ciomag, îl prezentă ea, luându-l în braţe şi ridicându-se în picioare. Fir-ar să fie, e greu! Nu-ţi dai seama la zero g.

Dax se uită la cealaltă felină şi sâsâi.

Ciomag, ghemuit la pieptul costumului vechi, murdar, al lui Tolly Mune, se uită în jos spre cotoiul uriaş, negru, cu o făloşenie dezinteresată.

Haviland Tuf era înalt de doi metri şi jumătate, cu trupul gros pe măsura înălţimii, iar Dax era la fel de mare, comparat cu alte pisici, pe cât era Tuf în comparaţie cu alţi bărbaţi.

Ciomag era mai mare.

Avea păr lung, mătăsos, de-un cenuşiu fumuriu la vârf, uşor argintiu la bază, iar ochii de acelaşi cenuşiu argintiu – bazine imense, adânci, liniştite, întrucâtva sinistre. Era cel mai frumos animal ce locuise vreodată în universul în

expansiune şi ştia asta. Avea maniere de prinţ născut pentru a purta purpura regală.

Tolly Mune se strecură, greoaie, pe scaunul de lângă Tuf.

Şi el e telepat, spuse ea, veselă. Exact ca al tău.

Într-adevăr…

Dax stătea băţos şi furios în poala bărbatului. Sâsâi iar.

Ciomag a însemnat salvarea celorlalte pisici, povesti Tolly Mune, cu o expresie de reproş. Ai spus că mi-ai lăsat hrană pentru cinci ani!

Pentru două pisici, doamnă. Evident, şaisprezece animale consumă mai mult decât Îndoială şi Ingratitudine.

Dax se apropie, îşi arătă dinţii, se zburli.

Am avut probleme când s-a terminat mâncarea. Având în vedere lipsa de hrană, trebuia să justific irosirea caloriilor pentru nişte paraziţi.

Poate ar fi trebuit să luaţi măsuri pentru a limita reproducerea felinelor dumneavoastră, zise Tuf. O asemenea strategie ar fi avut, indubitabil, rezultate profitabile. Casa dumneavoastră ar fi servit ca ilustrare educativă a problemelor s'uthlameze într-un microcosmos, ca parte a întregului.

Sterilizare? Asta-l anti-viaţă. Nici vorbă! Am avut o idee mai bună. L-am descris pe Dax unor anumiţi prieteni – biotehi, cibertehi – şi ei mi-au făcut un animal al meu, obţinut din celule luate din Ingratitudine.

Ce potrivit! Femeia zâmbi.

Ciomag are aproape doi ani. A fost atât de folositor, încât mi s-a acordat o alocaţie de hrană pentru celelalte pisici. Şi m-a ajutat să nu-mi închei cariera politică.

Nu mă îndoiesc. Am observat că nu pare stânjenit de gravitaţie.

Nu. Zilele astea au avut nevoie de mine pe planetă, al naibii de mult, mai mult decât îmi place, iar Ciomag a mers cu mine. Pretutindeni.

Dax sâsâi iar şi scoase un sunet jos, răguşit, ameninţător. Se repezi spre Ciomag, apoi se dădu înapoi şi-şi scuipă

dispreţul pentru cotoiul mai mare.

Mai bine l-ai ţine lângă tine, Tuf, zise Tolly Mune.

Felinele demonstrează uneori o înclinaţie biologică spre luptă, pentru a stabili o ierarhie. Un lucru deosebit de evident în cazul motanilor. Dax, ajutat şi instigat, fără îndoială, de capacităţile sale paranormale înnăscute şi-a stabilit de mult supremaţia faţă de Haos şi de celelalte pisici ale mele. Probabil că acum îşi simte poziţia ameninţată. Nu aveţi motiv serios de îngrijorare, prim consilier Mune!

Eram îngrijorată pentru Dax, spuse ea, în timp ce cotoiul negru se apropia, iar Ciomag, din poala ei, se uita la rivalul lui cu o plictiseală imensă.

Nu vă înţeleg, îşi exprimă mirarea Tuf.

Şi Ciomag are capacităţi paranormale înnăscute. Plus alte câteva avantaje. Gheare implantate din duraliaj, ascuţite ca nişte afurisite de brice, vârâte în teci speciale. O plasă subcutanee, din zale de plastoţel nealogen, ceea ce face teribil de grea rănirea lui. Reflexe accelerate genetic, care-l fac de două ori mai iute şi mai îndemânatic decât o pisică normală. O rezistenţă foarte mare la durere. Nu vreau să fiu o grosolană amărâtă insistând, dar, dacă se ajunge la bătaie, Ciomag o să facă din Dax o mulţime de ghemuleţe de blană însângerată.

Haviland Tuf clipi, apoi îi lăsă volanul lui Tolly Mune.

Poate ar fi mai bine să conduceţi dumneavoastră.

După aceea se întinse, apucă motanul furios de pielea cefei şi-l aşeză în poala lui, unde-l ţinu locului, deşi acesta zgâria şi scuipa.

Mergeţi în direcţia aceea, zise el, arătând cu un deget lung, alb.

Se pare, spuse Haviland Tuf, împletindu-şi degetele, în timp ce privea din adâncul unui fotoliu, că împrejurările s-au modificat întrucâtva de când am fost ultima oară pe S'uthlam.

Tolly Mune se uită atentă la el. Burta îi era mai mare decât fusese, figura lungă la fel de săracă în expresivitate, dar,

fără Dax în poală, Tuf arăta aproape dezbrăcat. Bărbatul închisese cotoiul negru pe o punte inferioară, pentru a-l ţine departe de Ciomag. Din moment ce străvechea navă de germinare avea o lungime de treizeci de kilometri, iar pe puntea respectivă hoinăreau mai multe pisici ale lui Tuf, Dax nu se putea plânge de lipsă de spaţiu sau de companie, dar probabil că se simţea jignit şi zăpăcit. Motanul paranormal fusese însoţitorul constant şi inseparabil al lui Tuf vreme de ani de zile, călătorise în buzunarele acestuia când fusese pisoi. Lui Tolly Mune îi părea rău.

Dar nu prea mult. Dax fusese atuul lui Tuf, iar ea i-l anulase. Zâmbi şi trecu degetele prin blana deasă, fumurie-argintie, a lui Ciomag, făcându-l să scoată un tors tunător.

Cu cât lucrurile se schimbă mai mult, cu atât rămân mai mult neschimbate, răspunse ea la comentariul lui Tuf.

Aceasta-l una dintre acele zicale venerabile care se prăbuşesc la o examinare logică mai apropiată, fiind evident autocontradictorii. Dacă într-adevăr lucrurile s-au schimbat pe S'uthlam, evident că nu pot rămâne aceleaşi. Pentru mine, care vin de la mare distanţă, schimbările par mai notabile. De exemplu, războiul şi înălţarea dumneavoastră la rangul de prim consilier, o promovare considerabilă şi neanticipată.

O amărâtă de slujbă scârboasă! Se strâmbă Tolly Mune. M-aş întoarce la cea de comandant de port într-o clipă, dacă aş putea.

Satisfacţiile dumneavoastră profesionale nu constituie obiectul discuţiei de faţă. Mai trebuie să remarc faptul că primirea mea pe S'uthlam a fost vizibil mai puţin cordială decât în timpul celorlalte vizite, spre marea mea întristare, fără a se ţine seama de faptul că m-am aşezat de două ori între S'uthlam şi foametea în masă, molime, canibalism, epidemii, prăbuşire socială şi alte evenimente neplăcute şi inoportune. Mai mult, chiar şi cele mai prost educate rase respectă, de obicei, o anumită etichetă rudimentară faţă de cei ce le aduc unsprezece milioane de standarzi care, după

cum vă reamintiţi, reprezintă valoarea restului datoriei mele către Portul S'uthlam-ului. Deci aveam toate motivele să mă aştept la o primire de o natură întrucâtva diferită.

Ai greşit, zise femeia.

Într-adevăr. Acum, că am aflat că ocupaţi cea mai înaltă funcţie de pe S'uthlam, iar nu o poziţie modestă într-o fermă penitenciară, sunt cu atât mai uluit că Flotila de Apărare Planetară a găsit necesar să mă salute cu ameninţări fioroase, bombastice, avertismente şi exclamaţii ostile.

La ordinul meu, Tuf, spuse Tolly Mune, scărpinându-l pe Ciomag după ureche.

Tuf îşi încrucişă mâinile pe burtă.

Aştept explicaţiile dumneavoastră.

Cu cât lucrurile se schimbă…, începu ea.

Fiind deja sătul de acest clişeu, cred că percep ironia implicată în el, aşa că nu-l nevoie să-l repetaţi iar şi iar, la nesfârşit. Dacă veţi începe cu fondul problemei, v-aş fi profund recunoscător.

Cunoşti situaţia noastră, oftă ea.

În linii generale, da, admise Tuf. S'uthlam-ul suferă de un exces de omenire şi de lipsă de hrană. De două ori am efectuat demonstraţii formidabile de inginerie ecologică, pentru a permite s'uthlamezilor să îndepărteze spectrul foametei, ce le dădea târcoale rânjind. Amănuntele crizei alimentare se schimbă de la an la an, dar cred că fondul problemei rămâne cel pe care l-am schiţat.

Ultima extrapolare este cea mai rea.

Într-adevăr? Îmi amintesc că S'uthlam se afla la o sută nouă ani standard de foametea la nivel planetar şi de colapsul social, presupunând că recomandările şi sugestiile mele au fost implementate conştiincios.

Am încercat, fir-ar să fie! Încercăm. Animalele-de-carne, păstăile, ororo, eşarfa neptuniană – totul. Dar schimbarea a fost doar parţială. Prea mulţi oameni puternici n-au dorit să renunţe la mâncarea de lux pe care o preferau, aşa că

există încă parcele întinse de sol agricol destinate creşterii turmelor de animale, ferme întregi plantate cu neoiarbă, omnigrăunţe şi nanograu – chestii de felul ăsta. Mai mult, curba populaţiei a continuat să crească mai iute ca niciodată, iar amărâta aia de Biserică a Evoluţiei Vieţii predică sanctitatea vieţii şi rolul de aur al reproducerii în evoluţia umanităţii în transcendenţa spre dumnezeire.

Care-l estimarea actuală?

Doisprezece ani.

Pentru a dramatiza situaţia, puneţi-l pe comandantul Wald Ober să numere timpul rămas, pe reţeaua video. O asemenea demonstraţie ar evidenţia o stare de urgenţă, ceea ce le-ar sugera, probabil, s'uthlamezilor că trebuie să apuce pe o cale mai bună. Tolly Mune tresări.

Scuteşte-mă de glumele tale, Tuf! Acum sunt prim consilier, ce naiba şi văd faţa urâtă a catastrofei! Războiul şi lipsa de hrană sunt doar o parte a ei. Nici nu-ţi imaginezi cu ce fel de probleme trebuie să mă confrunt!

Poate nu în amănunt, dar liniile principale sunt uşor de dedus. Nu pretind că-s atotcunoscător, dar orice persoană rezonabil de inteligentă poate observa anumite fapte, iar din ele să ajungă la anumite concluzii. Poate eronate. Fără Dax nu pot discerne adevărul. Dar cred că nu mă înşel.

Ce amărâte de fapte? Ce concluzii?

În primul rând, S'uthlam e în stare de război cu Vandeen şi cu aliaţii acesteia. Deci pot deduce că facţiunea tehnocrată, care a dominat cândva politica s'uthlameză, a cedat puterea rivalei sale, facţiunea expansionistă.

Nu chiar, zise Tolly Mune, dar ai prins corect ideea amărâtă. Expansionişti au câştigat locuri la toate alegerile de când ai plecat, dar i-am ţinut departe de putere cu ajutorul unei coaliţii guvernamentale. Aliaţii au afirmat limpede, cu ani în urmă, că un guvern expansionist înseamnă război. Ce dracu', nu avem un guvern expansionist, dar au pornit oricum războiul afurisit! În

ultimii cinci ani, am avut nouă primi consilieri. Eu sunt cea mai nouă în funcţie şi probabil nu ultima.

Grozăvenia extrapolărilor curente sugerează că războiul n-a atins încă populaţia dumneavoastră.

Nu, slavă vieţii! Eram pregătiţi când a apărut flota de război aliată. Nave noi, sisteme de armament noi, totul construit în secret. Când aliaţii au văzut că-l aşteptăm, au dat înapoi, fără să tragă o rafală. Dar se vor întoarce, lua-l-ar dracu'! E doar o problemă de timp. Am primit rapoarte că pregătesc o lovitură importantă.

Pot să deduc, din atitudinea dumneavoastră generală, din starea de disperare, că pe S'uthlam condiţiile se deteriorează rapid.

De unde naiba ştii asta?

Este un lucru evident, răspunse Tuf. Extrapolarea dumneavoastră poate indica foamete în masă şi colaps peste doisprezece ani standard, dar e greu de crezut că viaţa s'uthlameză poate rămâne plăcută şi liniştită până când va suna ceasul, iar lumea dumneavoastră se va face brusc ţăndări. O asemenea idee e ridicolă. Întrucât vă aflaţi acum atât de aproape de marginea prăpastiei, e de aşteptat că multe dintre calamităţile simptomatice unei culturi ce se dezintegrează să fi apărut deja.

Lucrurile sunt… Ce naiba, de unde să încep?

Începutul este, de multe ori, locul cel mai potrivit.

E poporul meu, Tuf. Acolo se învârte planeta mea. O planetă bună. Dar în ultimul timp… Dacă n-aş şti că nu-l aşa, aş crede că nebunia e contagioasă. Criminalitatea a crescut de două ori de la ultima ta vizită, uciderile de cinci ori, sinuciderile de peste douăzeci de ori. Disfuncţionalităţile au devenit ceva obişnuit, ceva zilnicblocări de circulaţie, căderi de sisteme energetice, greve aleatorii, vandalisme. Am primit rapoarte despre cazuri de canibalism în suburbii – nu cazuri izolate, ci bande întregi de amărâţi de canibali! Au apărut societăţi secrete de tot soiul. Un grup a capturat o fabrică de hrană,

a păstrat-o două săptămâni şi a dus o bătălie decisivă cu poliţia planetară. Altă adunătură de ţicniţi obişnuia să răpească femei gravide şi…

Tolly Mune se cutremură, iar Ciomag sâsâi.

Mi-e greu să vorbesc despre asta, continuă ea, după câteva clipe. O femeie însărcinată a reprezentat întotdeauna ceva deosebit pentru s'uthlamezi, dar aceşti… Îmi vine greu să-l numesc oameni, Tuf. Creaturile alea şi-au dezvoltat un gust pentru…

Haviland Tuf ridică mâna, cu palma în afară.

Nu spuneţi nimic mai mult. Am înţeles. Continuaţi.

Şi s-au ivit o mulţime de maniaci solitari. Cineva a aruncat deşeuri extrem de toxice în rezervorul unei fabrici de hrană, acum optsprezece luni. Mai mult de o mie două sute de morţi. Cultura de masă… S'uthlamezii au fost întotdeauna toleranţi, dar în ultimul timp se exagerează cu toleranţa, dacă înţelegi ce vreau să spun. Se remarcă o creştere obsedantă a mutilărilor, morţii, violenţei. Am întâmpinat o rezistenţă importantă în încercarea de a recroi ecosistemul conform recomandărilor tale. Animalele-de-carne au fost otrăvite, aruncate în aer, câmpurile cu păstăi incendiate… Bande organizate pentru amuzament vânează afurisiţii de plutitori-pe-vânt cu harpoane, din planoare la mare altitudine. Nu mai există nici urmă de bun simţ. Consensul religios… Au apărut tot felul de culte sălbatice. Şi războiul! Sfânta viaţă ştie câţi vor muri, dar războiul e la fel de popular – pe dracu' – cred că-l mai popular decât sexul!

Într-adevăr… Nu sunt surprins. Înţeleg că iminenţa dezastrului rămâne un secret, bine păzit, al Înaltului Consiliu, ca în anii trecuţi.

Din nefericire, nu. O consilieră din grupul minoritar a decis că nu trebuie să-şi ţină gura, aşa că a chemat amărâţii de reporteri şi a vomitat ştirea pe toate canalele. Cred că voia să câştige câteva milioane de voturi în plus. Dracu' s-o ia, i-a mers! Dar a declanşat alt scandal afurisit şi a obligat

alt prim consilier să părăsească funcţia. Numai că în momentul ăla nu mai rămăsese nici un loc în care să găsească altă victimă de sacrificat, aşa că s-au uitat în sus. Ghici pe cine au înhăţat? Pe favorita videospectacolelor, pe birocrata controversată, pe Maica Păianjen!

Evident, vă referiţi chiar la dumneavoastră, zise Tuf.

Pe atunci, nimeni nu mă mai ura. Am reputaţia că-s eficientă, resturi ale unei imagini populare romantice şi minimal acceptate de majoritatea facţiunilor importante din consiliu. Asta s-a întâmplat acum trei luni. De atunci, am avut parte de o slujbă infernală, rânji ea cu amărăciune. Vandeenii ascultau ştirile noastre. Au anunţat, simultan cu promovarea mea afurisită, citez, că S'uthlam-ul reprezintă o ameninţare pentru pacea şi stabilitatea zonei, sfârşit citat şi şi-au strâns aliaţii, să decidă ce să facă în privinţa noastră. În cele din urmă, adunarea lor ne-a adresat un ultimatum: sau introducem imediat raţii şi controlul obligatoriu al naşterilor, sau alianţa va ocupa S'uthlam-ul şi ne va sili să facem ce-au cerut.

O soluţie corectă, dar nu una plină de tact, comentă Tuf. De aici, actualul război. Dar toate acestea nu explică atitudinea dumneavoastră faţă de mine. Odinioară, am fost în stare să ofer de două ori sprijin planetei dumneavoastră. Cu siguranţă că nu voi renunţa, într-o a treia împrejurare, la îndatoririle mele profesionale.

Mi-am imaginat că o să faci tot ce-l posibil. Numai că ai să ne ajuţi cum vrem noi. Da, ne-ai ajutat, dar întotdeauna cum ai vrut tu, iar soluţiile tale s-au dovedit a fi, din nefericire, nepermanente.

V-am avertizat în repetate rânduri că eforturile mele erau simple cârpeli, replică Tuf.

Avertismentele nu conţin calorii, Tuf. Îmi pare rău, nu avem de ales! De data asta, nu-ţi putem permite să lipeşti un bandaj peste hemoragia noastră şi s-o ştergi. Rândul viitor când o să vii să vezi ce mai facem, n-o să mai găseşti planeta asta amărâtă. Avem nevoie de Arcă, Tuf. În

permanenţă. Suntem pregătiţi s-o folosim. Cu zece ani în urmă, ai spus că biotehnica şi ecologia nu reprezentau domenii în care să fim experţi. Ai avut dreptate. Atunci. Dar vremurile se schimbă. Suntem una dintre cele mai avansate planete din civilizaţia umană, iar de un deceniu ne-am dedicat majoritatea efortului educaţional pentru pregătirea ecologilor şi biotehilor. Predecesorii mei au adus teoreticieni de frunte de pe Avalon, Newholme şi de pe vreo alte zece planete. Oameni strălucitori. Genii. Am reuşit chiar să ademenim câţiva vrăjitori geneticieni importanţi de pe Prometheus.

Îşi mângâie pisica şi zâmbi.

Ei au contribuit la producerea lui Ciomag. Foarte mult.

Într-adevăr…, făcu Haviland Tuf.

Suntem pregătiţi să folosim Arca. Oricât de capabil ai fi, Tuf, eşti doar un amărât de om singur. Vrem să păstrezi nava de germinare pe orbită permanentă în jurul S'uthlam-ului, cu o echipă completă la bord, alcătuită din două sute de savanţi şi tehnicieni geneticieni de frunte, încât astfel să putem rezolva criza de hrană zilnic. Nava, biblioteca de celule şi toate informaţiile rămase doar în calculatoarele ei reprezintă ultima noastră speranţă şi cea mai bună, poţi să-ţi dai seama de asta. Crede-mă, Tuf, nu i-am dat ordin lui Ober să captureze nava fără să iau în considerare orice opinie afurisită de care mi-am putut aduce aminte. Ştiu că n-o s-o vinzi niciodată, fir-ar să fie! Ce mi-a rămas de ales? Nu vrem să te înşelăm. O să primeşti un preţ cinstit. Am insistat asupra acestui lucru.

Asta ar implica să rămân în viaţă după captură, îi atrase atenţia Tuf. O presupunere destul de îndoielnică.

Acum eşti în viaţă şi o să cumpăr nava asta blestemată. Poţi să rămâi la bord, să lucrezi cu oamenii noştri. Sunt pregătită să-ţi ofer angajarea pe viaţă. Fixează-ţi singur salariul, cât vrei. Vrei să păstrezi cele unsprezece milioane de standarzi? Sunt ale tale. Vrei să botezăm planeta asta amărâtă cu numele tău? Spune şi aşa va fi!

Planeta S'uthlam sau planeta Tuf, tot suprapopulată va rămâne, replică Haviland Tuf. Dacă aş fi de acord cu achiziţionarea propusă, intenţia dumneavoastră va fi, neîndoielnic, să folosiţi Arca pentru creşterea productivităţii calorice, pentru a hrăni populaţia dumneavoastră flămândă.

Bineînţeles!

Figura lui Tuf era senină, lipsită de orice expresie.

Sunt încântat să aflu că nu v-a trecut prin minte, nici dumneavoastră, nici vreunuia dintre asociaţii dumneavoastră din Înaltul Consiliu, să utilizaţi Arca în modul său iniţial de folosire, adică drept instrument pentru războiul biologic. Din păcate, am pierdut acea inocenţă binefăcătoare pe care o ştiaţi şi acum mă aflu pradă viziunilor cinice, lipsite de milă, în care Arca aduce prăpăd ecologic pe Vandeen, Skrymir, Jazbo şi pe alte planete ale aliaţilor, până la nivel de genocid. În felul acesta, planetele respective vor fi pregătite pentru colonizare masivă. Ceea ce, după cum îmi amintesc, reprezintă politica susţinută de zgomotoasa dumneavoastră facţiune a expansioniştilor.

O insinuare chiar afurisită! Se răsti Tolly Mune. Viaţa este sacră pentru s'uthlamezi!

Într-adevăr. Dar, fiind un cinic, nu mă pot împiedica să cred că, până la urmă, s'uthlamezii vor decide că unele vieţi sunt mai sacre decât altele.

Mă cunoşti destul de bine, Tuf! Spuse femeia pe un ton rece, decis. N-aş permite aşa ceva.

Iar dacă un asemenea plan s-ar pune în aplicare cu toată împotrivirea dumneavoastră, sunt convins că scrisoarea dumneavoastră de demisie va fi redactată în termeni foarte duri, zise calm Tuf. Găsesc acest lucru insuficient de liniştitor şi am o bănuială, da, o bănuială, că în această privinţă aliaţii împărtăşesc temerile mele.

Tolly Mune îl scărpină pe Ciomag sub bărbie. Cotoiul începu să mârâie profund din gât. Amândoi se uitară la Tuf.

Tuf, zise ea, în joc sunt milioane de vieţi. Poate miliarde. Pot să-ţi arăt lucruri de care să ţi se încreţească părul. Dacă

ai avea vreun fir de păr amărât…

Întrucât n-am, este vorba, evident, de o metaforă.

Dacă eşti de acord să vii cu naveta în Casa Păianjenului, putem lua ascensorul până pe suprafaţa planetei…

Nici nu mă gândesc. Mi se pare evident neînţelept să las Arca singură, neapărată, având în vedere climatul de beligeranţă şi neîncredere care clocoteşte acum pe S'uthlam. Mai mult, deşi aţi putea să mă consideraţi capricios şi încrezut, am descoperit, cu trecerea anilor, că am pierdut şi micul grad de toleranţă pe care-l aveam cândva pentru mulţimi îngrămădite, gălăgie, priviri neruşinate, mâini nedorite şi porţii mici de mâncare fără gust. Din câte îmi amintesc, acestea sunt principalele delicii ce pot fi găsite pe suprafaţa S'uthlam-ului.

Nu vreau să te ameninţ, Tuf…

Dar sunteţi pe cale s-o faceţi.

Mi-e teamă că nu ţi se va permite să părăseşti sistemul solar. Nu încerca să mă amăgeşti, cum ai făcut cu Ober. Afacerea cu bomba e o scornească. Ştim amândoi asta.

Mi-aţi descoperit înşelăciunea, zise Tuf, cu voce inexpresivă. Ciomag sâsâi la el.

Tolly Mune se uită, uimită, la cotoiul cel mare.

Nu-l adevărat? Întrebă ea, îngrozită. Oh, drace!

Tuf se angajă într-o luptă tăcută, a privirilor, cu felina argintie-cenuşie. Niciunul dintre ei nu clipi.

Nu contează! Eşti aici şi aici o să rămâi! Resemnează-te! Noile noastre nave pot să te distrugă şi o vor face dacă încerci s-o ştergi!

Într-adevăr. Iar eu, din partea mea, voi distruge biblioteca de celule, dacă veţi încerca să abordaţi Arca. Se pare că am ajuns la o poziţie de pat. Din fericire, nu va fi de durată. S'uthlam-ul n-a dispărut din gândurile mele cât timp am călătorit de colo-colo prin spaţiul înstelat şi în perioadele în care n-am fost angajat profesional. Am efectuat cercetări metodice pentru a descoperi o soluţionare adevărată,

corectă şi permanentă a dificultăţilor dumneavoastră. Ciomag se aşeză şi începu să toarcă.

Oare? Întrebă, neconvinsă, Tolly Mune.

De două ori au apelat s'uthlamezii la mine, cerând o salvare miraculoasă, graţie căreia să evite consecinţele propriei lor nebunii reproductive şi ale rigidităţii credinţei lor religioase. De două ori am fost chemat să înmulţesc pâinile şi peştii. Dar mi-a trecut prin minte, în timp ce mă cufundam în studiul acelei cărţi ce este principalul depozitar al miturilor antice, din care a fost extrasă anecdota respectivă, că mi s-a cerut să fac un miracol greşit. O simplă înmulţire reprezintă o replică inadecvată la o continuă progresie geometrică, iar pâinile, ca şi peştii, oricât ar fi de multe şi gustoase, trebuie să fie considerate, la o analiză finală, drept insuficiente nevoilor dumneavoastră.

Despre ce naiba vorbeşti? Întrebă Tolly Mune.

De data asta, vă voi oferi răspunsul permanent.

Care?

Mana, spuse Tuf.

Mana?

O hrană cu adevărat miraculoasă. Detaliile nu vă privesc. Le voi revela la momentul potrivit.

Primul consilier şi pisica ei se uitară bănuitor la el.

La momentul potrivit? Şi când va fi amărâtul ăla de moment potrivit?

Când vor fi îndeplinite condiţiile mele, răspunse Tuf.

Ce condiţii?

În primul rând, întrucât perspectiva de a-mi trăi restul vieţii pe o orbită în jurul S'uthlam-ului mi se pare respingătoare, va trebui să fiţi de acord că sunt liber să plec după ce lucrarea mea aici va fi îndeplinită.

Nu pot fi de acord cu asta, spuse Tolly Mune. Chiar dacă aş fi, Înaltul Consiliu va vota schimbarea mea din funcţie într-o amărâtă de secundă.

În al doilea rând, continuă Tuf, războiul trebuie să înceteze. Mă tem că nu voi fi în stare să mă concentrez cum se cuvine asupra muncii mele când e posibil ca, în orice moment, să izbucnească în jurul meu o bătălie spaţială importantă. Mă distrag uşor de la treabă navele care explodează, pânzele de raze laser, gemetele muribunzilor. Mai mult, nu văd rostul depunerii de mari eforturi pentru a echilibra ecologia s'uthlamezăă, a o face funcţională încă o dată, când flotele aliate ameninţă să arunce bombe cu plasmă peste munca mea, deci şi peste micile mele realizări.

Aş pune capăt războiului ăsta dacă aş putea, dar e al naibii de greu, Tuf! Mi-e teamă că ne ceri imposibilul.

Dacă nu o pace permanentă, măcar o măruntă încetare a ostilităţilor. Puteţi trimite o ambasadă la forţele aliate şi să solicitaţi un scurt armistiţiu.

Ar fi posibil, zise gânditoare Tolly Mune. De ce?

Ciomag mieună, stânjenit.

Plănuieşti ceva, fir-ar să fie!

Salvarea dumneavoastră, recunoscu Tuf. Iertaţi-mă că îndrăznesc să mă amestec în înţeleptele dumneavoastră strădanii de a încuraja mutaţii prin intermediul radioactivităţii.

Ne apărăm! Noi n-am dorit acest război!

Excelent. În acest caz, o scurtă întrerupere nu va reprezenta un inconvenient exagerat.

Aliaţii nu vor accepta. Nici Înaltul Consiliu, de altfel.

Regretabil. Poate ar trebui să lăsăm S'uthlam-ului un timp de gândire. Probabil că, peste doisprezece ani, s'uthlamezii supravieţuitori vor avea o atitudine mai flexibilă.

Tolly Mune se întinse şi-l scărpină pe Ciomag după ureche. Ciomag se uită la Tuf, iar după un minut scoase un sunet scurt, ciudat, piţigăiat. Când primul consilier se ridică brusc, uriaşa pisică argintie-cenuşie sări sprintenă din poala ei.

Ai câştigat, Tuf, zise femeia. Condu-mă la o instalaţie de comunicaţii, ca să transmit chestia asta afurisită. Tu eşti pregătit să aştepţi o veşnicie, eu nu. Mor oameni în fiecare clipă pe care o irosim.

Vocea ei era aspră, dar, în sine, Tolly Mune simţea, după luni de zile, cum în neliniştea sa pătrundea speranţa. Probabil că Tuf putea să pună capăt războiului şi să rezolve criza. Poate că exista cu adevărat o şansă. Dar nu lăsă nici o urmă din aceste gânduri să răzbată în glasul ei.

Să nu crezi că scapi de noi cu vreun caraghioslâc! Îl avertiză ea.

Vai, umorul n-a fost niciodată punctul meu forte!

Ţine minte că-l am pe Ciomag! Dax e prea fantezist şi prea intimidat ca să-ţi fie de folos, iar cotoiul meu îmi va comunica imediat dacă ai intenţia să ne trădezi!

Întotdeauna, intenţiile mele cele mai bune au fost primite cu suspiciune.

Ciomag şi cu mine vom fi umbrele tale amărâte. Nu voi părăsi nava până lucrurile nu vor fi încheiate. Am de gând să supraveghez serios tot ce vei face.

Într-adevăr…

Ţine minte câteva afurisite de lucruri. Acum, eu sunt prim consilier. Nu Josen Rael. Nu Cregor Blaxon. Eu. Când eram comandant de port, mi se spunea Văduva de Oţel. Poţi să pierzi o oră, două, imaginându-ţi cum m-am ales cu numele ăsta amărât.

Aşa voi face, spuse Tuf ridicându-se. Mai există ceva ce doriţi să-mi reamintiţi, doamnă?

Un singur lucru. O scenă din videospectacolul Tuf şi Mune.

M-am străduit sârguincios să elimin acea nefericită ficţiune din memoria mea. Ce anume din ea voiţi să mă obligaţi să-mi reamintesc?

Scena în care pisica sfâşie individul de la securitate, zise Tolly Mune cu un zâmbet scurt, dulce.

Ciomag se frecă de genunchiul ei, îşi întoarse privirea fumurie spre Tuf şi mârâi din străfundul trupului său masiv.

Au fost necesare aproape zece zile pentru a pregăti armistiţiul şi alte trei pentru ca ambasadorii aliaţi să ajungă pe S'uthlam. Tolly Mune petrecu acest răstimp hoinărind prin Arcă, la doi paşi şi jumătate în urma lui Tuf, interesându-se de tot ce făcea acesta, privind peste umărul lui când lucra la consolă, călătorind alături de el când îşi făcea rondurile la bazinele de donare, ajutându-l să-şi hrănească pisicile (şi ţinându-l pe ostilul Dax departe de Ciomag). Tuf nu încercase să facă nimic ce ar fi putut să dea de bănuit.

Primea zilnic zeci de apeluri. Îşi instală un birou în camera de comunicaţii, astfel încât să nu fie niciodată departe de Tuf şi rezolvă acolo problemele care nu puteau să aştepte.

Sute de apeluri soseau zilnic pentru Haviland Tuf, dar acesta instruise calculatorul să le refuze pe toate.

Apoi, veni ziua în care trimişii ieşiră din naveta diplomatică lungă, luxoasă şi rămaseră locului privind puntea de acostare a Arcei şi flota de nave abandonate. Un grup plin de culoare şi diversitate. O femeie de pe Jazbo avea păr albastru-negru, lung până la mijloc, sclipind din cauza unor uleiuri fosforescente parfumate. Buzele îi erau acoperite de cicatricele complicate ale rangului. Skrymir trimisese un bărbat îndesat, cu figură roşie, pătrată şi păr de culoarea gheţii de munte. Avea ochi de-un albastru cristalin, care se asortau cu nuanţa cămăşii sale din solzi de metal. Reprezentantul Triunicului Azur se mişca într-o ceaţă de proiecţii holografice – o siluetă vagă, fragmentată, schimbătoare, ce vorbea într-o şoaptă plină de ecouri. Ambasadorul ciborg de pe Roggandor era tot atât de lat pe cât de înalt, făcut din părţi egale de duraliaj inoxidabil, plastoţel întunecat şi came pestriţă, roşie-neagră. O femeie zveltă, delicată, în mătăsuri pastel transparente, reprezenta Planeta lui Henry. Avea trup adolescentin, băieţesc şi ochi stacojii, fără vârstă. Grupul aliaţilor era condus de un bărbat de pe Vandeen, un individ solid, dolofan, îmbrăcat

luxos. Părul lung îi cădea pe umeri, împletit în codiţe subţiri, delicate.

Haviland Tuf, care conducea un vehicul segmentat, ce aluneca pe punte ca un şarpe cu roţi, opri exact în faţa ambasadorilor. Vandeenul păşi în faţă zâmbind, ridică mâna şi-şi ciupi obrazul foarte puternic, apoi făcu o plecăciune.

Ţi-aş fi întins mâna, dar ţin minte ce opinie ai despre acest obicei, zise el. Îţi aminteşti de mine, muscă?

Haviland Tuf clipi.

Am o amintire vagă despre o întâlnire într-un tren ce ducea spre suprafaţa S'uthlam-ului, cu vreo zece ani în urmă…

Ratch Norren, îi împrospătă memoria bărbatul. Nu-s ceea ce se numeşte un diplomat de carieră, dar Consiliul de Coordonatori şi-a închipuit că trebuie să trimită pe cineva care te-a întâlnit şi care-l cunoaşte pe suthi.

Asta-l un termen ofensator, Norren, zise tăios Tolly Mune.

Iar voi sunteţi o şleahtă în ofensivă! Replică Ratch Norren.

Şi periculoşi, şopti trimisul de pe Triunicul Azur, din centrul ceţii iui holografice.

Voi sunteţi agresorii amărâţi…, începu Tolly Mune.

Agresiune defensivă! Tună ciborgul de pe Roggandor.

Ne-am amintit de ultimul război, spuse cea de pe Jazbot. De data asta, am refuzat să aşteptăm până în clipa în care expansionişti voştri blestemaţi se vor ridica şi vor încerca din nou să colonizeze planetele noastre.

Nu avem asemenea planuri! Ripostă Tolly Mune.

Tu nu, păienjenico, interveni Ratch Norren. Dar priveşte-mă în aparatele mele optice şi spune-mi că expansionişti nu visează să se înmulţească pe Vandeen!

Şi pe Skrymir!

Roggandor nu doreşte nici o bucată din reziduurile voastre de rebuturi umane!

N-o să cuceriţi niciodată Triunicul Azur!

Cine dracu' ar vrea amărâtul de Triunic Azur? Se răsti Tolly Mune, iar Ciomag toarse, aprobator.

Această imagine a funcţionării interne a înaltei diplomaţii interstelare m-a elucidat pe deplin, anunţă Haviland Tuf. Dar am impresia că ne aşteaptă treburi mult mai presante. Dacă trimişii au amabilitatea să fie atât de cooperanţi şi să urce la bordul vehiculului meu, putem merge spre locul de conferinţă.

Mormăind, ambasadorii aliaţi făcură ce-l rugase Tuf. Încărcată, maşina porni de-a curmezişul punţii de acostare, croindu-şi drum printre nenumăratele nave abandonate. Un sas, rotund şi întunecat precum gura unui tunel sau fălcile unei fiare nesătule, se deschise la apropierea lor şi-l înghiţi, intrară şi se opriră. Uşa se închise în urma lor, iar grupul fu învăluit de întuneric. Tuf ignoră şoaptele de nemulţumire. În jur se auzi un scârţâit metalic. Podeaua începu să coboare. După vreo două niveluri, se deschise altă uşă, în faţa lor. Tuf aprinse farurile şi porni mai departe, pătrunzând într-un culoar negru ca smoala.

Apoi călătoriră printr-un labirint de coridoare întunecate, reci, trecură pe lângă nenumărate uşi închise, urmând o dungă de-un indigo neclar, care pâlpâia în faţa lor, ca o fantomă prinsă în podeaua prăfuită. Singura lumină provenea de la raza farurilor trenului şi de la sclipirea slabă a panoului cu aparate din faţa lui Tuf. La început, trimişii discutaseră între ei, dar adâncurile întunecoase ale Arcei erau apăsătoare, provocând senzaţii de claustrofobie şi, unul câte unul, membrii delegaţiei tăcură. Ciomag începu să maseze ritmic genunchii lui Tolly Mune cu labele.

După ce merseră îndelung prin praf, întuneric şi tăcere, trenul se apropie de nişte uşi înalte, ce şuierară, deschizându-se larg la apropierea lor, apoi se închiseră cu un zăngănit greu, tranşant, după ce trecură. Înăuntru, aerul era umed, fierbinte. Haviland Tuf opri maşina şi stinse farurile. Îi înconjură o beznă deplină.

Unde suntem? Întrebă Tolly Mune.

Vocea ei răsună, reflectată de un perete îndepărtat, dar ecoul părea amortizat într-un fel ciudat. Încăperea,

întunecoasă ca o groapă, semăna a peşteră. Ciomag sâsâi neliniştit, mirosi aerul şi miorlăi subţire, nesigur.

Se auziră paşi, iar o luminiţă pâlpâi la doi metri în faţa lor. Tuf se aplecase deasupra consolei unui instrument, privind un panou de monitorizare. Apăsă un buton de pe o tastatură luminiscentă, apoi îl răsuci. Din bezna fierbinte apăru un fotoliu glisant. Tuf se căţără pe el, ca un rege ce urca pe tron şi atinse o tastă de pe braţul mobilei. Scaunul se lumină într-o fosforescenţă slabă, violetă.

Fiţi amabili şi urmaţi-mă! Le ceru Tuf.

Glisorul se răsuci în aer şi începu să se îndepărteze.

Ce naiba! Bombăni Tolly Mune.

Se ridică de pe scaun în grabă, luându-l pe Ciomag în braţe şi se împletici după tronul lui Tuf, care se depărtase. Ambasadorii aliaţi o urmară în grup, tânguindu-se şi plângându-se fără încetare. Tolly auzea paşii grei ai ciborgului ce se ţinea după ea. Glisorul lui Tuf era singura pată de lumină în marea de beznă ce-l înconjura. În timp ce se grăbea după el, călcă pe ceva.

Miorlăitul subit al felinei o făcu să se retragă, izbindu-se de pieptul blindat al ciborgului. Zăpăcită, Tolly Mune înghenunche şi întinse mâna, pipăind, ţinându-l cu dificultate pe Ciomag în leagănul celuilalt braţ. Degetele simţiră blană moale. Pisica se frecă de ea cu frenezie, torcând puternic. Tolly reuşise să-şi facă o impresie despre silueta de la picioarele ei – ceva mic, cu păr scurt, puţin mai mare decât un pisoi. Animalul se răsturnă cu labele în sus, dornic să fie scărpinat pe burtă. Ambasadoarea din Jazbot aproape că se împiedică de Tolly, care rămăsese îngenuncheată. Apoi, deodată, Ciomag sări din braţele ei şi începu să miroasă pisica ivită din senin. Aceasta îi întoarse favoarea imediat, după care se răsuci şi dispăru în întuneric. Ciomag ezită, mieună şi ţâşni după ea.

Fir-ar să fie! Răcni Tolly Mune. Ciomag, mişcă-ţi curul amărât înapoi!

Vocea ei stârnea ecouri, dar cotoiul nu se întoarse. Restul grupului se depărtase. Tolly înjură şi se grăbi să-l ajungă.

În faţă, se ivi o insulă de lumină. Când ajunse, ceilalţi stăteau pe scaunele înşirate pe latura unei mese lungi, din metal. Haviland Tuf, pe glisorul lui ca un tron, se afla de cealaltă parte a mesei, cu figura inexpresivă şi mâinile încrucişate pe burtă.

Dax se plimba de colo-colo pe umerii lui, torcând.

Tolly Mune se opri, privi şi înjură.

Lua-te-ar dracu'! Îi spuse ea lui Tuf, apoi se întoarse şi strigă cât o ţineau plămânii: Ciomag!

Ecoul părea înfăşurat în cârpe groase, fiind ciudat de neclar.

Ciomag! Nimic.

Sper că n-am bătut atât drum doar ca s-o ascultăm pe primul consilier al S'uthlam-ului chemând animale, zise trimisul de pe Skrymir.

Nu, într-adevăr, răspunse Tuf. Prim consilier Mune, fiţi amabilă şi aşezaţi-vă, ca să putem începe.

Femeia se încruntă, apoi se aşeză pe singurul scaun liber.

Unde naiba e Ciomag?

Nu pot emite vreo opinie în această privinţă, răspunse sec Tuf. La urma urmei, e pisica dumneavoastră.

A fugit după una de-a ta! Se răsti Tolly Mune.

Într-adevăr? Interesant. Am o tânăra femelă care în acest moment e în călduri. Poate că acest lucru explică acţiunea lui. Nu mă îndoiesc că-l în siguranţă, prim consilier Mune.

Am nevoie de el la conferinţa asta amărâtă!

Din păcate, Arca e o navă mare, iar animalele se pot afla în o sută de locuri. În orice caz, amestecul în relaţiile lor sexuale ar fi, după standardele s'uthlameze, teribil de anti-viaţă. Aş ezita să săvârşesc un asemenea viol al moravurilor culturale locale. Mai mult, m-aţi stresat repetând că timpul e esenţial atunci când sunt în joc atât de multe vieţi omeneşti. De aceea, cred că-l mai bine să începem cu graba cuvenită.

Tuf mişcă uşor mâna şi atinse o tastă. O secţiune a mesei lungi dispăru. După o clipă, în locul ei răsări o plantă. Chiar în faţa lui Tolly Mune.

Priviţi! Spuse Tuf. Mana!

Creştea într-un ghiveci scund, lat. Un mănunchi de viţe verzui, înalte de aproape un metru, un nod gordian viu, cu cârcei care se întindeau în toate părţile, împletindu-se între ei, atârnând peste marginea vasului. Peste toată lungimea viţelor creşteau mănunchiuri dese de frunze, mici cât unghia, cu suprafaţa verde, cerată, străpunsă de ornamente delicate de vine negre. Tolly Mune se întinse şi atinse frunza cea mai apropiată. Descoperi că partea de dedesubt a acesteia era acoperită de o pulbere fină, care-l rămăsese pe vârful degetelor. Între mănunchiurile de frunze, viţele ramificate erau pline de bube umflate, albe, cele din partea centrală a lăstarilor părând mai mari şi arătând ca şi cum ar fi fost pline cu puroi. Femeia văzu o umflătură, pe jumătate ascunsă de stratul de frunze, care crescuse mare cât pumnul unui om.

O buruiană urâtă, îşi exprimă părerea Ratch Norren.

Nu reuşesc să înţeleg de ce-a fost necesar să încheiem un armistiţiu şi să călătorim atât. Doar ca să ne uităm la o monstruozitate putredă de seră? Întrebă bărbatul din Skrymir.

Triunicul Azur e nerăbdător, şopti trimisul de acolo.

Există un amărât de motiv în toată nebunia asta, îi zise Tolly Mune lui Tuf. Spune-l. Mana. Ce-l cu ea?

Va hrăni s'uthlamezii, afirmă Tuf, iar Dax începu să toarcă.

Câte zile? Se interesă femeia de pe Planeta lui Henry, cu o voce dulce, plină de sarcasm.

Prim consilier, dacă veţi fi atât de amabilă să rupeţi una dintre proeminenţele mai mari, veţi găsi carnea delicios de suculentă şi foarte hrănitoare.

Tolly Mune se aplecă, strâmbându-se. Strânse degetele în jurul celui mai mare fruct. Părea moale, cărnos, când îl atinse. Trase, iar fructul se desprinse uşor de pe viţă. Îl

despică între degete. Miezul se rupse ca pâinea proaspătă. In adâncul lui, se afla un sac cu un lichid negru, vâscos, care curgea cu o încetineală seducătoare. Un miros minunat îi umplu nările, iar Tolly începu să saliveze. Ezită un moment, dar aroma era prea plăcută. Luă iute o înghiţitură. Mestecă, muşcă din nou, apoi încă o dată… Termină fructul din patru îmbucături, apoi linse ce i se lipise de degete.

Pâine de lapte şi miere, zise ea. Amuzant şi gustos.

Gustul nu se va reduce, anunţă Tuf. Secreţiile din miezul umflăturii sunt un narcotic slab. Aroma distinctă şi subtilă, specifică fiecărui exemplar de mana, rezultă din compoziţia chimică a solului în care e înrădăcinată planta şi de moştenirea ei genetică. Arealul de gusturi este destul de întins şi poate fi extins prin hibridare.

Stai! Strigă Ratch Norren, ciupindu-se de obraz şi încruntându-se. Aşadar, afurisitul ăla de fruct pâine-cu-miere are gust bun, da, da… Şi ce-l cu asta? Deci suthii vor avea ceva gustos de ronţăit după ce vor fi făcut mai mulţi suthi mititei. O trataţie gustoasă care să le aline plictiseala cuceririi planetei Vandeen şi înmulţirii pe tot cuprinsul ei. Scuzaţi, oameni buni, dar Ratch n-are chef să aplaude aşa ceva!

E grosolan, dar are dreptate, mormăi Tolly Mune încruntându-se. Ne-ai mai dat plante miraculoase, Tuf. Omnigrăunţele, dacă-ţi aminteşti. Eşarfa neptuniană. Păstăile-tricotate. Se deosebeşte mana de ele?

În multe privinţe, răspunse Haviland Tuf. La început, eforturile mele fuseseră îndreptate spre a face ecologia dumneavoastră mai eficientă, spre creşterea conţinutului caloric obţinut de pe suprafeţele finite destinate pe S'uthlam agriculturii, spre a obţine mai mult din mai puţin. Şi aşa a fost. Din nefericire, n-am ţinut seama în mod adecvat de perversitatea speciei umane. După cum aţi declarat chiar dumneavoastră, lanţul alimentar s'uthlamez e departe de eficienţa optimă. Deşi aveţi animale-de-came

pentru producerea proteinelor, persistaţi în creşterea şi hrănirea turmelor de animale risipitoare, pur şi simplu pentru că unii dintre bogătaşii carnivori preferă gustul acelei cărni feliilor din animalul-de-carne. Tot aşa, continuaţi să cultivaţi omnigrăunţe şi nanogrâu, pentru savoare şi varietate culinară, deşi păstăile-tricotate v-ar aduce mai multe calorii pe metru pătrat. Pe scurt, s'uthlamezii persistă să prefere hedonismul în locul raţiunii. Aşa să fie. Proprietăţile atrăgătoare şi savoarea manei sunt unice. O dată ce s'uthlamezii vor mânca din ea, nu vor exista reproşuri privitoare la gust.

Poate, zise Tolly Mune neîncrezătoare, dar…

În al doilea rând, continuă Tuf, mana creşte repede. Dificultăţile extreme cer soluţii extreme. Mana reprezintă o asemenea soluţie. Este un hibrid artificial, o creaţie genetică obţinută prin împletirea de fâşii de ADN din zece plante, printre strămoşii ei naturali aflându-se tufişul de pâine de pe Hafeer, buruiana-lnsinuantă-de-noapte de pe Noctos, sacii-de-zahăr de pe Gulliver şi o varietate specială de kudzu, chiar de pe Vechiul Pământ. Veţi descoperi că-l rezistentă, că se răspândeşte repede, că are nevoie de puţină îngrijire şi-l capabilă să transforme un ecosistem cu o viteză uimitoare.

Cât de uimitoare? Întrebă sec Tolly Mune.

Degetul lui Tuf se mişcă uşor, apăsând o tastă sclipitoare de pe braţul glisorului. Dax torcea.

Luminile se aprinseră.

Tolly Mune clipi, din cauza strălucirii subite.

Se aflau în centrul unei încăperi circulare imense, cu diametrul de peste o jumătate de kilometru, iar acoperişul ca o cupolă se curba la o sută de metri deasupra capetelor lor. În spatele lui Tuf, ieşiră din perete o duzină de ecosfere înalte, din plastoţel, fiecare fiind deschisă în partea superioară şi plină cu sol. O duzină de tipuri diferite de sol, reprezentând o duzină de medii diferite, câte unul în fiecare habitaclu – nisip pufos, alb; mâl verde-cenuşiu; lut

roşu, dens; prundiş albastru, cristalin; cernoziom; sol de tundră, tare ca gheaţa. În fiecare ecosferă creştea o plantă mana.

Şi creştea.

Şi creştea.

Şi creştea.

Plantele din centru erau înalte de cinci metri. Viţele lor căţărătoare se ridicaseră de mult peste marginile habitaclului. Cârceii şerpuiau pe podea, ajunseseră la o jumătate de metru de Tuf împletindu-se, ramificându-se şi re-ramificându-se. Acoperiseră pe trei sferturi pereţii încăperii. Se prindeau nesigure de tavanul neted, alb, din plastoţel, eclipsând pe jumătate panourile de iluminare, încât lumina cădea pe podea în modele incredibil de complicate, alcătuite din umbră şi, filtrată prin frunze, părea verzuie. Peste tot dădeau în rod fructe de mana, în formă de păstăi albe, mari cât un cap de om, atârnând de viţe, împingându-se prin încâlcealA. De tulpini. În timp ce priveau, o păstaie căzu pe podea, cu un plescăit uşor. Acum, Tolly Mune înţelegea de ce ecoul răsunase atât de bizar amortizat.

Aceste exemplare anume, anunţă Haviland Tuf cu vocea-l lipsită de expresivitate, au ieşit din spori cu vreo paisprezece zile în urmă, cu puţină vreme înainte de prima întâlnire cu stimata prim consilier. Un singur spor în fiecare habitaclu, doar de atât a fost nevoie. În acest răstimp, nu le-am udat, nu le-am fertilizat. Dacă aş fi făcut un asemenea lucru, plantele n-ar fi fost atât de mici şi de sfrijite ca aceste sărmane exemplare pe care le vedeţi.

Tolly Mune se ridică în picioare. Trăise mulţi ani la zero g, de aceea pentru ea însemna un chin să stea în gravitaţie deplină. Simţea o apăsare în piept şi un gust neplăcut în fundul gurii. Ştia că trebuie să profite de orice avantaj psihologic, chiar şi de unul atât de mărunt cum ar fi faptul că era în picioare, în timp ce restul stăteau aşezaţi. Tuf îi oprise răsuflarea cu scamatoria lui cu mana, era copleşită

numeric, Ciomag se afla doar viaţa ştie unde, în timp ce Dax stătea lângă urechea lui Tuf, torcând satisfăcut şi privind-o cu ochi mari, aurii, care descopereau orice tertip amărât.

Foarte impresionant! Spuse ea.

Sunt încântat că gândiţi astfel.

De fapt, ce propui?

Propunerea mea e următoarea: vom începe imediat să semănăm mana pe S'uthlam. Livrarea va fi făcută cu ajutorul navetelor Arcei. Mi-am permis să umplu calele cu gogoşi-aeriene explozive, conţinând spori de mana. Eliberaţi în atmosferă într-un anumit mod, prestabilit, pe care l-am inventat eu, sporii vor fi purtaţi de vânt şi împrăştiaţi pe toată planeta. Creşterea va începe imediat. S'uthlamezii nu vor trebui să depună vreun efort, ci doar să culeagă şi să mănânce.

Apoi se întoarse de la Tolly Mune către trimişii planetelor aliate.

Domnilor, bănuiesc că vă întrebaţi ce rol jucaţi dumneavoastră în toată povestea asta.

Ratch Norren îşi ciupi obrazul şi vorbi în numele tuturor.

Aşa e, spuse el, privind nelinişţit în jur. Am ajuns la ce-am spus mai înainte. Viţele astea vor hrăni toţi suthii. Şi ce dacă? Pe noi nu ne priveşte.

Credeam că urmările sunt evidente. S'uthlam reprezintă un pericol pentru planetele aliate doar pentru că populaţia sa ameninţă permanent să consume rezervele de hrană ale planetei. Acest lucru face S'uthlam-ul, altfel o planetă paşnică şi civilizată, inerent instabil. Cât timp tehnocraţii au fost la putere şi au menţinut situaţia într-un echilibru relativ, S'uthlam-ul î fost cel mai cooperant dintre vecini. Dar acest mers pe sârmă trebuia să dea greş până la urmă, iar eşecul lor îi aducea, inevitabil, la putere pe expansionişti, transformându-l pe s'uthlamezi în agresori periculoşi.

Eu nu-s o expansionistă amărâtă! Se răţoi Tolly Mune.

Nici n-am insinuat aşa ceva, spuse Tuf. Dar nu sunteţi prim consilier pe viaţă, cu toate calităţile dumneavoastră evidente. Războiul e gata să înceapă, chiar dacă-l unul de apărare. Când veţi fi schimbată, vă va lua locul un expansionist, iar lupta va deveni război de agresiune. În circumstanţe ca acestea pe care le creează s'uthlamezii, războiul e sigur ca foametea, iar un singur conducător, indiferent cât de bine intenţionat şi de competent ar fi, nu-l poate evita.

Exact, spuse cu voce clară tânăra băieţoasă de pe Planeta lui Henry, cu o perspicacitate în ochi ce-l contrazicea trupul adolescentin. Iar dacă războiul e inevitabil, atunci să-l purtăm acum şi să rezolvăm problema o dată pentru totdeauna.

Triunicul Azur este de acord, se auzi o şoaptă.

Aveţi dreptate, interveni Tuf, doar dacă admitem drept corectă premisa că războiul e inevitabil.

Abia ne-ai spus că afurisiţii de expansionişti vor porni războiul în mod inevitabil, Tuffer! Se plânse Ratch Norren.

Tuf mângâie cotoiul negru cu mâna lui mare, albă.

Incorect, domnule. Declaraţia mea despre inevitabilitatea războiului şi foametei se baza pe colapsul echilibrului instabil dintre populaţia s'uthiamezã şi rezervele de hrană ale planetei. Dacă acest echilibru fragil va fi refăcut, S'uthlam-ul nu va mai reprezenta o ameninţare pentru celelalte planete din zonă. În aceste condiţii, cred că războiul e inutil şi, moral, lipsit de sens.

Şi afirmi că viţa asta extensibilă, pestilenţială, va rezolva treaba? Întrebă dispreţuitoare femeia de pe Jazbo.

Într-adevăr.

Ambasadorul de pe Skrymir scutură din cap.

Nu. Faci eforturi serioase, Tuf, îţi admir devotamentul, dar nu te cred! Vorbesc în numele tuturor aliaţilor când spun că nu mai credem în altă descoperire epocală. S'uthlam a avut încolţiri, înfloriri, rodiri şi revoluţii ecologice. Până la urmă,

nu s-a schimbat nimic. Trebuie să rezolvăm problema o dată pentru totdeauna.

Departe de mine gândul de a mă amesteca în nebunia dumneavoastră sinucigaşă, spuse Tuf, scărpinându-l pe Dax după ureche.

Nebunie sinucigaşă? Întrebă Ratch Norren. Ce vrei să spui? Tolly Mune ascultase totul. Se întoarse spre aliaţi.

Înseamnă că ai pierdut, Norren, zise ea.

Trimişii râseră – un chicotit politicos al celei de pe Planeta iui Henry, un hohotit al femeii de pe Jazbo, un tunet zgomotos al ciborgului.

Aroganţa s'uthlamezilor nu încetează să mă uimească, declară bărbatul de pe Skrymir. Nu te lăsa înşelată de poziţia actuală de pat, prim consilier! Suntem şase planete unite ca una singură. Chiar cu flota voastră nouă, vă depăşim numeric şi ca armament. V-am învins o dată, dacă-ţi aminteşti. O vom face din nou.

N-o veţi face, interveni Haviland Tuf.

Trimişii priviră, ca unul, spre el.

În ultimele zile, mi-am permis să fac unele cercetări. Anumite fapte mi-au sărit în ochi. În primul rând, ultimul război local a avut loc cu veacuri în urmă. S'uthlam-ul a suferit o înfrângere indiscutabilă, dar aliaţii nu şi-au revenit încă de pe urma eforturilor necesare victoriei. În timp ce S'uthlam-ul, cu o bază umană mai mare şi o tehnologie mai vorace, a depăşit de mult efectele înfruntării… Mai mult, ştiinţa s'uthiameză s-a dezvoltat la fel de iute ca mana, dacă-mi permiteţi o metaforă plină de culoare, în timp ce planetele aliate datorează pretinsele lor progrese mărunte cunoştinţelor şi tehnologiei importate de pe S'uthlam. Incontestabil, flota reunită a aliaţilor este semnificativ mai numeroasă decât Flotila de Apărare Planetară a S'uthlam-ului, dar cea mai mare parte a armadei aliate este demodată funcţional, în comparaţie cu armamentul sofisticat şi cu tehnologia inclusă în noile nave s'uthlameze. Mai mult, este teribil de incorect să se spună că aliaţii

depăşesc numeric S'uthlam-ul în sensul adevărat al cuvântului. Şase planete împotriva uneia, corect, dar populaţia totală de pe Vandeen, Planeta lui Henry, Jazbo, Roggandor, Skrymir şi Triunicul Azur abia atinge patru miliarde -mai puţin de a zecea parte din populaţia S'uthlam-ului.

O zecime? Croncăni femeia de pe Jazbo. E o greşeală, nu-l aşa? Trebuie să fie!

Triunicul Azur a fost asigurat că numărul lor e abia de şase ori cât al nostru.

Două treimi din ei sunt femei şi copii, se grăbi să sublinieze trimisul de pe Skrymir.

Femeile noastre luptă! Se răsti Tolly Mune.

Poate între naşteri, comentă Ratch Norren. Tuf, nu pot fi de zece ori cât populaţia noastră! Sunt o mulţime, sigur, dar estimările noastre…

Domnule, zise Tuf, estimările dumneavoastră sunt greşite. Stăpâniţi-vă amărăciunea! Secretul e bine păstrat, iar când apreciezi o asemenea mulţime poţi greşi uşor cu un miliard ici, cu altul, colo… Dar faptele sunt aşa cum le-am expus eu. În acest moment, se menţine un echilibru marţial foarte delicat – navele aliaţilor sunt mai numeroase, flotila s'uthiamează mai modernă şi mai bine înarmată. Un lucru evident lipsit de permanenţă, din moment ce tehnologia S'uthlam-ului îi permite să producă flote de război mai iute decât oricare dintre aliaţi. M-aş aventura să afirm că un asemenea efort are loc chiar acum, spuse Tuf, uitându-se la Tolly Mune.

Nu-l adevărat, răspunse ea. Dar şi Dax o privea.

Ba da, îi anunţă Tuf pe ceilalţi, apoi ridică un deget. De aceea, vă propun să profitaţi de prezenta egalitate deranjantă pentru a rezolva problema pusă de S'uthlam, fără a recurge la bombardamente nucleare şi alte asemenea lucruri neplăcute. Extindeţi armistiţiul pe durata unui an standard şi permiteţi-mi să semăn mana pe S'uthlam. La sfârşitul acestui termen, puteţi relua

ostilităţile, dacă veţi mai considera că S'uthlam-ul reprezintă o ameninţare pentru planetele dumneavoastră.

Nu, negustorule! Tună puternic ciborgul de pe Roggandor. Eşti groaznic de naiv. Zici să le dăm un an şi să te lăsăm să-ţi faci scamatoriile. Câte flote noi vor construi într-un an?

Suntem de acord cu un moratoriu în privinţa construirii de armament nou, dacă şi planetele voastre vor face acelaşi lucru, declară Tolly Mune.

Aşa spui tu. Şi trebuie să te credem? Mârâi Ratch Norren. La dracu'! Voi, suthii, aţi dovedit cât de demni de încredere sunteţi când v-aţi înarmat în secret, violând în mod expres tratatul. Şi mai vorbeşti de rea-credinţă!

Da, sigur, ai fi preferat să fim neajutoraţi când aţi venit să ne ocupaţi! Ce ipocrit afurisit! Replică dezgustată Tolly Mune.

E prea târziu pentru pacte! Declară jazbotiana.

Tuf, chiar tu ai spus că, dacă aşteptăm, situaţia noastră va deveni critică, interveni skrymirianul. Deci nu avem de ales, trebuie să lovim imediat. O şansă cu care n-o să ne mai întâlnim…

Dax sâsâi spre el.

Haviland Tuf clipi, apoi îşi încrucişă mâinile pe burtă.

V-aţi răzgândi dacă aş aminti de dragostea dumneavoastră pentru pace, de oroarea faţă de război şi distrugere, de originea dumneavoastră comună, omenească?

Ratch Norren scoase un sunet dispreţuitor. Unul câte unul, ceilalţi membri ai delegaţiei îşi întoarseră privirile, plini de ipocrizie.

În acest caz, spuse Tuf, n-am de ales. Se ridică. Vandeenul se încruntă.

Hei, unde pleci?

Tuf dădu greoi din umeri.

Pentru moment, la un grup sanitar, iar după aceea în camera de comandă. Vă rog să fiţi convinşi că nu nutresc nici un fel de animozitate personală faţă de vreunul dintre dumneavoastră. Dar se pare că, din nefericire, trebuie să vă

distrug planetele. Poate doriţi să trageţi la sorţi, să determinaţi astfel cu care să încep.

Femeia de pe Jazbo se înecă, apoi scuipă.

În străfundul ceţii de holograme estompate, trimisul de pe Triunicul Azur tuşi – un sunet sec, scurt, ca acela produs de o insectă alergând pe o foaie de hârtie.

N-o să îndrăzneşti! Tună ciborgul de pe Roggandor. Skrymirianul îşi încrucişa braţele, într-o tăcere de gheaţă.

Ah, făcu Ratch Norren. Tu. Ah. Asta-l. N-o s-o faci. Da, sigur. Ah. Tolly Mune râse către ei toţi.

Ba da, are de gând s-o facă! Spuse ea, deşi era la fel de uimită ca şi ceilalţi. Şi poate s-o facă. Mai bine zis, Arca poate. Comandantul Ober îi va asigura o escortă înarmată.

Nu-l nevoie să ne grăbim, interveni femeia de pe Planeta lui Henry cu o voce limpede, calculată. Poate ne răzgândim.

Excelent! Exclamă Haviland Tuf, aşezându-se. Vom acţiona cu o grabă deliberată. După cum am propus, imediat va începe un armistiţiu cu durata de un an, iar eu voi semăna mana pe S'uthlam.

Nu aşa de repede! Zise Tolly Mune.

Se simţea veselă, triumfătoare. Într-un fel, războiul tocmai se terminase. Tuf reuşise, S'uthlam-ul era în siguranţă măcar un an. Dar uşurarea n-o făcea uşuratică.

Totul pare frumos, dar trebuie să studiem această plantă mana înainte să împrăştii sporii peste întreaga planetă, continuă ea. Biotehii şi ecologii noştri vor dori să examineze chestia asta afurisită, iar Înaltul Consiliu să facă unele extrapolări. Au nevoie de o lună. Bineînţeles, rămâne valabil ce-am spus înainte, Tuf – n-o să arunci mana peste noi, pur şi simplu şi să pleci! De data asta, ai să rămâi aici, pe durata armistiţiului – poate chiar mai mult timp – până ne lămurim cum acţionează acest ultim miracol al tău.

Din păcate, răspunse Tuf, mă tem că am aranjamente grabnice în altă parte a galaxiei. Un sejur de un an standard sau mai mult este inconvenabil şi inacceptabil, ca

şi întârzierea cu o lună a programului de răspândire a sporilor.

Aşteaptă măcar o secundă amărâtă! Începu Tolly Mune. Nu poţi să…

Într-adevăr, pot, răspunse Tuf, privind semnificativ când la ea, când la trimişi. Prim consilier Mune, permiteţi-mi să vă scot în evidenţă nişte lucruri evidente. În acest moment, există un echilibru precar între forţele militare ale S'uthlam-ului şi cele ale adversarilor săi. Arca e un instrument de distrugere formidabil, capabil să pustiască planete. Aşa cum e posibil să mă alătur forţelor dumneavoastră şi să distrug oricare dintre planetele aliate, situaţia inversă ţine şi ea de domeniul posibilului. Tolly Mune se simţi, subit, ca şi cum ar fi fost pălmuită. Rămase cu gura căscată.

Tuf, ne ameninţi? Nu-mi vine să cred. Ameninţi că o să foloseşti Arca împotriva S'uthlam-ului?

V-am atras doar atenţia asupra acestei posibilităţi, spuse Haviland Tuf cu vocea la fel de inexpresivă ca de obicei.

Probabil că Dax îi simţise furia, pentru că sâsâi. Tolly Mune rămase uluită, neajutorată. Îşi strânse pumnii.

Nu voi cere plată pentru truda mea de mediator şi inginer ecolog, anunţă Tuf. Dar solicit unele asigurări şi concesii de la ambele părţi ale înţelegerii. Planetele aliate îmi vor asigura un paznic, ca să-l zicem aşa – o mică flotă de nave de război, suficiente ca număr şi armament încât să poată respinge orice atac asupra Arcei din partea Flotilei de Apărare Planetară a S'uthlam-uiui, care să mă escorteze în afara sistemului solar, după ce voi termina treaba. S'uthlamezii vor fi de acord să permită intrarea flotei aliate în sistemul lor, pentru a-mi potoli temerile. Dacă vreuna dintre părţi va iniţia ostilităţi în perioada de armistiţiu, o va face în deplină cunoştinţă a faptului că prin acest lucru îmi va provoca o groaznică izbucnire de furie. Nu mă enervez uşor, dar când mă înfurii cu adevărat, izbucnirea mă sperie, după aceea, chiar şi pe mine. După trecerea unui an

standard, eu voi fi de mult plecat, iar dumneavoastră veţi fi liberi să reîncepeţi măcelul mutual, dacă aşa doriţi. Dar speranţa şi prezicerea mea sunt că, de data asta, paşii pe care i-am iniţiat se vor dovedi atât de eficienţi, încât niciunul dintre dumneavoastră nu va simţi dorinţa să reia ostilităţile.

Mângâie blana deasă, neagră, a lui Dax, iar motanul îi privi pe fiecare pe rând cu ochii lui uriaşi, aurii – observându-l, cântărindu-l. Tolly Mune simţi că îngheaţă.

Ne impui pacea, zise ea.

Doar temporar, răspunse Tuf.

Şi ne impui o soluţie, indiferent dacă o vrem sau nu. Tuf se uită la ea, dar nu-l răspunse.

Cine dracu' crezi că eşti? Ţipă Tolly, dezlănţuind furia care clocotea în ea.

Sunt Haviland Tuf, spuse el cu voce inexpresivă şi m-am săturat de S'uthlam şi de s'uthlamezi, doamnă!

După încheierea conferinţei, Tuf îi conduse pe ambasadori la naveta lor. Tolly Mune refuză să-l însoţească.

Colindă prin Arcă ore în şir, singură. Obosită, îngheţată, fără astâmpăr. Strigând în timp ce mergea.

Ciomag! Răcni ea, din vârful scării. Vino aici, scumpule! Fredona, în timp ce străbătea coridorul. Vino aici! Se repezi când auzi un zgomot după colţ – dar nu fusese decât deschiderea sau închiderea unei uşi, zbârnâitul unei maşini care se repara singură sau, poate, furişatul vreunei pisici străine, de-a lui Tuf. Ciomaaaag! Urlă într-o intersecţie în care se întâlneau o duzină de coridoare, iar vocea ei bubui şi răsună către zidurile îndepărtate, stârnind ecoul.

Dar nu găsi pisica.

În cele din urmă, după ce rătăci pe mai multe punţi, nimeri în tunelul central, slab luminat, care străbătea imensa navă de germinare – o imensitate înaltă, lungă de treizeci de kilometri, cu tavanul pierdut în umbră, cu pereţii acoperiţi de bazine mari şi mici, pentru clonare. Alese o direcţie la

întâmplare şi merse, merse, merse, strigând mereu numele lui Ciomag.

Undeva, în faţă, auzi un mieunat slab, ezitant.

Ciomag! Unde eşti?

Îl auzi din nou. În faţă. Făcu doi paşi grăbiţi, apoi începu să fugă. Haviland Tuf ieşi din umbra unui bazin din plastoţel înalt de douăzeci de metri. În braţele lui, torcând, stătea cuibărit Ciomag.

Tolly Mune se opri brusc.

Am găsit pisica dumneavoastră, zise Tuf.

Văd, răspunse ea sec.

Tuf îi întinse cu blândeţe uriaşul cotoi cenuşiu, mâinile lui atingând braţele femeii în timpul transferului.

Nu trebuie să-l luaţi în nume de rău plimbarea, spuse Tuf. Mi-am permis să-l fac un control medical complet, pentru a mă asigura că n-a păţit nimic şi am decis că-l complet sănătos. Imaginaţi-vă însă surpriza mea când am descoperit, întâmplător, că toate acele adaosuri bionice despre care m-aţi informat au dispărut într-un fel misterios şi inexplicabil! Nu sunt în măsură să aflu motivul.

Tolly Mune strânse pisica la piept.

Am minţit, recunoscu ea. E telepat, ca Dax. Poate nu atât de puternic. Doar atât. Nu puteam risca să-l las să se lupte cu Dax. Poate câştiga, poate nu. Nu voiam să se sperie. Ai aranjat să se piardă, rânji ea. Unde a fost?

A părăsit încăperea în care se găsea mana pe o a doua intrare, urmărind obiectul afecţiunii sale. A descoperit ulterior că uşile fuseseră programate astfel încât să interzică înapoierea sa. De atunci, a petrecut orele colindând Arca, făcând cunoştinţă cu alte feline, dintre cele ce-mi ţin companie pe navă.

Câte pisici ai?

Mai puţine decât dumneavoastră, dar acest lucru nu-l surprinzător. La urma urmei, sunteţi s'uthlamezã.

Ciomag stătea cald şi liniştitor în braţele ei. Tolly Mune remarcă imediat că Dax nu se mai vedea. Se enervă din

nou. Îl scărpină pe Ciomag după o ureche, iar el îşi aţinti ochii limpezi, argintii-cenuşii, asupra lui Tuf.

Nu mă prosteşti tu pe mine! Se răsti ea.

Nici nu-mi imaginez că pot, recunoscu Tuf.

Mana. E o capcană, nu? Ne-ai spus o mulţime de minciuni!

Tot ce v-am povestit despre mană e adevărat. Ciomag chiţcăi.

Adevărul, oh, adevărul amărât! Înseamnă că sunt lucruri pe care nu ni le-ai spus.

Universul abundă în informaţii. De fapt, există mai multe lucruri de cunoscut decât oameni care să le cunoască – o concluzie uimitoare, dacă ţinem seama că populatul S'uthlam e însemnat pe răbojul umanităţii. Cu greu aş spera să reuşesc să vă spun totul referitor la un subiect, oricât de limitat ar fi acesta.

Ce eşti pe cale să ne faci, Tuf? Mârâi femeia.

Vă rezolv criza alimentară, răspunse el, cu vocea plată, rece ca o apă liniştită şi plină de secrete ca adâncurile acesteia.

Ciomag toarce, deci îmi spui adevărul. Dar cum, Tuf, cum?

Mana reprezintă instrumentul meu.

Gogoşi! Nu dau un ban amărât pe cât de gustoase şi hrănitoare sunt fructele manei. Sau pe cât de iute creşte chestia aia afurisită. Nu o plantă va rezolva criza noastră. Le-ai încercat pe toate. Ne-ai dat omnigrăunte, păstăi, alunecători-pe-vânt şi ferme de ciuperci. Ascunzi ceva. Hai, vomită!

Haviland Tuf o privi în tăcere, mai mult de un minut. Cu ochii în ochii ei. Pentru o clipă, femeia avu impresia că se uita în adâncul minţii ei, de parcă şi Tuf ar fi fost cititor de gânduri.

Poate citise altceva. În cele din urmă, răspunse:

Odată planta semănată, nu poate fi stârpită, indiferent cât de mult v-aţi strădui. Se răspândeşte cu o iuţeală inexorabilă, în funcţie de anumiţi parametri ai climatului. Mana nu creşte oriunde. Gerul o ucide, frigul e duşmanul

dezvoltării ei, dar se va întinde cât să acopere regiunile tropicale şi subtropicale ale S'uthlam-ului, ceea ce-l suficient.

Suficient pentru ce?

Fructele manei sunt extrem de nutritive. În primii ani, va contribui mult la scăderea tensiunii produse de reducerea prezentă de calorii, iar prin acest lucru se vor îmbunătăţi condiţiile pe S'uthlam. Mai târziu, după ce vor epuiza solul în creşterea lor viguroasă, plantele vor deceda şi vor putrezi, iar dumneavoastră veţi fi obligaţi să faceţi, timp de câţiva ani, asolamente, înainte ca pe terenul respectiv să crească din nou mana. Dar, între timp, planta îşi va fi îndeplinit adevărata misiune, prim consilier Mune! Praful care se strânge pe partea inferioară a fiecărei frunze este un microorganism simbiotic, vital înmulţirii manei, dar având şi alte proprietăţi. Dus de vânt, purtat de oameni sau de paraziţi, va ajunge în fiecare ungher, se va cuibări pe suprafaţa globului dumneavoastră.

Praful! Exclamă ea.

Îl luase pe vârful degetelor, când atinsese tulpina manei… Mârâitul lui Ciomag era atât de slab, încât mai mult îl simţi decât îl auzi.

Putem considera praful de mană ca un fel de profilactic organic, spuse Haviland Tuf, după ce-şi încrucişă mâinile. Biotehii dumneavoastră vor descoperi că intervine puternic şi permanent în libido-ul masculilor umani şi în fertilitatea femelelor umane. Nu-l nevoie să cunoaşteţi mecanismul.

Tolly Mune îl privi, deschise gura, o închise, clipi ca să-şi reţină lacrimile. Lacrimi de disperare, lacrimi de furie? Nu putea spune. Oricum, nu de bucurie. Nu putea permite să fie lacrimi de bucurie.

Un genocid lent, spuse ea, smulgându-şi cuvintele, cu o voce aspră, răguşită.

Puţin probabil. Unii dintre s'uthlamezi vor da dovadă de o imunitate naturală faţă de efectele prafului. Extrapolările mele indică faptul că o parte – cuprinsă între 0,07 şi 0,11 –

din populaţie va fi neafectată. Se va reproduce, iar imunitatea va fi transmisă şi se va extinde, în generaţiile următoare. Dar o implozie de mărime considerabilă a populaţiei de pe S'uthlam va începe în acest an, iar curba naşterilor nu numai că va înceta să crească, dar va începe să scadă abrupt.

Nu aveai dreptul să faci asta, spuse încet Tolly Mune.

Natura problemei s'uthlameze este de un asemenea fel, încât nu permite decât o soluţie eficientă, definitivă, după cum v-am spus de la.

Probabil. Şi ce-l cu asta? Cum rămâne cu libertatea, Tuf? Cu alegerea individuala? Oamenii mei pot fi egoişti, cu vederi înguste, dar sunt oameni, ca tine. Au dreptul să decidă dacă vor avea copii şi câţi copii. Cine dracu' ţi-a dat autoritatea să iei hotărâri în locul lor? Cine dracu' ţi-a spus să ne sterilizezi planeta? Strigă ea, înfuriindu-se tot mai mult în timp ce vorbea. Nu eşti mai bun ca noi! Eşti doar un om, Tuf! Un amărât de om deosebit, recunosc, dar numai om – nici mai mult, nici mai puţin. Cine-ţi dă dreptul afurisit să te joci de-a Dumnezeu cu planeta noastră, cu vieţile noastre?

Arca, răspunse, simplu, Haviland Tuf.

Ciomag se agită în braţele ei, brusc neliniştit, negăsindu-şi odihna. Tolly Mune îl lăsă să sară pe podea, fără să-şi ia privirea nici o clipă de pe figura albă, inexpresivă, a lui Tuf. Simţi, deodată, dorinţa să-l lovească, să-l îndurereze, să-l rănească masca aceea de indiferenţă şi împăcare.

Te-am avertizat, Tuf! Puterea corupe, iar puterea absolută corupe în mod absolut. Îţi aminteşti?

Memoria mea e fără pereche.

Păcat că nu poţi spune acelaşi lucru şi despre blestemata ta de moralitate! Replică Tolly Mune, pe un ton acid. De ce naiba te-am ajutat să păstrezi nava asta afurisită? Ce proastă am fost! Te-ai aflat singur al naibii de mult timp într-o fantezie a puterii. Ai ajuns să crezi că te-a numit cineva în funcţia de Dumnezeu, nu-l aşa?

Birocraţii sunt numiţi în funcţie. Zeii, dacă există, sunt aleşi prin alte procedee. Nu pretind divinitatea în sens mitologic. Dar recunosc că deţin cu adevărat puterea unui zeu. Un adevăr pe care l-aţi recunoscut cu mult timp în urmă, când aţi recurs prima oară la ajutorul meu, cerând pâine şi peşti.

Femeia încercă să replice, dar el ridică mâna.

Vă rog să nu mă întrerupeţi! Mă voi strădui să fiu scurt. Noi doi nu ne deosebim prea mult, Tolly Mune…

Nu avem nimic asemănător, lua-te-ar dracu'! Ţipă ea.

Nu ne deosebim prea mult, repetă calm, ferm, Tuf. Mi-aţi mărturisit cândva că nu sunteţi o persoană religioasă. Nici eu nu venerez mituri. Am început ca negustor, dar, ajungând pe această navă numită Arca, am început să fiu hăituit tot timpul de zei, profeţi şi demoni. Noe şi potopul, Moise şi plăgile lui, pâini şi peşti, mana, stâlpi de foc, neveste transformate în sare – a trebuit să mă obişnuiesc cu toate acestea. M-aţi învinuit că mă consider zeu. N-am asemenea pretenţii. Dar, trebuie s-o spun, prima mea faptă pe această navă, cu mulţi ani în urmă, a fost să înviez un mort.

Arătă, greoi, spre punctul de lucru aflat la câţiva metri.

Acesta-l locul în care am săvârşit acest prim miracol, Tolly Mune. Mai mult, deţin cu adevărat puteri zeieşti şi am de-a face cu viaţa şi moartea planetelor. Când te bucuri, ca mine, de aceste abilităţi zeieşti, poţi oare să declini responsabilităţile ce le însoţesc, sau sarcina la fel de cumplită a autorităţii morale? Cred că nu.

Femeia vru să răspundă, dar nu-şi găsi cuvintele. E nebun, îşi spuse ea.

Să continuăm. Natura crizei de pe S'uthlam era de un asemenea fel că nu permitea ca soluţie decât o intervenţie zeiască. Să presupunem că aş fi consimţit să vă vând Arca, aşa cum aţi dorit. Credeţi cu adevărat că vreo echipă de ecologi şi biotehi, oricât de experţi şi de dedicaţi meseriei ar fi fost, putea găsi un răspuns statornic? Credinţa mea e

că sunteţi prea inteligentă pentru a nutri o asemenea iluzie. Nu mă îndoiesc că, având la dispoziţie toate resursele navei de germinare, acei bărbaţi şi femei – genii cu inteligenţă şi pregătire mult superioare celor de care dispun eu – ar fi descoperit numeroase, ingenioase cârpeli care le-ar fi permis s'uthlamezilor să continue să se înmulţească încă un secol, poate două, ba chiar trei sau patru. Dar, până la urmă şi soluţiile lor s-ar fi dovedit insuficiente, precum modesta mea încercare de acum cinci ani, sau cea cu cinci ani înainte de aceea şi precum toate descoperirile epocale ale tehnocraţilor dumneavoastră din veacurile trecute. Tolly Mune, nu există un răspuns raţional, echitabil, ştiinţific, tehnologic sau omenesc la dilema provocată de o creştere nebunească a populaţiei, în progresie geometrică. Aceasta admite răspuns doar prin intermediul miracolelor – pâini şi peşti, mana din cer şi altele de acelaşi soi. Am dat greş de două ori, ca inginer ecolog. Acum îmi propun să reuşesc ca zeu, să dau S'uthlam-ului ceea ce solicită. Dacă aş încerca a treia oară ca om, aş eşua cu certitudine încă o dată, iar dificultăţile dumneavoastră ar urma să fie rezolvate de zei mai cruzi ca mine, de cei patru călăreţi pe mamifere dintr-o legendă antică, cunoscuţi drept molimă, foamete, război şi moarte. De aceea, a trebuit să las de-o parte umanitatea din mine şi să acţionez ca un zeu.

Făcu o pauză, uitându-se la ea şi clipi.

Ai lăsat de-o parte blestemata de umanitate cu mult timp în urmă! Răcni Tolly Mune. Dar nu eşti zeu, Tuf! Un demon, poate. Un afurisit de megaloman, cu siguranţă. Poate un monstru. Da, o abjecţie amărâtă. Un monstru, nu un zeu!

Un monstru… Într-adevăr, zise Tuf, clipind. Am sperat că neîndoielnica dumneavoastră bravură intelectuală şi competenţă vă vor oferi o mai bună înţelegere.

Clipi din nou. A doua oară, a treia oară. Figura lui albă, lungă, rămăsese liniştită ca întotdeauna, dar era ceva bizar în vocea lui, ceva ce nu se auzise până atunci, ceva care o

înspăimânta, care o zăpăcea, care o tulbura. Ceva care semăna a emoţie.

M-aţi ponegrit amarnic, Tolly Mune! Protestă el. Ciomag scoase un miorlăit subţire, plângăreţ.

Pisica dumneavoastră dovedeşte o înţelegere mai corectă a ecuaţiilor reci ale realităţii cu care ne confruntăm, spuse Tuf. Poate ar trebui să vă explic din nou, de la început.

Monstrule! Ţipă ea. Tuf clipi.

Eforturile mele sunt veşnic neapreciate şi capăt doar calomnii nemeritate…

Monstrule! Repetă ea.

Mâna lui dreaptă se strânse iute în pumn, apoi se desfăcu încet, deliberat.

Se pare că un tic cerebral v-a redus în mod dramatic vocabularul, prim consilier Mune!

Nu-l adevărat, dar acesta-l singurul cuvânt care ţi se potriveşte.

Într-adevăr? În acest caz, fiind un monstru, ar fi potrivit să acţionez monstruos. Ţineţi seama de acest lucru dacă doriţi, prim consilier, când veţi lua decizia.

Ciomag ridică brusc capul şi se uită la Tuf de parcă pe figura lungă a acestuia trecea ceva nevăzut. Începu să sâsâie. Blana argintie-cenuşie se zburli încet, în timp ce animalul dădea înapoi. Tolly Mune se aplecă şi-l ridică. Pisica tremură în braţele ei, apoi sâsâi din nou.

Ce? Întrebă ea, neatentă. Ce decizie? Ai luat toate deciziile blestematei Despre ce naiba vorbeşti?

Permiteţi-mi să subliniez că, în acest moment, nici un singur spor de mana n-a fost eliberat în atmosfera S'uthlam-ului.

Şi? Mârâi ea. Ţi-ai încheiat treburile blestemate. Nu găsesc nici o metodă să te opresc.

Într-adevăr? Regretabil. Poate veţi găsi una. Până atunci, vă sugerez să ne întoarcem în apartamentul meu. Dax aşteaptă cina. Am pregătit o supă concentrată de ciuperci şi avem bere rece de pe Moghorer, o băutură suficient de

îmbătătoare încât să placă şi zeilor şi monştrilor. Bineînţeles, aparatura mea de comunicaţii vă stă la dispoziţie, dacă aveţi de spus ceva guvernului dumneavoastră.

Tolly Mune deschise gura, să-l dea o replică tăioasă, apoi o închise, uluită.

Vrei să zici ceea ce cred eu că vrei să zici?

Dificil de spus, răspunse Tuf. Sunteţi singura care ţine în braţe o pisică paranormală, doamnă.

Au urmat un mers de-o tăcere nesfârşită şi o cină teribil de neplăcută.

Luară masa într-un colţ al camerei de comunicaţii lungă, îngustă, înconjuraţi de console, ecrane şi pisici. Tuf stătea cu Dax în braţe şi-şi umplea lingura cu multă grijă. În cealaltă parte a mesei, Tolly Mune mânca fără să simtă gustul hranei. N-avea poftă de mâncare. Se simţea bătrână şi derutată. Şi îngrozită.

Ciomag reflecta confuzia ei. Seninătatea îi dispăruse, se zbătea în poala ei, ridicând uneori capul deasupra mesei, să mârâie avertismente către Dax.

În cele din urmă, veni clipa – după cum ştia că se va întâmpla – în care un bâzâit şi o lumină albastră, fulgerătoare, semnalizară un mesaj. Tolly Mune tresări auzind sunetul, împinse scaunul în spate şi se răsuci iute. Ciomag sări, alarmat. Femeia începu să se ridice, apoi încremeni, nehotărâtă.

Am programat cu stricteţe să nu fiu deranjat cu nici un chip în timp ce stau la masă, o informă Tuf. Deci apelul e pentru dumneavoastră, deduc eu prin eliminare.

Semnalul albastru fulgeră iar şi iar, iar şi iar…

Nu eşti un afurisit de zeu, zise Tolly Mune. Nici eu nu sunt. Nu vreau povara asta blestemată, Tuf!

Lumina scânteia.

Poate că-l comandantul Wald Ober, sugeră Tuf. Propun să acceptaţi apelul, până nu începe numărătoarea inversă.

Nimeni n-are un asemenea drept, Tuf. Nici tu, nici eu. El dădu greoi din cap.

Lumina scânteia. Ciomag miorlăia.

Tolly Mune făcu doi paşi spre consolă, se opri, se răsuci din nou spre Tuf.

Creaţia este o parte a dumnezeirii, spuse ea, cuprinsă de-o certitudine subită. Poţi distruge, Tuf, dar nu poţi crea! Asta te face monstru, în loc de zeu.

Crearea de viaţă în bazinele de clonare este elementul zilnic şi banal al profesiei mele, remarcă Tuf.

Lumina fulgeră, se stinse, fulgeră din nou.

Nu, acolo copiezi viaţa, n-o creezi! Trebuie să fi existat deja, undeva în timp şi spaţiu, trebuie să ai o mostră de celule, o înregistrare fosilă, ceva. Altfel, eşti neajutorat. Da, la naiba! Oh, fireşte, ai puterea de a crea. Aceeaşi putere afurisită pe care o are orice bărbat sau femeie din subsolurile oraşului. Procreare, Tuf. Asta-l puterea noastră uluitoare, acesta-l singurul miracol care există – singurul lucru pe care-l au oamenii ce-l face asemănători zeilor, lucrul pe care tu vrei să-l răpeşti unei părţi de 99,9% din populaţia S'uthlam-ului. Ce naiba! Tu nu eşti creator, nu eşti zeu!

Într-adevăr, spuse Haviland Tuf, cu voce inexpresivă.

Deci, nu ai dreptul să iei decizii zeieşti. Nici eu n-am voie s-o fac. Tolly ajunse la consolă în trei paşi lungi, siguri. Apăsă o tastă. Un ecran se umplu de culori ce se strânseră într-un coif de luptă şlefuit ca oglinda, împodobit cu însemnul unui glob stilizat. Doi senzori ardeau stacojiu în spatele vizorului negru din plastoţel.

Comandant Ober, îl salută ea.

Prim consilier Mune, răspunse salutului Ober. Sunt îngrijorat. Ambasadorii aliaţi spun tot felul de lucruri nebuneşti la ştiri. Un tratat de pace, o nouă înflorire… Pot să confirm? Ce se întâmplă? Ai necazuri?

Da. Ascultă-mă, Ober şi…

Tolly Mune, interveni Tuf.

Ce-l? Se întoarse ea.

Dacă procrearea e semn al dumnezeirii, atunci rezultă că şi pisicile sunt zei. Şi ele se reproduc. Permiteţi-mi să vă atrag atenţia că, în scurt timp, aţi ajuns să aveţi mai multe pisici decât mine, deşi aţi pornit de la o singură pereche.

Ce vrei să spui?

Întrerupse sunetul, pentru a nu transmite cuvintele lui Tuf. Wald Ober gesticula într-o tăcere subită. Haviland Tuf îşi împreună degetele.

Subliniez că, deşi apreciez calităţile felinelor, le-am controlat înmulţirea. Am luat această decizie după o analiză atentă, după ce am cântărit bine toate alternativele. Până la urmă, după cum aţi descoperit singură, nu-s decât două opţiuni fundamentale. Fie te împaci cu ideea inhibării fertilităţii pisicilor tale – trebuie să menţionez că fără a le cere consimţământul – fie, renunţând la asta, ajungi să te trezeşti într-o zi pe cale să arunci prin sas, în vidul rece al spaţiului cosmic, un sac plin cu pisoi abia fătaţi. Dacă nu alegi, ai ales deja. A nu lua o decizie – pentru că n-ai dreptul -înseamnă, de fapt, o decizie, prim consilier Mune! Dacă te abţii, votezi.

Tuf, spuse ea cu voce îndurerată, nul Nu vreau povara asta blestemată!

Dax sări pe masă şi-şi aţinti ochii aurii asupra ei.

Dumnezeirea e o profesiune mai atrăgătoare chiar decât ecologia, spuse Tuf. Trebuie însă să recunosc că-l o muncă foarte riscantă, dacă-l accept povara.

Nu-l aşa, începu Tolly Mune. Nu poţi să spui…, îşi căută ea cuvintele. Pisoii şi copiii nu-s… Ei sunt oameni, au puterea minţii… Minte şi suflet, ca şi gonadele. Sunt inteligenţi, e alegerea lora lor, nu a mea. Nu-l posibil s-o fac pentru ei – pentru milioane, pentru miliarde…

Într-adevăr. Am uitat de oamenii buni de pe S'uthlam şi de istoria lor îndelungată de decizii raţionale. Fără îndoială că vor privi drept în faţă războiul, foametea, molimele şi-şi vor schimba căile cu miliardele, evitând cu abilitate umbra care

ameninţă să cuprindă S'uthlam-ul şi turnurile lui mândre. Ciudat că n-am reuşit să văd asta!

Se priviră în tăcere.

Dax începu să toarcă. Apoi, îşi răsuci capul şi începu să lingă crema de ciuperci din bolul lui Tuf. Ciomag se frecă de piciorul femeii, după care aruncă o privire războinică spre Dax, în timp ce se plimba prin cameră.

Tolly Mune se întoarse la consolă foarte încet. Dură o oră să se întoarcă – o săptămână, un an, o viaţă. Patruzeci de miliarde de vieţi. Dar când termină să se întoarcă, totul durase doar o clipă, iar vieţile acelea dispărură ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Se uită la masca rece, tăcută, ce-o privea de pe ecranul comunicatorului, iar în plasticul acela negru, strălucitor, văzu reflectată toată oroarea fără chip a războiului, iar în spatele ei ardeau ochii aspri, febrili, ai foametei şi bolii. Porni din nou sonorul.

Ce se întâmplă acolo? Întreba întruna Wald Ober. Prim consilier, nu te aud! Care-s ordinele? Ce se întâmplă acolo?

Comandante Ober, zise Tolly Mune, silindu-se să zâmbească larg.

S-a întâmplat ceva rău?

Rău? Îşi înghiţi ea lacrimile. Nimic. Chiar nimic. La naiba, totul e incredibil de bine! Războiul s-a terminat, la fel şi criza.

Sunteţi constrânsă în vreun fel? Lătră Wald Ober.

Nu, răspunse iute ea. De ce crezi asta?

Lacrimile. Sunteţi înlăcrimată, prim consilier.

De bucurie, comandante! Lacrimi de bucurie. Mana, Ober! Mana din cer. Hrană din stele, râse ea încet. Tuf e un geniu. Uneori…, zise ea, muşcându-şi puternic buzele, uneori cred că s-ar putea să fie…

Ce?

Un zeu, oftă ea şi apăsă un buton, iar ecranul se întunecă.

Numele ei era Tolly Mune, dar în istorie i se spune într-o mulţime de feluri.

SFÂRŞIT